

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

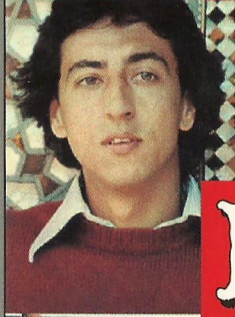
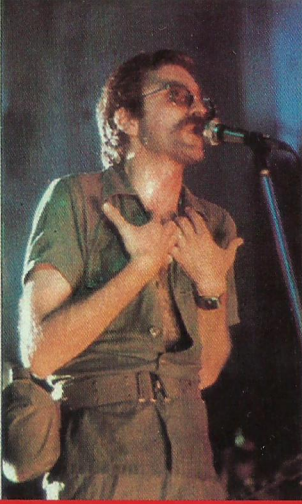
Hulusi TUNCA

paranız 2. dergimiz
magazin
İSTEYİNİZ

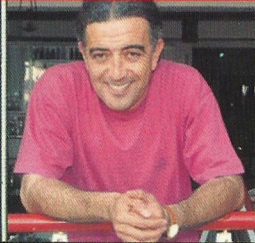
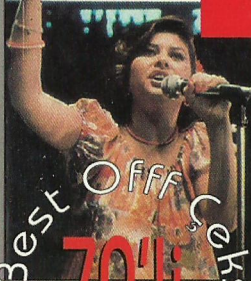
Sayı: 45 • Yıl: 6 • 20 Eylül 1976 • 350 Kuruş

hey

MÜZİK • SİNEMA • GENÇLİK MODA

Hey gidi günler

Best Off
70'li
Çeksem
Yıllar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

c blok

Hey Gidi Günler

Yazan: Hulûsi TUNCA

Editör: Devrim H. CAN

Baskı-Cilt: Kayhan Matbaası

1. Baskı: Eylül 2007

ISBN: 978-9944-706-02-5

© 2007 - C Blok Yayıncılık

C Blok, Hamsi Organizasyon ve Prodüksiyon Hizmetleri'nin
tescilli alt markasıdır.

Hamsi Organizasyon ve Prodüksiyon Hizmetleri
Birlik Sokak Akyıldız Sitesi A Blok D:19 1. Levent - İstanbul
Telefon: (0212) 324 46 00 - 324 46 01
Faks: (0212) 324 89 76
www.humsy.com

HEY DERGİSİ... O, BİR ‘EFSANE’YDİ...

*HEY Dergisi’nde yıllarca birlikte çalıştığım Halûk AKTAR, Erhan AKYILDIZ, Sami BAŞARAN, Reyman ERAY, Altan ERBULAK, Anlay GÜLEN, Cenk KORAY, Ali ÖZTÜRK, Yener SÜSOY, Erman ŞENER ve Gülden YILDIZ’ın aziz hatıraları önünde saygıyla eğiliyorum!
Cennet mekânınızda nurlar içinde yatın!*

Hulûsi TUNCA

HEY!

Altınçağın karakutusu...

İlhan İREM
(5 Ağustos 2007)

HEY Dergisi Genel Yayın Müdürü Doğın ŞENER yazıyor

Devamlı okuyucularımızdan Beykoz'dan Hulûsi TUNCA, yolladığı mektupta Minik İlanlar sütununun gerçekten ilgi çeken bir köşe olduğunu belirttikten sonra bir de haber veriyor:

“HEY'in 34. sayısında çıkan ve ‘Bizim Spikerlerimiz’ adını taşıyan anketim, 15 gün gibi kısa bir süre içinde sonuçlandı. Ankete katılan 600'ü aşkın mektup ve posta kartı sahibi; gerek sesini, gerek program sunuşunu, gerekse de plaklarının yeniliğini beğendikleri İstanbul Radyosu Hafif Batı Müziği prodüktörlerinden Cem Gökmen'i rakipsiz disk-jokey seçti. Gönül dolusu sevgiler, saygılar. Hepinize Heyyy!”

Hulûsi Tunca'yı bu anket dolayısıyla kutlarken Cem Gökmen'i de tebrik etmeden geçemeyeceğiz.

(15 Eylül 1971)

HEY Dergisi Genel Yayın Müdürü Doğan ŞENER yazıyor

HEY ailesi, geçtiğimiz hafta bir büyük heyecan yaşadı. Demokrat İzmir Gazetesi ile MEB Ajans'ın İzmir'den gönderdikleri mektup, bizleri ne kadar heyecanlandırdıysa, bir o kadar da kıvançlandırıp, duygulandırdı.

Geçtiğimiz yıl Türkiye Gazeteciler Sendikası İzmir Şubesi tarafından düzenlenen Basın 77 Yılın Sanatçıları yarışmasını bu yıl Demokrat İzmir Gazetesi ile MEB Ajans üstlenmişti.

Gönderilen mektupta ödül kazanan sanatçılarla birlikte, yıllardır HEY'de çalışan Hulûsi Tunca'nın da adı geçiyordu. Tertip Komitesi tarafından yazılan mektupta, arkadaşımızla ilgili bölüm aynen şöyle idi:

"Geçtiğimiz yıldan farklı olarak bu yılki ödüllendirmede bir yenilik yaptık. İlk kez bir gazeteci, Basın 77 ödüllendirmesinde yer aldı. Gerçekçi haber, yazı ve röportaj ürünleri ile Hulûsi Tunca, Yılın Gazetecisi seçildi.

Gazeteci arkadaşımızı kutlar, bundan sonraki savaşımında da doğrudan ve gerçekten yana bir yayın sürdüreceğine, Türk Hafif Müziği'ne açıklık ve yarar getireceğine inanıyoruz..."

HEY yazı ailesine katıldığında Haydarpaşa Lisesi son sınıf öğrencisi olan, bugünse İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi son sınıfına devam eden Hulûsi Tunca'nın başarısı, HEY'in politikasını da bir kez daha ortaya koydu.

Gerçekçi haber ve tarafsız yorum ilkesinden, yayın hayatına başladığı günden bu yana sapmayan HEY, gerçekten yana olan

yayınını bundan sonra da sürdürecektir.

Basın 77’de Hulûsi Tunca ile birlikte ödöl kazanan sanatçı arkadaşlarımız; İlhan İrem, Cem Karaca-Dervişan, Nühket Duru, Bilgen Bengü, İbo, Rıza Silahlıpoda-Ritm 68 Orkestrası, Kerem Güney, Sezen Aksu, Timur Selçuk, Selda ve Ali Rıza Binboğa’yı da kutluyor, başarılarının sürekli olmasını diliyoruz.

HEY, çalışan arkadaşımız Hulûsi Tunca’nın başarısı ile övünç duymaktadır! (27 Şubat 1978)

Ara Sıcak! Doğan Ağabey’in birinci yazısında adı geçen Cem Gökmen, bugün özel radyolardaki programları ve Posta Gazetesi’ndeki köşe yazılarıyla tiryakilik yaratmaya devam eden Cem Ceminay’dı.

Doğan Ağabey’in ikinci yazısında adı geçen İbo’nun ise İbrahim Tatlıses ile uzaktan yakından ilgisi yoktu. İbo, “Benim Balonlarım Vardı” adlı şarkısıyla 7’den 70’e herkesin gönlünde taht kuran “tombik şarkıcı” İbrahim Sesigüzel’di ve o yıllarda müzik dünyasında İbo olarak anılıyordu. Bugünün İbo’su ise o zamanlar sadece İbrahim Tatlıses olarak biliniyordu.

HEY Dergisi Genel Yayın Müdürü Doğan ŞENER yazıyor

Bir süreden beri HEY'in künyesinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak Yener Süsoy'un yerine Hulûsi Tunca'nın imzasının çıkmakta olduğu dikkatli okurlarımızın gözünden kaçmamıştır. 12 yıldan bu yana MİLLİYET'te ve kardeş yayınlarında beraber çalıştığımız, kader birliği yaptığımız arkadaşımız Yener Süsoy dergimizden ayrıldı.

HEY'e uzun zamandır hizmet veren dürüst ve çalışkan bir arkadaşımız da bu gayretlerinin karşılığını Yazı İşleri Müdürlüğü görevine getirilerek aldı. Hulûsi Tunca, dört haftadır Yazı İşleri Müdürlüğü görevini de diğer görevlerine ek olarak yüklenmiş durumda şimdi.

Hulûsi Tunca, bundan 10 yıl önce 15 Eylül 1971 tarihli dergimizde yine bu sütunlarda yer alan HEY Gençler başlıklı yazımda "Devamlı okurlarımızdan Beykoz'dan Hulûsi..." diye sözünü ettiğim gençten başkası değil.

1954'te Bolu'ya bağlı Yeniçağ'da dünyaya gelen, Haydarpaşa Erkek Lisesi son sınıfta okuduğu günlerde (1 Eylül 1972) HEY ailesine çevirmen olarak katılan Hulûsi, aramıza ilk geldiği günkü efendi, terbiyeli ve sevimli halini hiç kaybetmedi. HEY'de çevirmenlikten sonra önce muhabir, 1977'de de İstihbarat Şefi olan Tunca, İktisadi Ticari İlimler Akademisi mezunudur. Arkadaşımızı kutluyor, başarılarının devamını diliyorum.

(18 Mayıs 1981)

HEY Dergisi “son” Genel Yayın Müdürü Hulûsi TUNCA yazıyor

27 Şubat 1978... İzmir’den gelen İLK ödül! 1 Nisan 2004... MGD yani Magazin Gazetecileri Derneği’nden gelen SON (dilerim şimdilik) ödül... Ve arada onlarca ödül daha!

Bu ödüllere nasıl ulaşmışım? Sevgili Doğan Şener Ağabey’inin Haydarpaşa Lisesi son sınıf öğrencisiyken bana yaptığı “HEY’de çalışır mısın?” teklifini kabul ederek!

Peki ben ne yapmışım? 35 yıllık meslek yaşantımda HEY’in Genel Yayın Yönetmenliği Bayrağı’nı teslim aldıktan sonra o günlerin lise, kolej öğrencileri ve de daha nicelerine “HEY’de çalışır mısınız?” diye tekliflerde bulunmuşum!

Şimdi onları Türkiye’nin en büyük gazetelerinin künyelerinde ve önemli köşelerinde görmek bana bir başka ÖDÜL olarak geri dönmüş!

Üstat Nejat Uygur’un “Cibali Karakolu”nun son sahnesinde dediği gibi “Babamız ölmüş, izin yapmamışız...”, “Bilgisayar”ın “B”sini, “İnternet”in “İ”sini Türkiye’nin bilmediği yıllarda “Benim sadık yarım...” deyip, daktilomuza sarılmışız!

SEKA’nın kâğıt bobinlerini “yorgan” diye üstümüze çekmişiz!

Yokluktan değil, zamana karşı bir yarışta olduğumuzdan simitleri, çaylara katık etmişiz Simit Evi, Simit Sarayı, Simit House ve Simit Cafe’lerin güzel yurdumun dört bir yanını sarmadığı yıllarda...

Haftalık bir dergi olarak günlük gazetelere haber atlatmışız!

Biz; sanatçılara “Hanım” ve de “Bey” diye hitap etmişiz, onlar da bize aynı şekilde karşılık vermiş!

Bizleri şarkıcı ve artistlerin “yatak odaları” yerine “plak stüdyoları” ve “film setleri” ilgilendirmiş!

Eh be birader; “Daha ne yapalım?” deyip de köşemize mi çekilmişiz?

Kartvizitimizde “Emekli Gazeteci” yazıyor diye “kalemimizi” ve de Bâbîâlî sevdamızı; “emekli” etmemişiz ya!

Milliyet’ten sonra sırasıyla Sabah, Star ve HaberTürk gruplarıyla Hürriyet’te yolumuza devam etmişiz! Kiminden ceketimizi alıp çıkmışız, kiminden kapı önüne konulmuşuz. Kalemimizi vıcık vıcık “yalan” ve “riya” kokan mürekkep hokkalarına batırmak yerine dürüstlükten yana olan “sevdalara” yelken açmışız!

“Ey ahali; benim geçmiş sevdalarımda Milliyet, Sabah, Takvim, Star, HaberTürk yazar” diye “hava basmamışız!”. Günü gelmiş, gidip Büyük Çekmece’nin yerel gazetesi Yeni Trakya Ekspres’te de kalemimizi oynatmışız...

...Ve bir 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı sevinç ve coşkusuna bir yeni coşku daha ekleyip bu tarihi “kafa kâğıdı”ımızın bir kenarına not düşerek Hürriyet’te yani “Büyük Gazete”de göreve başlamışız (1 Kasım 2004)...

Övünmek gibi olmasın ama... Yok yok; övünmek gibi olsun... Şiirleri kadar şiir tadındaki yazıları ve birbirinden güzel şarkılarıyla da hepimiz için “vazgeçilmez” isimlerden biri olan gazeteci-yazar sevgili Hakkı Yalçın, bir gün Takvim’deki NonStop adlı köşesinde ŞİİR TADINDAKİ cümlelerini bu kez benim için döktürmüş. (9 Ocak 2001)

• • •

“Hulûsi Tunca yıllarını gazeteciliğe verdi. Şimdiki düzen gazetecilerine benzemedi hiç!

Bugün ‘magazin’ diye bir branşın kaymağını yiyenler, düzeyli magazin gazeteciliğinin temelini atanlardan birinin Hulûsi Tunca olduğunu unuturlar. Biz unutmayalım.

Her gün ‘Polemik’ sayfasında sizin hayatınıza renk katan, magazin yaşamını didik didik eden ‘gerçek bir emekçinin’ hakkını vermek adına bu yazıyı yazdım.

Bu ülkede Hulûsi gibi kaç nefer kaldı ki zaten?...”

• • •

Bir kez daha ellerine ve beynine sağlık sevgili Hakkı dostum!

Bir de müzik dünyasındaki birkaç “gerçek” dostumdan biri olan sevgili İlhan İrem.. “Yahu sen niye 70’li, 80’li yıllarda HEY’de yayınlanan röportajlarını bir dizi kitap haline getirmiyorsun?...

Eskiden kaset yapmayana kız vermezlerdi şimdi de kitap yazmayana kız vermiyorlar!” diye sitem ettikten sonra “Bebe”nin adını da koymuş:

“Best of Hulûsi...”

Banu Alkan için “Best of...” albüm hazırlıyor! A yüzünde 5 adet ‘Neremi Neremi’, B yüzünde de 5 adet ‘Neremi Neremi’ adlı şarkısı yer alacakmış...’ şeklinde yapılan esprilerin kol gezdiği bir ortamda sevgili İlhan’ın teklifini hemen beynimin bir köşesine yazıp, yalnızca elinizde bulunan kitaba verdiği adı –kendimce– abartılı bulduğum için ben de “Hey Gidi Günler-Bir Best Offff Çeksem...” diye değiştirmişim...

Çok görmezsiniz değil mi?

Görmezsiniz, görmezsiniz..

İşte sizlere yüzlercesi arasından seçebildiğim 70’li yıllara ait röportajlarımdan bir demet!

HEY ARTIK NEDEN ÇIKMIYOR?

Ama önce; sanatçısıyla, plakçısıyla, müzikseveriyle her karşılaştığım dostun, muhabbet biraz ilerledikten sonra bana sordukları bir soruya gelmek istiyorum:

“HEY, artık neden çıkmıyor?”

Cevabı çok basit: HEY’in fırtına gibi estiği 70’li, 80’li yıllarla, bugünler arasında öylesine büyük farklar var ki! Hangi birinden başlasam?

O YILLARDA;

Belli sayılarda erkek şarkıcı, kadın şarkıcı, orkestra ve topluluk vardı...

O YILLARDA;

Belli sayıdaki sanatçıların, plaklarını duyurabildikleri sadece tek bir televizyon ve birkaç radyo istasyonu vardı; yani TRT...

O YILLARDA;

Bir şarkınızın TRT’de yayınlanabilmesi için TRT Denetleme Kurulu denilen bir kurulun onayını almanız gerekirdi!

O YILLARDA;

Sabah erken kalkan plak yapamazdı! Klip denen şey zaten icat olunmamıştı!

O YILLARDA;

Müzik listeleri emin ellerde, gerçek satış rakamlarına göre hazırlanır, her plakçı her çarşamba, vitrinine HEY’in plak listesini asardı! Şimdiki düzendeki sözüm ona müzik kanallarında olduğu gibi parasını bastıran liste başı olamazdı!

Peki! İşte size bir soru?

“HEY, o yıllarda nasıl çıkıyordu?”

İşte bu sorunun cevabını en güzel şekilde üstadımız Sayın **Orhan Boran** veriyordu! **HEY** dergisinin **6. Yaş Özel Sayısı**’nda (19 Kasım 1975) **Orhan Usta**’nın kaleminden **HEY**’in nasıl çıktığını okumak ister misiniz? Buyurun o zaman “**Halil İbrahim Soframız**”a...

+ + +

Telefondaki delikanlı sabırsızlanmaya başlamıştı:

“Bu kaçınıcı hatırlatışım Ayşe?.. Oktay’ın yaş günü partisi için cuma saat altıda buluşmamız gerekiyor. Geç kalırsak ayıp olur çocuğa...”

“Biliyorum canım!.. Şimdi günlerden ne?...”

“Hoppalaaa!... Bu yaşta takvimi mi şaşırdın? Bugün salı...”

“Haaa öyle ya!... Yarın HEY günü çarşamba...”

“Sahi senin haftan HEY günüyle başlar, unuttum...”

“Ben senin gibi abone olmadım ki elime pazartesi geçsin...”

“Neyse... HEY gününden bir gün sonra gidiyoruz. Sakın dalga geçme...”

“Tamam, tamam. Hoşça kal...”

+ + +

Sabahları saat dokuzda **Milliyet Gazetesi**’nin zemin katındaki asansörün kapısı kalabalık olur. Sabırsızlar ya da çalıştıkları servis katları pek yukarılarda olmayanlar, meslektaşlarını uzaktan selamlayıp merdivenlere yönelirler. Asansörü dolaşanların çoğu ise dördüncü katın düğmesine basar. Dördüncü kat, bizim aramızdaki deyimle **HEY Ülkesi**’dir...

Her gün saat **9.30**’da **HEY** ekibinin toplantısı vardır.

9.30; şen şakaların uçtuğu, karşılıklı takılmaların sıralandığı, omuzlara vurulup, ellerin sıkıldığı bir saat değildir.

Ünlü **Amerikalı** yazar **Buchwald**’ın tanımlamasıyla; **“Gazeteci, uykusunu alsa bile doyamamış, yorgunluğu gitse bile dinlenememiş kişidir...”** Bu bakımdan sabah selamlaşmalarında sesli harfler genellikle ağız içinde kalır:

“Mrblar...”, “N’aber?...”, “Günayn...”, “Selmmm...”, “Mnnn...”

Saatler, **10.00**’u gösterdiğinde mahmurluk dağılmış, not defterleri açılmış, zihinler cilalanmıştır. Haber alma, haber toplama görevlileri, röportaj yazarları, sayfa, sütun, köşe sahipleri, deyim yerindeyse istim üstündedir. Konuların toparlanmaları, projelerin ortaya atılmaları, yeni tasarıların önerileri, röportajların seçimleri tartışılır!

Bu toplantıyı uzaktan izleyen mesleğe yabancı bir gözlemci, on kişinin aynı masada, sekiz topla ping-pong oynar gibi çaprâşık bir uğraşı içinde olduğunu sanır. Oysa en gencinden en kıdemlisine kadar bütün görevlilerin söz sahibi olduğu çalışma yarım saatten uzun sürmez. Fikirler, berraklığa kavuşmuş, sonuçlar saptanmış, kararlar deftere işlenmiştir.

Saat **11.00** sularında haber alma-haber toplama görevlileri, röportaj yazarları, foto muhabirleri gazeteden ayrılırken, sayfa, sütun, köşe sahipleri de odalarına, masalarına çekilirler.

Odadan odaya, masadan masaya şakaların uçuşup, takılmaların başladığı esnek bir saattir bu. Henüz kâğıtlar, daktilolara takılmamıştır. Yazarlar; ele alacakları konunun ön hazırlıklarıyla meşguldür. Arşivden notlar alınır, referans kitapları karıştırılır, yerli ve yabancı basında ilgi çekici köşeler incelenir. Bu arada da çenceler durmaz:

“Orhan Baba, ‘irticali’ sözcüğünün öz Türkçesi var mı?”

“Ülen yaşın benimkinin üçte biri. Sen bilmiyor musun?...”

“Biliyorum. İçe doğduğu gibi, hazırlıksız, anında anlamına geliyor ama ben bir tek kelime kullanmak istiyorum.”

“Nerede kullanacaksın?...”

“Yazımın bir yerinde ‘irticali lehçe’ deyimi geçecek de...”

“Eh, aynen kullan. Ama daktilonun tuşlarına dikkat et; şaşırıp ‘irsali lihye’ yazmayasın...”

“Neden?”

“‘Törenle sakal koy vermek’ anlamına gelir de ondan. Yener’e sorsana, o da benim kuşağım sayılır!”

Yazı İşleri Müdürü odasından bir ses yükselir:

“Esağfurullah Baba, ben olsam olsam senin uçkurun sayılırım...”

Bir gevrek kakhahaya çocukların korusu karışır:

“Vay anasını sayın seyirciler, Orhan Baba tuş oldu; çaylar ondan...”

+ + +

“Esnek Saat” dediğimiz, aslında on-on beş dakikadan ibarettir. Durmadan çalan telefon zillerine, şimdi daktilonun tıkırtısı tempo tutmaktadır.

Saatler ilerlemektedir.

Yurt dışı bürolarımızdan gelen haberler, kupürler ilgili serviste toplanıp, **HEY**’in diline aktarılır. **“HEY’in Dili”** deyimi gelişigüzel söylenmiş bir laf değildir. İlk sayfasından son sayfasına

kadar, imzalı veya imzasız hiçbir yazı, seslendiğimiz okuyucuyu lunaparklardaki güldürü aynalarına bakar gibi şaşkına çevirmez.

HEY; gençliğin dilini, günümüzün dilini, zorlamasız bir akıcılıkla konuşur, yazar. Yazı ailemizi oluşturan kişilerin yaşları önemli değildir. Kuşkusuz her yazarın kendine özgü bir stili vardır ama birbirini izleyen sayfalardaki dil uyumuna dikkat edenler **HEY**'in neden bütünüyle “**rahat okunan bir dergi**” olarak seçkinleştiğini hemen fark ederler.

“Ben, yazarken hiç güçlük çekmiyorum; okuyan anlamak için sıkıntıya girerse kabahat benim değil ya...”

MİLLİYET'in dördüncü katındaki **HEY Ülkesi**'nde kimseyi güldürmez bu şaka...

+ + +

Saatler, saatleri kovalamakta, günler günleri izlemektedir.

Sabah toplantılarından sonra “**göreve çıkanlar**” ve “**masalarına çekilenler**” hazırladıkları yazıları, resimleriyle birlikte **Yazı İşleri Müdürü** odasına bırakırlar. Bu çabaların ürünleri, ilgili dosyalara konur. Ekibi yeni görevler beklemektedir. Telefon zilleri durmamacasına çalar, daktilo makinelerine yeni kâğıtlar takılır, dördüncü katın trafiği ve uğraşısı aralıksız sürer gider.

Bu arada o haftaki **HEY**, şekillenmeye başlamıştır artık.

Genel Yayın Müdürü ve Yazı İşleri Müdürü, aralarında yaptıkları bir toplantıda; dergiye girecek haber, röportaj, resim ve makaleleri inceler ve seçim yaparlar. Ortaya bir prototip çıkar. Tıpkı bir kostümün modelini saptayıp, biçisini tamamlayıp, ilk provaya hazır edilmesi gibi...

Yazıların bundan sonraki uğrak yeri **IBM Servisi**'dir.

Bizim masaların üstü ne kadar karman çormansa, **IBM Servisi**'nin masaları o denli tertipli ve muntazamdır. Orası kadın meslektaşlarımızın egemenliğindedir. Pırl pırl küllükler kirlenmesin diye sigara paketine el atamaz; belki hiza bozulur diye iskemle çekmekten vazgeçip ayakta durmayı yeğ tutarsınız. **IBM** makinelerinin tuşları üstünde tüy gibi gezinen parmaklar, kuş kâğıt üzerine yazıları dizer.

“Evlat... IBM'e uğra bakalım, benim yazı dizilmiş mi?...”

“Bugün tıraş olamadım Baba; elbise de buruşuk... Başka birini yollasan...”

“Hey çocuklar, üstü başı düzgün biri varsa, köşeden çiçek yaptırın, sonra da IBM'e uğrayıversin...”

+ + +

Dizilen yazılar ve resimler; teknik sekreterlere ulaşır. Onlar çeşitli araç ve gereçleriyle sayfaları çizirken ayak altında dolaşmamak, burunlarının dibine sokulmamak yerinde bir tedbir olur. Cetveli bıraktıkları gibi yüzünüze öylesine bakarlar ki; eğer “**Nil Nehri tersine akmaya başlamış**” yahut “**Taksim alanında petrol sondajları yapılmıyormuş**” gibi sansasyonel bir haberle işlerini kesmemişseniz, o tek bakışla sizi kendi odanıza “ışınlayıverirler...”

Yazılar ve resimlerle birlikte sayfalar çizildikten sonra renkli “dia”lar kırmızı, siyah, mavi ve sarı renk ayrımları için ilgili servise gider. Oyuncuğu bol servislerden biridir burası. İçinize çocuğumsu bir heves gelir. Sağı solu kurcalamamak için kendinizi zor tutarsınız.

Sıra teknik ekibin “**pikaj**” çalışmalarına gelmiştir. Yani yazıların kartonların üzerine yerleştirilmesi işlemi. Ellerinde, tıpkı doktorların ameliyatlarda kullandıkları bisturileri andıran, kısa saplı minicik bıçaklar vardır. **Dr. Barnard**’ı kışkandıracak ustalıklı yaparlar bu milimetrik çalışmayı... Bu arada düzeltmen arkadaşımız, gerekli tashihleri yapmış ve yerlerine konulması için pikajör arkadaşların başına dikilmiştir.

Başlıklar; ya letrasetten dizilir; yani üstüne basılanı alttaki kuşe kâğıda aktaran büyük plastik tabakadan... Veya **Kompugrafik Servisi**’ne gönderilir. Bu servisteki makinede daktilo tuşları gibi tuşlar vardır. Başlıkları film şeridine aktarır. Pikaj işlemi tamamlanan sayfalar, kamerada çekime gönderilip, filme alınır.

İster, istemez akla geliyor;

Manukyan Efendi; melodramın üçüncü perdesini çektikçe çekmiş, uzattıkça uzatmış. Ön sıradaki bir seyirci, cebinden sicim yumağı çıkarıp sahneye atıp bağırır:

“**Al şu ipi de, bağla oyunu be kardeşim...**”

Ama dergimiz sicimle bağlanmadığı için, daha çok emek verilecek, göz nuru dökülecektir.

Sayfaların filmi yeniden yukarı geldiğinde **Montaj Servisi** çalışmalarına başlar. Renk ayırımı biten filmler, sayfalara takılacaktır. Bu işlem tamamlanınca, sayfalar **Makine Dairesi**’nde kalıplara çekilir. Alüminyum plakalar, rotatifteki yerlerine oturtulur... Ayarlar... Provalar... Ve koca rotatif dönmeye başlar... Derginiz artık basılmıştır.

HEY okuyanlar için bir başka ayrıcalık taşır
“**çarşambalar**”...

O YILLARDA;

HEY işte böyle bir uğraş verildikten sonra okurlarına ulaşıyordu! Gerçek müzik, sinema, radyo-televizyon ve moda haberleriyle dolu dolu sayfalarıyla... Şimdi elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin;

HEY yeniden çıksa; acaba “**Kapak Olma Hakkı**”na sahip kaç “sanatçı” sayabilirsiniz?

Unutmayın... **HEY Dergisi, 800 HAFTA**’dan fazla bir süre yayın hayatını devam ettirdi...

800 HAFTA= 800 STAR...

Elbette; 1’den fazla sayıda kapak olan star vardı... Ama ya şimdi?

Neyse... Şimdi (hâlâ bırakmadıysanız) sigaralarınızı söndürün!

Koltuk arkalıklarınızı dik duruma getirin! Kemerlerinizi bağlayın!

Kaptan Pilot’unuz **Hulûsi Tunca**, sizi uçurmaya hazır!

Sizleri 70’li yıllarda yaptığım röportajlara götürüyorum! İstikamet;

1970’li yıllar...

Cem Karaca-Moğollar, Fitaş konserinde fırtına gibi esti!

“KOCA MUSTAFA KEMAL’İ YEDİN YİNE DOYMADIN MI?”

Türkiye’de 1972 yılına damgasını vuran müzik olayı neydi? **HEY**’in okurları arasında yaptığı dev araştırmasından çıkan sonuca göre; **Cem Karaca**’dan ayrılan **Kardeşlar**’ın **Ersen**’le, **Ersen**’den ayrılan **Moğollar**’ın da **Cem Karaca** ile birleşmeleri idi!

Müzik dünyasında bir anda ortaya iki iddialı topluluk çıkmıştı: **Cem Karaca ve Moğollar ile Ersen ve Kardeşlar...** Bu iki gruptan **Ersen-Kardeşlar, Milliyet**’ten gelen teklifi kabul etti. Ve gazetenin müzik dünyasına sayısız “sanatçı” armağan ettiği **Türkiye Liselerarası Müzik Yarışması**’nın “konuk grubu” olarak 13 şchirdeki elemelerinde sahneye çıktı. Gelelim ikinci gruba;

Cem Karaca-Moğollar önce **Ankaralı** müzikseverlerin karşısında başarılı bir sınav verdi. Sıradaki durakları **İstanbul**’da **Fitaş Sineması**’ydı... Buyurun birlikte seyredelim şu muhteşem konseri!

+ + +

Yeni mevsimle beraber **HEY**’in geleneksel konserleri de başladı. Yaptığı her plakla, bir öncekinin ötesine geçen **Cem Karaca** ile geçtiğimiz yıl **Türkiye**’nin en iyi grubu seçilen **Moğollar**’ın birleşme kararı aldıktan sonra **İstanbul**’da verecekleri ilk konser kuşkusuz her yönüyle büyük bir önem taşıyordu.

Nitekim bu iki “dev”in birleşmesinden alacakları sonucu merakla bekleyen **İstanbullu** müzikseverler, konserin ön saflarında kendilerine birer yer bulabilmek için sabahın erken

saatlerinden itibaren **Fitaş** sinemasının önünde büyük kuyruklar oluşturmuşlardı.

Saatler 16.45'i gösterirken Yazı İşleri Müdürümüz **Yener Süsoy**, konserin açılış konuşmasını yaptı ve **Cem Karaca-Moğollar**'ı sahneye davet etti. Salon alkıştan inliyordu. 24 saat önce **Ankaralı** müzikseverlerin huzurunda başarılı bir konsere imzasını atan **Cem Karaca-Moğollar**, **HEY**'in bu konserine yetişebilmek için uçağa atladıkları gibi soluğu İstanbul'da almışlardı.

Ancak; bu önemli konser öncesi **Cem Karaca**'yı bekleyen talihsiz bir durum vardı! Soğuk algınlığına yakalanan ünlü şarkıcı, **40 derece** ateşle yanıyordu! Ama gösteri beklemezdi! Hele ki **Cem** hiç beklemezdi. Öylesine heyecanlı ve azimliydi ki **"Ayakta duramasam bile koltuk değnekleriyle çıkar, yine de bu konseri veririm"** diyordu doktorlara meydan okurcasına!

Önce Pop Müzik akımının **Türkiye**'de doğuşu ve gelişimi konusunda bir ön bilgi verdi **Cem Karaca**. Örnek olarak da **"Blue Suede Shoes"**, **"Her Yerde Kar Var"** ve **"Kara Tren"**den birer bölüm sundu **Moğollar**'ın eşliğinde. Ve ardından en çok sevilen türkülerinden **"Emrah"**ı söylemeye başladı. Türkü bittiğinde, salonu dolduran yüzlerce genç, karşılarında **"sahici müzisyenler"** bulmanın mutluluğu içinde devleri ayakta alkışlıyordu.

Bitmek bilmeyen sevgi gösterileri arasında **Moğollar**'ın **"beyin"**lerinden **Cahit Berkay**, gitarını bırakıp, bağlamasını kucakladı. Ve **Anadolu**'nun bağrından kopup gelen ezgileri sazının tellerinde dile getirmeye başladı. Ve hemen ardından **Cem Karaca**, **"Dadaloğlu"**na girdi. Türkünün ilk dörtlüğünü söyledikten sonra mikrofonu bırakıp şöyle devam etti: **"Arap atlar yakın eder ırağı..."** Devlerin sıradaki türküsü daha önce **Esin Afşar**'dan dinlediğimiz **'Drama Köprüsü'**ydü... Bu türküde, klasını konuşturan **Cahit Berkay** adeta **"Bu saz işte böyle çalınır arkadaş..."** diyordu.

Türkü bitti! Mikrofonu bırakan **Cem Karaca**, bağlamayı aldı. Bir sandalyeye oturdu ve arkadaşlarını sundu: **"Davulda Ayzer Danga... Bas gitarda Taner Öngür... Ve solo gitarda Cahit Berkay..."**

Sıra gelmişti **Âşık Mahzuni Şerif**'ten **"İhtiyar Oldum"** adlı türküye. **Anadolu** ezgileri, **Batı Müziği**'yle ne kadar bağdaşırsa **Cem Karaca-Moğollar** o kadar bağdaştırmıştı işte... Önceki türkülerinde 10 numara olan grup yine 10 numaraydı.

Belli ki yine bir sürpriz geliyordu! **Cahit**; penasını bırakıp keman

yayını aldı. **Taner** de bas gitarının üzerine bir **İspanyol** gitar koyup öyle başladı çalmaya. Seslendirdikleri türkü “**Deniz Üstü Köpürür**”dü... Parça bittiğinde **Fitaş** yine alkıştan inliyordu!

Moğollar, Bodrum dolaylarından derledikleri “**Çökertme**”yi dinletmeden önce, şarkıcıları **Cem Karaca**, türkünün efsanesini anlatmaya koyuldu:

“Bodrum’da Halil Efe adında deli dolu bir yiğit yaşarmış. Gülsüm adında da güzeller güzeli bir sevdiceği.. Halil Efe’yi bir türlü sevemeyen Kaymakam, adamlarını üzerine salmış. Gülsüm’ünü alan Halil Efe, vurmuş dağlara. Günlerce aç-susuz dolaşmışlar. Ve yakalanıp kasabaya getirilmişler...”

Sonra da sevilen türküyü yorumladı!

*Ara Sıcak! O tarihte ne **atv** vardı ne de “**Kurşun Yarası**” adında bir dizi! Dizide **Halil Efe**’yi canlandıran **Berdan Mardini** daha dünyaya bile gelmemişti! Tarihler bugünü gösterse, türküyü anlatmak için **Cem Karaca**’nın nefesini tüketmesine gerek kalmayacaktı! Hey gidi günler heyyy! Dönelim biz yine **Fitaş**’a..*

+ + +

Türkünün bitiminde mikrofonu yeniden alan Cem Karaca’nın bıyık altında gülmesinden yine bir muziplik yapacağı hemen anlaşılıyordu. Şöyle dedi: “Biz sahneye çıkmadan önce büfeci arkadaş geldi. ‘**Benim de çok sevdiğim bir türkü var. Onu her duyduğumda işlerim açılıyor. Söyler misiniz?**’ dedi. Ben de ‘**Neymiş o türkü?**’ dediğimde şu cevabı aldım: ‘**15 DAKİKA ARA...**’”

Konserin ikinci yarısı **Elazığ** dolaylarından “**Edalı Gelin**”le başladı. Türkünün bir yerinde **Ayzer Danga**’nın sihirli bagetlerinden dinlediğimiz 7 dakikalık **davul solo**, müzikseverleri mest etmeye yetmiş de artmıştı bile... Solo esnasında **Ayzer**’i **Iron Butterfly**’ın davulcusuna benzetenler çoğunluktaydı!

Türkünün bitiminde sahneye gelen bir delikanlı, **Cem Karaca**’ya kocaman bir sepette adeta bir çiçek bahçesi sundu. Gönderen **Kardaşlar**’dan **Ünol Büyükgöneç**’ti ve eski arkadaşlarına başarılar diliyordu. **Ünol**’un jesti de uzun uzun alkışlandı. Sırada **Moğollar**’ın bestesi “**Alageyik Destanı**” vardı. 8 dakika süren parça bittikten sonra **Cem Karaca**, bu “eseri” yakın bir gelecekte “**müzikal**” olarak sunmayı düşündüklerini açıklıyordu.

Konserin sonu yavaş yavaş yaklaşıyordu. Sıradaki türkünün adı

“Obur Dünya” idi! Türkünün sözlerinde ufak tefek değişiklikler yapan **Cem Karaca**, **“Koca Mustafa Kemal’i yedin yine doymadın mı?”** derken, bütün salon ayağa kalkmış, hem **Cem Karaca** ve **Moğollar’ı** hem de **“Yılın Türküsü”** olmaya aday **“Obur Dünya”**yı alkışlıyordu!

Alkışların ardından **Cem Karaca** yine aldı sazı eline söyledi bakalım neler söyledi:

“Sevgili müzikseverler! Şimdi de sizlere hediye bir türkümüz var. Ancak bu türküyü hep birlikte söyleyeceğiz...”

Sonra salona indi, seyircilerin arasına karıştı ve... **“Dalına da vur... Mihına da vur... Şu dünyanın çarkına vur...”**

Gençler türkü dinlemenin tadına varıyor, gençler birlik olmuş halay çekiyordu. **Fitaş**, salonu sıradaki **“ecnebi filme”** terk etmeye hazırlanırken yüzlerce **İstanbul**lu, gerçek bir müzik ziyafetinden doymuş olarak Beyoğlu’nun havasını solumaya başlamıştı bile!

(22 Kasım 1972)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Öyle Sarhoş Olsam ki (Tanju Okan) **2.Kader Çıkmazı** (Kâmuran Akkor) **3.Askaros Deresi** (Cem Karaca-Kardaşlar) **4.Kozan Dağı** (Ersen) **5.Bugün Yarın Daima** (Timur Selçuk) **6.Dert Bende** (Ajda Pekkan) **7.Ölüm Allah’ın Emri** (Barış Manço-Kurtalan Ekspres) **8.Bir Garip Yolcu** (Yurdaer Doğulu) **9.Avuçlarımda Hâlâ Sıcaklığın Var** (Zafer Dilek) **10. Züleyha** (Erkin Koray-Ter)

Ara Sıcak! Yukarıdaki liste, 50 plaklık HEY Diskotek listesinden alınmıştır. Listedeki 50 plaktan 35’i yabancı, kalan 15’i yerli plaktı. Bu liste; yabancı plaklar aradan çıkarıldıktan sonra kalan yerli plaklardan derlenmiştir

(22 Kasım 1972)

**CEM KARACA – MOĞOLLAR: Obur Dünya/ El Çek
Tabip**

Yavuz Plak-Yavuz Asöcal (10 Ocak 1973)

Yılın sanatçısı **BARIŞ MANÇO**'dan sizlere: **Kalk Gidelim
Küheylân/ Lambaya Püf De**

Yavuz Plak-Yavuz Asöcal (17 Ocak 1973)

İşte **FİKRET KIZILOK** Ve 10. Sanat Yılı'nın Plağı:
Tutamadım Ellerini/ Köroğlu Dağları
Grafson Plak (21 Ocak 1973)

Anadolumuz'dan iki türkü aldık! Düzenledik, çaldık ve söyledik!
KARDAŞLAR; Deniz Üstü Köpürür/ Çökertme
Şahinler Plak (7 Mart 1973)

Ali Kocatepe, Modern Folk Üçlüsü, Nilüfer, Ömür Göksel,
3 Hürel gözyaşı döküyor
MÜZİK DÜNYAMIZDA AĞLAYAN AĞLAYANA...

Tanju Okan, “Seviniriz içeriz, üzülürüz içeriz... N’olacak bu memleketin hali?” derdi! Şimdi de müzik dünyasında gözyaşları sel olup aktı! Öyle ya bizler değil miydik sevinince **“ağlayan”**, üzülünce **“ağlayan”**... Plakların yarıştığı **HEY Diskotek** listelerine bakarsanız, attığımız başlığa hak verirsiniz!

Plak listelerini “Ağlama Duvarı”na çeviren sanatçı dostlarımıza sorduk:

“Neden ‘bol gözyaşlı’ bir şarkı?”

“Ağlar mısınız?”

Ali KOCATEPE: “Gelen Ağlar Giden Ağlar”

İnsanlar dünyaya geldikleri anda başlarlar ağlamaya. Öldükten sonra da arkalarından ağlatırlar! İnsanlar yaşamları boyu sevinçten de ağlarlar, kederden de... Kısacası ağlayanların bol olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Son plağımda şöyle diyorum:

“Gelen ağlar giden ağlar... Gözyaşı içimi dağlar... Kul kul için bir dost arar... Tanrı kula, kul tanrıya...”

Ayrıca kaybedilen sevgilinin büyüklüğünü ve de yeşermeye başlayan yepyeni umutları anlatmaya çalışıyorum:

“Düşler kurdum kara kara... Perde çektim anılara... Tepelerin ta ardında... Gözlerim umut avında...”

Özel hayatımda bir kez; trafik kazasında kaybettiğim bir can arkadaşımın ardından ağladım. Çok duyguluyumdur. Bu nedenle

sık sık gözlerimin yaşarması gerekir ama mantığım her zaman gözyaşlarımı kurutmasını bilmiştir!

Modern Folk Üçlüsü: “Ağlamak Geliyor İçimden”

Doğan Canku, Ahmet Kurtaran ve Selami Kâraibrahimgil olarak bir yılı aşkın süredir aynı çatı altında değildik. Önce ayrılığa son verdik. Sonra da sözlerini Filiz Öktem’in yazdığı “Ağlamak Geliyor İçimden” adlı bestemizle müzik dünyamıza yeniden döndük.

Bu şarkımızı plak yaptıktan bir gün sonra intihar eden Filiz Öktem’in kardeşi Cengiz Öktem’e ithaf ettiğimiz için her söyleyişte ve dinledikçe derin üzüntülere dalıyoruz. Hatta ağlıyoruz. Her üçümüz de duygu yüklü insanlarız. En ufak duygusal bir olayda bile gözlerimiz hemen dolar!

Nitekim Fournier adlı sakat bir viyolonistin Ankara’da verdiği bir konser sırasında Doğan’ın ağlamasını hiç unutmayız. 1970’de Altın Raket Kulüp’te çalışırken bir gece içinde tam sekiz defa sahneye çağrıldığımız olmuştu. Selami’nin sesi kısılmış, programın sonunda sevgi gözyaşları dökmüştük!

Ömür GÖKSEL: “Yaş Kalmadı Gözlerimde”

“Sevemem Artık” ve “Ağlıyormuşsun” adlı plaklarımın satışı 100 bini bulduğu için bir müddettir bu tür üzerinde çalışıyordum. “Yaş Kalmadı Gözlerimde” başından sonuna kadar benim romantik dünyamı yansıtan bir parça.

Sevgilisini kaybedip ardından ağlayan, onu bulmak için dizlerinde derman kalmayan bir dolu insan var. Böylece bu şarkımla bu insanlara hitap etmiş oluyorum. Hayatta; güldüğüm kadar ağlarım da! En sevinçli anlarımda dünyanın gözyaşını döktüğüm olmuştur. Kaldı ki tebessüm etmek kadar, ağlamanın da normal bir davranış biçimi olduğu kanısındayım.

Üç HÜREL: “Ağlarsa Anam Ağlar”

Dört ay kadar önce, hayattaki en değerli varlığımız olan annemizin, akrabalarımızı ziyaret etmek amacıyla Trabzon’a gitmesi, bizi bir anda yapayalnız bırakmıştı. Onun değerini; yokluğunu hissedince çok daha iyi anladık. Biz üç kardeş (Haldun, Onur, Feridun) “Ağlarsa Anam Ağlar Gerisi Yalan Ağlar” atasözünün üzerinde uzun uzun tartıştık ve sonunda bu sözler üzerine kurulu bir beste yapmaya karar verdik.

Özel hayatımızda çok soğukkanlıyızdır. En duygulu anlarımızda

bile duygularımızı dengede tutmasını iyi biliriz. Fakat “Ağlarsa Anam Ağlar”ı plak yaparken tamamen ağlama duygusuna kapıldık. Böylece şarkımız da tam istediğimiz gibi oldu.

NİLÜFER: “Ağlıyorum Yine”

Müzikseverler beni ilk defa “Ağlıyorum Yine” adlı plağımla karşılarında buldu. Müzik dünyasında kendimi kabul ettirebilmem için stüdyoya tamamen içimden gelerek ve duygulanarak girdim ve okudum.

Mikrofonun karşısında “gerçekçi” olabilmem için aklıma hep dramatik olayları getirdim. Ağlamak dünyanın en saçma şeyidir bence... Onun içindir ki özel hayatımda ağladığım anlar hemen hemen sayılıdır!

Ara Sıcak! Aradan yıllar geçti. Sevgili Nilüfer, “Yeniden Yetmiş” adında bir albüm çıkardı. Adıma imzalayıp gönderdiği CD’nin kapağını açınca, bu kez “ağlama” sırası bana gelmişti. Şöyle yazmıştı Nilüfer: “Bu şarkılardaki Nilüfer’e çok katkıların vardır. Sevgili Hulûsi Tunca’ya sevgiyle. Nilüfer. 16 Haziran 1998.” Ne mi yaptım? Zırlamam geçince, telefon açıp önce “Estağfurullah” dedim ve ardından ekledim: “Ağzına ve yüreğine sağlık...”

...Ve Cevap: Yukarıdaki bol gözyaşlı şarkılara en güzel cevabı **Yasemin Kumral** son plağı ile verdi: “**Gül Benimle**”

(25 Nisan 1973)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Ağlıyorum Yine – Kalbim Bir Pusula (Nilüfer) 2.Lambaya Püf De – Küheylân (Barış Manço) 3.Köroğlu Dağları (Fikret Kızılok) 4.Yaş Kalmadı Gözlerimde (Ömür Göksel) 5.Obur Dünya (Cem Karaca-Moğollar) 6.Kimler Geldi Kimler Geçti (Ajda Pekkan) 7.Gelen Ağlar Giden Ağlar (Ali Kocatepe) 8.Ağlamak Geliyor İçimden (Modern Folk Üçlüsü) 9.Gül Benimle (Yasemin Kumral) 10. Aşkına Doyum Olmaz (Önder Bali)

Bir Reklam
Yılın Ümit Veren Erkek Şarkıcısı **EDİP AKBAYRAM** güçlü
yapıtlarla sizlere sesleniyor:
Deniz Üstü Köpürür/ Dumanlı Dumanlı Oy Bizim Eller
Sayan Plak (16 Mayıs 1973)

Edip Akbayram, son plağıyla kükrüyor da kükrüyor...

Ama ya iki yıl önce?

DÜĞÜN SALONLARI İŞ VERMİYORDU!

Doğru Ekspresi gecenin sessizliğini yırtarak **Anadolu**'nun ücra köşelerinden **İstanbul**'a doğru son hızla yol alırken, bir yolcu koltuğuna yaslanmış, bir türkü mırıldanıyordu.

Bir yanda ana, baba, memleket özlemi, öte yanda başarmanın umudu, hayali içindeydi. Elinde bir bavul, cebinde biraz para ve bir fotoğraf. Gönül verdiği ama sonra kendisini terk eden sevgilisinin fotoğrafı vardı. Bir umut uğruna neleri geride bırakıyordu.

Gaziantepli kendi halinde bir oto boyacısının ilk erkek evladı olarak dünyaya geldiğinde yer yerinden oynamıştı. Aile sevinç içindeydi. Ama bu sevinçleri uzun sürmedi. Bir yaşını doldururken **Edip Akbayram**, ateşler içindi kıvranmaya başladı. **Çocuk felci** denen illet, ayağına yapışmıştı. Dört ay sonra yataktan kalkınca ilk adımını attı ve yere yığıldı.

Edip Akbayram: “Dünyam yıkılmıştı. İntikam almak istiyordum herkesten. Kırbaç gibi inmişti yüzüme ‘Aksak’ sözleri. O gün kendi kendime yemin ettim. Mutlaka başaracaktım. Yüzüme kapıları kapayanlar, kapıma gelecekti...”

Gencecik, toy bir **Anadolu** delikanlısıydı **Edip**... Liseyi yeni bitirmiş, üniversite sınavlarına girmek, bu arada düğün salonlarında şarkı söyleyerek geçimini sağlamak düşüncesindeydi... İşte bu nedenle **Gaziantep**'ten düşmüştü yollara.

Bitmek bilmeyen geceler, gündüzleri kovalamış, nihayet

Haydarpaşa Garı görünmüştü. Genç delikanlı, sessizce iniverdi trenden. Bir anda kendisini bir dolu çocuğun arasında buluverdi. Sonra iki damla yaşın gözlerinden süzöldüğünü fark etti usulca. Ağlıyordu **Edip Akbayram**. Aklına köyünde bıraktığı **Göl'ü, Gülnaz'ı, Kadir'i, Ayhan'ı, Sema'sı** yani kardeşleri gelmişti. Aldırmadı gözyaşlarına. Bir şeyler yapabilmek adına gelmişti **İstanbul'a**. **Sirkeci'de** bir otel odasına yerleşti.

Artık sıkıntı dolu günler başlamıştı onun için. Hemen ertesi gün iş aramaya koyuldu. **İstanbul'un** ne kadar düğün salonu varsa dolaşmıştı. “**Şarkı söylerim, gitar çalarım, davul çalarım...**” diyordu ama aldığı cevapların hepsi de aynı oluyordu: “**İş yok kardeşim...**”

O günlerde **Hürriyet Gazetesi'nde Altın Mikrofon Yarışması'nın** düzenlendiğini okudu **Edip Akbayram**. “**Belki...**” diye düşündü “**Bir gazetede şöyle ufak tefek bir resmim çıkar da, ben de o zaman bir düğün salonunda iş bulurum...**” Ama biraz daha beklemesi gerekecekti:

Edip Akbayram: “**Altın Mikrofon** birincisi olmuştum. Çalışmak istiyordum. Kendimi ispatlamak istiyordum. Organizatör rahmetli **Zeki Tökel'e** gittim. İş istedim. Bana “**Bugün git, yarın gel**” diyordu. Bir hafta böyle geçti. Sonra dayanamadı ve şöyle dedi: “**Bak oğlum, sahne; Ahmet Özhan, Ümit Tokcan gibi eli, ayağı düzgün insan istiyor. Sen bu aksayan, bacağınla şarkıcılık sevdasından, sahne sevdasından vazgeç...**”

Bir anda içim burkuldu. Ne yapacağımı şaşırdım. Başımı öne eğip eve geldim. Sabaha kadar tek başıma hem içtim hem ağladım ama sesimi kimseler duymadı...”

Ama talih **Edip'ten** yana gülmeye başlamıştı artık. Yarışmalar sonuçlanmıştı ve gazeteler **1972 Altın Mikrofon Yarışması'nı** “**Kükredi Çimenler**” adlı şarkısıyla **Edip Akbayram'ın** kazandığını yazıyorlardı. Sınır tanımaz bir çalışma temposuna girmişti. Gece gündüz çalışıyor, en iyi türkülerini seçip plak yapıyordu. Çıkarttığı her plak büyük ilgi görüyordu. Artık bütün **Türkiye**, bu gençceik şarkıcının başarılarını konuşuyordu. Bir zamanlar ona iş vermeyen düğün salonu sahipleri, şimdi onun için ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Artık **Edip Akbayram'ın** başarıları çorap söküğü gibi gelmeye başlamıştı. Kendini bütün **Türkiye'ye** kabul ettirdiği **Altın**

Mikrofon zaferinden hemen sonra **HEY Dergisi**'nin düzenlediği geleneksel **Yılın Müzik Oskarları** anketinde **Yılın Ümit Veren Erkek Şarkıcısı** seçilerek ödülleriyle bir yenisini daha ekliyordu. Ardından ilk turne teklifi **Kıbrıs**'tan geldi. Hemen **Yavru Vatan**'a koşan **Akbayram**, orada verdiği konserlerle bütün gönülleri bir kez daha fethettikten sonra aldığı **Şeref Madalyası** ile yurda döndü. Çok geçmeden **Antalya** ve **Akçay**'daki festivallerden davet aldı **Edip Akbayram**. Artık eli kolu ödüllerle, plaketterle doluydu. Şimdi annesinin çeyiz sandığında büyük bir itina ile saklanan ödüllerle...

Genç sanatçı için hayat gerçekten acılarla dolu geçmişti. Lise sıralarında ilk defa âşık olmuştu. Çok şirin bir kızdı sevdiği. Yağmurda, çamurda onun evinin önünden geçer, çoğu kez bozuk yollarda tökezlenirken, şirin kız pencereden gülümserdi.

Edip Akbayram: “İçim bir başka olurdu onun gülücüklerini yüzümde hissettiğim zaman. O da bana karşı ilgiliydi ama ailesi sakatlığımdan olacak onu hep benden uzaklaştırırdı.”

Bu kız daha sonra üniversitede okumak için İstanbul'a geldi ama **Edip** onu görmeyi, o eski anılara gömülmeyi asla istemiyordu. Yüreğinin derinliklerine gömmüştü bu sızısını!

Edip Akbayram: “İnkâr edemem; aşağılık kompleksi ile kıvrandığım, ölmek istediğim zamanlar çok oldu. Kıskanırdım sağlam insanları. Ama zamanı kendi tarafıma çevirdim. Yendim bu kusurumu. Şimdi kendimi sağlam insanlardan daha sağlam hissediyorum. Kompleksin zerresi kalmadı. Artık yapmak istediğim her şeyi yapıyorum. Beni tahrik etmeselerdi, aşağılayıp hor görmeselerdi belki de bugüne gelemezdim. Aslında onlara teşekkür etmeliyim.”

Edip Akbayram için müzik; yeni bir doğuşun müjdecisi olmuştu. Çılgınca bir tutkusu vardı. **Gaziantep**'te amatör olarak şarkıcılık yaparken, ailesinin özellikle de babasının tüm karşı çıkmalarına rağmen üniversitede okumak için geldiği **İstanbul**'da “**Altın Mikrofon**”a katılmayı kafasına koymuştu.

Edip Akbayram: “Şarkıcı olmama kesinlikle karşı olan babam; gazetede 12 finalist arasında benim de fotoğrafımı görünce bana bir telgraf çekmişti: “**Başarını kutlarım. Dile benden ne**

dilersen” diyordu. BEŞ BİN LİRA diledim ondan. Borç harç bulup göndermişti bana o parayı... Elbise ve ayakkabı alarak yarışma ekibi ile birlikte **Anadolu** turnesine çıktım. **Gaziantep**’e girişimiz büyük olay olmuştu. Konvoylar yolumuzu şehre girmeden kesti. Hemşerilerimin elleri üzerinde üç kilometrelik yolu ne kadar zamanda geçtik inanın hatırlamıyorum. Yeni bir Edip doğuyordu, sakatlığını unutan yepyeni bir Edip...”

Müzik çalışmalarının yanı sıra Diş Hekimliği Yüksek Okulu’ndaki eğitimini de sürdüren ünlü sanatçı için şimdi tek bir hedef vardı: Büyük gazinolardan birinde sahneye çıkmak. Ama bu kadar iyi bir sese, plakları normalin üzerinde satan bir şarkıcıya şans tanımıyorlardı. Fiziki nedeniyle gazino müşterisinin moralinin bozulacağını ileri sürüyorlardı. Bir yere kadar haklıydı bu gazino sahipleri. Çünkü bugüne kadar seyirciye hep; baldırı, bacağı yerinde, dekoltesi bol ama sesi olmayan kişileri “şarkıcı” diye yutturmaya alışmışlardı.

“Başaracaksın Edip’ dedim kendi kendime. ‘Asla yolun yarısından dönmeyeceksin. Senin sesin var, iyi niyetin var. Gün gelecek, çark senden yana da mutlaka dönecek”

Gerçekten de her şey onun gönlünce gelişti. 1973 yılını konserlerle ve turnelerle dolu dolu geçirdi. Dinleyici, onun sahnedan inmesine kesinlikle izin vermiyordu. 1974 ise onun için yeni bir devrin başlangıcı oldu. **İzmir Fuarı**’nda ilk kez bir gazinonun sahnesinde görüldü. Otuz gün süreyle resmen yıktı geçti **İzmir**’i... O güne kadar kapıları yüzüne kapatan organizatörler, şimdi kapısındaydı. Artık tek bir isteği kalmıştı; kendisini **“sanatçı”** değil **“Antepli Edip”** olarak sevecek bir kız bulup dünya evine girmek. Babası gibi o da 6 çocuk istiyordu. İsimleri bile hazırdı çocukların: **Yılmaz, Deniz, Ümit, Saadet, Ülkü ve Ender..**

(29 Ağustos 1973)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Göreceksin Kendini (Nilüfer) **2.Köylü Kızı – Kalenin Bayır Düzü** (Alpay) **3.Deniz Üstü Köpürür – Dumanlı Dumanlı Oy Bizim Eller** (Edip Akbayram) **4.Tek Başına** (Ayten Alpman) **5.Çiçek Dağı – İntizar** (Zafer Dilek) **6.Türkün Türkü Çağırırız** (Mazhar-Fuat) **7.Sana Rüya Diyemem** (Selçuk Ural) **8.Dünya Dönüyor** (Nilüfer) **9.Oh Olsun** (Füsun Önal) **10. Çakmağı Çak** (Ersen-Kardaşlar)

Orhan Boran, “Tamam mı? Devam mı?” diye sordu...
“DEVAM...” DEDİ... 12 BİN 500 LİRA KAZANDI!

Heyecan son haddini bulmuştu. Bütün dinleyiciler genç yarışmacının son kararını bekliyorlardı. Yarışmacı “Devam” dedi ve İpana’nın **Orhan Boran** tarafından sunulan “Tamam mı? Devam mı?” adlı yarışmasından en büyük ikramiye olan 12 bin 500 lirayı kazandı.

Yarışma konusu **Hafif Batı Müziği** idi ve yarışmacı **Orhan Sabuncu**, bütün soruları başarıyla cevaplayarak şampiyonluk ipini göğüslemişti. Yarışma sonrası kendisiyle görüştüğümüz **Sabuncu**, başarısı ve yaşamı konularında şunları anlattı:

“1951 Bursa doğumluyum. Yüksek öğrenim için İstanbul’a geldim. Yıldız Mühendislik ve Mimarlık Akademisi Makine Bölümü son sınıftayım. En sevdiğim şey müziktir. Öyle ki ders çalışırken bile yardımcı ders aracı olarak plaklarımı dinlerim. Yarışmayı kazanmamda en büyük pay; ilk sayısından beri merak ve heyecanla izlediğim HEY Dergisi’nindir...”

(3 Ekim 1973)

ALİ ŞEN “EV”LENDİ... BEN YİNE KALDIM BEKÂR...

İpana Sunar: “**Tamam mı? Devam mı?...**” 1960’lı yıllarda başlayan ve “**üstad**” **Orhan Boran** tarafından sunulan bu yarışma programı, cumartesi geceleri radyoda yayınlanır ve milyonları radyo denilen o sihirli kutunun içinde buluştururdu! 1961 yılında “**Şen**” bir genç katıldı yarışmaya!

Devamını **Fenerbahçe**’nin efsanevi başkanlarından **Ali Şen**’den dinleyelim:

“**Fındıkzade**’de bir daire alacaktık. Fiyatı: **45 bin lira**. Bizim de **39 bin** liramız var. Çıkarı yok borç bulacağız. Aklım da **İpana**’nın yarışmasında. Bir akşam, **Atlas Sineması**’nın üstündeki ünlü **Kulis** salonundaki yarışmaya katıldım. Yedinci sorudan sonra **Orhan Boran** sordu; “**Tamam mı? Devam mı?**”

“**Devam**” dedim. Sonuçta bütün soruları doğru bilmiş ve **12 bin 500 lira** kazanmıştım. Evi almak için artık borç aramama gerek kalmamıştı...’

Evet; Sayın **Ali Şen** “Ev”lenmişti, bakalım ben ne yapacaktım?

+ + +

11 Ekim 1972 tarihinde **İpana**’nın “**Tamam mı? Devam mı?**” yarışmasına **Hafif Batı Müziği** dalında hayli iddialı olarak ben de katıldım. Jüri; **Erol Büyükburç**, **Şenay Yüzbaşıoğlu** ve **Yener Süsoy**’dan oluşuyordu... Sonra girdim telefon kulübesine benzer bir cam kulübenin içine. Taktım kulaklığı ve başladım beklemeye. **Orhan Boran** ilk soruyu sordu; “**Ayla Algan**, geçtiğimiz aylarda Paris’te büyük bir konser verdi. Ona eşlik eden **Büyük Orkestra**’da iki de **Türk müzisyen** vardı. Kimdi bu sanatçılarımız?”

Duyduk zilin sesini.

“Cevap veriyorum! Orkestrayı Timur Selçuk yönetti... Eee”

“Evet, diğer sanatçımız?”

“Eee...”

“Ne yazık ki size ayrılan süre sona erdi. Doğru cevap Cemil Demirsipahi idi. Alkışlarımızla sizi kulübenizden alıyoruz.”

O gece, **Beykoz**’daki evimize elimde **“teselli armağanı”** 5 paket **İpana** diş macunu ile dönmüş, **12 bin 500 liralık** hayallerimi bir başka bahara ertelemiştim.

Amma! **Yener Süsoy**’un dikkatini çekmiş, bir hafta sonra onun teklifi ve **Doğan Şener** ağabeyimin onayı ile **HEY** dergisinde muhabir olarak işe başlamıştım bile. Bundan daha büyük bir “ikramiye” olabilir miydi? (18 Ekim 1972)

Yıllar sonra günlerden bir gün **Türküola Plak Şirketi**’nin **Şişli**’deki merkez bürosunda o güne kadar tanışmadığım gibi karşı karşıya bile gelmediğim **Cemil Demirsipahi**’ye rastladım.

Kendimi tanıttuktan sonra **“Bana 12 bin 500 lira borcunuz var...”** dedim.

Önce bir şaşırdı. **İpana** olayını dinledikten sonra da kahkahalarını koyuverdi...

. .

Amerika'dan müzik öğrenimi için teklif alan Özdemir Erdoğan
gelecekte umutlu;

BEN DE GILBERT O'SULLIVAN GİBİ DEĞİŞEBİLİRİM!

Bundan 50 yıl önce, bir büyük müzisyen, ülkemizin diğer müzisyenlerine şöyle öğüt veriyordu: **“Türk Müziği’ni yalnızca Türkiye hudutları içinde dinlenen ve yabancılara orijinal gelebilen bugünkü kalıplarından kurtarıp, evrensel ölçüler içinde işlemek ve bu güzel melodileri bütün dünyanın anlayıp, sevebileceği bir biçimde vermek gerekir...”**

Bu sözler 10 yıl öncesine kadar dikkate alınmadı. Müziğimizde yapılmak istenen yenilik hareketleri **“Müziğimiz dejenere ediliyor”** şeklinde büyük tepkilerle karşılaştı. Gerçekte bütün dünyada müzik akımları **8 nota** ile yaratılmaktaydı ve **Türk Müziği’nde** çeyrek sesler oluşu **Çok Sesli Müzik** yapmak için bir engel değildi.

Özdemir Erdoğan; bu fikirlerin ışığı altında, **10 yıl** öncesinin genç kuşak müzisyenlerinin başlattığı akımı benimsedi ve her şeyini ortaya koyup hiçbir maddi çıkar düşünmediğini söyleyerek ilk long-play’ini hazırlamaya başladı.

Bütün bunlar iki yıl kadar önce oluyordu ve sanatçı bu plak için **“İlk defa bu plakta gerçek bir Özdemir Erdoğan olduğumu hissediyorum. İlk defa utanmadan sıkılmadan, açık alınla ve temiz bir vicdanla müziksever kitlenin karşısına çıkıyorum”** diyordu.

Sanatçı tam 1,5 yıl süreyle gitarıyla baş başa verip, geceli gündüzlü çalışmış, sesini, tecrübesini, bilgisini, kısaca bütün müzik birikimini

ortaya koyarak içinde şu eserlerin bulunduğu ilk albümünü piyasaya çıkartmıştı:

“Koca Dünya... Ben Gamlı Hazan... O Ağacın Altını Şimdi Anıyor musun... Gurbet... Bu Akşam Bütün Meyhanelerini Dolaştım İstanbul’un... Misket... Köroğlu... Bedava... Nasıl Geçti Habersiz... Hello Dolly... Yarın Belki Geç Olur... Elveda Meyhaneci...”

Sıra **Long Play**’in halka duyurulmasına gelmişti. Bunun için de ülkenin yegâne yayın organı olan **TRT**’nin ilk tanıtımı yapması gerekiyordu. Ama olmadı! **TRT Denetim Kurulu**, sanatçıya verdiği cevapta albümündeki şarkıları için **“Yayınlanamaz”** kararı aldıklarını bildiriyordu.

Özdemir Erdoğan bunun üzerine, **LP**’sini bir arkadaşı aracılığı ile **Amerika’nın Sesi Radyosu**’na gönderdi. Çok geçmeden radyonun yapımcılarından **Willie Connover**’den cevap geldi. Mektupta şunlar yazılıydı:

“Sayın Erdoğan; LP’nizi gerçekten çok başarılı bulduk. ‘Misket’, ‘Koca Dünya’ ve ‘Gurbet’ adlı parçalarınızı 23 Ekim 1973 günü Caz Saati adlı programımızda yayınlayacağız...”

TRT Denetleme Kurulu’nun içindeki şarkılar için **“Yayınlanamaz”** damgasını vurduğu long-play’den seçilen parçalar **Amerika’nın Sesi Radyosu**’nda yayınlanacaktı. İnsanın şansı açılmaya görsün! **Özdemir Erdoğan**, bu arada **Amerika**’dan ikinci bir teklif aldı. Teklifte, **“Gel, müzik öğrenimini burada yap. Burs alıp geçinirsin, yeni şeyler öğrenirsin...”** diyorlardı.

Karısından ve çocuğundan ayrı kalmanın çok zor olacağını düşünen sanatçı, bu teklife önce **“Hayır”** dediyse de sonradan düşünmek için zaman istedi. Bir neden daha vardı. Nedense kendini artık biraz **“yaşlanmış”** hissediyordu:

“Beni gören ya bir iş adamı der ya da ticaretle uğraşan biri! Bu adam müzisyendir diyen çok az çıkar. Artık köklü bir değişim gerek. Amerika’ya gitmeyi düşünüyorum. Orada iyi bir menajerin eline düşersem, bakarsınız Gilbert O’Sullivan gibi ben de değişirim. Müzik dünyasında tutunabilmek için kaliteli müziğin yanı sıra değişiklik de çok önemli.

Apollonia Müzik Festivali’nde ‘Gurbet’i saçları hafif dökülmüş, alnında birkaç çizgi meydana gelmiş Özdemir Erdoğan olarak değil de her tarafı boyalı, saçları ustura ile kazınmış, sahnede yılanlarla boğuşan bir Özdemir Erdoğan olarak söyleseydim mutlaka arzuladığım dereceyi alırdım...”

Şimdi Özdemir Erdoğan'ın önünde iki yol var. Biri **Yeni Dünya** dedikleri **Amerika**'ya uzanıyor yeni umutlar için... İkinci yol; dönüyor, dolaşılıyor yine **Ankara**'ya çıkıyor.

“Yeter artık! Türkiye Cumhuriyeti'nin yarım asırlık bir dönemini tamamlayacağı bugünlerde sanatçı ile halk arasına demir bir perde gibi giren TRT Denetleme Kurulu'nun son günleri gelmiştir. Açtığım savaşı sonuna kadar sürdüreceğim. Artık çıban başı olan bu konuyu seçimler sonrasında Meclis'e kadar götüreceğim” diyen sanatçı, şayet **Amerika**'nın yollarını tutmazsa, burada kalıp mücadelesini devam ettireceği benziyor. (17 Ekim 1973)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Oh Olsun (Fusun Önal) **2.Hey Koca Topçu – Genç Osman** (Barış Manço) **3.Seni Sevdim Ben** (Tanju Okan) **4.Çakmağı Çak** (Ersen-Kardaşlar) **5.Türküz Türkü Çağırırız** (Mazhar-Fuat) **6.Altın Kafes – Gesi Bağları** (Selda) **7.Oy Cemo** (Erol Büyükburç) **8.Garip Gönlüm Olmuş Deli** (Erol Evgin) **9.Yaşa Fenerbahçe** (Nesrin Sipahi&F.Bahçe Futbol Takımı) **10. Yekte - Seni Dileniyorum** (Alpay)

Altın Mikrofon Şampiyonu; Edip Akbayram'ın da artık grubu var!
GERÇEK “DOSTLAR”INA KAVUŞTU!

Türk Pop Müziği'nin genç sesi **Edip Akbayram**, geçtiğimiz hafta temelini attığı **Dostlar**'ı ilk defa **HEY**'e tanıttı. Aynı plak şirketi ile çalıştıkları için uzun zamandır temasta bulunan **Edip Akbayram** ile **Dönüşüm**'den **Vecdi Ören**, sonunda birleşmeye karar vererek **Edip Akbayram-Dostlar**'ı kurdular. Daha sonra diğer elemanlar için uzun bir araştırma devresine giren müzisyenler, gönüllerince amatör elemanlar bulduklarına inandıktan sonra ortaya çıktılar.

Edip Akbayram, ilk ve son topluluğu olduğunu söylediği **Dostlar**'ın adının nereden geldiği konusunda şu bilgileri verdi:

“Sevgi, kardeşlik, bağlılık kavramları; grubumuza bu adı vermemize neden oldu. Gerçekten de topluluktaki arkadaşlarımızla birbirimize kardeşten daha yakınız. Bugüne kadar konserlerimi değişik orkestralar ve gruplarla vermek bana bir şey kazandırmadı. Mutlaka bir topluluğum olmalıydı. Arzuma kavuştum. Artık parçalarımızı plakta olduğu gibi aynen sahnede de icra edeceğiz...”

Müzikseverler hatırlayacaklardır! **1969-1970'de Milliyet Gazetesi'nin** düzenlediği **Türkiye Liselerarası Hafif Batı Müziği Yarışması'nda En İyi Bas Gitarist: Vecdi Ören** (Kabataş Erkek Lisesi), **En İyi Davulcu: Koral Sarıtaş** (Kabataş Erkek Lisesi) ve **En İyi Solo Gitarist: Galip Kayıhan** (Plevne Lisesi) seçilmişlerdi. Bu üç “En İyi”, aralarına yaylı tambur, cura, saz, ıklığ ve rebab çalan **Cudi Koyuncu**'yu da alarak **Dostlar**'ın temelini attılar. Sonra da **Edip Akbayram** ile aynı yola baş koydular.

(24 Ekim 1973)

Ara Sıcak! Dostlar'dan bugüne kalan:

Vecdi Ören: “Kayboldu!” Bir zamanlar “Bas Gitarın Babası” denilen Vecdi'den tek bir haber bile yok!

Galip Kayıhan: “Karabatak” misali bir görünüp bir kayboluyor. Dost Müzik adında bir müzik şirketi kurdu. Ciguli'yi meşhur etti. Sonra geri çekildi! Şimdi yeniden müzik dünyasında; bu kez usta müzisyen Selim Çaldıran ile birlikte kurdukları Fresh Müzik ile hizmet veriyor.

Cudi Koyuncu: Antalya'ya yerleşti. Müzikle “amatör” olarak ilgileniyor!

Koral Sarıtaş: Önce Grup Marşandiz'i kurdu ardından da Tanju Arıkan'la birlikte Stüdyo Marşandiz'i. Perran Kutman'la evlendi. Şimdi Arıkan'la birlikte stüdyolarında yine müziğe hizmet ediyor.

(Temmuz 2007)

“Oh Olsun” ile zirveye çıkan Füsün Önal diyor ki:
**“BAKMAYIN SİZ SİĞARA PAKETLERİNE... HUY
İŞTE...”**

Üç hafta önce Pop Müzik listelerinde **Demis Roussos**’u yerinden yurdundan edip **“Oh Olsun”** adlı plağı ile 1 numaraya yükselen, ancak ensesinde **Barış Manço**’nun soluğunu hisseden **Füsün Önal**’ı zirvedeki üçüncü haftasından dolayı kutlamak için çaldık kapısını! Saatler ona göre biraz ilerlemişti ama neyse...

“Çok esnediniz! Oysa saat henüz 22.30...”

“Bakmayın siz esnediğime... Aslında uykuyu çok severim ama bir türlü erken yatağa girip de dalamam. Çocukluğumdan beri bu hep böyledir işte. Ama; arabada, uçakta, trende falan hemen uykuya dalarım! Huy işte...”

“Çok narin bir vücut yapınız var! Yediklerinize çok mu dikkat ediyorsunuz!”

“Bakmayın siz narin duruşuma! 47 kiloyum ama öylesine yemek yiyorum ki! İştahım yerindedir. Normal yiyeceklerden tutun da, küçük çocuklar gibi süslü püslü, saçma sapan şekerlere bile dayanmam! Hemen mideme indiririm. Huy işte...”

“Dikkat ettik de bütün röportajlarımızda karşımıza pantolonla çıkıyorsunuz! Özel bir nedeni mi var?”

“Bakmayın siz sürekli pantolon giydiğime. Gardıropta mini eteklerim daha çok. Ama pantolonla daha rahat, daha özgür hissediyorum kendimi. Sonra merdivenlerden inip çıkması, oturup kalkması daha bir rahat oluyor. Huy işte...”

“Sizi çok konuşkan bilirdik. Oysa deminden beri

susuyorsunuz...”

“İlahi kardeşim, nasıl konuşayım? Görmüyor musun, kek yiyorum, çay içiyorum. Yoksa ben konuşmaya başlayınca Halit Kıvanç ve Orhan Boran ağabeylerim bile susmak zorunda kalıyor! Konuşkanlık da bir çeşit huy işte...”

“Masanın üzerinde ne kadar çok sigara paketi var! Çok mu sigara içiyorsunuz?”

“Bakmayın siz paketlerin çokluğuna! Hepsinin içi boş. Koleksiyon yapıyorum. Ama arada sırada bir-iki tane tüttürdüğüm oluyor. O da içime çekmeden. Havaya savurduğum dumanın aldığı şekilleri seyretmek çok hoşuma gidiyor. Huy işte...”

“Bir film çevirdiniz, devamı gelmedi! ‘Yeşilçam’a Hayır’ mı?”

“Bakmayın siz film çevirdiğime, ‘İş olsun’ dedim hepsi o kadar. Benim asıl mesleğim şarkıcılık. Bayılıyorum müzikle uğraşmaya. Mikrofonu elime alınca zevkten dört köşe oluyorum. Huy işte...”

“Şu bekârlık daha ne kadar devam edecek? Evlilik konusunda isteksiz gibi görünüyorsunuz da...”

“Bakmayın siz öyle durduğuma... İnşallah ben de evleneceğim. Hem de kendim için değil önce benim evliliğim hakkında vıdı vıdı edenleri susturmak için evleneceğim. Ancak evlenmeden önce sevmek gerekli! Ama iyice sevmek de sevmek de bir çeşit huy işte...”

“Şeyyy... Geçenlerde bir gazetede... Sizin hakkınızda...”

“Aaa sıkıldım ama! Amma da çok soru sordun ya! Bu da ‘senin huyun’ anlaşılan! Bana hiç doyum olmaz ama biraz da başkalarına sor sorularını! Hadi bana eyvallah!”

(7 Kasım 1973)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Oh Olsun (Fusun Önal) 2.Hey Koca Topçu – Genç Osman (Barış Manço) 3.Altın Kafe – Gesi Bağları (Selda) 4.Çakmağı Çak (Ersen-Kardaşlar) 5.Yekte – Seni Dileniyorum (Alpay) 6.Bacın Önde Ben Arkada (Fikret Kızılok) 7.Oy Cemo (Erol Büyükburç) 8.Garip Gönlüm Olmuş Deli (Erol Evgin) 9.Yaşa Fenerbahçe (Nesrin Sipahi&F.Bahçe Futbol Takımı) 10. Derdim Var Dağlar Gibi (Gökben)

Durul Gence, “buzlar diyarı” Norveç’ten döndü ve anlattı:
“**DÜN GECE İSTEMEYEREK ARABANIZA ÇARPTIK...**”

Bir **Durul Gence** vardı yıllar öncesi bagetleriyle gönüllerde taht kuran! Bir **Durul Gence** vardı yıllar önce adını **Türk Pop Müzik** dünyasına altın harflerle yazdıran! Ve bir **Durul Gence** vardı; daha iyisini, daha güzelini yapmak için buzullar diyarı Norveç’e doğru yelken açan... **Durul Gence**, gitti, gördü ve döndü! Daha bir güçlü daha bir iddialı olarak...

Bir yıl kadar öncesiydi **Durul Gence** ülkesinden ayrılıp başka ülkelere doğru sefere çıktığında! Ne zaman ki, 1972’nin Kasım’ını gösteren takvimler 1973’ün Kasım’ını gösterdi “usta” döndü!

“**Türkiye’den ayrılmak zor gelmedi mi? Kim kim gittiniz Norveç’e?**”

“Doğrusu biraz zor gelmişti Türkiye’den ayrılmak. Ne var ki bütün bu zorlukların ardında bir umut yatıyordu. Nefesli sazlarda İrfan Sümer, klavyeli sazlarda Uğur Dikmen, bas gitarda Oğuz Durukan, gitarda Nezih Cihanoğlu ve ben doluştuk küçük arabamıza ve Kapıkule’den koyulduk yola...”

“**İlk durak neresi oldu?**”

“Çok geçmeden Almanya’da bulduk kendimizi. İlk durağımız Münih’ti. Fazla takılmadık ve doğruca İngiltere’ye geçtik. İşte Pop Müziğin kalbinin attığı Londra’daydık. Bir ay kadar bu büyülü şehirde kaldık. Araştırmalar yaptık. Ardından koca Manş Denizi’ni aşıp İskandinavya yarımadasına ayak bastık. Oradan da yerleşme merkezimiz olan Oslo’ya geçtik. Daha önceden temaslarda bulunduğumuz kişiler bizi karşıladı ve fazla bir zorluk çekmeden

bizim için hazırlanan eve yerleştik...”

“Çalışmalarınıza hemen başladınız mı? İlham perisi yakınlarınızda mıydı?”

“Hemen koyulduk işe... Hiçbir profesyonel çalışma yapmadan yedi ay süreyle kapandık ve prova yaptık. Yeni bestelerimizi hazırladık. Sonra da Norveç ve İsveç’te çoğu hayır dernekleri yararına düzenlenen konserlere çıkarak bir yıl içli-dışlı olduğumuz sıcak kanlı İskandinav halkına veda ettik...”

İskandinav ülkelerinde bir yıl boyunca başarılı konserler verdiklerini söyleyen Durul Gence, daha sonra kuzeyin bu kesiminde başlarından geçen ilginç olayları anlattı:

“Her yönüyle ilginç bulduk İskandinavya’yı... Kış mevsiminin çok sert geçtiğini, kar kalınlığının diz boyundan aşağı düşmediğini öğrendiğimiz Oslo’da nedense bu yıl hava çok iyiydi...”

“Ne yani kar da mı yağmadı?”

“Hemen hemen hiç kar yağmadı. Bundan dolayı ülkenin iklimi bizi pek etkilemedi. Havanın soğukluğu İstanbul’dan biraz daha fazlaydı. Sonra kendi yemeğimizi kendimiz pişirdiğimiz için ülkenin hayat pahalılığı da yaşamımızı etkilemedi. Bir tek Türkiye’deki sebze-meyve bolluğunu biraz aradık.”

“Norveçliler için ‘centilmen’ derler. Doğru mu?”

“Bu ülkenin insanları için çok soğuk dendiğini duymuştuk. Ama çok geçmeden yanıldığımızı anladık. Genciyle, yaşlısıyla, müzikseveriyle, müzisyeniyle hepsi bize çok yakın ilgi gösterdi. Hemen kaynaştık bu insanlarla. Bir sabah kalktığımızda bizim arabanın üzerinde şöyle bir not bulduk: **‘Dün gece istemeyerek arabanıza çarptık. Hasara neden olduk. İşte adresimiz ve telefon numaramız...’** Sonra da bu olay kendi ülkemizde olsa; ne olurdu diye düşündük!

“Oslo halkı genellikle balıkçılık yaparak geçimini sağlıyor. Bir defasında biz de balığa çıktık. Tuttuğumuz balıklar arasında 20 kg ağırlığında olanı bile vardı. Cinsini sorduk ve ‘Mersin Balığı’ cevabını alınca çok şaşırdık. Gurbette, tanıdık birine rastlamışız gibi bir tuhaf olduk! Bir başka ilginç olay da gece yarısı güneşin, ufka kadar inip, batmadan yeniden yükselmesiydi. Seyrine doyum olmuyordu!

“Oslo, belki de dünyanın en modern sanat merkezi. Kış sporları yapılan bir alanda kurulan Hannie-Onstad merkezine hayran olmamak mümkün değil. Yıllar önce ölen, ünlü buz patencisi Sonja

Hannie'nin arzusu üzerine kocası armatör Neil Onstad tarafından yaptırılan bu tesis, bütün unsurlarıyla modern mimarının en güzel örneklerini yansıtıyordu!

“Buranın konser salonunda konser vermek isteyen bir topluluk; enstrümanlarını insan eli değmeden, otomatik aletlerle çok kısa bir sürede kurabiliyor. Tesisin bütün kapıları gece saat 22’de otomatik olarak kapanıyor. Bir defasında provalara dalıp, saatin nasıl geçtiğini fark etmemişiz. Aniden alarm zilleri çalmaya başlayınca, bir dolu polisi bir anda karşımızda bulduk. Durumu hemen izah ettik ve kurtulduk!”

“Norveç basını, size yakınlık gösterdi mi?”

“Norveçliler’in bizim HEY dergisine benzeyen bir dergileri var: The New (Det Nye), Oslo’nun en büyük gazetelerinden Asker Og Barum Budstikker, Norveç’in en çok satan gazetesi Aften Posten ve Kuzey Norveç’in Finmark Dagblad gazeteleri bizlere yakın alâka gösterdi. Bizim için ‘Türkiye’nin En Kaliteli Orkestrası’, ‘Cehennemi Müzik’ diye başlıklar attılar. ‘Türkiye’deki bütün müzisyenler bunlar gibiyse, Türkiye bir müzik cenneti olmalı’ diye yazdılar...”

“Geleneksel bir festivalleri var ama siz katılmamışsınız. Neden?”

“Oslo’da her yıl düzenlenen Ragna-Rock adında bir festival var. Bu yılki festivale davet edilem gruplar arasında Procol Harum, Mungo Jerry ve Svaga Roze gibi ünlü topluluklar vardı. Bizi de davet ettiler! Ancak, festivalin yapılacağı gün, anlaşması çok önceden yapılan İsveç’teki bir konserde olmamız gerekiyordu. Kabul edemedik! Ama gelecek yılki festival için söz verdik. En büyük arzum; bu festivalde Türk bayrağını dalgalandırmak!”

(28 Kasım 1973)

Karşılaştığımız sanatçılara aynı komutu verdik: “Eller Yukarı...”
CEBİNDEN “İYİ HÂL KÂĞIDI” ÇIKAN ÜNLÜ KİM?

Sanatçıların gizli kalmış yanlarını ortaya çıkarmak için **HEY** dergisi olarak ilginç bir “oyun” hazırladık. **HEY**’e gelen ya da röportaj için evlerine gittiğimiz sanatçılara aynı komutu verdik: “**Eller yukarı...**”

Sonra da ceplerinde ne var ne yoksa masanın üzerine boşaltmalarını istedik! Bakın kimlerin ceplerinden, çantalarından neler çıktı neler. (19 Aralık 1973)

Ahmet SEZGİN: Madeni bir tarak. 2700 lira kâğıt, 250 kuruş bozuk para. Tükenmez kalem. Çocukları Cenk, Meltem ve Mert’in birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Yılmaz Asöcal’ın Almanya’dan gönderdiği mektubun zarfı (içinden iki adet resim çıktı). İki yerli ikisi orijinal dört adet kürdan.

Barış MANÇO: Giysilerinde cep bulunmayan ünlü sanatçının çizmesindeki gizli bölmeden çıkanlar şöyle: Askerlik tezkeresi. Son aldığı asker maaşından arta kalan 150 lira kâğıt para. Ucunda çakı, şişe açacağı, evinin, odasının, stüdyosunun ve orgunun anahtarlarının asılı bulunduğu bir anahtarlık.

Cahit OBEN: Bir paket Kent sigarası. Dunhill marka bir çakmak. Evinin, arabasının ve posta kutusunun anahtarları. 105 lira kâğıt, 450 kuruş bozuk para. Telefon rehberi.

Cem KARACA: İki adet gözlük. 35 lira kâğıt, 250 kuruş bozuk para. Tükenmez kalem. Bir kutu kibrit. İki anahtar.

Edip AKBAYRAM: Babasının gönderdiği mektup. Evine ait üç anahtar. Bir plak şirketinin açılış davetiyesi. O gün yapacağı işlerin

bir listesi. Tarak. Fihrist. 1805 lira kâğıt para (1000 lirası, evin kirası olarak ödenecek). İzmirli bir hayranının gönderdiği imzasız bir aşk şiiri.

Engin ÇAĞLAR: Arabasının anahtarları. Bir paket Silahlı Kuvvetler sigarası. Kâğıt mendil. 1080 lira kâğıt para. Telefon defteri. Tükenmez kalem.

Esin AFŞAR: 10 lira kâğıt para. Brüksel kibriti. Londra Playboy Clup'ın üye kartı ve anahtarlığı. Aynalı bir far. Yaylı tükenmez kalem. Fildişi firkete. İki evine, ikisi bavullarına ait 4 anahtar. Eski eşi Kerim Afşar ile kızı Pınar'ın birbirine yapıştırılmış fotoğrafları. Pınar'ın kırık süt dişi. Japonya'dan aldığı orijinal kabı içindeki Sen Sen adlı ses ilâcı. Yine Japonya'da armağan edilen iki uğur hayvan maskotu. İki pudriyer. Hayranlarına imzalamak için taşıdığı üç resmi. Tunus'ta kaldığı Hilton Oteli'nin kartpostalı. 3 telefon defteri. Azerbaycanlı müzisyen Niyazi Tagizade'ye yazdığı mektup. Gümüş bir el aynası. İki hayranının verdiği nazar boncukları.

Feridun HÜREL (Üç Hürel): Bir paket Pall Mall bir paket de Astor sigarası. Üzerinde Nur yazan bir çakmak. Bir tarak. 205 lira kâğıt, 655 kuruş bozuk para. Kâğıt mendil.

İlhan İREM: Bir konsol tarağı. Bir tükenmez kalem. Bir banka cüzdanı. Bursa Hacılar Mahallesi Muhtarlığı'ndan alınan bir İyi Hal Kâğıdı ile İkametgâh Senedi. HEY'den kesip sakladığı yeni plağı ile ilgili ilanının bulunduğu sayfa. 1150 lira kâğıt, 25 kuruş bozuk para.

İzzet GÜNAY: Bez mendil, 880 lira kâğıt para. Evinin anahtarları ve sahnede uğur olsun diye tıktığı altın kolye! (Sanatçı, "Gazinoya giderken üzerimde fazla şey taşımam" dedi)

Kerem GÜNEY: Bir paket Samsun sigarası. "Özel evrak-ı metrukiyemin ve yazıhanenin" dediği iki anahtar. Mendil. 740 lira kâğıt, 5 lira bozuk para.

Metin ERSOY: Altı dişi kırık bir tarak. Evinin ve arabasının anahtarları. Yedi tane kürdan. 30 lira kâğıt, 650 kuruş bozuk para.

Nilgün ATILGAN: Üç bez mendil. 20 lira kâğıt para. Kıl saç fırçası. El aynası. Evinin anahtarları. Çakmak. Dolma kalem. Oje, ruj, parfüm, göz kalemi ve pudra. İki küpe. Banka cüzdanı. Mavi boncuk. Bir paket Astor sigarası. Nereden koptuğu hatırlanmayan bir düğme.

Nükhet DURU: Makyaj Seti (üç göz kalemi, pudra, ruj ve göz farı). Makas. 1150 lira kâğıt, 540 kuruş bozuk para. Parfüm.

Selçuk ALAGÖZ: 550 lirakâğıt, 2 lira bozuk para. 8 kürdan. Ehliyet. Kılıflı bir tarak. Bez mendil. Yakında çıkacağı Anadolu turnesinin listesi. İki muhasebe bürosunun kartviziti. TRT yapımcılarından Yıleri Atamer'in kartviziti. Arabasının anahtarları.

Şerif YÜZBAŞIOĞLU: Bir paket Kent sigarası. Bir kutu kibrit. 550 lira kâğıt, 250 kuruş bozuk para. Ünlü sanatçı "Mendilimi göstermem çünkü üzerinde ruj izi var" dedi.

Taner ŞENER: Ehliyet. Amorti bile çıkmayan iki Milli Piyango bileti. Otelde yaptığı harcamaların listesi. TRT Kimlik Kartı. Mısır'dan alınma kalemli bir cüzdan. Yedi tane 500, üç tane 100, bir tane 20, dört tane 10 ve üç tane 5 liralık kâğıt para. Sanatçı, "Bozuk para kullanmam" diyor.

Yalçın GÜLHAN: Bir paket Kent sigarası. 70 lira kâğıt, 125 kuruş bozuk para. Ayakkabı çekeceği. İki anahtar. Bir mendil.

Bariş Manço, sonunda vatani görevini tamamladı ve döndü...
BEKLENEN YOLCU, POLATLI'DAN TRENE BİNDİ!

Katar katar dizilmiş koca tren. Dizi dizi pencerelere sıralanmış ana-baba, bacı-kardeş! Hep bir umut dolu insanlar. Bekliyorlar hareket edecekleri saatin gelmesini. Ve tiz bir düdük sesi çınlatıyor koca istasyonu ılık bir bahar sabahında.

Herkesmutluherkesgüleç... Koyuluyor yola koca tren **Anadolu**'nun taa içlerinden. Bütün gözler baştaki makiniste çevrilmiş. Merak ediyorlar genç adamın kendilerini nereye götüreceğini!

Yıl 1972, aylardan Nisan. Uzun yıllar üniversite öğrenimi ve müzik çalışmaları için **Avrupa**'yı karış karış gezen **Bariş Manço, Türkiye**'ye dönüyor. Saçları omuzlarına dökülen, rengârenk giysiler içindeki azim dolu genç adamın amacı; Türk Pop Müziği dünyasında ilerici olmak.

Açıklıyor yeni kuracağı topluluğun özelliklerini; **“8-10 kişiden oluşacak. Yapacağımız müzik itibarıyla da adı Anadolu'nun taa bir ucuna kadar gittiğimiz için Kurtalan Ekspres olacak...”**

Bir ay sonra da büyük bir **Anadolu** turnesine çıkıyor **Bariş Manço** yönetimindeki **Engin Yörükoğlu, Celal Güven, Özkan Uğur, Nur Moray ve Ohannes Kemer**'den kurulu **Kurtalan Ekspres...**

Ağır ağır yoluna devam ediyor bizim koca tren. Ağır ama emin. Taa **Malatya**'dan çıkmış yola. Toplamış bir dolu umut dolu insanı. Aynı kafa yapısında insanlar doldurmuş bütün tahta sıraları. **“Ne zaman?”** diyorlar **“Ne zaman varacağız medeniyetin beşiğine?...”** Bir ses geliyor baş taraftan, **“Bekleyin, az kaldı”**

diyen bir ses. Güveniyorlar onun sözlerine. Ama daha fazla ilerleyemiyor koca tren. Makinistini daha önemli işler bekliyor hemen oracıkta.

Barış Manço-Kurtalan Ekspres beraberliğinin üzerinden henüz bir ay geçmiş, geçmemiş. Topluluk **Anadolu** turnesine devam ederken, ani bir emirle **Barış Manço**, vatani görevi için **Polatlı Topçu Okulu**'na sevk ediliyor. Omuzlarına dökülen saçlarını kesen, rengârenk giysilerini gardırobuna kaldıran **Manço**, **Ankara**'ya gidip teslim oluyor. **Kurtalan Ekspres** ise ortada kalmış, ne yapacağına karar vermeye çalışıyor. Makinistsiz kalmış artık kara tren. İstemez içindekiler, başlarına tanımadıkları, bilmedikleri biri gelsin. Onların akli fikri giden makinisttedir. **"Bekleriz"** derler **"Yeter ki o başımıza dönsün..."** Ve ister istemez koca treni seferden alıverirler.

Barış Manço'nun vatani görevinin başlamasının üzerinden iki ay geçmiştir. **Kurtalan Ekspres**, son olarak **19 Temmuz 1972**'de **Caddebostan Budak Sineması**'nda bir veda konseri verir. En büyük alkışı da **"Ölüm Allah'ın Emri"** türküsünü söylerken alırlar. Evet; ölüm **Allah**'ın emridir de, ayrılıktır onlara koyan...

Koca tren; üzgün, süzgün! Öylesine bir kenara bırakılmış duruyor. Bekliyor insanlar aynı umutla. Harekete başladıkları günkü gibi... Ve bir gün postacı onlara bekledikleri mektubu uzatıyor. Liderlerinden, önderlerinden geliyor mektup.

Ayrılığın üçüncü ayında gönderdiği mektubunda tren yolunun **Polatlı**'daki **Topçu Okulu**'nun tam içinden geçtiğinden söz eder. Ve her akşam saat tam **17.55**'te geçen **Kurtalan Ekspres**'i seyrederek **Barış**. Gözleri dolar gider. Kutsal görevini bitirip, yeniden bir araya gelecekleri günleri düşünür hep. **"Kurtalan Ekspres, 427 defa daha geçtikten sonra hasret bitecek. 428. seferde bir yolcu fazladan alacak Polatlı'dan..."** der **Barış Manço**.

Boş durmaz **Barış** asker ocağında. Boş kalan zamanlarını beste çalışmalarıyla değerlendirmeye çalışır. **Barış**, topçu subayı olarak gitmiştir askere ve son plağında da **"Hey Koca Topçu"** der. **"Her plağım yeni bir Barış Manço'dur"** diyen sanatçı, bu plakla da gücünü bir kez daha ortaya koyar ve zirveye çıkar.

Ve başlar **Barış**, tezkere alacağı günlerin, saatlerin hesabını yapmaya. Bir de bakar ki bitivermiş kutsal görev. Soluğu hemen **İstanbul**'da alır. Mutludur **Barış**, mutludur **Kurtalan Ekspres**. Bitmeyecekmiş gibi gelen hasret sona ermiştir artık. Yepyeni bir ruhla sıvarlar kollarını.

Daha bir güçlüdür **Kurtalan Ekspres** şimdi. Gitar ve yaylı sazlarda **Ohannes Kemer**, gitarda **Mustafa Sarışın**, bas gitarda **Özkan Uğur**, klavyeli sazlarda **Murat Ses**, davulda **Nur Moray** ve ritm sazlarında **Celal Güven**, doluşuverirler **Barış**'ın **Moda**'daki evine. **70**'li yılların başlarında **“Dağlar Dağlar”** ile yeni bir anlayış getirmiştir **Barış Manço** Türk Pop Müziği dünyasına... Arkasından yaptığı **“İşte Hendek İşte Deve... Ölüm Allah'ın Emri... Gamzedeyim Deva Bulmam... Kalk Gidelim Küheylan... Hey Koca Topçu...”** ile büyüklüğünü gösterir. Herkes bekler şimdi askerlik sonrası **Barış** ne yapacak diye!

O da hazır! zaten yeni bestesini plak yapmaya. Ama bunda başarılı olamaz. Çünkü, **“Nazar Eyle Nazar Eyle”** ve **“Gülme Ha Gülme”** adlı bestelerinin ikisi de tamı tamamına **12 dakika** sürmektedir. Bu durumda yapılacak tek şey vardır; bir **Long-Play** hazırlamak. **Barış** şimdi izinsiz olarak yayınlananı saymazsak, ilk long-play'inin hazırlıkları ile meşgul.

Sonra da sırada yüklü bir program var. Kısa bir **Anadolu** turnesi. Ardından **Avrupa**. Oradan ver elini **Kıbrıs**. Sonra da **Avustralya**... **Barış Manço-Kurtalan Ekspres**, bir dönüyor pir dönüyor.

(27 Şubat 1974)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Sen de Söyle – Hatıra Defteri (Nilüfer) **2.Aşkın Mapushane** (Selçuk Ural) **3.Hiç Belli Olmaz** (Modern Folk Üçlüsü) **4.Tanrı Misafiri** (Ajda Pekkan) **5.Yanıyorum** (Ömür Göksel) **6.Değmen Benim Gamlı Yaslı Gönlüme** (Edip Akbayram-Dostlar) **7.Çöpçatan** (Semiramis Pekkan) **8.Palavra Palavra** (Ajda Pekkan) **9.Namus Belâsı** (Cem Karaca-Moğollar) **10.Evet mi Hayır mı** (Kamuran Akkor)

Batı Müziği'nde bu kez de Hint ve Arap ezgilerini kullanmaya başladı!

ERKİN KORAY'A BİR HÂLLER OLMUŞ!

Büyülenmiş gibiydi küçük çocuk... Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalıyordu! Altı yaşının silik anıları arasında bugüne kadar unutamadığı saatlerdi bunlar!

O sonbahar akşamı, yağmur damlalarının dövdüğü pencerenin önünde saatlerce sessiz kalmış, kalakalmıştı...

Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu... Sadece yağmur damlalarının, camı döverken çıkardığı seslerden başka! Her damla ayrı bir ses, her damla ayrı bir ritim gibi geliyordu kulağına!

Puslu bulutların ardında görünmeyen güneş, sanki yağmurun dinmesi ile büsbütün kaybolmuştu. Şimdi ortalık derin bir sessizliğe, koyu bir karanlığa gömülmüştü.

Çocuk her şeye rağmen ayrılmıyordu pencerenin önünden. Gözleri bir noktaya dikili, beyninde yağmur damlalarının bıraktığı sesleri dinliyordu... Her damlanın bıraktığı ses; onun için ayrı bir nota, başka bir âlemde artık.

İşte tam o sırada kapı açıldı. Oda ışıkla doldu. Kapının eşiğinde duran orta yaşlı bir kadın, yumuşak bir sesle seslendi ona; **“Erkiin... Sabahtan beri çıkmadın odandan...”**

Küçük çocuk heyecan dolu gözlerini yavaşça annesinden yana kaldırdı. Yağmur seslerinin beyninde bıraktığı melodiye mırıldanırcasına konuştu; **“Anne... Bana da öğret... Bana da öğret...”**

Annesinin o andaki şaşkınlığı çabuk geçmiş, altı yaşındaki oğlunun ne öğrenmek istediğini anlamıştı. Konservatuarda **Piyano**

Öğretmeni olan Vecihe Koray, hemen ertesi gün, oğluna piyano dersleri vermeye başladı. Altı yaşındaki **Erkin Koray**, piyano çalmak, müzik öğrenmek istiyordu. Bu tutku ona yağmur damlalarının sesinden gelmişti.

Oysa ki bu tutku; kuşların cıvıldamasından, dalgaların sahile vurdukları zaman çıkarttıkları seslerden de gelebilirdi... Kısacası müzik; ona doğanın ta kendisinden gelmişti.

Yıllar, yılları izledi. Bugünün ünlü şarkıcısı **Erkin Koray**, son plağının kapağına şu cümleyi yazıyordu: “**Müzik, doğanın ta kendisidir! Sınırlamak, kesinlikle yanlış olur...**”

Genç şarkıcıya yıllar öncesini hatırlatıp, bu cümleyi plağının kapağına yazdıran neden ise gayet basitti aslında. **Erkin Koray**, son plağı olan “**Şaşkın**”da yepyeni bir denemeye girmişti. Uzun zamandan beri **Türkiye**’de **Batı Müziği**’nin hatta en aşırı “**Underground**” akımlarının önderi olarak gösterilen **Erkin Koray**, şimdi bütünüyle bunlara karşı bir plak yapmıştı.

“**Şaşkın**”da **Türk Müziği**’nin yanı sıra **Hint** ve **Arap** ezgileri de seziliyordu. Hatta **Erkin Koray**, bu plağı **Türk Müziği** listelerine girsin diye yaptığını bile söylemişti. Gerçekten **Batı Müziği**’ni hatırlatan en ufak bir tema bile yoktu ilk bakışta “**Şaşkın**”da. Ancak; aslında **Türk Müziği** sazlarını, **Arap** ve **Hint** ezgilerini, **Batı Müziği**’nin yoğun ritmi içinde buluşturmuştu **Erkin Koray**... Bu yüzden, bu plak **Batı Müziği** listelerinde çoktan üst sıralara doğru yükselmeye başlamıştı bile.

Erkin Koray’ı uzun zamandır takip eden müzikseverler, ondaki bu değişikliklerin nedenini merak edeceklerdi hiç kuşkusuz! Bu kuşkunun karşılığı olan cevap şöyleydi:

“Müzik; gerçekten doğanın ta kendisidir. Onun içinden çıkmış, onunla birlikte doğmuştur. Doğayı ve onun kurallarını sınırlayamayacağımıza göre müziği sınırlamak da son derece yanlış olur. Ben de bunca yıl sonra yeni sazlar, yeni ezgiler tanımak için müzik âleminde uzun bir yolculuğa çıktım. Hâlâ devam ediyorum bu yolculuğa. Bu arada Türk, Hint ve Arap Müziği’ni en az Batı Müziği kadar öğrendim. Ve “**Şaşkın**”da tüm bu öğrendiklerimi uyguladım...”

Erkin Koray, “**Şaşkın**” ile müzik hayatının “İLK”lerine bir İLK daha katmış oluyordu. Şöyle kısaca biraz gerilere doğru gidecek olursak;

Türkiye’ye **Rock’n’Roll** tarzını İLK getiren ve **Rock’n’Roll**

Kralı Erkin Koray olarak anılan oydu!

Uzun saçın ve değişik sahne kostümlerinin savaşı **İLK** veren yine oydu!

Underground ve **Psychedelic** müzik tarzlarının, ülkemizdeki **İLK** uygulayıcısı yine **Erkin Koray**'dı.

Altı yaşındaki küçük çocuk, şimdi yağmurun cama vururken çıkardığı sesleri dinlemiyor artık. Şimdi binlerce müziksever, onun plaklarını alıyor, konserlerine gidiyor. Onun gitarından çıkan nağmeler, yağmur damlalarının tatlı sesini bastırıyor artık...

(27 Mart 1974)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.Palavra Palavra** (Ajda Pekkan) **2.Namus Belası** (Cem Karaca)
- 3.Çöpçatan** (Semiramis Pekkan) **4.Biz Böyleyiz – Aşkımızdı O** (Lâle Akat) **5.Aşkın Mapushane** (Selçuk Ural) **6.Evet mi Hayır mı** (Kâmuran Akkor) **7.Şaşkın** (Erkin Koray) **8.Aldanırım Sanma** (Önder Bali) **9.Aç Gözünü – Hepsi Sen** (Füsun Önal)
- 10.Hey Onbeşli** (Yurdaer Doğulu)

“Türküz Türkü Çağırırız” dediler! Zirveye oturdular! Ama şimdi...

MAZHAR-FUAT ARANIYOR!

İki genç arkadaştan **Mazhar Alanson**; doğma büyüme **Ankaralı**, **Fuat Güner** ise **İstanbul**’ydu. Yıllar önce ilk kez **Kaygısızlar** grubunda bir araya gelmişler ve o günden sonra da bir daha hiç ayrılmamışlardı.

Mazhar; **Ankara Devlet Tiyatrosu**’nda sahneye çıkıyordu. **Fuat** ise **İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi**’nde öğrenimini devam ettiriyordu. Aralarında koskoca bir **500 kilometre** vardı ama engel tanımıyordu **Mazhar-Fuat**.

Haftanın en az iki gününü bir arada geçiriyor, beraberlikleri süresince de kavgalarını hep müzik üzerine yapıyorlardı. Sonunda kendi adlarına ilk plaklarını doldurdular. Sözlerini **Âşık Veysel**’den aldıkları **“Türküz, Türkü Çağırırız”** adlı besteleri ile listelerin zirvesine çıkmışlardı. Ancak aylar sonra **Mazhar-Fuat** adı duyulmaz olmuştu.

Günümüz **Pop Müzik** dünyasında sık sık yeni bir şarkıcı ya da grup çıkıyor ortaya. Kimisi tek bir plakla adını kocaman harflerle yazdırırken, kimisi zirveye varabilmek için yıllarını veriyor. İşte **Mazhar-Fuat**, buradan başlıyor anlatmaya:

“Türk Pop Müziği her geçen gün biraz daha çıkmaza giriyor. Desteklenecek yerde köstekleniyor. Avrupa’da bir plak çıkınca, bunu alan dinleyici, adeta kitap okur gibi inceliyor. Bir mesaj alıyor. Daha doğrusu almak istiyor.

“Artık bizde de durum böyle olmalı. Dinleyici, dinlediğinden bir mesaj alabilmeli. Bundan sonra yapacağımız her yeni şarkı, kendi

sözlerimiz üzerine kurulmalı. İşte bu nedenledir ki, yeni şarkılarımız ilk plağımızdakinin çok ötesinde olacaktır...”

“Sözleri anladık! Peki ya müzik nasıl olmalı?”

“Müzik; ister Türk ister Batı kalıpları içinde olsun bir arada kaynaştırıldıktan sonra bu iş olur. Bir de içinde bulunduğumuz ortamın bunu kabullenecek duruma gelmesi var. Bu ortam da olduğu takdirde, yıllardır müzik adına yapmak istediğimiz devrim tam anlamıyla sonucuna ulaşmış olur. Biz her zaman güzeli vermeye çalıştık. Güzel her zaman iyidir. Şarkılar güzel, çarpıcı ve şaşırtıcı olduğu müddetçe dinleyenler de etkilenecektir...”

(1 Mayıs 1974)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Namus Belası (Cem Karaca-Moğollar) **2.Yazık Oldu Yarınlara** (İlhan İrem) **3.Aşkımızdı O – Biz Böyleyiz** (Lâle Akat) **4.Şaşkın** (Erkin Koray) **5.Şiribim Şiribom** (Gökben) **6.Nazar Eyle Nazar Eyle** (Barış Manço-Kurtalan Ekspres) **7.Canım Sevgilim** (Salim Dündar) **8.Hey Onbeşli** (Yurdaer Doğulu) **9.Allahım Yeter** (Alpay) **10.Koş Gel Desem Kollarıma** (Erol Evgin)

Bahar gelince 10. yaş günlerini kutladılar...

Yeni ufuklara kanat açtılar!

BEYAZ KELEBEKLER, HOLLANDA SEMALARINDA

Beyaz renkli, irili ufaklı, 7'si erkek birisi dışı sekiz kelebek, geçtiğimiz hafta **Yeşilköy Havaalanı**'ndan **Hollanda**'ya doğru kanat açtı. Daha önceden **1968** yılında **İran Şahı Rıza Pehlevi**'nin davetlisi olarak **Tahran**'a, **1971-1972-1973** yıllarında da **Kıbrıs** semalarına doğru havalanan **Beyaz Kelebekler**'in bu kez sefere çıkmalarının nedeni hem **Hollanda Kraliçesi**'nin Doğum Günü Şenlikleri'ne hem de bir festivale katılmaktı. Dönüşte de ilk **Avustralya** turneleri için hazırlıklara başlayacaklardı.

Beyaz Kelebekler, **İstanbul**'dan ayrılmadan iki gün önce **Boğaziçi**'nde çalıştıkları **Bebek Belediye Gazinosu**'nda toplanıp, kuruluşlarının **10. yıldönümü** şerefine pasta kestiler. Evet; koca bir yıl **10 yıl** geçmişti beraberliklerinin üzerinden. Bu **10 yıl** neler alıp götürmüştü, neler getirmişti. Sözü, topluluğun kurucularından **Bülent Ortaç** aldı:

“Beyaz Kelebekler’in temelini 1964 yılında Kabataş Erkek Lisesi Folk Grubu’nda attık. Gruptaki arkadaşlarımız Rıfat Eke, Altan Eke, Behzat Kutlubağ, Gül Ayşe, Ender Akacan, Ercüment Ateş ve Turgut Akyüz ile birbirimize kardeşten daha da yakındık. Bu ekiple, çok güç şartlar altında 1970 yılına kadar geldik...”

“Ve o unutulmaz, feci kaza... Anlatır mısınız?”

“19 Ocak 1970 günü kolumuz, kanadımız kırıldı. Bir konser için Adapazarı’na giderken geçirdiğimiz feci bir trafik kazasında Eke Kardeşler ile Behzat Kutlubağ aramızdan ayrıldı. Bu büyük moral çöküntüsü içinde her şeyi bir kenara bıraktık. Sonra İrfan Kayral,

Çetin Yiğit ve Erhan Alpay katıldı aramıza. Beyaz Kelebekler yeniden uçmaya başlamıştı işte..”

Müzikte **10 yılı** geride bırakan **Beyaz Kelebekler**’i en çok sıkıntıya sokan konu; bayan şarkıcı sorunu. Aralarına katılan şarkıcılar, çok geçmeden aldıkları **“evlenme”** teklifi ile grubu bırakıp, evlerini kadını, olmak üzere uçup gitmişler.

İlk şarkıcıları **Gülay** ile bir ay, **Gül Ayşe** ve **Azize Gencebay** ile ikişer, **Ülkü Üst** ile 2,5 yıl çalışmışlar. Son şarkıcıları **Sevil Özyurt** ile iki yıldır birlikteler ve onu bırakmaya, daha doğrusu evlendirmeye hiç mi hiç niyetleri yok.

Beyaz Kelebekler, ilk plaklarını **1969** yılında çıkardı. Bugüne kadar yaptıkları plaklar arasında **17** adet **45’lik**, bir adet de **33’lük** var. **1973**’te çevirdikleri ilk filmleri kendi adlarını taşıyordu. Geçtiğimiz aylarda çevirdikleri **“Büyük Şamata”**da ise **Fikret Hakan, Muammer Karaca, İlhan Daner** ve **Feri Cansel** ile birlikte kamera karşısına geçtiler!

(8 Mayıs 1974)

*Ara Sıcak! **Beyaz Kelebekler** müziği bıraktıktan sonra onlarla eski sıklıkta görüşemez olmuştuk! En ele avuca sığmazları ve de en çapkınları **“kara gözlüklü” Ender Akacan**, evlendikten sonra **“tüm dünya nimetlerinden”** elini eteğini çekmişti! Ender Akacan’la **Cem Karaca**’nın cenaze töreninin yapıldığı **Üsküdar**’daki **Seyit Ahmet Deresi Camii**’nde karşılaştık. (9 Şubat 2004 Pazartesi)*

*...Ve **Allah**’ın gücüne gitmesin; bir cenaze töreninde ondan **“çapkınlık üzerine”**, bir **“itiraf”** dinledik! Olay; yıllar önce **Afîap Hanım**’la nişanlıyken başından geçmiş! Sevgili **Ender**, bir gün nişanlısı ile otururken evin telefonu çalar! Arayan; peşini bırakmayan **“zilli”**lerden biridir! **Ender**; kızın sesini alır almaz konuşmaya başlar:*

“Vay Hulûsiciğim n’aber? Demek poster için fotoğrafımızı çekeceksiniz... Tamam ben çocukları toplar ve seni ararım...”

*...Ve biliyor musunuz; bu olay meydana geldiğinde **HEY**; poster vermiyordu!*

007 JAMES BOND MU UYANIK... YOKSA BİZ Mİ?

Bir zamanlar dünyada adından çok **007 James Bond** olarak anılan **Sean Connery** ile yurdumuzda özellikle “**Çılgın Ruhlar**” ve “**Cinayeti Gördüm**” adlı filmlerle tanınan **Vanessa Redgrave**, iki günlüğüne **İstanbul**'a geldi. “**Şark Ekspresi'nde Cinayet**” (Murder on the Orient Express) adlı son filmlerinin bazı sahnelerini çekti.

İngiltere'de **Sevimli Cadı** olarak tanınan ve dedektif romanlarının en önde gelen yazarlarından biri olan **Agatha Christie**'nin “**Murder on the Orient Express**” (Şark Ekspresi'nde Cinayet) adlı filmin yönetmenliğini **Sidney Lumet** yapıyor. **Sean Connery**, filmde bir dedektifi canlandırıyor.

Filmde **Haliç Hattı**'nda çalışan vapurlardan **Kocataş** da “rol aldı”. Film **1935** yılında geçiyor. **Kocataş** vapurunu tercih nedeni de modelinin, o yılların vapurlarını andırması. **Şark Ekspresi**'nde işlenen bir cinayeti konu alan filmin **İstanbul**'daki sahnelerinin çekimi **Salacak** ve **Haydarpaşa**'da tamamlandı.

Filmde zengin bir kadını canlandıran **Vanessa Redgrave**, o yılların modasına uygun giysilerle sete geldi. Aynı giysiler, “**Büyük Gatsby**” filmiyle yine moda olmuştu. **Sean Connery** ise kareli ceket, golf pantolonu giymiş ve kasket takmıştı.

Sonra çekime geçildi. **Kabataş** vapuru, **Salacak İskelesi**'ne yanaştı. **Sean Connery**, gişeye gidip bir bilet aldı. Sonra vapura doğru yürüdü. Bu sahnenin çekimi hazırlıklar da dahil üç saati buldu.

(8 Mayıs 1974)

*Ara Sıcak! Bir önceki **Beyaz Kelebekler** röportajımızın ardından **Ender Akacan**'ın bir itirafını okumuştunuz! Üstelik bir cami avlusunda yapılan bir itiraf! **Ender**'in itirafı olur da bizim olmaz mı? Evet; "itiraf ediyorum", **Sean Connery** elimizde **HEY** dergisi ile birlikte fotoğraf çekmemize izin vermedi!*

*Peki böyle bir fotoğraf olmadan dergiye dönersek; nerede kalır bu haberin gerçekliği? Hadi onu bırak rahmetli **Yener Süsoy**'la rahmetli **Erman Şener** ağabeylerimin yüzüne nasıl bakarım? 007, "**Zamanında gelseydiniz kardeşim... Basın için ayırdığımız zaman bitti**" diyor da başka bir şey demiyor! Haklı..*

*Biz de ne yaptık? Sevgili **Deniz İzgi**, ileride duran domates sandıklarını kendine 'siper' etti! Tam karşıdan da **James Bond** ile ben yan yana geliyoruz! **Deniz**, bastı da bastı makinesinin deklanşörüne! Ertesi hafta **HEY**'de **James Bond**'la birlikte kocaman bir fotoğrafımız vardı. Altında da şöyle yazıyordu:*

"HEY'i uzun uzun inceleyen Sean Connery, sadece arkadaşımız Hulûsi Tunca'yu yeni filmiyle ilgili açıklamalarda bulundu..."

Eric Von Daniken, "**Tanrılarının Arabaları**" adlı kitabının bir bölümünde şöyle diyor:

"Piri Reis'in haritalarında Güney Kutbu'ndaki bütün sıradağları görmek mümkün. Bir başkasında Mısır üzerinden diğer kıtaların görünüşü aynen resmedilmiş. Piri Reis bütün bu haritaları nasıl hazırlamış acaba? O yıllarda kalın bir buz tabakası altındaki Güney Kutbu Sıradağları'nı özel bir yankılama aygıtıyla çizmek mümkün müydü acaba?..."

Barış Manço da zaten **Daniken**'in bu iddialarından sonra kendine **Piri Reis'in Torunu** adını takmıştı. Ve **Tanrılarının Arabaları** adını verdiği **Pan Am** uçaklarıyla üç kıtanın üzerinde dolaştı. Kimine ilk defa gidiyordu. Yeni yerler gördü, yeni insanlar tanıdı. **Türk** adını var gücü ile duyurmaya çalıştı ve döndü. Ülkeye döndüğünde biz sorduk **Barış Manço** cevaplandırdı:

"Avustralya'ya giderken nasıl bir hazırlık dönemi geçirdiniz?"

"Avustralya turnesine aylarca hazırlandık. Bizi tek düşündüren değeri yüz binlerce lirayı bulan ses tesisatını nasıl götüreceğimizdi! Her şeyden önce ulaşım çok zordu. Ancak bir İngiliz kolonisi olan Avustralya'da ses düzeni de bulur, grubu yeni enstrümanlarla da takviye edebiliriz diye düşünmüştüm. Ve 9 Nisan 1974 sabahı annem Rikkat Uyanık ve Kurtalan Ekspres ile yola koyulduk..."

"Nasıl gittiniz, aradığınız ses tesisatını hemen bulabildiniz mi?"

"Beyrut, Tahran, Delhi, Bong Kong, Hong Kong ve Jakarta

üzerinden 11 Nisan’da Sidney’e indik. Güneşin kavurduğu havaalanında Sidney’de yaşayan bir grup Türk vatandaşı ve gazeteciler tarafından karşılandık. Otele yerleşir yerleşmez müzik mağazalarına koştuk! Aman Tanrım! İngiltere’de 20 bin liradan satılan Marshall set, orada tam 60 bin liraydı. Bunun üzerine biz de Japon ve Amerikan malı transistörlü amplifikatörlerle idare etmek zorunda kaldık. İstedığımız ses gücünü elde edemedik ama idare ettik.”

“Avustralya Müzisyenler Sendikası’nın ilginç uygulaması sizin için de geçerli oldu mu?”

“Olmaz mı? Ülkeye her gelen yabancı şarkıcı ve topluluğun konserinde sahneye ilk olarak bir de Avustralyalı bir şarkıcı ya da topluluk çıkıyor. Böylece hem ekstra para kazanmış oluyor hem de yabancı gazetecilere kendilerini tanııtma fırsatı buluyor. Bizim konserlerimizde de Amerikan-İngiliz karışımı müzik yapan Avustralyalı üç grup sahneye çıktı.”

“Avustralyalı müzikseverler bizim müziğimizi nasıl buldular?”

“Ülkede kendilerine özgü bir Pop Müzik anlayışı olmadığı için Türk Pop Müziği’nden verdiğimiz örnekleri ilginç buldular. Dikkatlice dinlediler...”

“En çok ilgi gören şarkınız hangisi oldu?”

“Her üç konserde de bugüne kadar plak yaptığımız bütün şarkıları repertuarımıza almıştık. İkinci konserde ‘Katip Arzuhalim Yaz Yarc Böyle’ tam 25 dakika sürdü. Parçanın arasına serpiştirilen konuşmalar, uzun havalar, mayalarla seyircilerin yanaklarından aşağı doğru yaşlar süzölmeye başlamıştı. Son konser 4 kanallı teyp ile kaydedildi. Böylece ilk canlı konser bandım Avustralya’da hazırlanmış oldu.”

“Katıldığınız televizyon programında neler anlattınız?”

“Sidney’in resmi televizyon kuruluşu ABC’nin GTK (Got to Know/ Gençlik İçin) programında 20 dakikalık bir söyleşi yaptık. Türkiye, Türk gençliği ve sorunları, Batı gençliği ile olan ilişkileri, hippilerin Türkiye’deki yaşantıları ve Türk Pop Müziği hakkında geniş açıklamalarda bulundum.”

“Yaşlı bir Avustralyalı size ‘Turkish David Cassidy’ demiş!”

“İçinde aslanların serbestçe gezdikleri bir Aslanlı Park vardı. Biz de gittik. Bizi televizyondan gören 200 kişilik Taree Kız Koleji’nin kızları bir anda etrafımızı sardı. İmzalayacak fotoğraf kalmayınca

bu kez ellerini, kollarını, defter, kitaplarını imzalatmaya başladılar. O sırada yaşlı bir teyze yanıma gelip, ‘Turkish David Cassidy’ diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu.”

(22 Mayıs 1974)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Yazık Oldu Yarınlara (İlhan İrem) **2.Şaşkın – Eyvah** (Erkin Koray) **3.Şiribim Şiribom** (Gökben) **4.Nazar Eyle Nazar Eyle** (Barış Manço-Kurtalan Ekspres) **5.Namus Belası** (Cem Karaca-Moğollar) **6.Yanımda Olsa** (Ayten Alpman) **7.Demişim mi** (Neşe Karaböcek) **8.Allahım Yeter** (Alpay) **9.İnce İnce Bir Kar Yağar** (Edip Akbayram-Dostlar) **10.Yolla Yolla – Ben Bir Hiçmişim** (Tanju Okan)

1. Toplu İğne Beste Yarışması, müzik dünyasına yepyeni bir şarkıcı kazandırdı:

ESMERAY, “UNUTAMA BENİ” DEDİ!

Hafif Müzik Derneği’nin düzenlediği **“1. Toplu İğne Beste Yarışması”**nın finali **26 Mayıs 1974 Pazar** günü İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Maden Fakültesi Konferans Salonu’nda yapıldı. Önce sonuçlar:

1. “Unutama Beni”- Esmeray (73 Oy) **2. “Al Beni Çal Beni”**- Nilüfer (33 Oy) **3. “Hey Gidi Dünya Hey”**- Ali Kocatepe ve **“Geli Geliver”**- Erol Evgin (31’er Oy) **4. “Yol Ver”**- Ertan Anapa (26 Oy) **5. “Özlem”**- Uğur Işık (24 Oy) **6. “Umut”**- Muzaffer Uludağ (16 Oy) **7. “Bir Bardak Aşk”**- Rana Alagöz (9 Oy)

Şanar Yurdatapan’ın yarışmayla ilgili olarak yaptığı açış konuşmasının ardından, finalin sunuculuğunu üstlenen **Funda Anapa** ile **Erdoğan Üstün** sahneye geldiler. Ve dört gün önce yapılan “sahne sırası kurası”na göre 1.’den 8.’ye kadar sıralanan tüm finalist şarkıların yorumcuları sahnedeki yerlerini aldılar.

Sekiz bestenin tamamının sunulmasının ardından noter huzurunda yapılan saptama ile tespit edilen **16-25 yaş** ve **25-80 yaş** gruplarındaki jüri üyeleri verilen aradan yararlanıp, oylarını kutulara attılar. Bu oylar, müzik yazarı gazetecilerden oluşan Sayın Komitesi tarafından titizlikle sayıldı.

Kesin sonuçların belli olmasından sonra yeniden sahneye gelen **Funda Anapa** ile **Erdoğan Üstün** ilk olarak 3.’lük derecesini paylaşan şarkıların bestecileri olan **Ali Kocatepe** ile **Selmi Andak**’ı sahneye davet ettiler. Daha önceden aynı dereceyi iki eserin paylaşabileceği düşünülmendiğinden elde bulunan tek **Bronz**

Toplu İğne Ödülü, Ali Kocatepe’de kaldı. **Selmi Andak** için en kısa sürede yeni bir **Bronz Toplu İğne Ödülü** hazırlanıp kendisine takdim edileceği bildirildi.

İkincilik ödülünün yani **Gümüş Toplu İğne**’nin sahibi, **Nilüfer**’in yorumladığı ‘**Al Beni Çal Beni**’ adlı şarkının bestecisi **Tuğrul Dağcı** oldu. O da, ödülünü şarkısının yorumcusu **Nilüfer**’in elinden aldı. Ve **Altın Toplu İğne Ödülü**’nü alması için **Esmeray**’ın seslendirdiği ‘**Unutama Beni**’ adlı eserin sahibi **Erol Tanır** davet edildi. **Erol Tanır**; takma bir isimdi. Genç bestecinin gerçek adı **Şemi Diriker**’di ve şarkısını yorumlayan **Esmeray**’ın da kocası idi! Karı-koca, göz yaşları arasında ödülleri kucakladılar!

İlk kez düzenlenen ve ne yazık ki bir daha gerçekleşmeyen **Toplu İğne Beste Yarışması** elemelerine katılıp da finale kalamayanlar arasında kimler yoktu ki! **Asu Maralman**, **Atilla Yelken**, **Fatoş Balkır**, **Güzin** (Baha’sız katıldı), **İskender Doğan**, **Modern Folk Üçlüsü**, **Özdemir Erdoğan** ve **Yurdaer Doğulu** finale kalamadıklarını haber alınca ne mi yaptılar? Finale kalan arkadaşlarını kutladılar! Hele ki, müzik dünyasının **Esmeray** adında pırıl pırıl bir yorumcu kazanmasını hep birlikte alkışladılar!

Doğan Şener, **Şampiyonu Yorumladı**! Elemelerde en yüksek puanı alan, finalde ise en yakın rakibine büyük fark atan “**Unutama Beni**” şimdiye kadar adını duymadığımız bir besteci ve bir şarkıcıyı ön plana çıkardı. **Şemi Diriker**’in yazdığı sözlerinin samimiyeti, sıcaklığı, melodisinin hüznü ile öyle iyi bağdaşmıştı ki “**Unutama Beni**” bir anda rakipsiz duruma geçti. **Esmeray**, genizden gelen o buğulu sesi ile parçanın hakkını verdi. Basit bir melodi olmasına rağmen herkese hitap ettiği için “**Unutama Beni**” birincilik tahtına oturdu

(26 Mayıs 1974)

“Beyaz Çocuk”la “Siyah Kız”ın aşkı “Altın Toplu İğne” ödüllü
şarkıyı yarattı:

OĞLAN TARAFLI, ARAP GELİN İSTEMEDİ AMA!

Birincisi yapılan ancak arkası gelmeyecek olan **1. Toplu İğne Şarkı Yarışması**’nın **Pop Müzik** dünyasına en büyük “hizmeti” yepyeni bir besteci ile yepyeni bir yorumcuyla ortaya çıkarmak olmuştur! Söz yazarı ve besteci; **Erol Tanır** ya da gerçek adıyla **Şemi Diriker**... Pırıl pırıl, buğulu sesli yepyeni bir yorumcu: **Esmeray**...

“Erol Bey ya da gerçek adınızla Şemi Bey! Esmeray Hanım’la nasıl tanıştınız?”

“Esmeray ile arkadaşlığımız 1968 yılında Gölcük’te askerlik yaparken başladı. Ablası; Gölcük’te hemşirelik yapıyordu. Esmeray’ın ablasını ziyarete geldiği günlerden birinde tanıştık. Sonra askerlik bitti, İstanbul’a döndüm. Bir parfümeri dükkânı açtım. En devamlı müşterilerimden biri de Esmeray’dı tabii... Sonra işlerim bozuldu. Dükkânı kapattım ve İzmir’e ailemin yanına döndüm.”

“Yani Esmeray’ı yalnız bıraktınız!”

“Yoo bırakmadım. Aklım hep ondaydı. İzmir’de aileme durumu açtım. Askerliğimi yaparken bir kızla tanıştığımı, birbirimizi çok sevdiğimizi ve onunla evlenmek istediğimi söyledim.”

“Ya Esmeray’ın rengi? Ondan da söz ettiniz mi?”

“O yıllarda renklilerle beyazlar bile çamaşır makinelerine ayrı ayrı giriyordu! Galiba hâlâ da öyleymiş! Neyse; söyleyemedim Esmeray’ın ‘esmër’ rengini onlara. Geldiklerinde görsünler istedim!”

“Siz istediniz de onlar da istedi mi acaba?”

“Haklısınız! İstemediler. ‘Hayatta olmaz’ dediler. ‘Bizim siyah bir gelinimiz olamaz’ dediler. ‘Evlenemezsin’ dediler...”

“Bu ‘dediler...’ bitmez! Esmeray duyunca nasıl bir tepki verdi?”

“Soru mu yani! Zil takıp oynayacak hâli yok ya! Ne yapsın çok üzüldü. Hani kanında oyunculuk da var; ‘rol kesiyor’ diyeceğim ama değil. İkimiz de el ele hüngür hüngür ağlıyoruz. Bir ‘dur’ diyen yok! Esmeray ‘Ayrılmamız gerek’ dedi ve İzmir’i terk edip İstanbul’a döndü... Onsuz üç günü nasıl geçirdim bilemiyorum! Serde biraz da şairlik var ya!...”

“Aldınız kâğıdı, kalemi elinize...”

“Aynen öyle aldım kâğıt kalemi elime... Ve satırlar birbiri peşi sıra dökülmeye başladı: ‘Yalnızlığın acısını, kalbinde duyunca/ Unutma beni, unutama beni/ Öpüşürken, sevişirken, yapayalnız dolaşırken/ Unutmaya çalışırken, unutma beni/ Unutama beni...”

“Bu satırları yazabilen kalemi tutan el; ailesine el sallayıp İstanbul’a gitmeliydi bence!”

“Gitti zaten... Yani gittim! O da ben de ailelerimize haber vermeden nişanlandık...”

“Eee o güzelim satırlara n’oldu? Arkası gelmedi mi?”

“Gelmedi vallahi. İşler yoluna girmişti ya, bende de romantik satır yazacak hüznün kalmamıştı! Bu arada Almanya’dan bir iş teklifi aldım. Esmeray’la birlikte kalktık, gittik...”

“Şansınız dönüyor galiba!”

“Nerdeee! Almanya’ya turist pasaportu ile girmiş, gizlice çalışıyorduk. Bir gün bir trafik kazası yaptık. Yolumuz karakola düştü. Pasaportlarımıza el kondu. Ve acil olarak Türkiye’ye postalandık.”

“Sıkma canını be! Her şey düzelir!”

“Allah büyük... Ailelerimiz baktılar ki bu sevda bitmez! Evlenmemize rıza gösterdiler...”

“Oh beee dünya varmış! Darısı tüm bekârların başına! Siz Esmeray Hanım, Toplu İğne’ye katılmaya nasıl karar verdiniz?”

“Bir müzikalde oynarken bir plak yapımcısının dikkatini çekmişim. Beni Şanar Yurdatapan ve Atilla Özdemiroğlu ile tanıştırdı. Önce Kim Bunlar grubu ile bir plakta okudum. Sonra da 1. Toplu İğne Şarkı Yarışması başlayınca eşimle birlikte katılmaya karar verdik!”

“Erol... Şeyyy yani Şemi Bey, besteyi nasıl ortaya çıkardınız?”

“Unutama Beni’nin şiirini Atilla’ya gösterdim. Üzerinde çalışmamı söyledi. Nota da bilmem... Şiiri mırıldanarak söylemeye başladığımı hissettim bir gece. Hemen teybe kaydedip ertesi gün Atilla’ya götürdüm. Biraz da o üzerinde çalışınca ‘Unutama Beni’ ortaya çıktı...”

(31 Temmuz 1974)

Bu “tezkere” çok “vakitsiz” oldu.. Esmeray, alkışlarla uğurlandı..

KIŞLALAR ÖKSÜZ KALDI!

Hey gidi günler hey! Bu parmaklar daha önce; **Şerif Yüzbaşıoğlu, Yurdaer Doğulu, Salim Ağırbaş** ve son olarak da **Barış Manço**’nun ardından “istemedi” dokunmuştu bilgisayarın tuşlarına! Gün gelip; **Fikret Kızılok, Cem Karaca, Çiğdem Talû** ve **Melih Kibar** için de dokunacağını bilmeden! Şimdi de ‘ölüm’ü hiç ama hiç yakıştıramadığımız bir başka “**kuyruklu yıldız**” için dokunacaktı bilgisayarın tuşlarına.. Ve dokundu! Hem de beter dokundu. Göz pınarlarımız kurudu. “Tezkere” bu kez gerçekten de çok “vakitsiz” geldi...

(Hulûsi Tunca-Takvim / 27 Mart 2002)

+++

Cezayir’den Osmanlı Sarayı’na gelmiş “**beyaz**” bir **anne** tarafı ile “**siyah**” bir **baba** tarafı! Ve bu ‘taraf’ların kanını taşıyan **Esmeray**... 1950 yılında **Emirgân**’da dünyaya geldi. 1960 **İhtilâli** sırasında **Emirgân Orta Okulu**’ndaki öğrenimini bırakıp **İstanbul Şehir Tiyatroları**’na girdi. Ve ilk kez “**Peter Pan**” müzikalinde sahneye çıktı. O sıralarda **Safiye Ayla** ile tanıştı. **Ayla**, piyanoda birkaç **Alaturka** eser “geçti” **Esmeray** da eşlik etti. Beğenmiş olmalı ki “**Bu kızda iş var...**” dedi. Sonra özel tiyatrolar dönemi geldi! Derken 1974’te **Muammer Karaca** ile oynadıkları “**Mart Bakanı**”yla tiyatroya veda etti. **Yaşılçam**’la tanıştı. “**Sev Kardeşim**” ve “**Zilli Nazife**” filmlerinde rol aldı. 1963-65 yılları arasında **Neriman Altındağ Tüfekçi**’nin kurslarına devam etti. Oysa müziği meslek edinmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Ağustos 1976’da adını dağlara taşlara yazdırdığı, Mehmetçikler için söylediği “Gel Tezkere” adlı şarkısıyla büyük ün yaptı! Ardından da 1. Toplu İğne Beste Yarışması’nda 1.’lik ödülünü kucakladı... Sonrasını yukarıda okudunuz!

İlk Plağı “Unutama Beni – Ayrılık Olsa Bile” 105 bin sattı ama o para kazanmadı!

Sahneye ilk olarak Bebek Belediye Gazinosu’nda Muazzaz Abacı’nın kadrosunda çıktı. Gecede 3 bin 500 lira aldı. Sonra da “masası yok” diye kapıya konuldu!

1974 Hey Dergisi Yılın Müzik Oskarları anketinde Yılın Umut Veren Şarkıcıları dalında Yeşim’in ardından ikinci oldu.

20 Nisan 1977’de Mecidiyeköy Hastanesi’nde eşinin göbek adı olan Kaan adını verdikleri bir erkek çocuk dünyaya getirdi.

Beynindeki bir rahatsızlık nedeniyle kaybettiğimiz sanatçı, son günlerini geçirdiği Gülhane Askeri Tıp Akademisi’nden askerler tarafından alındı!

Cennet’e asker gibi uğurlandı! “Gel Tezkere” ile askerlerin anası, bacısı olan sanatçı, Genel Kurmay Başkanlığı’ndan gelen çelenklerin gölgesinde bir asker gibi defnedildi.

“Son arzum; deniz kenarına inip bir bardak çay içmek...” demişti!

...Ve ben; yazımı bitirdim. Bilgisayarı kapattım. İKİ bardak çay içmek için sahile indim!

Spor dünyasının otoriteleri ‘şarkıcı-futbolcular’ için konuştu:
“ÇİÇEK YERİNE 70’LİK RAKI ALIRLAR...”

Fenerbahçeli Şükrü ve Galatasaraylı Samim’den sonra gazinocular şimdi de **Galatasaray**’ın ve **Milli Takım**’ın başarılı file bekçisi **Yasin Özdenak**’ın peşine düştü. Bir gazinocu, “**Yasin’e 25 günlük program karşılığında 250 BİN LİRA verebilirim**” dedi. Yani bir gecede tam **10 BİN LİRA!**

Futbolcuların, sahneye çıkmaları konusunda ülkemizin spor otoriteleri acaba neler düşünüyordu? Çaldık kapılarını ve sorduk: “**Ne diyorsunuz bu işe?...**”

Adnan SUVARİ: “Bence; bilgili ve kültürlü kişilerin sahneye çıkmalarında bir sakınca yoktur. Fakat gerek fikir ve görüşlerinde ve gerekse çalışmalarında yeterli olamayan kişilerin herhangi bir şekilde seyircinin karşısına çıkmaları bir takım problemler yaratır. Bu yalnızca sporcular için değildir elbette.

Sporda olduğu gibi diğer konularda da aynıdır. O halde bu yönlerini göz önüne alarak şöhret kazanmış kişilerin çalışmalarını buna göre hazırlamaları gerekir. Çünkü şöhret kazandıkları yerden başka bir dala geçerlerse aynı şöhreti muhafaza etmeleri güçleşir. Aksi halde önceden kazandıkları sevgi ve saygıyı da kaybedebilirler.”

Can BARTU: “Futbolla şarkıcılık bir arada yürümez. Çünkü futbolcu, şarkıcı olduğu zaman uykuda olması gereken saatte sahnede olacaktır. Gazino ve kulüpler içkili yerler olduğuna göre bir kere bu sporculukla bağdaşmaz. Ama futbol hayatları bittikten sonra şarkıcılık yapabilirler. İster plak doldururlar ister sahneye

çkarlar. Ancak Futbol Federasyonu’nun izninin alınması gerekir. İtalya’da futbolcular reklam çekimi yapıyorlardı. Federasyon izin vermeyince yasaklandı. Ben futbol oynayan birinin, sahneye çıkmasını tasvip etmiyorum.”

CihatARMAN: “Çalışmak hiçbir zaman ayıp değil. Eğer kabiliyetleri varsa çıkıp şarkı söyleyebilirler. Ama bu işi beceremeyeceklerse, başından kalkışmamaları gerekir.”

Coşkun_ÖZARİ: “Futbolcunun sahneye çıkması, onların futbol hayatlarını olumsuz yönde etkiler. Ama futbolu bırakmaya karar verdikleri yıl, çıkmalarında hiçbir sakınca yoktur. Sesi güzel bir futbolcu elbette ki plak da dolduracaktır! Futbolcuların; şöhretlerinin devam ettiği son yıllarında sahneye çıkmalarında bir engel göremiyorum ben!”

Metin_OKTAY: “Şarkıcılıkla, futbolculuk taban tabana zıttır. Sahneye çıkmalarını tasvip etmiyorum. Yasin’e de teklif yapılmış. Eğer Yasin, bu teklifi kabul edip, şarkıcı olursa kaybedeceği şeyler çok olacaktır. Bu çok yanlış bir karar olur. Çünkü halk onu sahnede değil yeşil sahalarda meşhur etmiştir. Profesyonel futbolcuların paraya ihtiyaçları olacağını da sanmıyorum. Sesi güzel olan varsa çıkıp plak doldurabilir. Ancak sahneye çıktıktan sonra; kaybolup gitmeye mahkûmdurlar.”

Namık_SEVİK: “Ben, sahneye çıkmalarını tasvip etmiyorum. Sahneye çıktıkları takdirde onlara sporcu gözüyle değil artist diye bakıyorum. Gazinocular ‘şöhretli ve halk seviyor, baş tacı ediyor’ diye bu çocukların peşlerine düşüyor. Onları kullanıyor. Aslında sporcunun sesinin gerçekten var olup olmadığı, müzik bilgisi ve diğer hususlar, o şöhretin gerisinden geliyor. Bunların arasında müziği bilen, iyi kulağı olan ve usûl sahibi birkaç kişi çıkabilir. Ama ekserisi sadece şöhretli ve halkın sevdiği kimseler. Kısacası; bir sevginin istismarıdır bu!”

Şükrü_GÜLESİN: “Adamlar, zaten sahneler. Eğer yetenekli olanlar varsa şarkıcılık yapabilirler ama bu onların futbol hayatlarını önemli ölçüde etkiler. Gerçeği söylemek gerekirse; gazinocular iyi para veriyorlar. Sahnelerdeki düzeni futbolcular bozmadı. Düzen zaten bozuktur. Futbolcular iki mızrap vurup, üç şarkı ezberleyenlerin

bozduğu düzenin ikinci perdesinde sahneye çıkıyorlar. Bir de aklımı kurcalayan şöyle bir soru var: Acaba sahneden, futbol sahasına geçen olur mu? Bu gidişle biz sendika olarak bir gazino kiralayacağız, bir de saz uydurup işe başlayacağız. Şarkıcılık ve sahne hayatı futbolcuların spor yaşamlarını büyük ölçüde etkiler. Çünkü sahnede futbolcuya çiçek yerine 70’lik Rakı geliyor.”
(12 Haziran 1974)

Yurdaer Doğulu'nun ailesine Ozan'dan sonra bir delikanlı daha
katıldı

KENAN DOĞULU'NUN NİNNİSİ; “ALTIN GİTAR”DAN...

Milli Orkestra'nın Milli Gitaristi Yurdaer Doğulu sanırız bir gitarında değiştirdiği tellerinin sayısını hatırlayamaz ve bir de değiştirdiği evlerin!

Doğumundan birkaç gün sonra değiştirmişti evini ilk olarak. Babasının mesleği gereği **Adana**'dan kalkıp, **Ankara**'ya taşınmışlardı. Bir süre sonra **Başkent**'teki evleri de dar geldiği için yeniden evin eşyalarını bir kamyona yüklemek zorunda kalmışlardı.

Yıllar geçti! Değiştirilen evlere bir yenileri daha eklendi. Ardından kalkıp **İstanbul**'a geldi. Başını sokacak kadar bir bekâr evi kiraladı kendine. Yıllarını geçirdi orada yapayalnız, sadık dostu gitarıyla baş başa.

Sonraları gitarıyla başkaları da ilgilenmeye, **Yurdaer Doğulu** adı afişlerin, parlak neonların daha üst sıralarına yazılmaya başladıkça evlerini yeni baştan değiştirmek zorunda kaldı sanatçı. 32'sine yeni girmişti ama değiştirdiği evlerin sayısını artık hatırlamıyordu bile. Gençlik yılları çoktan gerilerde kalmıştı. Evlilik denemutluluğu da tattığını söyleyen **Yurdaer Doğulu**, bir de oğlu **Ozan** dünyaya gelince dünyalar onun olmuştu. Yıllar su gibi akıp gidiyordu. Daha d n gözlerini açan **Ozan**, üç yaşına gelmişti bile. O günlerde eşi **Serpil Hanım** bir müjde daha verdi **Milli Gitarist'e**; “**Müjde Bey, hamileyim...**”

Çok sevinmişti **Yurdaer Doğulu**. Ama bir düşünce de almıştı. Bir

takım yeni zorluklar yeni sorumluluklar başlıyordu. Zorlukların başında da yine ev derdi geliyordu. Hani şu minik **Yurdaer**'i henüz iki günlükken **Adana**'daki doğduğu evden koparan ev derdi.

Turneler, plaklar, gazino çalışmaları derken **Yurdaer Doğulu**, bulduğu ilk fırsatta **Cihangir**'deki evinin önüne küçük bir kamyon dayadı. Doldurdu evin bütün eşyalarını **Bakırköy İncirli Caddesi**'ndeki yeni aldığı evlerine götürmesi için.

Bir evden bir başkasına taşınmanın tadını hele ki kendine yardımcı birinin olmamasının tadını (!) çeken bilir. **Yurdaer Doğulu** taşınmaya karar verdiğinde başına gelecekleri hiç düşünmemişti.

Kenan Cihan Doğulu adını verdikleri ikinci oğullarını yeni dünyaya getiren eşi elinden geleni yapıyordu ama sonuçta yeni doğum yapmıştı. Bebek, daha bir aylık bile olmamıştı ama babasının yeni güç kaynağı olmuştu.

O hızla kolları sıvadı **Yurdaer Doğulu** ve işe girişti. Bekârlık günleri bütün ihtişamı ile canlanmıştı gözlerinde. Yemek desen yapmış, bulâşık desen yıkamış, temizlik desen onun da üstesinden gelmişti.

Bekârlık günlerinden farklı olarak iki canlı daha vardı şimdi ortada. Birisi **2.5** yaşındaki **Ozan**'ı, ikincisi falanca günlük **Kenan Cihan**'ıydı. Tek zoruna giden şey de ninni söylemekti. Ama onun bir teklifi vardı; "**Ninni yerine gitar çalsam olmaz mı?**"... **Kenan Doğulu**'daki şu şansa bir bakar mısınız? Hangi bebek, milli bir gitaristin gitarının tellerinden dökülen nağmelerle büyümüştür bugüne kadar?

(31 Temmuz 1974)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.İnce İnce Bir Kar Yağar (Edip Akbayram-Dostlar) **2.Unutama Beni** (Esmeray) **3.Gerçek Nerde** (Şenay) **4.Allahım Yeter** (Alpay) **5.Nasılın İyi misin** (Ajda Pekkan) **6.Haberin Var mı** (Fikret Kızılok-Tehlikeli Madde) **7.Hey Gidi Dünya Hey** (Ali Kocatepe) **8.Al Beni Çal Beni** (Nilüfer) **9.Karantinalı Despina** (Timur Selçuk) **10.Bir Ayrılık Bir Yoksulluk Bir Ölüm** (Ersen-Dadaşlar)

Türk sanatçıları da Kıbrıs'a çıkartma yapmaya hazır
**DÜNYA; BİR CUMHURİYET OLSUN... BAŞBAKAN DA
ECEVİT...**

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Bülent Ecevit, 20 Temmuz 1974 Cumartesi sabahı **TRT Televizyonu**'ndan halka hitaben yaptığı konuşmada **"Sadece Kıbrıs Türklerinin değil, Kıbrıs Rumlarının da barış ve özgürlüğü için Ada'ya çıktık"** diyordu.

Olayların seyri her geçen dakika biraz daha değişiyor, gelişmeleri **TRT**'den ve gazetelerin yıldırım baskılarından öğrenen vatandaşlar gözyaşlarını tutamıyorlardı. Tam bir bayram havası esiyordu anavatanda.

Napolyon, "Türkler öldürülebilir ama asla mağlup edilemez" demişti. Ünlü kumandanın tarihe geçen bu sözlerine bütün dünya bir **20 Temmuz** sabahı bir kez daha tanık oluyordu.

Vatan Şairi Namık Kemal, yıllar önce **"Vatan Yahut Silistre"** adlı eseri **İstanbul**'da oynatıldı diye **Kıbrıs Magosa**'ya sürülmüştü. Ve şimdi **TRT, Magosa**'nın **Türkler**'in hâkimiyeti altına girdiği haberini veriyordu.

Sonra müzik yayını! Tüyleri diken diken eden, milliyetçilik duygularını daha bir kamçılayan marşlar, türküler. **Hasan Mutlucan**'ın türküleriyle başlayan şölen **Barış Manço**'su, **Cem Karaca**'sı, **Edip Akbayram**'ı, **Ayten Alpman**'ı, **İlhan İrem**'i, **Fikret Kızılok**'u, **Moğollar**'ı, **Nesrin Sipahi**'si, **Esin Afşar**'ı, **Yasemin Kumral**'ı ve daha nice sesleriyle sürüp gidiyordu.

Onların **"Hey Koca Topçu... Hasan Kalesi... Vurun Antepliler
Namus Günüdür Vurun Türk Milleti Kavga Günüdür..**

Ferman Padişahın Dağlar Bizimdir... Memleketim... Bir Dünya Olsun ki Barıştan... Kara Mehmet... Güzel Ne Güzel Olmuşsun... Seyid Osman Destanı... Birleşsin Bütün Eller... Girne'den Yol Bağladık Anadolu'ya..." diyen sesleriyle!

Kıbrıs Barış Harekâtı'nın üçüncü sabahı, bu kez de bizim telefonlarımızla kaldırdık bazı sanatçılarımızı yataklarından... Neler düşündüklerini sorduk. İşte aldığımız cevaplar:

Ayten ALPMAN: "Deli gibi heyecanlıyım. Kıbrıs'a bütün giriş-çıkışlar yasak. Özel bir yatım olsa atlar giderdim. Gönüllü hemşire olarak orduya katılmaya hazırım. Radyo ve televizyonun başından bir an olsun ayrılmıyorum. Bugün Hava Kuvvetleri Kurumu'na 50 bin lira bağışta bulundum. Radyodan devamlı çalınan 'Memleketim'i, oradaki Mehmetçikler'in huzurunda canlı canlı söylemeyi çok isterdim."

Ayla DİKMEN: "İster cephede ister cephe gerisinde hizmetler olsun, orduya katılmaya hazırım. Yeter ki 'Gel' desinler."

Bora AYANOĞLU: "Haklı bir davanın mücadelesini veriyoruz. Bunu bütün dünya biliyor. Bir 'Moral Şarkıcısı' olarak Kıbrıs'a gidip, askerlerimize bir konser vermek isterdim. Şarkılar yazmak isterdim tüm dünya ulusları dinlesin, 'Barış' diyen sesimizi duysun diye. Askerliğimi denizci olarak yaptım ama ordunun her yerinde görev alabilirim. Diğer sanatçı arkadaşlarımızla bir bağış kampanyası başlatıyoruz."

BEYAZ KELEBEKLER adına Bülent ORTAÇ: "Konserler vermek için üç kez gittiğimiz Yavru Vatan'da Rumların, Türklere karşı işledikleri hunharca cinayetlerin izlerini görüp, ağlamıştık. Rumlar; kendi şehirlerinde modern bir hayat yaşarken, Türklerin aç ve susuz bırakıldıklarına şahit olduk. Ada Türkleri, 'Girne bizim olsun başka bir şey istemeyiz' diyorlardı. İşte bu dilek gerçekleşti."

Cem KARACA: "Şu anda ateşkes olduğunu duydum. Üzgünüm. Çünkü ben oldu bitti 'Peace' (Barış) sözüne inanmadım. Bağımsızlığını kan dökerek koruyan bir ulusun çocuğuyum. Bağımsızlığımıza herhangi bir tehdit söz konusu olduğunda bütün Türk ulusu gibi kanımı dökmeye hazırım... 'Hasan Kalesi' ve 'Dadaloğlu' gibi gerçek kahramanlık türküleri radyomda çalınırken

ağladım. Askerliğimi jandarma olarak yapmışım. Gönüllü olarak askere gitmek için bugün şubeye başvuracağım.”

Emel SAYIN: “Ateşkes kararına memnun oldum. Gecelerin ürkütücü karanlığında uyuyamaz olmuştum. Mümkün olan en büyük meblağı Türk Hava Kurumu’na vereceğim. Mehmetçiklerimizle gurur duyuyorum.”

Erol BÜYÜKBURÇ: “Tanrı, Türk Silahlı Kuvvetleri’ne yardımcı olsun. Askerliğimi topçu olarak yapmışım. Çok iyi top kullanır, en az atalarım kadar da iyi ata binerim. Son Samsun konserimizin tüm gelirini Türk Silahlı Kuvvetleri’ne verdik. Sevinçliyim. Heyecanım sonsuz.”

Esin AFŞAR: “Hükümetimiz son derece yerinde bir karar aldı. Elim silah tutmuyor ama hastabakıcı olarak orduda görev alabilirim. Milliyetçiyiz, biz korkmayız düşmandan.”

İzzet GÜNAY: “Savaş aleyhtarı bir insanım ama ordularımızın zaferinden gurur duyuyorum. Askerliğimi ulaştırma yedek subayı olarak yapmışım. Tanrı, milletimizin yüzünü güldürsün. Kan dökülmeden imzalanacak bir ateşkes anlaşmasını heyecanla bekliyorum.”

Muazzaz ABACI: “Evimde elim kolum bağlı, radyo başında oturmaktansa, cephede bir çadırdaki hemşire olarak görev almayı çok isterdim. 50 bin liralık bir bağışta bulundum. Girne’de askerlerimize bir moral konseri vermek için Genelkurmay’dan izin istedik. Eşim Atilla Kurtbaş da gönüllü asker olmak için askerlik şubesine başvurdu.”

Nazan ŞORAY: “Hayırlı ‘son’ savaşmaktaysa gözüm kapalı, erkek gibi savaşırım. Türk Donanma Vakfı’na bin lira bağışta bulundum. O an üzerimde o kadar para vardı.”

ŞENAY: “Dün gece yatağımdaya; dünyadaki tüm sınırlar kaldırılıp, tek bir cumhuriyet kurulsa ve başbakanlığına da Bülent Ecevit getirilse diye düşünmüştüm. Hemen orduya katılıp, saflardaki yerimi almaya hazırım.”

(7 Ağustos 1974)

Reklamlar

Gençliğin sesi **YASEMİN KUMRAL** söylüyor:
Girne'den Yol Bağladık/ Barış Dersi
Melodi Plak

Gençliğin yeni sesi **YEŞİM** söylüyor:
Aslan Mehmedim/ Barış Dersi
Diskotür Plak

Yavru Vatan'ımızın tek müzik topluluğu **SILA 4, Kıbrıs'tan**
dalga dalga bütün yurda sesleniyor! Bu şarkılar **Kıbrıslı**
mücahitlerimizin **Zafer Parolası** oldu. Sayın **Rauf Denктаş**'ın
oğlu **RAİF DENKTAŞ** ve arkadaşları söylüyor:
Kıbrısım-Kıbrıs Gelini (Kent Plak)

Haklının, haksızla kavgasının türküsü:
CEM KARACA – DERVİŞAN sizin için söyledi:
Beyaz Ath-Yiğitler (Yavuz Plak)

Zafer günlerimizin kükreleyen sesi... Kahraman Ordumuz Kıbrıs'a
bu türkülerle ayak bastı...
HASAN MUTLUCAN-Kahramanlık Türküleri
(Kent Plak)

Sahnelere bir “erkek assolist” daha geldi: **Bülent Ersoy:**
“ZEKİ BEY’LE REKABET Mİ?... ASLA SÖZKONUSU OLAMAZ...”

Bülent Ersoy için her şey bir ‘soru işareti’ ile başladı! Gazete ilanlarında **Bülent Ersoy** adının altındaki kocaman bir soru işareti... Gazetelerde ilk kez yer alan bu isim; müzikseverler için gerçekten bir soru işaretiydi! Hem ilk kez duyulan bir isim ve hem de “**assolist...**” Kaldı ki, sahnelerden bugüne kadar ‘erkek assolist’ olarak bir tek **Zeki Müren** geçmişti... Evet; kimdi bu “**Erkek Assolist Bülent Ersoy?...**” Başladı anlatmaya:

“Ben Bülent Ersoy ya da gerçek isim ve soy ismimle Bülent Erkoç... Eğer çalıştığım gazinoya gelmedinizse çoğunuz tanımazsınız beni. Kendimi tanıtmaya çalışacağım efendim...”

“İstanbul’un neresindensiniz Bülent Bey?”

“Doğma büyüme Kadıköylüyüm. 1952 senesinde Altıyol’daki Erkoç Apartmanı’nda dünyaya gözlerimi açmışım. Daha sonra ailece Göztepe’ye taşınmışız. Hâlâ da orada ikâmet ediyoruz efendim!”

“Tahsiliniz, terbiyeniz nedir efendim?”

“Efendim... Haa tahsilim; ilkokulu Kadıköy Gazi Paşa İlkokulu’nda bitirdim. Liseye de Kadıköy Ticaret Lisesi’nde devam ettim. Malûmunuz veçhile, hiçbir zaman ticaret erbabı olmayı düşünmediğim ve de içimdeki musiki aşkı her geçen gün arttığı, ailem de bendeki Türk Musikisi’ne olan yatkınlığı keşfettiği için İstanbul Belediyesi Konservatuvarı Türk Müziği Bölümü’ne

yazdırıldım.”

“O yıllarda musiki dernekleri pek bir revaçtaydı! O derneklere de gittiniz mi?...”

“Gittim efendim, ne kadar musiki derneği varsa gittim! Sonunda Kadıköy Musiki Derneği’nde karar kıldım. Birbirinden değerli üstatlardan ders almanın her Allah’ın kuluna nasip olamayacağını düşündüğümden, çölün ortasında su bulmuş bedeviler gibi sevindim!”

“Değerli hocalardan söz ettiniz! Kimlerdi efendim?”

“Rıdvan Aytan, Melâhat Pars, Nevzat Atlığ, Süheyla Altmışdört, Sabri Süha Ansen’e kurban olurum. Neden kurban olurum?”

“Neden kurban olursunuz efendim?”

“Hazreti Ali Efendimiz; ‘Bana bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum’ buyurmuş ya; bu isimlerini arz ettiğim değerli üstatlarımdan ne öğrendimse öğrendim. Bunun için de onların kulları da olurum köleleri de...”

“İlk plak anlaşmanızı ne zaman imzaladınız?”

“1972 senesinde sadece müzikle iştigal eden kişilerin davet edildiği bir konsere çıktım. Melâhat Pars Hocam hazırlamıştı beni bu konsere. Çok beğenildim! Adnan Saner Beyefendi ile Saner Plakları nam-ı hesabına beş yıllık plak mukavelesi imza ettik. Arka arkaya dört plak yaptım ama hiçbiri de arzuladığım istikamette olmadı. Bu arada Melâhat Pars Hocam, beni derneğimizin Şef Muavinliği’ne getirdi...”

“Gazinocular Kralı Fahrettin Aslan’ın dikkatini nasıl çektiniz?”

“Yani durduk yerde nasıl assolist olarak bitiverdim; onu soruyorsunuz değil mi efendim! Şimdiki patronumla daha önce hiç karşı karşıya gelmemiştim. Müzeyyen Senar Hanımefendi, benden övgüyle bahsetmiş kendilerine. Bir müddet sonra konservatuardan bazı kişilerin de araya girmesiyle Fahrettin Aslan Beyefendi ile tanıştırdık. Beni Maçka Taşlık Gazinosu’nda dinlediler. Aynı gece Müzeyyen Senar Hanımefendi de gazinodaydı. Çok beğenmiş olacaklar ki; ‘assolist’ olmam için teklif getirdiler, ben de kabul ettim efendim!”

“Sahnedeki sizi en çok heyecanlandıran ne oldu?”

“Sahnedeki fazla yabancılik çekmedim. Konservatuarın konserlerinde genellikle final yaptığım için, sahne psikolojisine yabancı sayılmazdım. Ama ilk kez içkili bir gazinoda söyleyecektim. İşte beni en çok heyecanlandıran buydu.”

“Assolist Bülent Ersoy’un ilk gecesinin ilk şarkısına girelim artık...”

“Nasıl münasip buyuruyorsanız öyle yapalım efendim. Girelim... İlk şarkım Muallim İsmail Hakkı Bey’in Rast makamındaki Nakış Ağır Semaisi olan ‘Gülşende Yine Ah-ü Emin Eyledi Bülbül’ idi. Ve ilk şarkım bitince sahneye çiçekler geldi. Elime de çiçekleri gönderenlerin bir listesi tutuşturuldu...”

“Eee kimler çiçek göndermiş acaba?”

“Bakalım efendim! Listenin en başında değerli patronum Fahrettin Bey’in ismi vardı. Sonra diğer büyük gazino patronlarının ve yakın arkadaşlarımla isimleri sıralanıyordu. Listenin sonuna geldiğimde gayri ihtiyari gözyaşlarımı tutamadım. En sondaki iki isim; beni dünyaya getiren en değerli varlıklarım yani; annemle babamın isimleriydi. Bu dramatik tabloda gazinonun en ücra köşesindeki komiden tutun da Fahrettin Bey’e kadar bütün salon benim hıçkırıklarına katıldılar, benimle birlikte ağladılar.”

“İlk gece çok önemlidir...”

“Hangi mânâda efendim?...”

“Sahne... Yani assolistlikte ilk gece... Kimlerden destek gördünüz?”

“Çok hassas bir konuya temas buyurdunuz efendim; sahneye güven içinde çıkmam için ilk gece Müjdat Gezen Beyefendi’nin yardımlarını ömrümce unutmayacağım. Esprileriyle bana güç verdi, moral verdi... Daha doğrusu her yönüyle beni sahneye hazırladı!

“İkinci geceydi; değerli Dışişleri Bakanımız Sayın Turan Güneş Beyefendi şereflendirdi gazinomuzu. Söylediğim her şarkıdan sonra ayağa kalkarak beni alkışladı. Ve alnımdan öperek **‘Türk Musikisi’ni özüne sadık kalarak icra ediyorsunuz. Tebrik ederim**’ dedi ve tek bir gül verdi. Aldığım hediyein büyüklüğünü görüyor musunuz?”

“Çok mu büyüktü efendim? Yani göremedik ama öğrenmiş olduk! Müsaade buyurursanız; sahnelerdeki İkinci Erkek Assolist olayına getirmek istiyoruz sözü...”

“Esağfurullah efendim; sizin vazifeniz suallerinizi sormak, benim vazifem de cevap vermek. Evet; bendeniz, Zeki Müren Beyefendi’den sonra Türkiye sahnelerine çıkan ikinci erkek assolistim. Bu durum, benim Zeki Bey’e rakip olacağım şeklinde dedikoduların çıkmasına sebep olmuş. Şunu kesinlikle söyleyebilirim ki; benim yönümden bir rekabet söz konusu olamaz.”

“Neden olamaz efendim?”

“Efendim; öncelikle şuna inanıyorum ki herkesin sanat yönü farklıdır. Ayrıca henüz yolun başında da olsam, sanat yaşamımda bazı kişilerden etkilenmiş olabilirim. Bir Müzeyyen Senar Hanımefendi’yi çok beğeniyorum. Doğal olarak bu kadar çok sevdiğim bir sanatçının ben de bazı etkileri olacaktır. Nitekim çok kişi, üslûp olarak Müzeyyen Hanım’la çok benzer yanlarımız bulunduğunu söylüyorlar. Ayrıca Zeki Müren Beyefendi de çok sevdiğim, takdir ettiğim bir sanatkârimızdır.”

“Son bir soru; kadın assolistlerden farkınız nedir efendim?”

“Ben; bir erkek assolistin, kadınlardan farklı olarak bazı kabiliyetlerinin olması gerektiğine inanıyorum. Gerek nota, gerek usûl, gerek nazariyat, gerekse repertuar olarak bir erkek solistin çok üstün yetenekleri olmalıdır. Kadın sanatçı; gerek dekolte tuvaleti, gerek makyajı ve gerekse dişiliğiyle dinleyenleri kendisine kolaylıkla bağlayabilir. Erkek sanatçının ses ve sanat özellikleri birinci plandadır. Yani işi daha zordur kadın sanatçıya oranla...”

“Efendim; değerli vakitlerinizi işgal ettik...”

“Aman efendim estağfurullah, görevinizi yaptınız! Ne mutlu bize ki; sizler gibi değerli muharrirlere sahibiz. Sağ olunuz efendim!...”

(Efendim: gazinolarda “**sıra kızı**” ya da “**uvertür**” olarak adlandırılan, genellikle soğuk mezelerle, gazino müşterisinin kulakları yerine gözlerine sunulan “hanım” şarkıcılarla yaptığımız ve derginin en son sayfasında yer alan söyleşiler bittiğinde sorarlardı:

“Bu röportaj ne zaman çıkar?...”

Bülent Ersoy Beyefendi; sıra kızlarının çalıştığı bir gazinonun “assolisti” idi. Bunun için “**Ne zaman çıkar?**” diye sormadı! Eh; **Fahrettin Bey,** durduk yerde ona “assolist” unvanını vermemişti...

(13 Kasım 1974)

*Ara Sıcak! Kitabımızın bu bölümüne kadar bazı röportajların sonunda **Hey Top 10’da Bu Hafta** başlığı altında **Türk Pop Müziği** plaklarının savaşıni ilettik sizlere. **Bülent Ersoy** röportajının sonuna ise yine aynı listeyi tek bir farkla sunmak istiyoruz! Yine **Hey Top 10’da Bu Hafta** ama **Türk Müziği** plaklarıyla...*

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.At Kadehi Elinden** (Behiye Aksoy) **2.Ayyaş** (Emel Sayın)
- 3.Duydum ki Unutmuşsun – Yalancı Yarım** (Neşe Karaböcek)
- 4.Bak Yeşil Yeşil** (Ahmet Özhan) **5.Silemezler Gönlümden** (Ziya Taşkent)
- 6.Tanrım Beni Baştan Yarat** (Adnan Şenses)
- 7.Çile Bülbülüm Çile** (Safiye Ayla) **8.Geceler** (Muazzez Abacı)
- 9.Kara Vicdanlı** (Mine Koşan) **10.Dam Üstüne Çul Serer** (Yıldız Tezcan)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.Fesupanallah** (Erkin Koray) **2.Sana Neler Edeceğim** (Ajda Pekkan)
- 3.Çillim Çillim** (Kenan) **4.Nem Kaldı** (Seyhan Karabay-Kardaşlar)
- 5.Kadınım** (Tanju Okan) **6.Randevu – Çiripi Çiripa** (Gökben)
- 7.Bana Yalan Söylediler** (Semiramis Pekkan)
- 8.Arkadaş** (Melike Demirağ) **9.Geceler** (Tülây) **10.Beyaz Atlı** (Cem Karaca-Dervişan)

Yılmaz Güney'in 18 yaşındaki "Arkadaş"ı...
MELİKE DEMİRAĞ, İSTEMEDEN ŞÖHRET OLDU!

Melike Demirağ... Ünlü bir Caz şarkıcımızın; **Rüçhan Çamay'**ın kızı... Ünlü bir sinemacımızın; **Turgut Demirağ'**ın kızı... Beyazperdenin 'Çirkin Adam'ı **Yılmaz Güney'**in "Arkadaş" filmindeki 18 yaşındaki arkadaşı... Türk Pop Müzik listelerinde "Arkadaş" adlı ilk plağı ile zirveye doğru koşar adımlarla giden bir Pop yıldızı... Ve o **Melike Demirağ** ki; istemeden şöhret olan biri...

Üsküdar Türk Kız Koleji'nin Orta Bölümü'nü bitirdi. Ona göre; okul hayatı tam anlamıyla bir "felaket"ti:

"Okul hayatımla ilgili hiç iyi anım yok. Belki birkaç arkadaşımı sevdim ama bazı hocalar yüzünden dersleri sevedim. Matematik, Fizik, Kimya; adını bile anmak istemediğim derslerdi! Tarih ve İngilizceye ise bayılırdım. Ama benden hep bir adım önde bir arkadaşım vardı: Nevin Pere'nin küçük kızı Oya. O, hemen hemen her derste geçerdi beni..."

"Ortaokuldan sonra liseye niye devam etmediniz?"

"Babam, tahsilime devam etmem için İsviçre'ye gönderdi. Orada yatılı bir kız kolejinde bir yıl okudum. Tam 27 milletten gelmiş kız vardı bu okulda. İçlerinde bir tek Hintli olan kızı sevmiştim. Bütün öğrencilerin İngilizce konuşuyor olması, pratik dilimi geliştirmemde çok faydalı oldu. Pek fazla bir şey öğrendiğimi söyleyemem bu okulda."

"Bu okulu da mı yarım bıraktınız?"

"Sayılmaz... Çünkü İngiltere'ye geçtim ve Londra'da benzeri bir

okula kaydedildim. 2.5 yıl okudum ve lise diplomamı o okuldan aldım. Sonra da Türkiye'ye döndüm.”

“Babanız, sinema dünyasının önde gelen isimlerinden biri. Sizin sinemayla yakınlığınız ne derecediydi?”

“İstanbul’da ortaokulu okurken, babamın yönettiği ‘Üç Kızgın Cengâver’ filminde altı başrolden birini oynayarak Yeşilçam’a ilk adımımı atmıştım ama o yıllarda sinema ile daha yakından ilgilenmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ana-baba ayrı olduğu için zaman zaman babamda, bazen de annemle birlikte kalıyordum. Yaz tatillerini ise iple çekiyordum. Silivri yakınlarındaki Kıyı Kent’te bir yazlığımız vardı ve o yazlıkta tatilin tadına doyum olmuyordu.”

“Gerçek anlamda ilk sinema teklifi Kıyı Kent’te gelmiş... Ve ilk aşk da...”

“Kıyı Kent’in hayatımdaki rolleri çok büyüktür. Evet, Yılmaz Güney’den ‘Arkadaş’ filmi için teklifi burada almıştım. Bir de... Evet; hayatımda ilk kez burada âşık oldum. İki yıl öncesiydi. Henüz 16 yaşındaydım. Esmer, uzun boylu, yeşil gözlü bir delikanlıydı. Bir kız arkadaşına bir günlüğüne misafir olarak gelmişti. O gün tanıştık. Hayatımda ilk kez bir erkeğe karşı değişik duygular hissetmiştim. Bunun adı aşk olmalıydı...”

“Ne kadar devam etti bu ilk aşk?”

“Yedi ay öncesine kadar. Mayıs’ta ayrıldık. Yoo hayır; kıskançlık filan değil, aramızda çıkan bazı konulardaki anlaşmazlıklardan. Farklı yapılar da insanlar olduğumuzu anladık. Barışmak mı?.. Hiç sanmıyorum.”

“Kıskanç mısınız?”

“Kıskançlık benim lügâtımda olmayan bir kelime. Özel ve iştir hayatımda, kıskançlığa asla yer vermem. Yine de büyük konuşmayayım belki ileride çok kıskanacağım birine rastlayabilirim...”

“‘Arkadaş’ filmi gösterime girdikten sonra adı tam olarak bilinmediğinden yolda giderken, insanların parmakla ‘Aaa Arkadaş geçiyor...’ diye gösterdikleri Melike Demirağ, ‘Şöhrete annemden ve babamdan dolayı zaten doymuştum. Bu nedenle şöhret olmak istemiyorum ama oldu bir kere...’ diyor.

(8 Ocak 1975)

Bir Reklam

BU BİR OLAYDIR! Yeni yılın ilk büyük olayı! Yepyeni yılda
yepyeni bir

HÜMEYRA- “Sessiz Gemi”

Yahya Kemal’in ölümsüz şiiri mükemmel bir müzikle bu
plakta... **EMI** (8 Ocak 1975)

3 HÜREL, ROCK'N ROLL'A BAŞLADI

Yıllar önce **Karadeniz**'in şirin sahil kenti **Trabzon**'dan kalkıp **İstanbul**'a geldiklerinde **Hürel Ailesi**'nin reisinin tek bir düşüncesi vardı: Üç oğlunun da yüksek öğrenim görmeleri.

Üç kardeş **Feridun**, **Onur** ve **Haldun** çok geçmeden kendilerini **İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi**'nde buldular. Babalarının düşleri gerçekleşmişti ama **Hürel** kardeşlerin düşlerini bambaşka şeyler süslüyordu. **Trabzon**'da amatörce başlattıkları müzik çalışmalarını bu koca kentte de devam ettirmek istiyorlardı. Duvarlar; üzerinde üst üste tam 365 kâğıt parçasının yapıştırıldığı 5 takvim eskitti. Ve **Üç Hürel**, Pop Müzik dünyasında 5 yaşına bastı. Geride kalan yıllar neler getirmiş neler götürmüştü? Bu defa çalıp söylemedi de çizip anlattı 5 yıllık geçmişlerini **Feridun**, **Onur** ve **Haldun Hürel**'ler:

“1970 yılında Üç Hürel'i kurarken bütün idealimiz, her şeyi ile kendimize ait olan bir müzik türü yaratabilmektir. Oysa o günkü ortamın şartlarına göre şöhret olabilmek için Batı'da ün yapmış bir parçayı alıp Türkçe sözlerle söylememiz gerekiyordu...”

“Hiç mi umut yoktu?”

“Yanan tek umut ışığı Folk Müziği'nden yapılan düzenlemelerdi. Bütün gerçeklere meydan okuyan amatör zihniyetimizle yepyeni bir müzik türü yarattık ve ilk plağımız ‘Ve Ölüm’ün getirdiği başarıyla, iddiamızı kanıtlamış olduk...”

3 Hürel, alışılmışın dışındaki müzik türleri ile plaklarını yapmaya devam etti. Ve 1975 yılına geldiğimizde 10 adet 45'lik plak ve

kendilerine ilk Altın Plak ödölünü kazandıran ilk LP'lerinin ardından müzik türlerini değıştirme kararı aldılar.

“Peki ama neden?”

“Yine sözleriyle, besteleriyle bize ait ancak tür olarak tamamen farklı bir müzikle dinleyicilerin karşısında olacağız. Yaptığımız bir Pop Sanat'tır. Bu sanatlar hiçbir zaman kalıcı değildir. Dünyamız sosyal yaşantısı ile problemleriyle, evrimiyle orantılı olarak adeta bir moda gibi değışir. Yapılan yenilikler monotonlaşır, halka ilginç gelmezse eskiye dönüş başlar. Ve geçen yıllarda devrimini yaşamış bir moda, günümüz şartlarına uydurulup yeniden ele alınırsa halk ilgi gösterebilir.”

“Rock'n Roll'a dönüş nereden aklınıza geldi?”

“Son zamanlarda Avrupa'da Rock'n Roll büyük bir dinleyici kitlesi bulmaya başladı. Biz de bu türü ülkemizde uygulamaya karar verdik. Ancak bunu uygularken; kendimize özgü özellikler ve kişiliğimiz kaybolmayacak elbette. Yeni müziğimiz; alt yapı olarak eski Rock'n Roll'ların havasını taşıyacak.”

“Bu türdeki ilk plağımız hazır mı?”

“Yeni türde ilk plağımız olan ‘Mutluluk Bizim Olsun - Hoptirinom’ tamamlandı. Bu plakta piyanosuyla Turhan Yükseler de bize eşlik etti. Turhan, bazı konserlerimizde de bize katılacak.”

“Şarkı sözlerinizde belirgin bir farklılaşma var mı?”

“Önemle belirtmek istediğimiz konu da bu. Müziğimizle birlikte ona uyması için şarkı sözlerimizde de değışiklik yaptık. Bundan böyle hayatın acı yönlerini değil, eğlenceli yanlarını anlatan iyimser sözler yazacağız.”

(5 Şubat 1975)

ERSEN-DADAŞLAR, HER ŞEYİ YENİLEDİ

“Gün ikindi akşam olur/ Gör ki başa neler gelir/ Veysel gider adı kalır/ Dostlar beni hatırlasın...”

Böyle demişti koca **Âşık Veysel** günün birinde, bu yalancı dünyadan göçüp, gitmeden önce. Toprak ananın nasırlaştırdığı parmakları, sazının telleri üzerinde gezinirken, yanık yanık söylerdi türküsünü. Sonra o sustu, adı kaldı yadigâr. Dostları onu unutmadı. Dilden dile dolaştı türküleri, yakıldı durdu!

Son yıllarda **Pop** dünyamızda; halk ozanlarımızın türkülerini alıp, **Batı** enstrümanları eşliğinde modernize ederek söylemek bir akım hâlini almıştı. **Karacaoğlan, Pir Sultan Abdal, Âşık Veysel** ve **Âşık Mahzuni Şerif**’in sayısız türküsü, Pop Müzik listelerinin en üst sıralarında boy göstermişti.

Bu akımın öncülerinden **Ersen-Dadaşlar** da yeni plakları için **Koca Veysel**’in “**Dostlar Beni Hatırlasın**” adlı türküsünü düşünmüşlerdi. Baştan aşağı bir yenilenme hareketine giren topluluk, **Folk-Rock** adını verdikleri yeni müzik türlerini yeni plaklarında deniyorlardı.

Ersen-Dadaşlar, Folk-Rock denemesine “**Bir Ayrılık Bir Yoksulluk Bir Ölüm**”le başlamıştı. Bunu ‘**Derman Bulunmaz**’la devam ettirdiler. Şimdi de “**Dostlar Beni Hatırlasın**” ile geliyorlar.

“**Nedir bu Folk-Rock?**”

“Parçalarda sürekli ve akıcı bir ritm hâkim. Bu ritmlerin üzerine elektronik denemeleri adeta bir dantela gibi işledik. Solo kısımların yerleri belli. Bu belli kesimlerde gitar ve moog-synthesizer ile

serbestçe dolaştık. Bu ritimler planlı. Bir makinenin parçaları gibi ferdi çalışıyor. Ancak toplanıp birleşince bir bütünlük teşkil ediyor.”

Elektro gitar ve bağlamada **Fehiman Uğurdemir**, bas gitarda **Taner Öngür**, klavyeli çalgılarda **Kılıç Danışman**, davul ve perküsyonda **Mehmet Gözüpek** ve şarkıcıları **Ersen Dinleten** ile **Ersen-Dadaşlar**, şimdiyoğun bir çalışma döneminde. Haftanın yedi günü **Osmanbey**’deki evlerine kapanıp dörder saat çalışıyorlar.

Genç müzisyenlerin evleri, prova evlerine hayli uzak olduğu için **Ersen**, geçenlerde sıfır kilometre Renault bir otomobil aldı. Bir ay kadar önce de ehliyetini cebine koyan genç şarkıcı artık daha rahat bir çalışma imkânı bulduğunu söylüyor.

Ersen-Dadaşlar’la ilgili son haberler işte böyle. Onlara veda ederken, Folk-Rock tarzındaki türküleri yeniden kulaklarımızı doldurmaya başlıyor:

“Can bedenden ayrılacak/Tütmez baca, yanmaz ocak/Selam olsun
kucak kucak/Dostlar beni hatırlasın...”

(16 Nisan 1975)

Âşık Mahzuni Şerif, ilk kez içini döktü:
“**TÜRKÜLERİMİN ÇİLESİ BANA... PARALARI
ONLARA...**”

İstanbul’dan hayli uzaklarda, **Anadolu**’nun bağrında **Kahramanmaraş**’tayız. Karşımızda güneşin derisini kararttığı, orta boylu, hafif kilolu, sazı elinde bir âşık var. Laf lafı açıyor!

“Ben **Âşık Mahzuni Şerif**. Asıl adım **Şerif Mahzuni**. Babamın dediği doğruysa 1943 yılının **Ocak** ayının 7’nci günü **Maraş**’a bağlı, **Afşin** kasabasının **Berçenek** köyünde dünyaya gelmişim. Yoksul bir ailenin oğluydum. Köyümüz bir ağanın elindeydi. Kimsenin toprağı yoktu. Hoş yine de yok ya! Babam; tarlada çapa sallarken, anam; ocakta ot kaynatır, suyunu yemek diye verirmiş bize.

“Okul yoktu köyümüzde. Okul da yoktu su da elektrik de! Yoktu! İlk işim medrese tahsil etmek oldu. **Elbistan**’ın **Alembey** köyünde 1950’de medrese okudum. İlkokul sonra açıldı. İlkokulu köyde bitirdim. Öğrenimime 1956-1959 yıllarında **Mersin Astsubay Ortaokulu**’nda, 1959-1960 yıllarında **Ankara Ordonat Okulu**’nda, 1961’den sonra da **Kuleli Askeri Lisesi**’nde devam ettim. Maddi zorluklar nedeniyle, liseyi bitiremeden bıraktım..”

Âşık Mahzuni Şerif’in yazısında, nikâh defterine üç kere imza atmak da varmış. Nasıl mı?

“İlk olarak dayımın kızı **Emine**’yle evlendim. **Züleyha** adında bir kızım oldu. Şimdi 16 yaşında. İkinci eşim **Suna**’ydı. Önce ikiz doğurdu; **Ferhat** ve **Şirin** koyduk adlarını. Bir de **Emrah** geldi arkalarından. Seviyordum onu ama arkadaşlarım aklını çeldiler. Şimdi çeşitli pavyonlarda şarkıcılık yapıyor. Son evliliğimi ise **Gaziantep**’te bir ilkokul öğretmeni olan eşimle yaptım. Üç çocuğum

da ondan oldu. Memleketime çocuk yetiştirmek istiyorum. Şimdi 7 oldu. Kısmet olursa 12'ye tamamlamak istiyorum...”

Âşık Mahzuni Şerif’in amcaları **Âşık Fezali** ile **Âşık Gül Ali**, küçük yaşlardan itibaren yeğenlerine saz çalmayı öğretmeye başladılar. **“Bütün ömrüm acı ve çalışmakla geçti. İstedğim tek şey ozan olarak halka eğilmek ve onların türküsünü söylemekti”** diyen **Âşık Mahzuni Şerif**’in plaklarının sayısı **200’e** ulaşmış durumda. Bu gerçekten de rekor sayılabilecek bir rakam. İçinde **‘İşte Gidiyorum Çeşm-i Siyahım/Acı Doktor’** adlı bestelerinin bulunduğu ilk plağını **1964**’te doldurmuş. Sonra? **“Kazandığım paralarla 1968’de kendi adıma bir plak firması kurdum. Ama ortaklarım Ayhan Coşkun ve Abbas Sütçü’yle beraber kısa zamanda batırdık...”** diyor.

“Âşık Mahzuni Şerif, besteleri konusunda ne diyor?”

“Bütün türkülerimin sözleri; benim ve dolayısıyla Anadolu halkının yaşamıyla ilgilidir. Görerek, yaşayarak yazarım. Hiçbir eserimde hayali taraf bulunmaz. Bunu Anadolu halkı da çok iyi bilir..”

Âşık Mahzuni Şerif, bir-ikisi dışında bestelerini plak yapanlardan ne birkaç kuruş telif hakkı, ne de kuru bir teşekkür görmüş:

“Bestelerimin hakkını vererek okuyan tek sanatçı; Edip Akbayram... Benden ‘Hocam’ diye söz ediyormuş. Sağ olsun! Fakat bunun dışında kuru bir teşekkürü bile çok görenler var. Bunun için; çilesi bana kalan, paraları onlara giden eserlerimin hakkını aramaya karar verdim. Avukatım, gereken neyse yapacaktır...”

Âşık Mahzuni’nin ikinci bir üzüntüsü de “taklitçiler”:

“Özellikle bazı âşıklar, bestelerimi alıp, sözlerini değiştirerek okuyorlar. Örneğin; Muhlis Akarsu, Âşık Gülabi, Âşık Meçhuli, Âşık Mecnuni, Âşık Perişan Derviş gibi... Bir de bunların yanında Küçük Mahzuni diye ortaya çıkanlar var ki, artık bir şey söylemiyorum...”

Sanatçının iki yurt dışı, beş de yurt içi turnesi var:

“İlk olarak 1969’da Almanya, Hollanda, Belçika ve Danimarka’ya gittim. Konserler verdim. Oralarda; kim tarafından çıkarıldığı belli olmayan korsan kasetlerimi gördüm. İkinci olarak 1974’te yurt dışına çıktım. Organizasyon bozukluğundan parasız kaldım. Yurt içi konserlerimde ise bütün salonlar dolup taşmasına rağmen gene de ailemin yanına beş parasız döndüm. Demek ki ozanlığın kaderi böyleymiş. Ama benim için önemli olan halkı kazanmak ki bunu da başardığıma inanıyorum...”

(30 Nisan 1975)

Âşık Mahzuni Şerif- Yılmaz Erdoğan arasındaki hukuk savaşının
perde arkası

“DELİ EMİN”İN ANACIĞI ARTIK RAHAT UYUYABİLİR!

Ara Sıcak! Son yıllarda dalları, budakları bir bir baltalanan **Yeşilçam, Yılmaz Erdoğan**’ın ilk “**Vizontele**”si ile derin bir oh çekmişti (Şubat 2001)... Filmde elinden her iş gelen **Deli Emin**, cızırtılı radyosundan ne zaman bir türkü duysa radyosunu kaptığı gibi köyün tepesindeki mezarlığın yolunu tutardı... Ama bir türlü... Annesinin o çok sevdiği... “**İşte Gidiyorum Çeşm-i Siyahım**” adlı o türküyü bitmeden yetiştiremiyordu! Çözümü; filmin sonunda bulacaktı...

Deli Emin; çözümü bulacaktı da; filmin senaristi, yönetmeni ve başrol oyuncusu olan **Yılmaz Erdoğan**’ın bulması gereken bir çözüm daha vardı aslında!

Âşık Mahzuni Şerif, “**Çeşm-i Siyahım**” adlı eserinin **Kardeş Türküler** grubu tarafından seslendirilmesi ve bu kaydın yalnızca kaset ve CD olarak piyasaya sunulması için **Kalan Müzik** firmasına yazılı izin vermişti! İzin belgesi; herhangi bir “devir” yetkisi içermiyordu. Amma...

Kalan Müzik, yetkisiz olarak “**Çeşm-i Siyahım**” için “**Vizontele**” filminin yapımcısı **Beşiktaş Kültür Merkezi**’ne bir izin belgesi tanzim etti. Ve bu eser; “izinsiz” olarak filmde kullanıldı!

Hukuksal olarak **Beşiktaş Kültür Merkezi**’nin dolayısıyla da **Yılmaz Erdoğan**’ın “**Vizontele**”de **Mahzuni Şerif**’in eserini izinsiz olarak kullanmasının dışında filmin ne afişinde ne de jeneriğinde **Mahzuni Şerif** adının kullanılmaması da manevi bir

hak ihlâliydi!

Avukat Aydın Kurban; bu sorunun çözümü için **Yılmaz Erdoğan**, ortağı **Necati Akpınar**, **Kalan Müzik** sahibi **Hasan Saltık**, **Âşık Mahzuni Şerif** ve oğlu **Ali Mahzuni Şerif** ile uzun uzun görüşüp çözüm aradı! Aradan 5 ay geçmesine karşın çözüm bulunamadı! Ne zaman ki olay; benim **Takvim** gazetesindeki “**Müzik 2001**” adlı sayfamda ‘patladı’... **Yılmaz Erdoğan** da özür dileyip, **Mahzuni**’nin “geç kalmış” haklarını iade etti!
Nur içinde yat sevgili **Mahzuni**.

(30 Temmuz 2001)

Fikret Kızılok, “Türk-Yunan Şiiri”ni besteledi!
EUROVISION’A BÜLENT ECEVİT GİDECEKTİ AMA...

Fikret Kızılok, Örsan Öymen’in televizyondaki “**Söz Meclisten Dışarı**” programında gitarıyla, **Bülent Ecevit**’in bir şiiri üzerine yaptığı besteyi seslendirmişti. **Kızılok**, programın sonunda “**Sayın Ecevit, izin verirse; 1976 Eurovision Şarkı Yarışması’na bu şarkımla katılmak istiyorum**” demişti. O günden sonra **Fikret Kızılok** cephesinde önemli gelişmeler oldu! **Kızılok**, sorularımızı cevaplandırdı:

“Şarkı nasıl ortaya çıktı?”

“Türk-Yunan Şiiri”ni besteledim. Şiiri meslektaşım diş hekimi Bay Andonyadis ile Türkiye’de yayınlanan tek Rum gazetesi olan Apoi Matini’nin başyazarı Yaveridis’e götürdüm. Yaveridis, Ecevit’in bu şiirini Rumcaya çevirdi.”

“Ecevit’e hem ‘Kurtar bizi’ hem de ‘Katil’ demişti Rumlar!”

“Şiiri seslendirirken, Ecevit’in iki Londra gezisi bana ilham kaynağı oldu. Ecevit’in Londra’ya ilk gidişinde Rumlar’ın ‘Kurtar bizi...’ ikinci gidişinde de ‘Katil Ecevit...’ diye haykırımlarını anlayışla karşılamak gerek. Aynı ‘Türk-Yunan Şiiri’ni kardeşlik duygularıyla yazıp, sonra da kaderinde Rumlar’la savaşmak olan Ecevit’i anlayışlı karşılamak örneğinde olduğu gibi...”

“Bu şiir bence bunun için önemlidir. Bu duygular altında seslendirilmiştir. Yayınlanması; günümüz için güncel politik nedenler dolayısıyla olanak dışı olsa bile yarın ya da ben 40 yaşına geldiğimde tatlı bir anı olarak yayınlanacaktır...”

Pop Folk tarzını tamamen bırakıp, bundan böyle **Politik Pop**

tarzındaki şarkılarıyla müzikseverlerin karşısına çıkacağını söyleyen **Fikret Kızılok**, vatani görevini tamamladıktan sonra **CHP** listesinden adaylığını koyarak, politikaya atılacak.”

“Politikayla ilgili görüşleriniz nelerdir?”

“Öyle bir yere geldim ki artık aydın bir kafa için boş durmanın yararsız olacağı inancındayım. Bizim kuşak temsil edilmiyor. Bugün İngiliz Parlamentosu’nda 18-28 yaş arasında tam 17 parlamenter var. Bizde bir tane bile yok. Bunu; barındırılabilir tek örgüt olarak CHP’yi görüyorum. Ecevit’in buna önyak olması, belirttiğim yaştaki gençleri şartsız ve tarafsız olarak partiye davet etmesi sanırım geleceğin Türkiye’si için önemli bir adım olacaktır.”

“Sayın Ecevit’in şiirlerini bestelemeye devam edecek misiniz?”

“Ecevit’in politik mücadelesine paralel olarak bestelediğim şiirlerini zaman zaman ortaya çıkarmak istiyorum.”

“Bu plağınızı ‘Birtakım’ yerlere göndermeyecek misiniz?”

“Türk-Yunan Şiiri’ni Rumca sözlerle okuduktan sonra elçilik aracılığıyla Karmanlis’e, Rauf Denktaş aracılığı ile de Klerides’e ve Yunan Gençlik Teşkilâtı’na birer iyi niyet armağanı olarak göndereceğim...”

(11 Haziran 1975)

Haydarpaşa Lisesi'nin eski Bando Şefi ortallığı karıştırdı!

YEŞİM: OLMAZ BÖYLE ŞEY!
ERCAN TURGUT: OLUR BÖYLE ŞEY...

Yeşim, son şarkısı “**Olmaz Böyle Şey**”de, kendini tam mutlu hissettiği bir anda bırakıp giden sevgilisinden yakınıyor, bütün suçun erkeklerde olduğunu söylüyordu. Buna bir cevap veren çıkmayacak mıydı?... Öyle ki suçun tek taraflı olmadığını, kadının da bunda parmağı olduğunu belirtmek gerekiyordu. Genç seslerden **Ercan Turgut** da uzun uzun düşündü ve sonunda “**Olur Böyle Şey**” adlı besteyi plak yaptı:

“**Suç her zaman hep bende mi... Yoksa koşup gelende mi... Kalbim hiç sızlamaz artık... Kalpsiz kaldım çok yazık...**”

Şarkısında böyle diyordu **Ercan Turgut** bir “erkek” olarak...

Yeşim de bir “kadın” olarak hemcinslerinin hakkını “**Sizi tanımıyorum...**” diyerek savunmak durumunda kalıyordu! O halde tanıtmak bizim **Ercan**’ın göreviydi:

“**1952** yılında **Malatya**’da dünyaya geldim. Sonra babamın mesleği nedeniyle **İstanbul**’a yerleştik. **Haydarpaşa Lisesi** edebiyat kolundan 5 yılda mezun olduktan sonra **Siyasal Bilgiler Yüksek Okuluna**’na girdim. **Haydarpaşa Lisesi** sıralarında okurken Okul Bandosu’nda majördüm. Tiyatro ve edebiyat kollarının da başkanıydım. Okul orkestrasıyla da çalışmalarımız olmuştu. **1969** yılında **Hafta Sonu** gazetesinin **Altın Ses Yarışması**’nda **Özdemir Erdoğan**’ın ‘**Kimbilir**’ adlı şarkısıyla birinci oldum.”

Ercan Turgut’un amacı, bütün müzik türlerini birer birer plaklarında kullanmak. İlk olarak **Kalipso** ve **Mambo**’yu deneyen **Turgut**, yeni plağının da hazırlıklarına başladı bile:

“Yeni plağımın bir yüzünde **Tony Ronald**’ın ‘**Kom Bara Kom**’u ile ‘**Casino Sahara**’yı **Türkçe** sözlerle okuyacağım. Bu arada söz ve müziği **Güzin ile Baha**’ya ait olan ‘**Cıvcıv Çıkacak Kuş Çıkacak**’ adlı şarkıyı da okumak istiyordum. Ancak geçenlerde **Erol Büyükburç**’un da aynı adı taşıyan bir plak yapacağını duyunca vazgeçtim...”

Ercan Turgut’un bir de unutamadığı bir anısı var:

“Bir cumartesi günü Süreyya Sineması’ndaki 13 matinesine yetişmek için okulun tuvaletinin penceresinden kaçarken, düşüp bacağımı incitmiştim. O günü hiç unutamam...”

(9 Temmuz 1975)

*Ara Sıcak! Röportajın en sonundaki iki satırlık “anı”; **Haydarpaşa Lisesi**’nden okul arkadaşım sevgili **Ercan Turgut**’a değil bana aitti. “Bizim zamanımızda” cumartesi günleri de okul vardı. Öğleye kadardı. Ancak kapanış töreni, **Kadıköy** sinemalarındaki 13 matinelerini kaçırmamıza neden oluyordu. Bir hafta boyunca **Haydarpaşa Lisesi**’nin **Selimiye Kışlası**’na bakan tarafındaki tuvaletinin camlarındaki demir parmaklıkları arasından geçebileceğimiz seviyeye getirdik. Cumartesi günü de oradan höp aşağıya! Sonra da incinen bir ayak! Rahmetli babacığımın saklamak için ne yalanlar uydurmuşum...*

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Sana Ne Kime Ne – Hoşgör Sen (Ajda Pekkan) **2.Ah Nerede** (Füsün Önal) **3.Eninde Sonunda – Gururum** (Gökben) **4.Gam Üstüne Gam Yapılır** (Edip Akbayram-Dostlar) **5.Seninle Bir Dakika** (Semiha Yankı) **6.Esterabim** (Erkin Koray) **7.Ayrılık Rüzgârı** (Alpay) **8.Hadi Canım Sen de** (Melike Demirağ) **9.Deliyim Seviyorum** (Selçuk Alagöz) **10. İkimiz Bir Fidanız** (Kamuran Akkor)

Uğur Dündar; ilk filminde başrolü Hülya Koçyiğit’le paylaşacak
“BU BENİM İLK VE SON FİLMİM OLACAK:..”

Televizyonun popüler program yapımcı-sunucularından **Uğur Dündar**, TRT’den istifasının nedenlerini **HEY’e** açıkladı. Ardından da sorularımızı yanıtladı:

“Çok yakın bir geçmişte yasaların getirdiği yayın görevlerini başarıyla yürüten TRT’nin giderek bu niteliğini yitirdiğini ve kurumda yasalara saygılı olmayan bir yönctim biçiminin egemen kılınmak istendiğini görmekteyim.

“Oysa yasalar; TRT vericilerinden çıkan yayınların her saniyesinin ulusal sorunların çözümünde, insanlarımızı eğitsel ve kültürel açıdan birbirine yakınlaştırmada, sevinçte ve tasada ortak kılmada çok büyük katkılarının olduğunu belirtmiş ve bu konuda kuruma büyük sorumluluklar yüklemiştir.

Bu niteliklerini sürdürmeyen, haber yayınlarıyla yurtta ve dünyada olup bitenleri yurttışa bildirmekten çok politik eğilimleri şartlandırmaya çalışan TRT kurumundaki görevimden istifa ediyorum...”

“Film çevirmek için TRT’den ayrıldığınız söyleniyor, doğru mu?”

“Film çevirmek için TRT’den ayrılmaya gerek yok. TRT’nin iznine ve küçük bir statü değişikliğine gerek var. Bu filmi, ağustos ayında, televizyon programlarının nispeten rahatladığı bir dönemde çevirmeyi kararlaştırmış ve daha önceki dönemde gerekli izni almıştık.”

“İstifa ettiniz ama dışarıdan program yapmayı düşünüyor musunuz?”

“TRT’deki yayınlar topluma dönük olmaktan uzaklaşmaktadır. Özellikle televizyon cihazları artık evlerde adeta bir süs hâline gelmiştir. Üzerine işlemeli örtü örtülüp, çiçek konulan bir süs eşyası... TRT, tekrar topluma yönelik yayınlar yapmaya başladığında ben de genç bir televizyoncu olarak TRT’deki görevime döneceğim.”

“Yapmak istedikleriniz konusunda bir programınız var mı?”

“Daha amatörce adeta bir nefer gibi, Türkiye’nin televizyonuna ve seyircisine hizmet etmeye çalışacağım. Kararlıyım çünkü mesleğim televizyon prodüktörlüğü. Elimde de dünyanın her yerinde geçen bir sertifikam var. Başka bir meslek sahibi olmayı düşünmüyorum.”

“Programlarınızın, TRT’deki zihniyet değişikliği ile ne alakası vardı acaba?”

“Bir sanatçının, televizyonda şarkı söylerken yaptığı el-kol hareketlerinin ya da şarkısı ile bir bütünlük sağlamak için getirdiği mizansenlerin savcılık tarafından takip edildiği bir ortamda benim yaptığım halka dönük programların da söz konusu olamayacağını tahmin edersiniz.”

“İlk filminizin konusu ne? Ne kadar ücret aldınız? Film çevirmeye devam edecek misiniz?”

“Filmin konusunu ve aldığım ücreti söyleyemeyeceğim. Bunu prodüktörümüz Sayın Selim Soydan açıklasın. Bundan sonra film çevirmeyeceğim. Başrolünü Hülya Koçyiğit Hanımefendi ile paylaşacağımız tek bir film için anlaştık.”

“TRT’den ne kadar ücret alıyordunuz?”

“4 bin-4 bin 500 lira arası bir para geçiyordu elime.”

“Film bittikten sonra ne yapacaksınız?”

“Belki bir gazetede yazılar yazabilirim...”

O sırada ajanstan bir haber geldi:

“Tarihi romanlar yazarı ve gazeteci Reşat Ekrem Koçu, geçirdiği bir kalp kirizi sonucu Göztepe’deki evinde vefat etmiştir. 70 yaşındaki Ekrem Koçu...”

Haber; Uğur DüNDAR’ı çok yakından ilgilendiriyordu çünkü Koçu, Vefa Lisesi’nde DüNDAR’ın tarih öğretmenliğini yapmıştı.

“Koçu ile ilgili bir anınızı anlatabilir misiniz?”

“Bir sabah sınıfa girdiğinde sözlü yoklama yapacağını söyledi. Hepimizin rengi kireç gibi olmuştu. Kara kaplı defter açıldı ve arkadaşlar birer birer karatahtanın önüne sıralanmaya başladı. Hepsine de Hititler’i soruyordu. Baktım sıra bana geliyor. Kitabı açıp, bir solukta Hititler’i okudum.

Kitabı kapatıp, sıranın gözüne koymuştum ki beni çağırıldı. Bana da Hititler'i sordu. Ezberim kuvvetli olduğu için okuduklarımı bir solukta sıralayıverdim. Çok memnun olmuştu. Hemen cebinden iki kişilik bir davetiye çıkardı. Küçük Sahne'de Pekcan Koşar'ın 'Karağaçlar Altında' oyununun davetiyeleriydi. Ve İstanbul'da seyrettiğim ilk oyun da bu oldu zaten..."

(16 Temmuz 1975)

Esin Engin ile Beyaz Kelebekler'den Ender Akacan ve Bülent

Ortaç, askere gitti

“SEEN GİDİNCEE, TOPÇUUU OLURSUN...”

(Röportajımızın başlığı; **Beyaz Kelebekler**'in Türkiye ile birlikte Hollanda Pop Müzik listelerinde de 1 numara olan şarkısı **“Sen Gidince”**den alınmıştır! Başlığın; bu şarkıyı söyler gibi okunması rica olunur...)

“Alo Ender!”

“Efendim...”

“Ben Bülent... Askerlik Şubesi'nden haber geldi. Bornova'daki 57. Topçu Er Eğitim Tugayı'na gidiyorum...”

“Deme yahu! Dur hemen ben de şubeyi arayayım!”

“Alooo, komutanım Ender Akacan ben...”

“Bir dakika beklersen, gideceğin yeri söyleyebilirim... Ender; Bornova'daki 57. Topçu Er Eğitim Tugayı'na vermişler seni...”

Yukarıda telefon konuşmalarına tanık olduğunuz **Ender**'le **Bülent**, son aylarda **Hollanda** listelerinde **1** numara olan **“Sen Gidince”** adlı plaklarıyla adından söz ettiren **Beyaz Kelebekler**'den **Ender**'le **Bülent**...

Bu telefon konuşmasından sonra **Ender**, heyecanla **Bülent**'in **Beşiktaş**'taki evine koşar ve müjdeyi verir; **“Bülent'ciğim; liseyi Kabataş Erkek'te, yüksek öğrenimi; Şişli İktisadi İlimler Akademisi'nde tamamlamıştık. Allah izin verirse, askerliğimizi de Bornova'da aynı bölükte yapacağız...”**

Bülent Ortaç'la **Ender Akacan**'dan sonra **Esin Engin**'in de **Bornova**'ya gideceğini haber aldık. Üç eski arkadaşı, **İstanbul**'da geçirdikleri son günlerinde **Taksim**'deki **Bulvar Cafe**'de biraraya

getirip, değişik bir gün geçirmeyi planladık. İlk gelen **Ender** oldu. Ardından **Bülent**, son olarak da **Esin**...

Bir yandan **İstanbul**'daki son biralarını yudumlarken, bir yandan da iki gün sonra başlayacak olan vatani görevleri üzerine konuşuyorlardı. Her üçü de, parmaklarını upuzun saçlarının arasına geçirmiş, düşünüp duruyorlardı. Biralar bitti. Yenileri geldi. Sonra termometrelerin 32 rakamının üzerinde durduğu bir **İstanbul**  ğle sonrasına attılar kendilerini. Yanıyordu, kaynıyordu **İstanbul**...

İstanbul böyleyse **Bornova** nasıldı Allah bilir! Sonra **İstanbul**'a ilk gelenlerin önünde fotoğraf ektirmeden edemedikleri **Taksim**'deki **Atatürk Anıtı**'nın önüne geldiler. Uzun saçlarıyla son bir hatıra fotoğrafı ektirdiler.

İstikl l Caddesi'nin hemen girişindeki **Yüksel Berber**'in önüne geldiklerinde biraz duraladılar. Sonra girdiler içeri. Birer birer koltuğa kuruldular. Beyaz önlükleri takıldı önlerine. Başladı makas şakırtıları. Her şakırtının sonunda birer tutam sa daha düşüyordu  nlerinc. Sonunda; asker tıraşları tamamlanmıştı işte.

Ve de ayrılık vakti gelmişti. Her üçünün de veda edecekleri sevdikleri vardı. Ertesi gün, kendilerini **İzmir**'e götürecek olan uçakta buluşmak üzere vedalaştılar...

(30 Temmuz 1975)

Bunlar Bermuda değil; Türk Şeytan Üçgeni: Zafer-Banu-Hülya:
'ŞEYTANCA İŞLER YAPIYORUZ...'

Batı Atlantik'te Amerika Birleşik Devletleri'nin kıyılarına yakın, üçgen biçiminde tanımlanan bir bölge vardır. Bu bölgeye Bermuda Şeytan Üçgeni diyenler de çıkar Ölüm Üçgeni diyenler de, Atlantik Mezarlığı da... Bermuda, Miami ve San Juan adalarını birleştirirseniz çıkar ortaya.

Pop Müzik dünyamıza yıllarını vermiş müzisyenler vardır. Bir **Zafer Dilek** var; yıllar önce almış gitarını eline, çalmış '**Bu Akşam Bütün Meyhanelerini Dolaştım İstanbul'un**' şarkısını. Bir **Hülya** var; '**Ah Neyleyim Gönül**'le yerleşmiş gençlerin yüreklerine. Ve bir de kendisinden üç yaş küçük kardeşi **Banu**... Derken üç müzisyen arasında bir yakınlaşma başlamış. Üçlünün temelini attıklarında takvimlerin üzerinde **1973** yılı yazıyormuş.

1975'ten bu yana **Bermuda Şeytan Üçgeni**'nde **100**'ü aşkın uçak ve gemi iz bırakmadan kaybolmuş. Son **26** yıl içinde kaybedilen insan sayısı **1000**'in üzerinde. Buna karşılık denizlerde ne bir ceset ne de kaybolan uçak ve gemilerden en ufak bir enkaz parçası ele geçmiş.

Bizim Şeytan Üçgeni'nin temeli atıldıktan sonra da bir '**kayboluş**' gerçekleşmiş. Ne **Zafer** ne **Banu** ne de **Hülya**'dan bir haber var! Müzisyenlerde yerleşik olan bir düşünce var: "**Halk, çoksesli müzik istemiyor...**" Yoksa onlar da pes mi etti? Bu işten vaz mı geçti? Bekleyelim bakalım!

5 Aralık 1945: Beş tane bombardıman uçağı, **Florida**'dan havalandıktan sonra kayboldu.

28 Aralık 1948: Özel bir charter uçağı **Miami**'ye giderken

kayboldu.

2 Şubat 1952: Üçgenin kuzey kıyısında bir uçak daha kayboldu... Ses vermeye başlamış **Zafer-Banu-Hülya**. Üç tane 45'lik plak, arkasından bir long-play. Biri '**Hafta Sonu**' öteki de '**Telespor**'da olmak üzere iki televizyon ve ayrıca iki de radyo programı. Üçgenleri **Kadıköy** yakasındaki iki ev ile **Taksim**'deki stüdyo üzerinde kurulmuş. Projeler; **Zafer**'in evinde hazırlanıyor, **Hülya** ile **Banu**'nun evlerinde uygulamaya geçiriliyor. Son şeklini de **Taksim**'deki stüdyoda alıyor.

Bermuda Şeytan Üçgeni'ne nazire yaparcasına, "**Şeytanca şeyler yapıyoruz**" diyerek yeni long-play'lerinin sinyallerini veren üçlü, ser de veriyor sır da:

"Üçgenimizde çok yakın bir gelecekte inanılmaz var oluşlar kaydedeceğiz. '**Çukolata Sevgilim... Kara Kara Badem Gözler... Yunus... Seni Bana Gerek Seni... Kaleden Top Atarlar...**' adlı şarkıları bir araya topladık. Eski şarkılarımızdan da örnekler var."

İnanmayacaksınız ama **Zafer-Banu-Hülya**, bu plak işinden para beklemiyor. Nasıl mı?

"Yeter ki halkımız Türkiye'de de bir vokal grubunun olduğunu kabul etsin. Yoksa; parada, pulda gözümüz yok bizim..." diyorlar.

(6 Ağustos 1975)

Âşık Veysel, Hümeyra'nın gitarını uzun uzun inceledi ve şöyle dedi:

“KARNI VAR... KALÇASI VAR... AYNİ KADIN GİBİ...”

Diyarbakır'da dünyaya geldi (1910). **Kadıköy**'deki **Saint Joseph Lisesi**'nde başladığı orta öğrenimini **Galatasaray Lisesi**'nde tamamladı (1931). **Paris**'e giderek **Siyasal Bilgiler Fakültesi**'ne girdi (1939). **İkinci Dünya Savaşı** çıkınca **Türkiye**'ye döndü. **“Otuz beş Yaş”** adlı şiiriyle **CHP Şiir Yarışması**'nda birinci oldu (1946). Ağır bir hastalık geçirdi (1954). İki yıl kadar tedavi gördü. Tedavisine devam edilirken **Viyana**'da hayata gözlerini yumdu. **Ankara**'da toprağa verildi (26 Ekim 1956). **Cahit Sıtkı Tarancı**, o gün bugündür unutulmadı...

Yağmurlu bir sonbahar akşamı, beş kişi bir dolmuşta evlerine dönüyorlardı (1966). Şoför radyoyu açtı. **Âşık Veysel**'in türküleri çalıyordu. Önde şoförün yanında oturan genç kız, pür dikkat kesilmiş türküleri dinliyordu. İçi ezik, gözleri dolu dolu. Evine varır varmaz aldı gitarını hemen eline. Başladı az önce radyoda dinlediği türküleri çalıp söylemeye.

Mayıs 1969'da **Hümeyra**'nın ilk plağı yayınlandı. Ön yüzünde **Âşık Veysel**'den **“Güzelliğin On Para Etmez”**, arka yüzünde **Karacaoğlan**'dan **“Ölüm”**...

Aynı yıllarda bir dost meclisindeyiz. **Hümeyra**, **Âşık Veysel**'in huzurunda ona gitarıyla, bestelediği **Âşık Veysel** şiirlerini dinletiyor. **Veysel**, şaşırmış soruyor:

“Kim bu benim şiirlerimi okuyan kız? Adı ne, sanı ne? Tarif edin onu bana!”

“Ustam; kara gözlü, kara kaşlı, selvi boylu bir kız. Adı da

Hümeýra...”

“Verin bakayım bana, çaldığı o garip sazını!”

Alır gitarı eline. Uzun uzun inceler. Ve devam eder:

“Sapı çok geniş, telleri de çok. Karnı var, kalçası var. Aynı kadın gibi... Adı ne bunun?”

“Gitar...”

“Gitar demek (Sonra Hümeýra’dan yana döner) Ağzına sağlık kızım, pek güzel okumuşsun. Ağzına sağlık evladım...”

Cahit Sıtkı Tarancı, estetik ve bireysel bir görüşle, hemen bütün şiirlerinde ölüm temasını işledi. Hayatındaki değişiklikleri, ölümlü bir yaratık oluşunu, ruhi bir acı duyarak ama hiçbir metafizik düşünceye kapılmadan ve hiçbir avuntu aramadan ortaya koydu. Şiirlerini birtakım söz oyunları ile süslemeye değiştirmeye gerek duymayı sonucunu sade, açık bir anlatıma ulaştı.

Hümeýra, 1947 yılında **Ankara Hukuk Fakültesi Dekanı Muvaffak Akbay**’ın kızı olarak dünyaya gelmişti. 5 yaşında baleye başladı. 21 yaşına geldiğinde gitar çalıp, besteler yapan, sekreterlik, muhabirlik hatta mankenlik ve foto-modellikle uğraşan, içi müzik sevgisiyle dolu, kıpır kıpır bir genç kızdı.

Takvimler; üzerinde 1’den 29’a, 30’a, 31’e nice yapraklar sararttı. Yıllar geçti. Demiştik ya **Cahit Sıtkı**’nın şiirleri daha çok ölüm üzerineydi diye. Ve **Hümeýra** yıllarca aradan sonra bir “ölüm” öyküsüyle **Yahya Kemal Beyatlı**’nın “Sessiz Gemi”siyle kendini aştı.

Türk Halk Şiiri’ne karşı büyük tutkusu olduğunu söyleyen **Hümeýra**, “Geri Dönülmez Yoldayım/ Ey Sevgili Sevgilim” ile ününü devam ettirdi. Yıllar sonra yapılan çıkışın bir devamı gerekliydi. Plak şirketi yöneticileriyle günler geceler boyu süren toplantılar yapıldı. Ve sonunda **Cahit Sıtkı Tarancı**’nın “Otuz Beş Yaş” şiiri üzerinde karar kılındı.

Hümeýra, şimdi 28’inde. Yolun yarısına daha tam 7 koca yıl var eğer sahiden de “Yaş otuz beş, yolun yarısı eder”se...”

(20 Ağustos 1975)

Ara Sıcak! Hümeýra’nın bu plağı Odeon Plak etiketiyle piyasaya çıktı. O yıllarda Odeon’un starı Ajda Pekkan’dı. Bir rivayete göre ‘Otuz Beş Yaş’ şarkısını plak yapması için teklif önce Ajda Pekkan’a götürülmüş ancak Süperstar, “Bu şarkıyı plak yaparsam herkes beni 35 yaşında sanır. Ondan sonra yıllar boyu bu böyle gider” diyerek geri çevirmişti. Ve şarkıyı plak yapmak da Hümeýra’ya

kısmet olmuştu!

“Yaş...” dedik de.. Hürriyet, Hülya Koçyiğit’le Emel Sayın’ın yaşlarını açıkladı (Şubat 2007)... Koçyiğit için; 60, Sayın için de 62 dedi... Sonrasını Sayın Emel Sayın’dan dinleyelim:

“Sabahleyin gazeteyi elime alınca beynimden vurulmuşa döndüm... O sırada Filiz Akın aradı... ‘Gördün mü neler yazmışlar’ dedim... Verdiği cevaba hâlâ gülüyorum: ‘Aman bırak yazsınlar... Yoksa hayranlarımız bizi daha yaşlı sanıyorlar...’”

“BIRAK ŞU GURBETİ” DEDİ ÖNCE KENDİ BIRAKTI!

Yaşı 35’in üzerinde olanlar, bir zamanların ünlü dublaj sanatçısı, sinema oyuncusu ve rejisörü **Ferdi Tayfur**’u hemen anımsayacaklardır. 1904’te dünyaya gelen, iki kere evlenen, 1970’e hayata veda eden **Ferdi Tayfur**; “Çanakkale Geçilmez”, “Bir Millet Uyanıyor”, “Cici Berber” ve “Deniz Kızı” filmleriyle ününe ün katmıştı.

Türkiye’ye takdimcilik sanatını getiren **Ferdi Tayfur**’un - aramızdan ayrılışından yıllar sonra bir başka **Ferdi Tayfur** daha ortaya çıktı ve adından ilk olarak **Türk Halk Müziği** dünyasında söz ettirmeye başladı.

“Adınız tam olarak nedir?”

“Ferdi Tayfur Turan Bayburt.”

“Adınızın ünlü sinema sanatçısı **Ferdi Tayfur**’la bir bağlantısı var mı?”

“Altı yaşımdayken kaybettiğim babam, gerçek **Ferdi Tayfur**’un yakın arkadaşıymış. ‘**Bir gün oğlum olursa adını Ferdi Tayfur koyacağım**’ demiş. Ve sözünü tutmuş. İlk oğlu dünyaya geldiğinde adı **Ferdi Tayfur** konmuş. Ancak çok geçmeden Tanrı minik **Ferdi Tayfur**’dan verdiği canı geri almış. Ailenin ikinci erkek çocuğu olarak ben dünyaya gelmişim. Ve babam, verdiği sözü bir kez daha tutarak bu kez benim adımla **Ferdi Tayfur** koymuş...”

“Ne zaman ve nerede dünyaya geldiniz?”

“1945’te Adana’da dünyaya gelmişim. Varlıklı bir aile değildik. Babamı da küçük yaşta kaybetmişim. En büyük merakım müzikti. Fazla paramız olmamasına rağmen, annem dışinden tırnağından

artırdığı 85 lira ile bana çok istediğim bağlamayı almıştı.”

“İstanbul’a gelişiniz nasıl oldu?”

“Bağlamama kavuşmuştum ya artık bütün dünyam onun üzerine kurulmuştu. Günlerce çaldım durdum. Besteler yaptım. Okudum. Arkadaşlarım ‘Sesin güzel, neden İstanbul’da şansını denemiyorsun?’ diyerek beni yüreklendirmişlerdi. Düştüm İstanbul yollarına. Çok geçmeden de ilk plağımı doldurdum.”

“İstanbul’a gelinceye kadar kaç plağınız çıkmıştı?”

“İlk plağım ‘Leylâ’yı 1968 yılı sonlarında çıkardım. Bugüne kadar da 15 plak yapmıştım. İstanbul’a gelince plak şirketimi değiştirdim. İçinde ‘Bırak Şu Gurbeti/ Beni Sevdalılar Anlar’ adlı türkülerin bulunduğu yeni plağımı doldurdum.”

“Ferdi Tayfur adını kullanmak istemediğiniz doğru mu?”

“Doğru. İlk başlarda kullanmak istemedim. Ancak her defasında, bana bu adı uygun gelen rahmetli babam, gözlerimin önüne geldiğinden vazgeçtim.”

“Sahneye çıkacak mısınız?”

“Müzik dünyasında adımları iyice duyurduktan sonra çıkarım. O zaman da Adana’dan ayrılıp, İstanbul’a yerleşirim...”

(20 Ağustos 1975)

Ara Sıcak! Bu röportaj; Ferdi Tayfur’ın basında çıkan ‘ilk’ röportajıydı. Ve HEY’in 1 sayfasının 4’te 3’ünü kaplamıştı. Kalan çeyrek sayfada ise sevgili Savaş Ay’ın babası rahmetli Turan Ay’ın şöyle bir ilanı vardı:

“Duydunuz mu? Ünlü sihirbaz Turan Ay, ilim adamlarını dahi şaşırtıyor cereyanlı planla adam kesiyor... Pek yakında Türkiye’de...”

Not! Cereyanlı plan: Elektrikli testere

“Hasret” dedi... “Kadınım” dedi... Bir “bomba” daha patlattı!
TANJU OKAN: “BU BENİM HALKIM...”

Yunanlı ünlü şarkıcı **Georges Moustaki**’nin, yıllar önce **“Le Meteque/Vatansız”** adlı şarkısıyla **Pop** dünyasını kasıp kavurduğu sıralarda, söz konusu plak ülkemizde de piyasaya çıkmış ve büyük ilgi görmüştü. O günlerde bir plak şirketinin prodüktörü, bir dost toplantısında almış gitarı eline şaka olsun diye **“Le Meteque”**i **Türkçe** sözlerle söylemişti: **“Bu akşam çok efkârlıyım... Kalbim neden kan ağlıyor... Bunu bir bilsen sevgilim...”**

Ve bu üç dize sonunda bırakmıştı söylemeyi. Prodüktör aslında **“Espri yapayım, konuklarımı biraz eğlendireyim”** derken bomba gibi patlayacak bir şarkının fitilini çoktan ateşlemişti bile. O anda yazdığı sözler arasındaki anlam ve ahenk dikkatten kaçacak gibi değildi.

Şarkı kısa zamanda müzik dünyasında duyuldu. Ve sorun da ondan sonra başladı. Şarkının ruhuna uygun bir yorumcu bir türlü bulunamıyordu. Sonunda o sıralarda **İzmir**’de bulunan **Tanju Okan** geldi hatıra. **İstanbul-İzmir** arası telefonlar çalıştı durdu. Ve **Tanju Okan, İstanbul’a** gelip **“Le Meteque”**i **Türkçe** sözlerle okudu: **“Hasret...”**

Tanju Okan şöhretini hep **“içki”** üzerine kurulmuş şarkılarla devam ettirdi. Ona göre dünya bir öküzün boynuzları üzerinde değil de bir **Marmara Şarabı** şişesinin tıpası üzerinde dönüyordu.

Ancak artık o da **“yeni bir şeyler söylemeli”** diye düşünüyordu. İçkiden, meyhane köşelerinden uzakta, bambaşka şarkılarla çıkmak gerekliydi halkın karşısına. Bu ne olabilirdi? **Tanju Okan**’ın düşüncesi şöyleydi:

“Bu güzel, eşsiz vatanım için birbirinden güzel şarkı sözleri yazılmış, besteler yapılmıştı. Onun taşına toprağına türküler yakılmıştı. Ama o toprak için terini akıtan ve yurdunu canından çok seven halkı için bir şeyler söylenmemişti... İşte bunu söylemek gerekliydi...”

Yakın dostu, şarkı sözü yazarı **Mehmet Teoman** ile geceler boyu düşündüler. Çok sevdikleri bir **Cezayir** halk şarkısı vardı. **Mehmet, Türkçe** sözlerini yazdı önce:

“Bir tarih yazmış bu toprak... Ne canlar yanmış yolunda... Her yeri cennet vatanım... Dağlar taşlar olmuş halkımı yaratan...

Bir sevgi doğmuş yürekten... Bir kuvvet bütün ellerden... En yüce günde analar... Kurtlar, kuşlar olmuş halkımı yaratan...

Gözleri çakmak her yerde... Mertlikte yoktur üstüne... İşte bu benim halkımdır... Bu benim halkım, bu benim halkım...

Sevdalar taşır yürekte... Aslanlar yatar gönlünde... İşte bu benim halkımdır... Bu benim halkım, bu benim halkım...

Bir garip olur akşamlar... Gün doğar güneş ışıldar... Yaşlı, genç seni selamlar... Merhabalar olmuş halkımı yaratan...

Bir çocuk doğmuş köylerde... Ak sütü tatmış kucakta... El öpmüş kutsal bayramda... Saygısıdır benim halkımı yaratan...”

Yılların **Tanju Okan**’ı şimdi içki kadehlerinden, meyhane köşelerinden uzaklarda bir şarkısıyla “**Benim Halkım**”la yeni bir çıkışın eşiğinde bulunuyor.

(27 Ağustos 1975)

Metin Ersoy, 1957 yılında gittiği Kore’de kararını verdi!
1960 İHTİLALİ’NDE MÜZİĞE BAŞLADI!

ANKARA (AA) – 9 Numaralı Resmi Tebliğ: Tugayımızın 29 Kasım 1950 günkü muharebelerde çevrilmiş bulunan bir taburunun iki bölüğü, düşman hatlarını yarararak, birliğine katılmıştır. Tugay, bugün yeni mevzilerinde savunma tertibini almıştır. Zayıat, henüz belli değildir. Bu açıklama Milli Savunma Bakanlığı tarafından yapılmıştır!

PYONGYANG (AA) – Türk askerleri, kanlı muharebe sahasından, yaralılarını sırtlarında taşıyarak küçük gruplar halinde 50 mil yürüdükten sonra buraya geldiler.

2 Aralık 1950 Cumartesi günü, **Milliyet Gazetesi’**ni alanlar, işte bu haberleri okuyorlardı. O sıralar **14** yaşındaydı **Metin Ersoy**. Savaş dolu yıllarda, sabah kalktığında yaptığı ilk iş gazetedeki savaş haberlerini okumak olurdu. **Kore Savaşı’n**ın alabildiğine kan ve dehşet dolu günleri içinde geçtiği yıllardı. Savaş bitmedi.

Metin Ersoy, 19’una bastı. Yaş gününü pastayla değil de mikrofonla kutladı o yıl. Takvim; **15 Nisan 1955** tarihini gösteriyor. **Şan Sineması’**ndayız. **Johnny Guitar Dörtlüsü** önündeki **Metin Ersoy** ilk sahne sınavını veriyor. Alkışlar; genç delikanlı için. Kulise döndüğünde organizatörün uzattığı **22.5** (yazıyla yirmi iki buçuk) lirayı büyük bir keyifle indiriyor cebine. Ve diyor ki:

“O günleri unutamam! Bir hata yaptığımda yerin dibine girerdim. Orkestranın yüzüne bakamaz, gider tuvalette ağlardım. Ağabeylerimden çok utanırdım...”

“Kimlerdi bu ağabeyler?”

“Kimler mi? Klarnetçi Hurşit, trompetçi Bedri, rahmetli Turgut

Dalar, gitarist Cüret Işıközü, İsmet Sıral... Sonra arkadaşlarım; Ayhan Yünkuş, Erol Büyükburç, Necati Giray...”

1957 yılında **Metin Ersoy**’u **Kore**’ye tercüman teğmen olarak gönderdiler. Bindiği gemideki **Amerikalı** çikolata renkli personel, onu **Harry Belafonte**’ye (yarı **Amerikalı**, yarı **Jamaikalı Caz**’cı ve **Kalipso**’cu) benzetmişlerdi. Ona **Belafonte**’nin şarkılarını dinlettiler.

“Harry Belafonte sevdası size Kore’de neler yaptırdı?”

“Kore ve Japonya’da bir yıl süreyle Belafonte dinleyip, repertuar hazırladım. Kalipsoları, aksanını çalıştım. Zordu ama başardım. 14 ay kaldım oralarda. Döndükten sonra, 1960’a kadar hazırlıklarımı sürdürdüm. 1960 İhtilali ile birlikte profesyonel anlamda müzik hayatıma başladım.”

“Müzik adına yurt dışında neler yaptınız?”

“Tam 15 yıldır müzikle evliyim. Alıp bavulumu yıllarca dolaştığım oldu. 1962’de Berlin Radyo-TV’sinde tumba ile konser verdim. 1971 Şubat’ında Londra’daki Carribean Festivali’ne katıldım.”

Geçen yıllarla birlikte **Metin Ersoy**’un gazinolardan aldığı gecelik ücretler de değişir. **“Fiyatım, altın fiyatları gibi her geçen yıl artıyor”** diyen sanatçının ücret grafiği şöyle: **1955:** 22.5 lira. **1960:** 50 lira. **1965:** 200 lira. **1967:** 500 lira. **1970:** 800 lira. Ve şimdi **1500** lira gecelik ücretle sahneye çıkıyor **Metin Ersoy**.

Şu anda bir fabrikanın ortağı... **Erenköy**’de bir katı, **Ford** marka bir arabası var ama 40 yıldır kalbi boş... O yıllar, **Metin Ersoy**’un bir başka sevgiliyi de **“evlenmek”** için aradığı yıllardır ayrıca.

(3 Eylül 1975)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1. Deliyim Seviyorum (Selçuk Alagöz) **2. Esterabim** (Erkin Koray) **3. Ayrılık Rüzgârı** (Alpay) **4.Falcı** (Tülay) **5. Hadi Canım Sen de – Merhâba** (Melike Demirağ) **6.Dilo Dilo Yaylalar** (Kâmuran Akkor) **7.Soruyor musun** (Esmeray) **8.Sen Gidince** (Beyaz Kelebekler) **9.O Var Ya** (Semiramis) **10. Mahizer** (İskender Doğan)

Yeliz, 12 Aralık 1957’de dünyaya geldi. 18 Nisan 1974’te rastlantılar onu bir plak stüdyosuna götürdü. Son görüşmemizde takvimler **13 Ağustos 1975’i** gösteriyordu. Daha başka bir deyişle **Yeliz’in dünya üzerindeki 6434. gününde, 154 bin 416. saatinde** yanındaydık.

O saatte **Yeliz, müziğe** başlayalı tam **451 gün** yani **10.824 saat** olmuştu. Bu kadar gün, bu kadar saat her kişinin yaşantısında belki o kadar önemli değişiklikler yapmaz ama **10 bin 824 saat**, bir zamanlar kulis kapılarında şarkıcılardan imza almak için bekleyen **Yeliz’in** yaşamında önemli değişiklikler yapmıştı.

Yeliz, içinde “Hoş Geldin Bahar/Sen Olsan Yeter” adlı şarkılarının bulunduğu ilk plağı çıktıktan sonra **9 Şubat 1975 Pazar** gecesi **Eurovision Şarkı Yarışması 1. Türkiye Finali’nde “Hayalimdeki Adam”la** gelmişti ekranlara. O sıralar; **56 kg.** ağırlığında, **1.59 m.** boyunda, eskilerin deyimi ile tam bir **“Tombiş Kız”**dı.

Yeliz, o gece “Halk”tan aldığı 7644, “Jüri”den aldığı 192 oyla ikinci olmuştu. O günden bugüne tam **156 gün** yani **3744 saat** geçmişti.

Çevresindekiler boğazına çok düşkün olduğunu söylerler **Yeliz’in. Eurovision 1975, Pop Müzik dünyamıza “Tombiş Yeliz”i** getirmişti ama o hiç memnun değildi bu hayatından. **Eurovision** telaşının üzerinden tam **3744 saat** geçtikten sonra çıktığı baskülün üzerindeki tartı işareti, **49’un** üzerinde duruyordu. Yani **7 kg.** birden vermişti. Hesaba vurursak **535 saatte 1 kg.** vermiş oluyordu.

Pop dünyasına katılışının **10 bin 824.** saatinde **Yeliz'**in elinde tam **6 ödöl** birden vardı. Saat başı hesaplarsak **1804** saatte bir ödöl... Çiçeği burnunda, gencecik bir şarkıcı için hiç de fena değildi doğrusu!

(3 Eylül 1975)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Deliyim Seviyorum (Selçuk Alagöz) **2.Esterabim** (Erkin Koray) **3.Ayrılık Rüzgârı** (Alpay) **4.Falcı** (Tülay) **5.Hadi Canım – Merhaba** (Melike Demirağ) **6. Dilo Dilo Yaylalar** (Kâmuran Akkor) **7.Soruyor musun** (Esmeray) **8.Sen Gidince** (Beyaz Kelebekler) **9.O Var Ya** (Semiramis Pekkan) **10.Mahizer** (İskender Doğan)

Şeref Kürsüsü'nde 1 numaraya çıkan Selçuk Alagöz'e sordular:
“N'OLDU?... SEN DE Mİ ARTİST OLDUN?...”

Günümüzde ağlarını sulara atan ilk insanların üzerinden binlerce yıl geçmiş bulunuyor. Yine gün ışımadan, başlarında yün kepleri, üzerlerinde meşin pantolonları, yüzlerinde bir parmak sakalları ve dudakları arasında tükenmeye yüz tutmuş **Bafra** cigaraları eksik olmayan bir dolu insan açılıyor denize.

Binbir umutlarla oltalar, ağlar bırakılıyor denizin hırçın sularına. Ve bir bekleyiştir başlıyor. Gün, akşam oluyor. Çekiliyor ağlar. Gümüş gibi parıldayan binlerce irili ufaklı balık, onlarca suratı gülümsetiyor. Dönüş başlıyor. Dipleri kara kesmiş tavalara sıralanıyor bir bir balıklar. Cızırtılara, açılan **225 kuruşluk Kara Üzüm** şaraplarının mantarının tok sesi karışıyor.

Akşamın alaca karanlığında yanık türküler minik balıkçı kulübesinin tahta duvarlarında çınlıyor. Bir 24 saat daha geçmiştir. Sünger yataklardan değil, kırmızı, yosun ve de balık kokulu ağların üzerinden bellerini tuta tuta, boyunlarını kütürdete kütürdete kalkıyorlar. Kahvaltı masalarında havyar, rokfor peyniri yerine bir önceki geceden kalmış soğuk balık ve de sigara var.

Ağların üzerinde uyumaya devam edenler var. Bunlardan birisi de bir zamanlar turistlere **Sultanahmet**'in taş kaldırımlarında rehberlik eden, sonra **Yurdaer Doğulu** ile **Erol Büyükburç**'un orkestralarında flüt çalan ardından da kendi orkestrasını kuran **Selçuk Alagöz**!

Hürriyet Gazetesi'nin **Altın Mikrofon Yarışması**'nda 1965-66-67 yıllarında arka arkaya **İlk 3**'e giren, **Atina**'daki **Apollonia Müzik Festivali**'nde ülkemizi temsil eden, şarkıcı oldu diye

eşinden dostundan “N’oldu, sen de mi artist oldun?” diye mektuplar alan **Selçuk Alagöz...**

Yıllar yılı beklediği büyük çıkışı “**Deliyim Seviyorum/Malabadi Köprüsü**” ile yapan, dünyalar kadar satan 20’yi aşkın 45 devirli plağından yalnızca “**Edremit, Van’a Bakar**” ile **Altın Plak** alan, son plağı “**Deliyim Seviyorum**”, plak şirketinin yaptığı açıklamaya göre şu ana kadar **40 bin** satan ve bu gidişle **100 bine** ulaşacağı benzeyen **Selçuk Alagöz...**

Uyuyordu ağların üzerinde **Selçuk Alagöz**. Üzerinde on yılın verdiği bir ağırlık, alıp-verdiği soluğun sesinden başka bir şey duyulmuyordu. O gün düşlerine girdik **Selçuk Alagöz**’ün. Onunla beraber başka âlemlere gittik. Neler gördük neler dinledik!

Sahil boyunda bir dolu balıkçı arasında o da atmıştı oltasını denize. Bekledi durdu. Neden sonra bir kıvıldama hissetti. Olanca kuvvetiyle asıldı. Zorlandı. 1965’teki **Altın Mikrofon Yarışması**’na katıldığı günleri hatırladı. O zaman da böylesine zorlanmıştı. Sahne deneyimi olmadığı için kaybetmişti.

Bir daha çekti. Bir karaltı gördü. İlk defa başına geliyordu. Her çeşit narenciyenin, zerzevatın, portakal sandıklarının oynadığı sular içinde onun oltasına da kocaman bir plak takılmıştı. “Plak tutmuştu” **Selçuk Alagöz**, “**İnşallah,**” dedi “yeni plağım da tutar...”

Oradan ayrıldı. 1975’in ikinci günü **Antalya**’dan **İstanbul**’a dönerken devirdiği minibüsüne bindi. Yolu **Dolmabahçe** istikametineydi. Vardı stada. Girdi içeriye sadık dostu gitarı ile birlikte. Bomboştu tribünler, bomboştu yeşil saha. Oturdu, çaldı, söyledi. Kimse yoktu onu dinleyen. Aynı on yıl önce olduğu gibi. O zamanlar çaldığı flütü, iç çamaşırı giymeyen turist kızlardan başkası dinlemezdi. Nasıl olmuşsa **Erol Büyükburç**, bir gün **Hilton Oteli**’nde çalarken onu fark etmiş ve orkestrasına almıştı.

Gitar çalan parmaklar yorulmuştu. Dinlenirken, gözüne hemen kenarda duran şeref kürsüsü ilişti. 3 numaraya baktı. 2 numaranın önünde biraz durdu. Sonunda 1 numaranın üzerine çıkıp, bir heykel gibi kıpırdamadan durarak uzaklara bakmaya başladı. Uzaklarda bir köprü gözüküyordu. Düşündü! Görünen **Malabadi Köprüsü** müydü yoksa **Boğaz Köprüsü** mü?

Dalıp giderken, yaşamını değiştiren cuma namazını hatırladı. “**Deliyim Seviyorum/Malabadi Köprüsü**”nü bitirmiş, banda çekmiş, ünlü plakçı **Hilmi Coşkun**’a götürmüştü. **Coşkun**, bantları beğenirse bırakacak, beğenmezse bir kenara koyup, yeni

besteler yapmaya koyulacaktı. Şirkete varınca kapıda bir yazı gördü: “**Cumaya gittim. Döneceğim...**”

Hilmi Coşkun’un dönmesini beklerken bir başka plakçı dostu ile karşılaştı. Her şey bir saat içinde oldu bitti. Anlaşmalar imzalandı. Parçalar yeniden kaydedilmek üzere stüdyodan gün alındı. Ve **Selçuk Alagöz**’ü yıllar sonra şeref kürsüsünde **1** numaraya çıkaran plak piyasaya çıktı.

Atatürk, “**Gereğine inandığınız bir şeyi hemen yapınız. Başkaları ne derlerse desinler, aldırış etmeyiniz. Kazanırsınız**” demişti. Öyle yaptı **Selçuk Alagöz** de. Bildiği yolda kimseyi dinlemeden yürüdü. Düş bu ya! **Selçuk Alagöz**, az önce seyrettiği **Boğaz Köprüsü**’ne dayandı. Elini uzatıp, çelik halatlara asıldı. O sırada **Vaniköy** vapurunun kaptanı, köprünün altından geçip, bir an önce **Üsküdar**’a varmanın telâşi içindeyken, **Selçuk Alagöz**’ü seyrediyordu bir yandan!

Biz sıyrılıp ayrıldık bu düştten. Yeniden uzaktan seyretmeye koyulduk uykudaki **Selçuk Alagöz**’ü. O, birazdan uyanacak, “**Fareli Köyün Kavalcısı**” adını verdiği yeni long-play’inin kayıtları için stüdyonun yolunu tutacaktı.

(24 Eylül 1975)

Cici Kızlar her gün evlenme teklifi alıyor... Peki ya cevapları:
‘BELKİ’ DERSEM ‘EVET’ ANLA...

Soldan Sağa: 1-Kadınlar için kurulan bir tuzak. 2-O bir deniz, kadın onun kıyısıdır. 3-Doğanın çizdiği, hayalin süslediği bir tablo. 4-Gözle değil ruhla görülür. 5-Olması kolay söylemesi zordur.

Yukarıdan Aşağıya:1-Kulübeyi, altından bir saraya benzetir. 2-Her şeyin başlangıcı, ortası ve sonudur. 3-Yaşlıların ki de kar üzerinde yansıyan güneşe benzer, onları ısıtmaktan çok gözlerini kamaştırır. 4-Gerçeğinde ne vefa vardır ne de cefa. 5-Utanma ve çekinmenin olduğu yerde o vardır.

İşte: **Victor Hugo, William Shakespeare, Alfréd de Musset, Napolyon ve Mevlâna** gibi “büyük” adamların “güzel” deyişlerinden derlenmiş bir bilmece. Sorulara biraz dikkatlice bakarsanız, tümünün de cevabının **AŞK** olduğunu göreceksiniz. Minicik, üç harflik, büyüklü kelime.

Şimdi sözümüz sevgili delikanlılara! Artık, sevdiğiniz genç kızla konuşup ona içinizi açtığınızda **“Hayır”** ya da **“Belki”** cevapları alırsanız hiç mi hiç canınızı sıkmayın. Bilâkis sevinin... Neden mi? Bunun nedenini **Cici Kızlar**, kayıtları için stüdyoya girdikleri üçüncü plaklarının A yüzündeki **“I-Ihh”** adlı şarkılarında anlatıyor. Dinleyelim:

“Hayır dersem belki demek... Belki dersem evet anla... Çok söz söyler kadınlar... Evet demezler asla...”

Buraya kadar hepsi iyi hepsi güzel. Şimdi diyorsunuz ki, **“Evet dediklerini nasıl anlayacağız peki?...”** Bunu da şarkının son dizelerinde anlayabiliyoruz ancak:

“Bir kez evet derim ben.. Nikâh memurluğunda...”

Artık üzülmeye, yakınmaya, yıkılmaya yok! Bu işin sırrını öğrendik. Üç **Cici Kız**; **Şebnem**, **Bilgen** ve **Birnur** da her gün onlarca mektup alıyor. Ve açılan zarfların çoğundan evlenme teklifi çıkıyor. Onların da cevabı hazır: **“I-Ihhh...”**

Geçenlerde bir dergide **Cici Kızlar**’a dördüncü bir kızın arandığı yolunda bir haber çıkmıştı. Kesinlikle yalanlıyorlar:

“Biz, biz idik.. Üç cici kız idik.. Fuzuli’den söyledik...”

Bunu söylerken hem yollarına üç kişi olarak devam edeceklerini hem de yeni plaklarında **Fuzuli**’nin bir şiirine de yer vereceklerini anlatmak istiyorlar. Bir rastlantı sonucu **Raşit Baybutof**’un 78 devirli bir plağında dinlemişler. Hele ki **‘Gülebilmez gülüm, bahar sensiz...’** dizesini dillerinden düşürmez olmuşlar.

İşte **Cici Kızlar** cephesinden son haberler! Yeni plaklarının bir yüzünde **Tuğrul Dağcı**’nın bestesi **“I-Ihhh”** yer alacak, **B** yüzünde de **Fuzuli**’nin dizeleri! Bekleyelim ve hep birlikte dinleyelim!

(1 Ekim 1975)

Nasıl olmuşsa saatiniz zamanında çalmış ve döşeginizden kalkmışsınız. Pırıl pırıl bir günün sizi beklediği inancındasınız. Yüzünüzde de bir parmak sakal. Giriyorsunuz banyoya. Oğlunuz bir gece önce, henüz hiç kullanmadığınız jiletinizle kalemini yontmuş.

Bir **“Ya sabır”** çekip, musluğu açıyorsunuz. Tanıdık bir ses: **“Tıssss”**. Çaresiz, karınızın elinize sıkıştırdığı ve hiçbir zaman ağzına kadar dolu olarak eve dönmeyecek olan fileyi alıp düşünüyorsunuz yola...

Beyazıt’tan geçiyorsunuz. Üniversitenin önünde **Üsküdar Et Tanzim** satış yerinin önündekinden daha uzun bir kuyruk. Umud dolu yarının gençleri, ellerinde tomar tomar kâğıtlar bekliyorlar. Sular şırıl şırıl akacak! Fileler eve dolu dönecek! Trafik sıkışmayacak! İsteyen genç, dilediği fakülteye sınavsız girecek!

Allah Allah ne zaman!.. Allah Allah ne zaman!

Dikdörtgene yakın bir masa. Hafiften tozlu. Beş tane tahta iskemle. İkisinde hayatlarını müşterek olarak devam ettirmeye karar vermiş iki kişi, ikisinde iki şahit. Ve beşincisinde de siyah cüppeli, gözlüklü bir memur. Masayı hani neredeyse boydan boya kaplayan kara ciltli ama sayfaları bembeyaz bir defter. Sayfanın birinin üzerinde sağ üst köşede yan yana yapıştırılmış ve **“şipşak”**çıda çektirilmiş iki vesikalık fotoğraf.

Burası **Tuzla Nikâh Dairesi**. Evlenenler mi? Yakından tanıyorsunuz onları. **“Gençlik Başımda Duman” (Ateş Böceği)** ve **“Eski Çamlar Bardak Oldu”**dan sonra şimdi de **“Allah Allah**

Ne Zaman” ile adlarını listelere yazdıran Pop Müzik dünyamızın en uzun ömürlü ikilisi **Güzin ile Baha...**

Evet; onlar da evlendiler. Hem de gizlice. Herkesten habersizce. İlk defa o gün tanıdıkları iki tanışın huzurunda. Aradan tam **484 gün** geçti. Öylesine gizli bir nikâh ki onlara sorarsanız **Mısır**’daki **İşitme Engelli Sultan** bile bu kez duymamış. **“Bizi gayr-ı meşru birlikte yaşıyor sanıp daha çok ilgileniyorlardı”** diyorlar.

O gün ne **Baha** damatlıklarını giymiş ne de **Güzin** gelinliğini. Hemen, bir çırpıda halletmişler işi. Ama ikisinin de içleri biraz buruk. **“Çocuklarımıza göstereceğimiz bir düğün resmimiz bile yok...”** diyorlardı.

Biz de **HEY** olarak üzerimize düşen görevi yaptık. Blue-jean’li gelinle damada bir duvakla bir smokin uydurup, gelinin eline de verdik mi bir demet adaçayını. Arkalarındaki duvara da yazdık mı ‘Evlendir Dairesi’. diye (Evlendirme olumsuz anlamda da kullanılıyor diye böyle yazdık...) Buyurun size evladiyelik bir düğün hatırası işte.

Aslına bakarsanız bu evlilik; **Güzin**’in de **Baha**’nın da ikinci evlilikleri oluyordu. **Gazetecilik Yüksek Okulu** mezunu **Baha Boduroğlu**; ilk evliliğini 1967’de tiyatro sanatçısı **Şeniz Boduroğlu** ile yapmış. **Güzin** ise 1965’te radyonun unutulmaz **Uğurlugiller Ailesi**’nin **Bacı Kalfa**’sı **Tevfik Gelenbe** ile hayatını birleştirmişti. Bugün 6 yaşında **Ashhan** adında bir de kızı var.

Güzin ile Baha’yı yakınlaştıran tiyatro olmuştı. **“Bir Kilo Namus”**, **“Kız Kuruları”**, **“Milyonluk Valiz”** ve **“Üsküdar’ın Karşısı Galata”** adlı oyunlarda birlikte sahneye çıkan **Güzin ile Baha** arasındaki yakınlaşma çok geçmeden büyük bir aşka dönüşür. Sonra her ikisi de ilk eşlerinden boşanırlar.

Evliliklerinin **484. gününde Güzin ile Baha**, hayatın bütün zorluklarını ellerinden geldiğince bir bir yaşamaya ve aşmaya çalıştılar. Yüzlerini hiçbir zaman asık olarak görmeye alışık olmadığımız sanatçılar, bütün zor yaşam koşullarına rağmen yine de yüzlerindeki tebessümü eksik etmediler.

Öykümüzün burasında aldı sazi **Güzin ile Baha!** Bakalım ne söyledi?

“Sabah kalkacaksınız. Sular akıyor. Elektrikler kesik değil. Tahsildar uğramamışsa havagazınız da var demektir. Binin arabanıza. Frene tek bir kez dokunmadan yağ gibi akan trafikte işinize varacaksınız.

Akşam olacak, fileniz dolacak. Dönüşünüzde üniversitenin

önünde neşe içinde evlerine dağılan öğrenciler görecek­siniz. Son nikâhın kıyıldığı Belediye Sarayı’nın önünde bir çiftin daha mutluluğuna tanık olacaksınız...”

Allah Allah ne zaman?

Allah Allah ne...

Allah Allah...

Allah!

Al!

(8 Ekim 1975)

Barış Manço yurtdışından sesleniyor:
“ACIH DA BAĞA VIR...”

Barış Manço’nun yıllar önce öğrenim için gittiği **Belçika**’da garsonluk yaptığı çok kez yazıldı, çizildi. Bizim diyeceklerimiz, o yıllarda **Barış**’ın başından geçen bir anısıyla ilgili:

“**Brüksel**’in büyük gece kulüplerinden birinde çalışıyordum. Vizon kürklü cici bayanlar, smokinlerini giymiş centilmen beyler doldururdu her gece kulübü. Masalara taşınan viskilerin, şampanyaların haddi hesabı yoktu. Bir defasında şampanyaya doymak bilmeyen bir cici bayan, yanındaki beye dönüp ‘**Donne-moi aussi un peu**’ yani ‘**Biraz da bana ver**’ demişti. Gülerekten dinlemiştim bu yapmacık konuşmaları...”

Aradan geçen yıllarla birlikte okul da bitiyor. Yurduna dönüyor **Barış**. Topluluğu ile bir **Anadolu** turnesine çıkmış. **Aydın**’ın ara sokaklarından birinde dolaşiyor. Bir köy kahvesinin önünden geçerken, hasır iskemlesinde bir ayağını altına almış, çubuğunu tüttüren bir “amca”nın sesi çalınıyor kulağına; “**Acıh da bağa vir...**”

“**Donne-moi aussi un peu...**”

Oteline dönünce başlıyor önündeki ak kâğıdı çiziktirmeye **Barış Manço**:

“Canı kaymak isteyen... Cebinde manda taşır... Bulguru yağı bulan... Çorbasını kaynatır... Ya bulamayan gariban... Omuzunu oynatır... Acıh da bağa vir... Biraz da oğa vir... Çevir kazı yanmasın... Aman kız uyanmasın... Ayağında yok postal... Başına giyer

püşkül... Sonradan görmesi... Meğerse ne müşkül... Ya bilemeden konuşmak... Pilav üstüne keşkül...”

Sonra **Ohannes Kemer** ile **Celal Güven**’i çağırıyor odasına. Yazdıklarını onlara da okuyor. Alıyorlar çalgılarını ellerine. Başlıyorlar birlikte çalıp, söylemeye. **Barış Manço**’nun yeni şarkısı “**Acıh da Bağa Vir**” hazırdır artık.

“**Her plak yeni bir Barış Manço’dur**” diyen sanatçı düşünüyor bu şarkısını 45’lik olarak mı çıkarsa yoksa yeni long-play’ine mi koysa! Boşa koyuyor, dolmuyor. Doluya koyuyor almıyor. Sonunda büyük iddialarla hazırlanan **LP**’sine adını veriyor: “**Acıh da Bağa Vir...**”

Albümdeki diğer şarkılar mı? “**Yine Yol Göründü Gurbete... Kayaların Oğlu 2003 (2 Bölüm)... Yolverin Ağalar Beyler... Kolbastı... Uzun İnce Bir Yoldayım... Acıh da Bağa Vir... Baykoca Destanı (4 bölüm)...**”

“**Türk müzikseverleri böyle bir albüm dinlemedi**” diyor **Barış Manço**. Albümün içinde ayrıca **30x30 cm.** boyutlarında, **8 sayfalık** bir kitapçık bulunacak. Kitapta **Barış Manço** ve **Kurtalan Ekspres**’in elemanları hakkında bilgi, **Manço**’nun özel yaşamı ile ilgili fotoğraflar, gazete ve dergilerde hakkında çıkan yazılardan kupürler yer alacak. Bu kitap için iki grafik sanatçısı ve bir fotoğrafçı **Manço** ile birlikte çalışıyor.

Bu satırlar yazıldığı sırada **Barış Manço**, bir yandan da **Meral Zeren** ve **Hulûsi Kentmen** ile ilk filminin son sahnelerini çekiyordu. Çekimler bittiği anda bir zamanlar garsonluk yaptığı **Brüksel**’e gidecek “**Acıh da Bağa Vir**”in stüdyo kayıtları için...

(15 Ekim 1975)

Seçim meydanlarından kimler geldi kimler geçti... Ama
hiçbirisi...

ÖZDEMİR ERDOĞAN GİBİ SÖYLEMEDİ!

Bülent Ecevit, “Komandoları şimdi de Adalet Partisi kullanıyor” dedi.

Süleyman Demirel, “Çıkan olayların hiçbiri tasvip etmiyorum” dedi.

Alparslan Türkeş, Ecevit için “Fırtına eken, bora biçer” dedi. Dedi... Dedi... Dedi...

Seçim propagandalarının resmen başlamasıyla birlikte parti liderlerinin önde gelenlerinin sesleri çıkmaya başladı. Herkes, bir şeyler söyleyip duruyordu. Radyolarda dinledik, televizyonda izledik, gazetelerden okuduk. Ülke sorunlarına eğilen bir tek onlar değildi elbette!

Özdemir Erdoğan da aldı mikrofonu eline, çıktı **Çemberlitaş**’ın göbeğine. Konuştu, durdu...

“İnsan, hayal ettiği sürece yaşar demişler ya! Ben de bu politikacılardan birisi olsam, seçmenlerime ne derdim diye başladım düşünmeye. Seçim beyannamemi ve sloganlarımı hazırladım. İşte huzurunuzdayım” diye başladı sözlerine **Özdemir Erdoğan**. Sonra...

“Sanatta, halkın zevk ve beğenilerine yön vermek gibi bürokratik yöntemlerden vazgeçilmelidir. Eğitim yöntemlerinin hâlâ tartışılabileceği bir ortamda yöneticilerin bile kendi aralarında bir düşünce birliğine varamamış olmalarına rağmen, yönetim ve eğitim konuları üzerinde halka ve beğenilerine yön verme sevdaları yanlış ve tehlikelidir.

O zaman; şimdi olduğu gibi yöneticilerle halk arasında büyük bir boşluk ve çelişki meydana gelir. Bürokratlar, halkı sanattan anlamamazlıkla, halk da yöneticileri çağdışı yöntemlerin uygulayıcısı olmakla suçlar. Sanatta ilerlemek ve aşama yapmak bakımından halkın sağduyusu; en güvenilen müessese olmalıdır. Bu biiir...

Yönetmek için halkın oyuna başvuranlar; sanatta daha iyi ve daha güzeli ararken, onun sağduyusuna başvurmalıdır. Halkından esinlenerek eser vermemiş, halkını ve toprağını iyi tanımamış hiç kimse yapıcı ve kalıcı değildir. Ulu önderimiz **Atatürk**'ün yıllar önce işaret ettiği hedeflere bu bürokratik ve yanlış yöntemlerimiz nedeniyle varılamamıştır. Bu ikiii...

Halk; bilerek veya bilmeyerek kasten veya bilinçsiz geri bırakılmak ve yanlışla itilmek istenmektedir. Bunun için devletin bütün organları yanlış yönde kullanılmaktadır. Çok ileri gitmiş ülkelerde, sanat müesseselerine, **Caz** ve **Hafif Müzik** orkestralarına devlet eliyle büyük paralar ve olanaklar sağlanıp, o topluluğun ve mensubu bulunduğu ülkenin moda, turizm, plak, müzikal ve elektronik enstrümanlarının reklamı yapılmaktadır. Bu da üüüç...

Bir ülkenin kalkınması yalnızca aynı yönde düşünülerek sağlanamaz. **İngiltere Kraliçesi**, **Beatles**'ın elemanlarına **Lord** unvanı vermiştir. Neden? Çünkü onların zamanında **Londra**, dünyanın ikinci büyük moda merkezi olmuş, plak satışlarından **İngiltere** kasasına milyonlar akmış, müzikal ve elektronik cihaz satışları bu devirde en yüksek düzeye ulaşmıştır.

İşte; sanatın sosyal ve ekonomik sorunlara etkisi, çağımızda bu kadar açık, gözle görülürken ülkenin en büyük denen (kime ve neye göre onu da bilmem) müzik adamlarından birinin bulunduğu kurul, ülkemizi geri kalmışlığı dolayısıyla "**Eurovision dışı**" bırakmıştır.

Amerika'da en fazla içki tüketilen devir, içki yasağının konulduğu devirdir. Yasaklarla ülke yönetilemez. Neredeyse **TRT**'den de **Türk Hafif Müziği** yayınları tümüyle kaldırılacaktır, geri ve zararlı olduğu gerekçesiyle. Oysa son 10-15 yıldır, her türlü engellemelere, kurullara ve vurulan darbelere rağmen, ülkemizde ilerleyen tek müzik dalı; **Hafif Müzik** olmuştur.

TRT yöneticileri, **Türk Halk** ve **Türk Sanat Müziği** dedikleri müziği her gün, en iyi saatlerde gına getirircesine ve kötü icralarla çalarak halka hizmet ettiklerini sanmaktadırlar. Oysa acaba kendi çocukları nasıl giyiniyorlar ne tür müzik dinliyorlar hiç dikkat

ettiler mi?

Bu şekilde devam ettiği takdirde **Türk Halk ve Sanat Müziği** dedikleri tür, bundan 15-20 yıl sonra tamamen dejenere olup ortadan kalkacaktır. Bir müzik türünün; yenilikçi ve devrimci yanı yoksa kendi kendini tekrar ediyor demektir. Sürekli kendini tekrar ettiren tür sonunda bıktırır. **Bu düzen değişmelidir!”**

(22 Ekim 1975)

Cem Karaca “Kardeş Filistin Halkı” için plak yaptı
BU “NİNNİ” UYANDIRACAK!

Cem Karaca, geçen yıl **İzmir Fuarı** sırasında verdiği sözünü tuttu ve **Filistin Halk Kurtuluş Örgütü (FKÖ)** için plak yaptı. Örgütün, bürolarının bulunduğu dünyanın bütün ülkelerinde piyasaya verilecek olan plak “**Ninni**” adını taşıyor. Plakın bir yüzü **Türkçe**, arka yüzü de **İngilizce** olacak.

Cem Karaca’nın verdiği sözün öyküsü, bundan birkaç ay öncesine dayanır. **Karaca**, fuarda çalışırken **Filistin Pavyonu**’nu ziyaret eder. **Şeref Defteri**’ne de aynen şöyle yazar:

“Egemen güçlere karşı yürütülen bütün bağımsızlık savaşlarının başarıya ulaşacağına inancım var. Namuslu bir Türk aydını ve devrimcisi olarak kardeş Filistin halkına başarılar dilerim...”

Sanatçımızın yazdıklarını okuyan **Filistinliler**, **Cem Karaca**’yı çalıştığı gazinoda ziyaret edip, kendileri için bir şarkı yapmalarını isterler. Devamını **Cem Karaca**’dan dinleyelim:

“Onlardan Filistinli ozanların şiirlerini istedim. Getirdiler. Fazla slogan dolu buldum. Oysa amaç; sloganlarla propaganda yapmak değil, daha çok gerçeğe dayanan sözlerle doğruyu bulmaya çalışmaktır.

“Bunun üzerine Azam adlı Filistinli arkadaş, beni İkinci Yeni Akım’ın güçlü kalemlerinden Turgay Gönenç ile tanıştırdı. Turgay, ‘Ninni’ adlı bir şiir yazdı. Hemen müzikledik. Daha sonra İngilizce söz yazdık. Stüdyoya girdik. Bandı doldurduk ve teslim ettik. Parça öylesine hoşuma gitti ki, Türk müzikseverlerinin de mahrum kalmaması için “Kavga” adlı yeni 45’liğimizin B yüzüne almaya

karar verdik. Türkiye için sözlerini yeniden yazdık ve adını da “Mutlaka Yavrum” koyduk...”

“Filistin Halk Kurtuluş Örgütü için plak yapmanızın özel bir nedeni var mı?”

“Beni örgütün ideolojik yapısı değil, Filistin halkının sorunları ilgilendirir. Şayet 1945’lerde bugünkü gibi ünlü bir şarkıcı olsaydım, İsrail’in bağımsızlığa kavuşması için eylem yapan İsrail örgütü de gelip, benden bir plak yapmamı isteseydi kuşkusuz onlara da yapardım. Cem Karaca’nın gırtlığı ve Dervişan’ın sazları her zaman birer kılıç gibi sömürgecilerin karşısındadır...”

(29 Ekim 1975)

Münir Nurettin Selçuk ile Şehime Erton'dan olma, 1939 İstanbul doğumlu, İstanbul Belediye Konservatuvarı ve Paris Ecole Normali de Musique mezunu Timur Selçuk...

"Ayrılanlar İçin" ve "İstanbul Meyhanesi" ile ün yapan, eserlerinin TRT antenlerinden yayınlanmasını yasaklayan Timur Selçuk...

Son olarak Nâzım Hikmet'in "Güneşin Sofrasında Söylenen Türkü" ve "Giderayak" adlı dizelerini besteleyen Timur Selçuk...

Pop dünyamızın bu renkli sanatçısına geçenlerde **Sultanahmet Meydanı'nda bir "şipşak"**çıda rastladık. Çektirdiği fotoğraflar ikametgâh senedi içinmiş. Bu belgeyi nerede kullanmak istediğini sorduğumuzda **"Müziğimizin bugünkü yerini belirlemek istiyorum"** diye yanıtladı.

Oradan bir arzuhalciye gitti. Saçları seyrekleşmiş, harp malûlü arzuhalci amca, portatif masanın önüne süslü çerçevesi bir tabelâ asmıştı; **"Her Türlü Dava Dilekçesi Ucuza Yazılır..."**

O da **"Yaz dostum..."** dedi. O söyledi, arzuhalci bir bir yazdı!

"Türkiye'de müzik, vesayet altındadır. Halk ozanları, ikinci sınıf sayılırlar. Aile büyükleri; çocuklarının müzikle uğraşmasını istemezler. **'Müziyenim'** dediğinizde **'Asıl mesleğin ne?'** diye sorarlar. Müzik; gazino ve kulüplerde; içki mezesi, televizyonda; eğlence, radyoda ise araba kullanırken ve evde soğan ayıklarken kulak verilen bir kavramdır.

"Müzik; toprağa bağlı olarak yaşayan büyük halk kitleleri içinde

en doğru yerini bulur. Üretime eşlik eder. Toprak emekçisi, ekip-biçerken ondan gayret alır. Düğünde, dernekte, yasta, özlemde hep sazlı, sözlü **Halk Müziği** vardır.

“Doğayla, insanla eşit, onlar içinde onlarla kaynaşmış olarak yaşar müzik. Tüketim cemiyetinde, kırsal alanlardan kopup, kentleşme süreci içine girdiğimizde müzik de yozlaşır. Müziğin başına gelenle, insanın başına gelen aynıdır.

“Müzik, denetleme kurullarının kararlarıyla ilerleyemez, kalkınamaz. Kalkınma için üretici, tüketici ve aracının eğitilmesi gerekir. Tüketici; satın alırken, dinlerken, üreticiyi denetler. Eğitilen aracı, örneğin bir disk-jokey ya da müzik yazarı, bir televizyon yapımcısı programının yazısını hazırlarken, üreticiyi denetler.

“Bütün bu görevler bir yüksek kuruluşa verilip, tekelden **“40 milyonun müzik zevki sizden sorulur”** deyip önemli bir aracı ve koca bir tüketici topluluğu vesayet altında bırakılamaz.

“Üretilen eserler; plak şirketleri, radyo, televizyon ve müzik dergileri gibi araçlarla halkın beğeni süzgecine sunulur. Geçer ya da takılırlar. Bu süzgecin en olumlu bir biçimde çalışabilmesi için de toplum eğitilir. Eğitim sorunu, bir sistem meselesidir. Yalnızca müzik eğitimi seferberliği diye bir konu olamayacağına göre, top yekûn eğitim gerçekleşmediği sürece, büyük halk kitleleri, plak piyasasının tüccarları tarafından istismar edilip, sömürülmeye devam edecektir...”

(5 Kasım 1975)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.Soruyor musun** (Esmeray) **2.Sen Gidince** (Beyaz Kelebekler)
- 3. Hadi Canım – Merhaba** (Melike Demirağ) **4.Tatlı Cadı – Kurtarma** (Semiha Yankı) **5.Ben Bilirim – 2023** (Barış Manço)
- 6.Gel de Yanma** (Erol Evgin) **7.Benim Halkım** (Tanju Okan)
- 8.Ayyaş** (Tanju Okan) **9.Açıl Susam Açıl** (Şenay) **10.Falci** (Tülây)

Ünlü sanatçı fena halde “kazıklandı”
CENK KORAY’IN FENDİ, ÖMÜR GÖKSEL’İ YENDİ...

*Ara Sıcak! HEY, 5. yılını tamamlamış, 6. yılına bomba gibi sürprizlerle girmeye hazırlanıyordu! Sürprizlerden biri de; 24 sayfalık **TELE-MAGAZİN** ekiydi! Televizyonun yaşantımızın vazgeçilmez bir parçası haline gelmesi üzerine “İLK”lerin dergisi **HEY**, bir “İLK”e daha imzasını atıyor Tele-Magazin’i okurlarıyla buluşturmaya hazırlanıyordu!*

*O yıllarda televizyonun kalbi Ankara’da atıyordu. Komut; **Yener Süsoy**’dan geldi:*

“Erol Diksoy’la birlikte Ankara’ya gidiyorsun! TRT TV’sinin altından girip üstünden çıkıyorsun. Bir çuval ‘malzeme’ ile dönüyorsun...”

*Rahmetli Yener Ağabey’in sıkça kullandığı bir sözle ‘emir, demiri kesmiş’, **Erol Diksoy**’la **Ankara**’ya çoktan uçmuştuk bile... 15 gün kaldık. İnanır mısınız; 6 aylık malzeme çıkardık arşiv için de... Yaptığımız röportajlardan biri de sevgili **Ömür Göksel** ile rahmetli **Cenk Koray**’ın buluşmalarıydı.*

***Ömür Göksel**, “**Hafta Sonu**”nda yayınlanacak programının çekimi için günü birliğine Ankara’ya gelmişti. **Mithatpaşa 49**’daki stüdyoda dekorlar hazırlandı. Bir piyano getirildi ve çekimlere geçildi. 4 şarkının çekimi biraz zaman almıştı. Çekimleri izleyen **Cenk Koray**, çekimler bitince **Ömür Göksel**’e seslendi:*

“Ömür, hemen üstünü değiştir de seni eczaneye götürüyim...”

*Ömür Göksel teklifi ciddiye almamıştı; **“Cenk, sen var ya sen... Cemiyet Piyangoları gibi hiç çekilmiyorsun...”***

Ama Cenk ciddiydi. Üzerini değiştiren Ömür Göksel’le bizi de

yanına alıp yola koyuldu. **Akay** yokuşunda **Dedeman Oteli**'ne varmadan 200 metre kadar önce sağdaki **Akay Eczanesi**'nin önünde durdu! **"Geldik..."** dedi.

Ömür Göksel, eczanenin sahibesini görünce "iş" anladı. Eczane, **Cenk Koray**'ın eşi **Seyhun Hanım**'a aitti. **Cenk Koray**; **"İşte karıcığım, 'kazıklarınız' dediğim bir müşteri vardı ya işte onu getirdim..."**

Eşinin yüzü pembeleşmişti ama sonuçta **Cenk Koray**'dı bu! Sonra eczane, kalfaya teslim edildi. **Ömür Göksel**'in uçağının kalkmasına dört saat zaman vardı. Bu kez de Koraylar'ın evine gidildi. Birer yorgunluk çayı içildi. Koray, bizlere evini gezdirdi! Son bir odaya gelmiştik ki, kapısını açmadan önce şöyle dedi; **"Burası da çalışma odam..."**

Nur içinde yatsın, sevgili **Cenk**'in bize "çalışma odam" diye gösterdiği oda "yatak odası"ydı! Ve o **Cenk Koray**, bu röportajdan bir hafta sonra **TELE-MAGAZİN**'in köşe yazarları arasına katıldı. İlk yazısı mı? Hemen alt katta!

(12 Kasım 1975)

Cenk Koray yazıyor:
ŞU ÖLÜMLÜ DÜNYADA...

Köprüden geçen bir adam, bakmış derede bir hasta, pantolonunun paçalarını dizine kadar sıvamış, hızla bir sağa dönüyor bir soluna. Ağzı mırıl mırıl oynuyor. Elinde bir örgü ve kafasının üzerinde bir fiçı... Köprüden geçen adam şaşırmış ve merak etmiş. “Gideyim,” demiş, kendi kendine “Sorayım bir neler olup, bitiyor diye.”

“Kolay gelsin hemşerim, ne durup dönüyorsun derenin içinde öyle?...”

“Caminin imamı caminin halısını verdi. ‘Götür dereye yıka’ dedi. Halı ayağımın altında, kiri iyice çıksın diye tepinip duruyorum. Ben işsiz, güçsüz bir adamım. Nasıl olsa boş duruyorum. Hem imam 3-5 kuruş para verir, para kazanırım hem de ‘şu ölümlü dünyada’ geçinir gideriz.”

“Anladım! Peki kafandaki fiçı neyin nesi?”

“Haa o mu? Hiç canım, ben söyledim ya işsiz güçsüzün biriyim diye. Ahmet Ağa ineklerini sağmış, sütü bir fiçıya koymuş. ‘Şundan bir yağ yapıver’ dedi. Ben de nasıl olsa halıyı yıkarken sağa, sola dönüyorum ya, koyarım dedim kafama, üzerindeki süt de yağ olur.. ‘Şu ölümlü dünyada’ geçinir gideriz.”

“Ya ağzının oynaması?”

“Ağzımın oynamasına gelince. Mehmet Ağa’nın annesi öldü geçenlerde. ‘Bir hatim indiriver’ dediği ağa. Nasıl olsa boş duruyordum. Burada dikilirken bir hatim indiririm hem Mehmet ağa para verir, biz de ‘şu ölümlü dünyada’ geçinir gideriz.”

“Örgü ne peki?”

“Hüseyin Efendi’nin oğlu askere gitti Erzurum’a. Oralar soğuk

olurmuş. Önümüz de kış. Nasıl olsa boş duruyorum. İşsiz güçsüz bir adamım. ‘Oğluna bir çorap öreyim, hem hayır duasını alayım hem de üç-beş kuruş verir. ‘şu ölümlü dünyada geçinir gideriz...’ dedim.”

Köprüden geçen adam dayanamamış:

“Bana bak hemşerim, dua et bu dünya ölümlü dünya. Ya ‘kalım’lı olsaydı? O zaman ne edecektin?...”

Şimdi aklınıza **“Acaba Cenk Koray niye Tele Magazin’de yazmaya başladı?”** diye bir soru gelebilir. Cevap vereyim: **“Eee ne yapalım efendim şu ölümlü dünyada...”**

(19 Kasım 1975)

Cici Kızlar bu kez de “Grey” kararı aldı!

KORSAN KASETE HAYIR!

“Koş... Koş... Koş...” “Yetişen alıyor abi...” “Bir alan bir daha alıyor...” “Buyur hanım ablacım Kent var Marlboro var...”

İstanbul’a uğramış, bırakın **Mahmutpaşa’yı** herhangi bir semt pazarından geçmişseniz yukarıdaki haykırışların yabancı olması gerekir. Yüzlerce işportacı, tezgâhları başında sesleri tükenene kadar bağırır dururlar.

Günümüzde işportaya düşmeyen mal hemen hemen yok gibi. Eee her şey işportaya düşer de bizim şarkıcıların korkulu rüyası **“Korsan Kaset”**ler açık açık satılmaz mı?

Satılır! Hem de göz göre göre satılır. Uyduruk bir pikap bulan, bir plakçıdan günün son çıkan plaklarını topladı mı iş tamamdır. Oturur bir güzel (!) o kasetleri doldurur. Sonra da ucuz fiyattan, elini öpene verir.

Pop dünyamızın **Cici Kızlar’ı** da bu korsan kaset olayından yaka silkenlerden. **“Keşke,”** diyorlar **“müzik dünyasına dört-beş yıl önce katılsaydık da plak nasıl satılırmış herkese gösterseydik. O zaman yokmuş böyle yalanlar, dolanlar. Şimdi yapıyorsun plağını. Emegin bir anda uçup gidiyor. Nereden çıkmış şu korsanlar?...”**

Korsan kaset sorununun üstesinden gelebileceklerini pek sanmıyordu **Cici Kızlar**. Önce

“Bu işi nasıl protesto edebiliriz!” diye düşündüler. Sonunda da korsan kaset satıcısı olmaya karar verdiler. Evet; yanlış okumadınız, korsan kaset satacaklardı.

Önce tezgâhlarını kurdular. **Birnur**; herkesin ilgisini çekecek bir şapka taktı başına. **Bilgen**; **Bir İşportacı Nasıl Bağırır?** konulu dersler aldı. **Şebnem** de korsan kasetleri temin etti (!) Bir tek pankartları eksikti. Oturup onları da yazdılar:

Korsan kasete I-Ihhh.../Kokuşmuş korsan kasetlerimiz buzdolabındadır.../Üzerine para versek almayın.../Kötü mallarımız var.../Bir alan bir daha almıyor...

Bu ilginç tanıtıma rağmen hâlâ tezgâhlarına uğrayan müşteriler vardı. Bir-iki de olsa korsan kasetlere alıcı çıkması **Cici Kızlar**'ı üzmüştü. Düşündüler, taşındılar ve grev yapmaya karar verdiler. Yeni pankartları yazıp, yeniden astılar:

Bu işyerinde grev vardır... Hak verilmez alınır... Korsan kasete paydos...

Şebnem, Birnur, Bilgen üzerlerinde **Grev Gözcüsü** yazılı önlüklerini giydiklerinde korkacakları bir şeyleri kalmamıştı artık. Korsan kasetçilere bir dur diyebilirlerdi artık. En korktukları da, işportacıların korkulu rüyası zabıta memurlarının karşısına çıkmasıydı. Ve çıktı da! Tam haklarını korumaya başlamışlardı ki, zabıta heykel gibi dikilmişti karşısına. Yakalanmışlardı. Kaçmalarına imkân yoktu. Bir ara zabıta memuru arkasını dönecek oldu. Sırtında adı yazılıydı. Hemen okudular:

TRT Denetleme Kurulu...

(17 Aralık 1975)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.**Tatlı Tatlı** (Nil Burak) 2.**Günler Aylar** (Aydın Tansel)
- 3.**Rüzgâr Gibi Geçti** (Gökben) 4.**Mutlaka Yavrum – Kavg**
(Cem Karaca-Dervişan) 5.**I – Ihhh** (Cici Kızlar) 6.**Oh Ya – Ara**
Sıra Bazı Bazı (Nilüfer) 7.**Aşkın Gözü Kör mü** (Rana Alagöz)
- 8.**Deli Gibi Sevdim** (Neşe Karaböcek) 9.**Bana Gerçekleri Söyle**
(Güliden Karaböcek) 10.**Deli Gibi Sevdim** (Kâmuran Akkor)

Rüçhan Çamay, 1947 yılında sahneden gecede 175 lira alıyordu:

**“KEFENİN CEBİ YOK Kİ... HARCAYACAKSIN
ELBETTE...”**

“Jackie Onasis’in mücevherlerine 75 milyon lira değer biçildi.”

“100 lira alacağı için arkadaşını dört yerinden bıçakladı.”

“60 yaşındaki dul kadını, parası için boğarak öldürdüler.”

“1500 liraya sahte ilkökul diploması veren şebeke çökertildi.”

“Parayı veren düdüğü çalar... Para, parayı çeker... Paran kadar konuş... Parayla saadet olmaz... Paran var mı dostun var... Para her kapıyı açar...”

Rüçhan Çamay, uzun bir aradan sonra “Para Parra Partra” adını verdiği plağı ile müzik dünyasına döndü ve listelerin zirvesine doğru hızla tırmanmaya başladı. “Arkadaş” ve “Merhaba” adlı plakları ile başarıyı kucaklayan kızı Melike Demirağ ile bir bayrak yarışına girmişlerdi adeta. Bayrak bir anaya bir kıza geçip duruyordu. “Ana” ile daha çok para üzerine konuştuk:

“Beş yıl önce HEY’de çıkan bir röportajınızda kaba garsonlardan nefret ettiğinizi söylemişsiniz. Hâlâ aynı kanıda mısınız?”

“Hayır! Artık değilim. Çünkü parayı buldum. Bahşişi bol tutunca bütün garsonlar, kibar birer beyefendi olup çıkıyorlar.”

“Para nedir sizce?”

“Yaşayabilmemiz için bir araç sadece.”

“Hiç paranız olmasaydı ne yapardınız?”

“Sanırım yaşayamazdım.”

“Cimri insanlar için ne diyorsunuz?”

“Vermesini, sevmesini ve paylaşmasını bilmeyenleri hiç sevmem.”

“Kimin aklına geldi bu ‘Para’?”

“Herkesin aklına.”

“Hayır onu sormadım. Plak kimin düşüncesiydi?”

“Şanar Yurdatapan’ın fikriydi. Aşlında ben Liza Minelli’nin ‘Money Money’ şarkısını çok beğenmiştim. Şanar’la bir gün otururken bu konu ortaya atıldı ve sonunda ‘Para’ plağı ortaya çıktı.”

“Sahneye ilk çıktığınızda aldığınız parayı hatırlıyor musunuz?”

“1947’de, Taksim Belediye Gazinosu’nda gecede 175 lira ile şarkı söylemeye başlamıştım.”

“Parasız müzik olur mu?”

“Niye olmasın! Beethoven’lar, Mozart’lar mum ışığının gölgesinde ortaya çıkarmışlar o ölümsüz eserlerini.”

“‘Para’ plağınızdan kaç para bekliyorsunuz?”

“Gelecek olan para benim için önemli değil. Önemli olan plağımın sevilip, tutulmasıydı. Tuttu. Bu da bana yeter.”

“Ayda ne kadar para harcıyorsunuz?”

“Melike ile birlikte, evin kirası da dahil ayda ortalama 8000 (yazıyla sekiz bin) lira gidiyor. Paranın çoğunu da yiyeceklere harcıyoruz.”

“Toto, Milli Piyango, at yarışı ya da banka çekilişlerinden hiç para kazandınız mı?”

“Maalesef...”

“Çıksaydı ne yapardınız?”

“Hiiiç! Paradan bıktım artık.”

“Paralarınızı ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Kefenin cebi olmadığına göre... Harcamayı elbette!”

“Sizce dünyanın düzeni neye bağlıdır?”

“Para Parra Parrra...”

(31 Aralık 1975)

Selda'nın türküleri "Mapushane İçinde"den "Kızildere"ye... Ya TRT'ye?

"KIZILDERE'Yİ BİLE BİLE PLAK YAPTIM..."

  k m z; **Birinci Dünya Savaşı** sıralarında **Manisa'nın Turgutlu** kasabasında başlar. Bir noter var ki hem zengin hem de güzel mi güzel bir kızı var. İstiyor ki okusun da, okumuş bir zenginle eversin kızını...

Gönül bu ferman dinler mi? Kuş değil ki "kışşşt" dedin mi u sun gitsin. Kapılıvermiş bir kenar mahalle delikanlısına. Ancak o "kenar mahalle" delikanlısı da kararlı mı kararlı. Alacak o zengin kızını... Yıllar geçiyor.   k m z n ka ramanlarından biri olan 'kenar mahalle delikanlısı' liseyi bitirip, **Ankara'nın** yolunu tutuyor. Cebinde tam **25 lirası** var.  alıyor **Ankara Tıp Fakültesi'nin** kapısını. **"Kayıt harcımız 50 lira"** diyorlar...

Oradan ver elini **Veteriner Fakültesi**. Kayıt parası; tam cebindeki kadar. Hemen o an parayı yatırıp kaydını yaptırıyor ve başlıyor okumaya. Bir yandan da köyde bıraktığı sevdiğine mektup yazmayı ihmal etmiyor...

Ve köyde başlayan "zengin" noter kızı ile "fakir" kenar mahalle delikanlısının aşkı mutlu sona eriyor. Evleniyorlar. Tam o sırada savaş patlıyor. Genç koca, tam dört yıl karısından ayrı **Çanakkale'de** düşmanla göğüs göğse savaşıyor...

Savaş bitmiş, **Veteriner Selim Bey** ile **İlkokul  ğretmeni Fevziye Hanım**'ın dört yıl önce temelini attıkları ocaklarının bacası **Bolvadin'de** t tmeye başlamıştır artık. İki oğulları **Savaş** ve **Sezer'in Bolvadin'de** dünyaya gözlerini açmasından sonra **1 Ocak 1948 günü Muğla'da** bu kez de kızları "merhaba" der

dünya'ya...

“Adı Selda olsun” derler. **Selda**, ikinci yaşını henüz doldurmuştur ki bu kez de **Serter** gelir dünyaya. O sırada babanın **Van**'a tayini çıkar ve gider. Bir yıl sonra da karısını ve çocuklarını yanına alır. **Selda**, ilkokula başlamıştır ve öğretmeni de annesi **Fevziye Hanım**'dır.

Selda ilk aşkı **Van**'da tadar. **“On yaşıma kadar hiç kız arkadaşım olmadı. Erkeklerle misket oynar, ineklerin sırtına biner, bahçelerden meyve çalardık. Recep, kapı komşumuzun oğluydu. Birlikte meyve çalmak için onların bahçesine girerdik. Sevmiştim Recep'i. Sonra bir gün okulda, başka kızlara kur yaparken yakaladım. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir yumruk attım. Recep yere düştü. Bayılmıştı. Öğretmenimden yani annemden yediğim dayağı hâlâ unutamam...”** diyerek 17 yıl öncesine daldı, gitti **Selda**...

Güzel günler **Selda**'nın düşlediği gibi devam etmez. **Van**'ın köylerinden birinden yayılan ‘tifo salgını’ üzerine babası düşer yola. Gider... Gider ama kendisi de tifoya yakalanır. Dört çocuğu ve karısını yapayalnız bırakıp göçüp gider... Dünya **Selda**'nın başına yıkılmıştır sanki.

Veterinerliğin yanı sıra müzikle de ilgilenen babanın ölümü, **Bağcan Ailesi**'ni yıkar. Düşerler yola. **Ankara**'daki akrabalarının yanına yerleşirler. **Kurtuluş Lisesi** orta bölümüne başlayan **Selda**, o yıllarda bütün gençler arasında moda olan gitara karşı ilgi duymaya başlar.

Aynı yıllarda **Catherine Valente**'nin **“Aşk ve Müzik”** filmini izlerken de ilk kez şarkıcı olmaya karşı büyük bir heves filizlenir içinde. Hemen **100 lira** taksitle bir teyp alır kendine. Radyoda çalman bütün şarkıları bir bir banda kaydeder. Sonra da banda aldığı şarkıların sözlerini bir kâğıda çıkarıp, söylemeye başlar.

Lise birinci sınıfa başladığında, ağabeyleri ile ilk kez sahneye tanışır **Selda**; **Güney Park Gazinosu**'nda. Lise ikinci sınıfa gittiği yıllarda **Alpay**, **Ankara Radyosu**'nda **İngilizce**, **İtalyanca** ve **İspanyolca** şarkılar söylemeye başlamıştır. **Selda**, ne yapar, eder **Alpay**'la tanışmayı başarır. Sonrasını şöyle anlatıyor **Selda**:

“Alpay, yardım elini uzattığında inanamamıştım. Onun stüdyosunda doldurduğum İspanyolca bantlar, bir yıl boyunca radyoda çaldı, durdu. O yıl sınıfta kaldım. Öylesine üzülmişim ki; iş intihar etmeye kadar gitti. Daha yaşanacak günüm varmış. Kurtuldum. Anafartalar Lisesi'ne geçtim.

Müzikten ikinci kez soğumuştum. Babamın ölümünde de böyle bir duyguyu yaşamıştım...”

Selda’nın liseyi bitirip, Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Fizik Bölümü’ne girdiği yıllarda gençlik ve öğrenci olayları da bütün hızıyla yayılmaya başlar.

Fakültelerde boykotlar tüm hızıyla sürerken, müzik dünyasında da bir **Barış Manço**, bir **Cem Karaca** bir **Fikret Kızılok** fırtınası esmeye başlamıştır. **Selda** da kardeşlerinin açtığı **Beethoven Kulüp’te** şöhretli kimi görse, hemen yanına gidip tanışmakta, müzik sohbetleri yapmaktadır. İşte o gecelerden biri:

“Bir defasında Cem Karaca’yla Barış Manço birlikte gelmişlerdi. Onlarla tanıştım. Şarkılarımı dinlettim. Hele hele ‘Tatlı Dillim’ ile ‘Katip Arzuhalim Yaz Yare Böyle’ çok hoşlarına gitmişti. ‘İstanbul’a gel, sana yardım edelim’ dediler. 10- 15 gün geçti geçmedi. Bir de baktım Cem Karaca; ‘Tatlı Dillim’i, Barış Manço da ‘Katip Arzuhalim’i plak yapmış. O sıralarda maden işçileriyle ilgili bir beste yapmıştım. Bir gece rüyamda bu bestemin de Timur Selçuk tarafından plak yapıldığını gördüm. Şimdi en büyük arzum; bu düşümün gerçekleşmesi...”

Bu olaydan sonra **Selda**, “**Tatlı Dillim... Katip Arzuhalim Yaz Yare Böyle... Mapushane İçinde Mermerden Direk... Çemberimde Gül Oya...**” türkülerinin bandını yapıp, **TRT Denetleme Kurulu’na** gönderdi. Kuruldan “**yayınlanır**” kararı çıkması üzerine de bütün radyolar bu türkülerini çalmaya başladı.

İlk gelen plak, sahne ve sinema tekliflerine ‘evet’ dedi **Selda...** “**Zaten başıma ne geldiyse hep bu ilk teliflere düşünmeden ‘evet’ dememden geldi**” diyor. Sonuçta ne olursa olsun müzik dünyasında artık bir **Selda Olayı** başlamıştı. Arka arkaya plaklar yapmaya başladı. **Moğollar** ve **Kardeşlar** gibi **Türk Pop’unun** önde gelen gruplarıyla birleşti, ayrıldı. Onlarla birlikte plaklar çıkardı.

1972’de Bulgaristan’daki Altın Orfe Müzik Festivali’nde Türkiye’yi temsil etti. **1971, 1972 ve 1974** yıllarında **HEY** ve **SES** dergileri ile **Tercüman Gazetesi** tarafından **Yılın Kadın Şarkıcısı** seçildi. Ve bir gün geldi **TRT** antenlerinden sesi yayılmaz oldu **Selda’nın**. Neden?

“12 Mart’tan sonra ‘Gereksiz reklamı yapılıyor’ gerekçesiyle sesimi kestiler. **TRT Denetleme Kurulu**, giyotin gibi tepemizde duruyordu. 8. plağımdaki ‘Gesi Bağları’ adlı türküm, ‘Solistin sesi havalı’ gibi komik bir gerekçeyle ‘Yayınlanamaz’ damgası

yemişti. Utana sıkıla, sırf denetimden geçsin diye ‘Aşkın Bir Ateş/ O Günler’ adlı plağını yaptım...

“Yanılmıyorsam Karadeniz Bölgesi’nin güney taraflarında Kızıldere adında bir dere varmış. Bu derede ölenler için halk ağıt yakıp, türkü söylemiş. Aynı ‘Adaletin Bu mu Dünya’da olduğu gibi yalnızca 12 telli gitar ve bas gitar eşliğinde ‘Kızıldere’yi plak yaptım. Hem de TRT Denetleme Kurulu’ndan değil ‘Yayınlanır’ kararı almak, TRT’nin kapısına bile uğratmayacaklarını bile bile...”

Selda’nın anlattıkları böyle. Zengin bir noter kızı ile fakir bir mahalle delikanlısından dünyaya gelen Selda, “Artık hiçbir güç sesimi kısımaz. Bildiğim yolda emin adımlarla yürüyeceğim” diyor.

(21 Ocak 1976)

“SANATÇI, KAHRAMANCA ÖLMEMEYİ MECBURDUR”

Uzun zamandır plak çalışmalarına ara verip, yalnızca sahneye çıkmakla yetinen ve bu arada birkaç televizyon programıyla ekranlara gelen **Özdemir Erdoğan, Gayrettepe**’deki evinin üst katında modern bir müzik laboratuvarı açtı. Laboratuvar kapılarını da ilk kez **HEY**’e...

“Laboratuvarı hangi amaçla açtınız?”

“Türk Hafif Müziği’nin gelişmesine ve yücelmesine katkıda bulunması amacıyla açtım. Düşünürler; sanatçıyı özgür kişi olarak tanımlıyorlar. Kendi kafasındaki çelişkilerden, yeni yeni dünyalar yaratan ve bu yeni dünyaları başkalarına kabul ettirme savaşını veren özgür ve devrimci kişi.”

“Sanatçı taraf olmalı mıdır?”

“Sanatçı belli bir düzenin, felsefenin, politikanın borazancıbaşısı olamaz, olmamalıdır. Hatta bu düzen, evvelce kendi oluşturduğu bir düzen olsa dahi. Kendi kendini tekrarlayan her nesne eskimeye ve dejenere olmaya mahkûmdur. Hakiki devrimciler için her doğan gün; yeni bir gün olmalıdır. Bugünkü yaşam düzeyinde ancak gerçek sanatçılar devrim kurbanı olmayı göze alabilirler...”

“Sanatçının ölümü (unutulmak ve sanattan uzaklaşmak anlamında) ile burada yapılacak olan çalışmalar arasında önemli bir ilişki olmalı!”

“Sanatçının ortaya koyduğu yeni düzen; daha sonra doğru değerlendirilemeyebilir. Sosyolojik açıdan ticari değeri sıfır olabilir. Bu gibi haller son derece olağandır. Her sanatçının kafasındaki ‘iyi’ güzel olsaydı; dünya iyilerle ve mutluluklarla dolu anlamsız

bir boşluk içinde kalırdı.

“Oysa en büyük mutluluk; kusursuzluğu ararken vermiş olduğumuz mücadeleden duyduğumuz hazzdır. Ölüm korkusu; bu haz ve heyecanı daha da yüceltir. Sanatçının ölümü de diğer ölümlerden farklı olmalıdır. Sanatçı, kahramanca ölmeye mecburdur.

“İnsanlar en büyük sınavı ölümle karşı karşıya geldiklerinde verirler. Böyle bir durumda korkup, telaşa kapılanlar, yalvaranlar, çırpındıkça bataklığa daha çok saplanırlar. Bizler, bütün bu korkuları yenebilme çabasında olan çevremizle bu müzik laboratuvarında mümkün olduğu kadar özgür ve ticaretten uzak araştırmalar yapmak umudundayız.”

(28 Ocak 1976)

Dadaşlar- Dervişan- Dostlar; topluluk kavramını tartıştılar:
“BAŞARILARIMIZ; HEP ŞARKICILARA MALEDİLDİ”

Satranç; iki kişi arasında, **64** küçük kareye bölünmüş kare bir tahta üzerinde, **16**’şardan **32** taşla oynanan bir zekâ oyunudur. Bir anlamda ‘kafa sporu’ olarak kabul edilir. Satrançta **Şah**; her yöne, ancak bir kere, **vezir**; her yöne, istediği kadar, **at**; önü kapalı olsa da çaprazına, **kale**; düz olarak istediği kadar, **fil**; çapraz olarak, **piyade**; yalnız öne bir kere ilerler.

Pop Müzik dünyamızda da yıllardır bir satranç turnuvasıdır sürer gider. Oyunun **64** karelik tahtası; **İstanbul**, şahları, vezirleri, atları, kaleleri, filleri ve piyadeleri de müzisyenler. Neredeyse haftada bir karelerini değiştirip dururlar.

HEY; müzik dünyamıza yıllarını veren **Dadaşlar**, **Dervişan**, **Dostlar** ve **Kurtalan Ekspres**’i oluşturan elemanları bir araya getirip, topluluk kavramının altında yatan sorunları, gerçekleri tartışmak istedi. Konuklarımızdan yalnızca **Kurtalan Ekspres**, **Anadolu** turnesinde olduğu için toplantımıza katılamadı.

Önce bu topluluklardaki elemanları ve bugüne kadar çalıştıkları grupları yazalım!

DOSTLAR: **Vecdi Ören** (Özdemir Erdoğan, Dönüşüm, Dostlar), **Galip Kayıhan** (Dervişan, Dostlar), **Cudi Koyuncu** (Dostlar), **Ayzer Danga** (Mavi Işıklar, Moğollar, Erkin Koray, Dostlar).

DERVİŞAN: **Hüseyin Sultanoğlu** (Bunalım, Kardeşlar, Dervişan), **Murat Töz** (Yurdaer Doğulu, Dervişan), **Murat Ses** (Siluetler, Moğollar, Ağrı Dağı Efsanesi, Dostlar, Kurtalan Ekspres, Dervişan), **Tahsin Ünüvar** (Seyhan Karabay-Kardeşlar, Dervişan), **Taner Öngür** (Okan Dinçer, Erkin Koray, Moğollar,

Fikret Kızılok-Tank, Dadaşlar, Dostlar, Dervişan).

DADAŞLAR: Fehiman Uğurdemir (Kardaşlar, Dadaşlar), **Kılıç Danışman** (Moğollar, Fikret Kızılok-Tank, Dostlar, Dervişan, Dadaşlar), **Özkan Uğur** (Kaygısızlar, Kurtalan Ekspres, Ter, Dostlar, Kardaşlar, Dadaşlar, Mazhar-Fuat-Özkan).

Şimdi gelelim sorularıma ve aldığımız cevaplara!

“Topluluk nedir sizce?”

Fehiman: “Birbirleriyle karakter, huy, düşünce ve duygu konusunda eşdeğere yakın değerler taşıyan kişilerin oluşturduğu bir bütündür. Tutumlar, başlangıçta istenene yakın olduğu halde, gidercek maddi ve manevi konularda çıkan görüş ayrılıkları, çıkar dengesizlikleri anlaşmazlık konusunu doğuran ilk neden olur. Çözüm bulunamayacak bir ortamla karşılaşıldığında çözümler, dağılmalar başlar.”

Taner: “Kolektif bir çalışmanın bilincine varanlar bir araya geldiğinde Fehiman’ın saydığı değerler bulunmasa da olur. Türkiye az gelişmiş bir ülke. Buna paralel olarak grup anlayışı da az gelişmiş. Teorik olarak bu görüş benimseniyor ancak uygulamaya gelindiğinde ortaya çıkan güncel nedenler, maddi-manevi sorunlar buna engel oluyor. Grup anlayışını önce kendimiz sindirelim sonra yaymaya hak kazanalım.”

Fehiman: “Grup anlayışını benimsemek isteyen bir dolu genç var. Bunları eğitip, desteklememiz gerek. 5-6 yıl öncesini düşünelim. Biz de bu işin sempatizanlarıydık.”

“Eğitim konusunu devletin eline bırakmak daha doğru olmaz mı?”

Ayzer: “Yugoslav Hükümeti, söylediğinizi yapıyor. Yetiştirdiği gençleri de İngiltere’ye gönderiyor. Sanmıyorum ki bizim hükümetimiz, topluluklara eleman yetiştirmek için girişimlerde bulunsun!”

Hüseyin: “Eğitim ve destek konusunda yardımda bulunacağımız sempatizanlar, her şeyden önce fikren bize katılmalı. Bizim onlara ilk vereceğimiz şey; fikir olmalı.”

Taner: “Biz bunu yaptık mı?”

Murat Ses: “Yeni yeni yapmaya başlıyoruz.”

Vecdi: “Maddi olanaklarını kendileri yarattıkları takdirde, elbette elimizden gelen bütün yardımı yaparız.”

“Ev kiralari ateş pahası. Bir ekmek olmuş 250 kuruş. Sizlerin parasal sorunlarınız oluyor mu? Çünkü dışarıdan bakıldığında pek parıltılı bir hayatın içinde gözüküyorsunuz!”

Özkan: “Burada toplanan arkadaşların tümü de yapı itibarıyla yaratıcı kişilerdir. Ayakta durabilmemiz ancak böyle mümkün olmaktadır. Araştırmacı müzisyenler olarak en azından yabancı müzik basınına, yeni çıkan plakları takip etmemiz, evlerimize iyi birer müzik tesisatı kurmamız gerekmektedir. Sorarım size; şurada bulunan arkadaşlardan kaçının evinde iyi bir müzik tesisatı vardır?”

Kılıç: “Kazancımız, neredeyse sigara paramızı dahi karşılayacak durumda değil. Hâl böyle olunca Özkan’ın söylediklerinden hiçbirini gerçekleştiremediğimizi anlarsınız.”

Taner: “Normal olarak bir konserden alınan paranın önemli bir bölümü şarkıcımızın oluyor. Yanlış anlaşılmasın, bunu kınamıyorum. Onların da bugünlere gelene kadar geçirdikleri zor dönemleri biliyoruz.”

Cudi: “Bizim geçirdiğimiz zor günler yok mu?”

Hüseyin: “Zaten, kime karşı uğraş verdiğimiz belli değil.”

Ayzer: “Basın, radyo, televizyon, gazinocu, plakçı bugüne kadar topluluk elemanlarını hep ikinci adamlar olarak gördü. Böyle bir toplantının yıllar önce yapılması gerekirken ancak şimdi oluyor. Bu sorunlar yıllar önce dile getirilseydi belki bugün durumumuz daha farklı olurdu.”

“Şarkıcı çıkacak sahneye. Ya arkasında gümbür gümbür ‘canlı’ çalan bir grup olacak ya da bant çalacak, şarkıcı dudaklarını oynatacak. Yani play-back yapacak. Bu konuda neler söylemek isterdiniz?”

Fehiman: “Play-back, yalnızca televizyonda ve filmlerde kullanılabilir.”

Taner: “Türkiye’dekimi şarkıcıların sahnede play-back yapmalarını sahtekârlık olarak görüyorum. Seyirci, konsere bir müzik olayını görmeye, dinlemeye gelir. İşin içine play-back girince de haklı olarak protesto ediyor.”

Vecdi: “Sahnede play-back yapan şarkıcı, alacağı tepkiyi bildiğinden morali baştan bozuluyor. Ama kazandığı parayı bir grup kurarak değerlendirme yoluna gitmiyor ne yazık ki!”

“Şarkıcı-topluluk ilişkileri konusunda neler söylersiniz!”

Fehiman: “Bugüne kadar hep şarkıcılar tercih edildi, topluluklar arka planda kaldı. Aslında üzerine eğildiğimiz Çağdaş Türk Pop Müziği’nin gelişmesinde en büyük katkısı olacaklardan ilki de grup elemanlarıdır. Yani bizleriz.”

Taner: “Artık bizim de kendimizi kabul ettirici yollar aramamız

gerekiyor.”

Kılıç: “Biz Dadaşlar olarak ilk solo plağımızı yaptık.”

Murat Ses: “Benim de solo plağım için çalışmalarım bitmek üzere. Denenmemişi denemek en iyisi bence.”

“Kitlelere kabul ettirmek istediğiniz müziği yapabiliyor musunuz?”

Fehiman: “Yapmaktan hoşnutluk duyacağımız müziği tam anlamıyla yapamıyoruz. Aslında yeni bir sistemi benimsetmek, görüş, düşünüş, felsefe ve yapıtı kabul ettirebilmek kolay değil. Bunu başarmak için halkımızın anlayıp, seveceği biçim üzerinden giderek bir eğitim yöntemi denemek en doğru yol olacaktır.”

Galip: “Muhakkak ki birbiri üzerine konan yapı taşları gibi dinleyiciler de giderek kaliteli olanı, diğerlerinden ayıracak düzeye gelecektir. Dolayısıyla bizler de müziğimizi Batı’nın kalite seviyesine ulaştırmış, kabımızdan taşmış olacağız. Zaten sanatçının görevi de budur.”

(28 Ocak 1976)

Levent Kırca-Enis Fosforoğlu, gelecekte hayli umutsuz:
“NE OLACAK BU ANKARA’NIN HAVASI?...”

Sabah kalkmışsınız, yanağınızda davul gibi bir şiş. Diş hekimine gidecek cesaretiniz de yok. Soluğu bir eczanede almışsınız. Aspirin istiyorsunuz. Tutmuş size oda spreyi tavsiye ediyor!

Suratınızda bir karış sakal. Oturmuşsunuz berberin koltuğuna. Berberin de canı mı sıkılmış ne! Usturayı yüzünüzde bir dolaştırması var ki, dersiniz ki üvey anne, parke taşlı yolda pusetteki üvey bebesini koşturuyor!

Günlük bir gazetenin muhabirisiniz. Kış günü, tipi halinde yağan kar ve polis kordonu altında yıkılan 21 gecekondunun fotoğraflarını çekmişsiniz, fakat fotoğrafları gören müdürünüzün yüzünde öyle bir ifade var ki!

“Siz Olsaydınız Ne Yapardınız?”

Evet; bu soruyu **Levent Kırca-Enis Fosforoğlu** ikilisine sorduk! Cumartesi günleri TRT’de **Hafta Sonu** programı içinde yayınlanan “Siz Olsaydınız Ne Yapardınız?” adlı bölümle büyük ilgi gören iki arkadaş, o gün **HEY** için kılık değiştirip halkın arasına karıştı. Sizleri; sözlerine “**Biz olsaydık...**” diye başlayan iki arkadaşla baş başa bırakıyoruz:

“Aman efendim kim gelmiş kim?”

“Doktor Bey, parmağımda dolama çıktı. N’apayım şimdi?”

“Soyunun!”

“Anlamadım!”

“Bi kodum mu anlarsın! Soyunsana kardeşim!”

“Yahu dolamayla, soyunmanın ne alakası var?”

“Sen hiç Türk filmi seyretmemişsin galiba! Git seyret

anlarsın!”

Hasta ancak, bir şişe öksürük şurubu “koparabilip” evinin yolunu tutar.

Başka bir yerde, heyecanla Yazı İşleri Müdürü’nün odasına dalan muhabir, elindeki fotoğrafları uzatır:

“21 gecekonduyu yıktılar efendim!”

“Eee n’apıyım?”

“120 vatandaş açıkta kalmış!”

“Kardeşim ben her hafta açıktayım. Daha bir kere kapalı tribüne giremedim. Al şu 1 (yazıyla bir) lirayı da Sağmalcılar’da kanalizasyon patlamış, git takip et...”

İdealist muhabir boynu bükük, otobüse atladığı gibi Sağmalcılar’ın yolunu tutar.

Bir çınar ağacının altı! Bir boyacı fırçasını atmaya hazırlanıyor:

“Boyayalım abi!”

“Hadi elini çabuk tut...”

“Ne acelen var yahu! Bak Tanrı bile dünyayı üç günde yaratmak istemiş, bütün kötüler, fesatlar içinde kalmış.”

“Dur bakiiiiim! Sen ikimizin ayakkabısını birden mi boyuyorsun?”

“N’olmuş yani! Senin ayakkabının tozlarını yutarken iyi de, ikimizin boyasını birarada çıkartınca mı kötü?”

Aslında boyacının ayağındaki ayakkabılar da başkabirmüşterinindir. İstanbul’un pis sokaklarında, çamurlanan ayakkabıları temizlemek kolaydır da Levent, Enis’e dönüp sorar:

“Biz bu Ankara’nın havasını nasıl değiştireceğiz?...”

(9 Şubat 1976)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Deli Gibi Sevdim (Neşe Karaböcek) **2.Deli Etme Beni Aşk** (Tülây) **3.Mutlaka Yavrum – Kavga** (Cem Karaca) **4.Ninni – Ağlamak Ayıp Değil** (Melike Demirağ) **5.Neydi Aradığım** (Aydın Tansel) **6.Kan ve Gül** (İskender Doğan) **7.İnsancıklar – Çatla Patla** (Füsün Önal) **8.Varlar Yoklar – Dön Artık** (Şenay) **9.Yaşadıkça** (Yeliz) **10.Lay Lay Lom** (Yasemin Kumral)

Ara Sıcak! Sevgili İskender; şu “Kan ve Gül”ü bir kez daha Beykoz’dan Nermin ve benim için söyler misin?... İkimiz için de ortak anısı o kadar çoktur ki... Hey gidi Beykoz Heeey!

Türk Müziği dünyasından Pop Müziği'ne son transfer:
TANER ŞENER'İN “GÜNAH KADINI”

Günah kadını... Satılık kızlar... Kiralık kadınlar... Birçok insanın düşüncelerinde hiç yeri olmayan, kiminin dudak büküp geçtiği, kiminin aşağılayıp, horladığı, kiminin de ihtiyacı olduğu zaman arayıp, fermuarını çektiği anda yüzünü bile hatırlamadığı, cemiyetin dışına itilmiş kadınlar!

Konu; yüzyıllar geçse de güncelliğini koruyacak cinsten. Söz ve müzik: **Ahmet Gürarlan**. Düzenleme: **Norayr Demirci**. Yorumlayan sanatçı da **Türk Müziği** dünyamızın ünlü sesi **Taner Şener**. Yanlış okumadınız, **Taner Şener** ilk kez **Pop Müzik** tarzında bir plak yaptı. Hem de güncel bir konuyu işleyerek.

“Toplum dışına itilmiş kadınların’ öyküsünü anlatmak nereden aklınıza geldi?”

“Onların da bir dünyaları olduğunu, onların da sevmek ve sevilme arzusuyla dolup taşıklarını, daha kısa ve öz deyimle, gerçek birer insan olduklarını içimizden kaçımız, kaç kez düşünmüşüzdür acaba? Buradan yola çıkıp hem onları anlatmak hem de yeni bir tarzda şansımı denemek için bu plağı yaptım!”

“Delikanlılık günlerinizde onlarla ilgili bir anınız oldu mu?”

“Çocukluktan, delikanlılığa geçtiğim yıllarda tanık olduğum bir olay, gerçek bir hayat öyküsü, onları o günah kadınlarını düşünmeme, bir ilgi, sempati sevgi duymama neden olmuştu.”

“Öyküyü anlatmanızda bir sakınca var mı?”

“Yoo hayır! 12-13 yaşlarındaydım. İki katlı evimizin alt katına kiracılar geldi bir gün. Dünya güzeli genç bir kadınla yakışıklı

bir erkek. Adam, evi kiralamak istediğini, yanındaki hanımın, bir pavyonda çalıştığını, onu bu hayattan çekip almak ve evlenmek istediğini, birbirlerini sevdiklerini anlatmıştı.

“Babam da yardımcı olmuştu onlara. Mutluluktan uçuyor, kuracakları yuvanın hayaliyle yaşıyorlardı. Birkaç ay olaysız geçti. Sonra kadının çalıştığı pavyonun sahibi izini buldu. Tehdit etmeye başladı. Zavallı kadın, annemin dizlerine kapanır, saatlerce ağlardı. Ben de okul kitaplarımı kendime siper edip, gizli gizli onları dinlerdim. Bir sabah uyandığımızda kadını bulamadık. Birkaç yıl sonra da yeniden pavyonlara düştüğünü, arkasından da bir genelevde çalışmaya başladığını öğrendik...”

“‘Günah Kadını’ adlı şarkıyı nereden buldunuz?”

“Hava İstihkâm Üsteğmen ve amatör bir besteci olan arkadaşım Ahmet Gürarslan günün birinde bana bir şarkısını dinletti. Büyük bir şaşkınlık geçirdim. Yıllardır bu konudaki düşüncelerimi bu kadar güzel anlatan bir şarkı duymamıştım. Hemen aldım. Ve stüdyoya girip okudum. Plâğın arka yüzünde yine aynı arkadaşımın ‘Sevdim Sevdim Doyamadım’ adlı eseri yer aldı.”

(25 Şubat 1976)

Fikret Kızılok, Balıkçı Hristo'nun anlattıklarını hayretle dinledi!

“NEREDEN BİLİYORSUN BÜTÜN BUNLARI?”

**“AŞK OLSUN BE FİKO... 'YANI 'BALIKÇIYIZ'
DEDİYSEK...”**

“Rastgele Hristo! Çoktandır görüşemedik. İşlerin nasıl, balık var mı?”

“Var ama küçük küçük. Sen bilirsin bu işi. Az mı avlandık birlikte. Bir haftadır hava zehir gibi. El, kol kıpırdamıyor. Bir haftada iki kasa balık çıkarttım. Asıl furya radarlı teknelerde. Biz de onların peşine takıldık mı eh işte haftada ilki kasa... Dört kişiyiz. Adam başına yarım kasa. Eder 250 lira. Sen'den n'aber? Eskiden radyonun kulağını kıvırdık mı senin sesini duyardık. Şimdi o ses de yok...”

“Yok...”

“Yapıyorsundur sen bir şeyler. Ama adımların tersine mi gidiyorsun nedir? Hani o Nâzım Hikmet'ler vardı, bize dinletmiştin teypten. O ne oldu o?”

“Yasak!”

“Plak yap o zaman...”

“Kimse yanaşmıyor. Dilenci gilbi bütün plak şirketlerini dolaştım. Bedava verdim. ‘Bütün masraflar benden’ dedim.”

“Yapmaz elbette. Adam, bindiği dalı keser mi? Büyük balık, küçük balık hesabı. Bir türlü anlayamadım gitti şu işi.”

“Evet balık meselesi!”

“Bir de Ecevit'ten dinletmiştin bir şeyler. ‘Kardeşlik Şarkısı’ydı galiba. Ona ne oldu?...”

“Yasak!”

“Amma iş haaa... Sen başbakan ol, şiir yaz, oturup mis gibi bestelesinler. Sonra da yasak haaa! Bu balık meselesi değil buz gibi perhiz-lahana meselesi. Güzel şiirdi be, okusana bir şunu...

“Sıla derdine düşünce anlarsın... Yunanı’yla kardeş olduğunu...”

Bir Rum şarkısı duyunca gör... Gurbet elde İstanbul çocuğunu...

Türkçe’nin ferah gönlünce küfretmiş... Olmuşuz kanlı bıçaklı...

Gene de bir seveda içimizde... Böyle barış günlerinde saklı...

Bir soyun kanı olmasın varsın... Damarlarımızda akan...

İçimizde şu deli rüzgâr... Bir havadan bir havadan...

Bu yağmurla cömert... Bu güneşle sıcak...

Gönlümüzden bahar dolusu kopsun... İyilikler kucak kucak...

Bu sudan bu tattandır ikimizde de günah... Bütün içkiler gibi zararı kadar leziz...

Bir iklimin meyvesinden sızdırılmış... Bir içkidir kötülüklerimiz...

Aramızda bir mavi sihir... Bir sıcak deniz... Kıyısında birbirinden güzel... İki milletiz...

Bizimle dirilecek bir gün... Ege’nin altın çağı... Yanıp yarının ateşinden... Eskinin ocağı...

Önce bir kakhaha çalınır kulağına... Sonra Rum şiveli Türkçeler...

O Boğaz’dan bahseder... Sen rakıyı hatırlarsın...

Yunanı’yla kardeş olduğunu... Sıla derdine düşünce anlarsın...

“Nasıl şiir ama?”

“Ne güzel be, ne güzel! Adamın insan olması lazım bunu yazması için insan. Zaten bu harp marp dalgaları bizim işimiz değil. Heriflerin silahlarını satması lazım milyarlarca lira dolar... Bizim yüreğimize acı dolar...”

“Dolar!”

“‘Vur gözüne gözüne’ diye söylesen akşama kadar çalarlar haa! Üstüne para bile verirler. Nerede hareket orada bereket. Ne hale getirildik be! Ne diyordu **Nâzım** dizelerinden birinde **‘Bir ağaç gibi hür, bir orman gibi kardeşçesine yaşamak...’**

“Zaten sana bir şey söyleyeyim mi **‘Toplum tarihi inanılır bir biçimde göstermiştir ki, insanlar değişikçe bilinçler de değişir. Eski düşünceler yiter, yeni koşullara yeni toplumsal gereksinmelere uygun yeni düşünceler doğar.’** Örneğin...”

“Hristo!”

“Ne diyordum, Asya’nın yüzü tamamen değişti. Sömürgeci rejim Afrika’da çökmekte. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki 15 yıl içinde hemen hemen 40 Asya ve Afrika devleti, ulusal bağımsızlığına kavuştu...”

“Hristo!”

“Emperyalizminin yıkılışının en önemli nedeni...”

“Bi cigara versene Hristo!”

“Al... Çağımızın temel sorunu olan yeni bir dünya savaşını önleme ve barışı sağlamlaştırma ve koruma açısından bu halklar büyük rol oynamaktadır...”

“Kibrit!”

“Şimdi insanlığın... **Yandı mı?**... Üçte ikisi bu görüş içinde. Bu büyük güç emperyalist gericileri geri çekilmeye zorlayacak kadar artık yeteneklidir...”

“Doğru! Yahu Hristo, nereden biliyorsun bütün bunları?”

“Aşk olsun be Fiko... Yani balıkçıyız dediysek...”

(8 Mart 1976)

Yurdaer Doğulu, Başar Tamer, Ertan Anapa, İsmet Sıral ve
Rüçhan Çamay'la...

“CAZ” LAFINI DUYAN HORTLAK GÖRMÜŞ GİBİ KAÇIYOR!

Dudaklarında bir eski şarkı, on yedinci kattan **Haliç**'i seyrediyorlar çaylarını yudumlayarak. Aşağıda irili, ufaklı gece kulüpleri, barlar, gazinolar. Hepsinin neonları, akşam karanlık çöker çökmez yanmaya başlayacak. Onların zamanında bu kadar gece kulübü yoktu, bu kadar neon yanmıyordu. Çaylarla birlikte **Yurdaer Doğulu, Başar Tamer, Ertan Anapa, İsmet Sıral ve Rüçhan Çamay** da anılarını tazelemeye başladı. Sözü önce **Başar Tamer** aldı:

“Yıl 1969... Kadri Ünalın, Anadolu Kulübü’nden teklif almış. ‘Gecede 500 lira verelim, gel çalış’ demişler. O da ‘200 lira verin, yarım saat Caz çalayım’ demiş. Caz lafını duydu mu herkes hortlak görmüş gibi kaçıyor. Anlaşamamışlar. Kadri, Avrupa’da ün yapınca bir kez daha teklif yapmışlar. Kadri intikamını alacak ya; ‘Gecede 10 bin lira isterim. Bu parayı Dolar olarak isterim. Avrupa-Türkiye arasında Pan American ile lüks mevkide uçarım. Uçak biletlerinin parasını da isterim. Kabul mü?’ demiş. Kabul etmemişler...”

Yurdaer Doğulu’nun da Başar Tamer’le ilgili anısı çok:

“Başar’la birlikte Adıyaman’da bir konser vereceğiz. Konser salonuna bir girdik, herkes peçeli. Zeytin tanesi gibi kapkara insanlar. ‘Biz bunlara mı konser vereceğiz!’ diye düşünürken, organizatör Hüseyin Çakmak geldi. ‘Siz ufak ufak kaybolun. Ben şimdi bunlara iki gazel atar gelirim...’ dedi. Biz gidiş o

gidiş tabii...”

Anılar tazelenirken **İsmet Sıral**, sürekli fotoğraf makinesine bakıyor. Nedenini o anlatınca öğreniyoruz:

“**1950**’li yıllarda **Yıldız** mecmuası vardı. Artistler resim çektirirken, hep buzdolabından bal alırken poz verirdiler. Haksızlar mı kardeşim, **Türkiye** buzdolabını daha yeni tanımış o zaman. Ya da bir resmin altında aynen şöyle yazardı: **‘Sinema yıldızı Filanca Hanım, yeni aldığı mobilyaları ve beyaz renkli buzdolabının önünde görünüyor...’**”

Rüçhan Çamay’ın ilk sahneye çıkışı oldukça ilginç. O zamanlar **Türk** sanatçılarına değer verilmediği için **Rüçhan Çamay**’ı sahneye **Hollandalı Rusan** diye çıkarmışlar:

“**Taksim Belediye**’de ilk kez şarkı söyleyeceğim. **Menajer Gregor** geldi ve **‘Aman çaktırma. Şimdi sen Hollandalısın ve sahnede hep İngilizce konuşacaksın’** dedi. O zamanlar **Türk** değilsen alkış çığ gibi. Bir gün **Hollandalı** olduğumu (!) unuttum ve alkışlar bitince **‘Çok teşekkür ederim’** deyiverdim. Hemen o gece beni **‘vedet’**likten aldılar ve yeniden orkestra şarkıcısı yaptılar. Aradan çok uzun yıllar geçtikten ve **Amerika**’ya gidip geldikten sonra ancak yeniden **‘vedet’** olabildim...”

Yurdaer Doğulu, bir anda **Kapıkule**’den dışarı çıkıverdi. O zamanlar pasaport ile çıktığı **Kapıkule**’ye bu kez anılarını götürdü:

“**Bulgaristan**’da bir konser vereceğiz. Karşımızda kalabalık bir seyirci topluluğu var. Bir baktık **Şerif Yüzbaşıoğlu**, sanki şovun bir parçasıymış gibi sahnede bisikletle dolaşıyor. **‘Abi n’apıyorsun?’** dedik. Cevabı tam ona uygundu: **‘Yediklerimi eritiyorum görmüyor musunuz?’**”

İtalya denilince nasıl insanın aklına **Napoliten** şarkılar geliyorsa **Şerif Yüzbaşıoğlu** denilince de insanın aklına yemekler geliyordu. Sözü tekrar **Rüçhan Çamay** aldı:

“**1961**’de **Yaz Rüzgârları** diye bir program vardı. Ben, **Erol Büyükburç**, **Şerif Yüzbaşıoğlu**, **Ertan Anapa** ve **Tülay German**, bu programdaydık. Bir yıl sürdü. O zamanlar ben **Turgut Demirağ** ile evliyim. **Şerif**, çalışma yapmak için bize gelirdi.

“**Köşkün** çok iyi bir aşçısı vardı. Ben durmadan **‘Hadi Şerif çalışalım’** derdim. Duymazdı. Gözü mutfaktaydı. **‘Bir şeyler yiyelim sonra çalışırız’** diye cevap verirdi. Bir saat içinde köşte; su böreği, puf böreği namına ne varsa hepsi biterdi. Sonra da **‘Bir-iki dakika kestireyim’** diye koltuğa uzanır, beş saat uyuduktan

sonra ‘Geç oldu, ben artık gideyim’ der ve çıkar giderdi...”

Söz yemekten açılınca **İsmet Sıral, İsveç**’i hatırladı:

“**İsveç**’te **Ayten** yemeği pişirir, ben bulâşıkları yıkardım. İstersen pişirme, istersen yıkama kardeşim. Adamların yemekleri öylesine berbattı ki! Ne tadı vardı ne de tuzu.”

Ertan Anapa, Başar Tamer’e doğru döndü ve “**Yahu İlham Gencer**’i görüyor musun?” diye sordu. **Başar Tamer** de başladı anlatmaya:

“**İlham Gencer**’in içkiyle arası pek iyi değil. Bir gece **Çatı**’da çalışırken iki kadeh şarap içiyor. Ben, **Aydemir Mete** filan da o gece **Caz** söyleyeceğiz. **İlham**’ın parçaya girmesini bekliyoruz ama şarap mahvetmiş adamı. Parçaya girmesini beklerken sesini duyduk **İlham**’ın: “**Hatırla ey periii... O mesut geceyiii... Çamların altındaaa verdiği buuuseyiii...**”

İsmet Sıral, sigarasını tazeliyor. Ve başlıyor anlatmaya:

“**Adnan Ağabey**, bir kulüp açmıştı. Bizi yanına çağırdı ve ‘**Aman çocuklar içerisi çok dumanlı olsun**’ dedi. Biz çalmaya başlamadan önce komileri yanımıza alıyor, veriyorduk sigaraları ağızlarına, dumanı üfletiyorduk içeri... Kulüp üç gece duman altı oldu, dördüncü gece kapatıldı...”

Başar Tamer atıldı: “Elbette kapanır kardeşim. Adam gidiyor **Taksim Helâsi**’nın arkasında kulüp açıyor. Sidik kokusu anlaşılmasın diye içeriği duman dolduruyordu...”

Rüçhan Çamay’ın provası varmış. İzin istedi, gitti. Sanki hepsi o anı bekliyordu. Sözü hemen **Erol Büyükburç**’un çapkınlıklarına getirdiler. Ama yazılmaması koşuluyla anlattılar. ‘**Kayıt dışı**’ olsun istediler.

Ustaların isteği karşısında boynumuz kıldan ince ama **Erol Büyükburç**’un şümeşhur “**PATLİCANHİKÂYESİ**”nı anlatmadan, yazmadan ne zamana kadar durabileceğimi ise Allah bilir!

(29 Mart 1976)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Kan ve Gül (İskender Doğan) **2.Varlar Yoklar** (Şenay)
3.Yaşadıkça (Yeliz) **4.Mehmet Emmi** (Edip Akbayram-Dostlar)
5.Neydi Aradığım (Aydın Tansel) **6.Aklın Neredeydi** (Yeşim)
7.Ninni (Melike Demirağ) **8.Tanrım Bu Hasret Bitse** (Erol Evgin)
9.Haberler – Kurtulamazsın (Attila Atasoy) **10. Ne Varsa Bende Var** (Ajda Pekkan)

Rüçhan Çamay son plağını; kızı Melike Demirağ için yaptı:
“BU PLAK; BİR ANI... BİR VASIYET...”

Ey güzel anneler! Sizler için yazılan güzel sözler hiç bitip tükenir mi? **Ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz... Cennet, anaların ayakları altındadır...** Bunlar bugüne kadar çok duyduğunuz bildik sözler. Peki; sizlerin yarının anneleri kızlarınız için söyleyeceğiniz sözleriniz var mı?

Dememiz o kişimdide **Rüçhan Çamay**’a bir kulak verin. Onun kızına dediği gibi, siz de kızınıza **“Hakkındır sevecek, sevileceksin... Gelinlik çağına geldin yavaş yavaş...”** diyebilecek misiniz?

Bakin Pop Müzik dünyamızın ünlü **“Ana”sı Rüçhan Çamay**, son şarkısı **“Yavaş Yavaş”**ta kızı **Melike Demirağ**’a nasıl sesleniyor: **“Hakkındır sevecek, sevileceksin/Gelinlik çağına geldin yavaş yavaş/Bakarsın çiçek gibi bir genç kız olmuş/Dünyayı bir başka görür yavaş yavaş...”**

Bir zamanlar dizlerinizin dibinde oturtup, sarı saçlarını okşadığınız, geceler boyu ninniler söylediğiniz ama şimdi kocaman bir genç kız olan, gelinlik çağına gelen kızlarınızdan söz ediyor **Rüçhan Çamay**. Onların da sevmeye, sevlilmeye hakları olduğunu anlatıyor.

“Bu şarkıyı plak yaparken, kızınıza da bir mesaj gitti mi?”
“Biliyorsunuz ben Dünya Sevgi Birliği üyesiyim. İnsanların, birbirlerini sevmeleri için mücadele ediyorum. Bu mücadeleyi kızım Melike’ye de aşılama için çalıştım durdum. Bir gün ben de bu dünyadan göçüp gidince bu plak Melike’ye bir anı, bir vasiyet olarak kalır. O da kendi kızına dinletir. ‘İşte yavrum, büyükannen böyle demişti zamanında’ der. En azından scsimin bu dünyada kalacak olması benim için en büyük mutluluk olur.”

“O halde bu mesaj yalnızca Melike’ye değil?”

“Elbette! Gelinlik çağa varan kızlarını hâlâ minicik gören, onların da sevilip, sevmeye hakları olduğunu göz ardı eden tüm annelere... Bırakın, onlar da sevsinler artık gönüllerince...”

“Gün gelir yanarsın sen de benim gibi/Gün gelir soğursun güz yeli gibi/Bir ünlü şairin dediği gibi/Ayrılık sonradan kor yavaş yavaş...”

“Melike ilgili unutmadığınız bir anınızı anlatabilir misiniz?”

“Hiç unutmam, Göztepe’deyiz. Melike; o zamanlar 5-6 yaşlarındaydı. Bütün eğlencesi erkek arkadaşlarıyla çelik-çomak oynamak. Bir tek kız arkadaşının olduğunu hatırlamıyorum. Bir gün yatak odasında toz alıyorum. Melike’nin ‘**Muhteşem öldüüü**’ diye çığlık attığını duydum. Kendimi merdivenlerden aşağı nasıl attığımı bilemiyorum. Meğer kovboyculuk oynuyorlarmış. Abisi Muhteşem’i öldü diye yere yatırmış, bağırıyormuş...”

“Sonra?”

“Sonra ne olacak, hayatı boyunca görmediği bir dayak yemişti benden. Hâlâ da akıllanmış sayılmaz ya neyse...”

(19 Nisan 1976)

Ara Soğuk! Muhteşem, ne yazık ki bu anı anlatıldıktan 27 yıl sonra ‘gerçekten’ öldü... Hem de dramatik bir “son”la.. İşte o acı günün öyküsü:

Melike Demirağ’ın Kardeş Acısı

Melike Demirağ’ın kardeşi Muhteşem Demirağ, (49) Bodrum’da hayatına son verdi. İşsiz olan Demirağ’ın psikolojik tedavi gördüğü bildirildi. 14 yıldır Yalıkavak’ta yaşayan Demirağ, kendini balkona astı. Cesedini evin tamirat işini yapan inşaat işçileri buldu. İşçilerin haber vermesi üzerine olay yerine gelen jandarma ekipleri, Muhteşem Demirağ’ın intihar ettiğini belirledi.

Yeşilçam’ın bir dönem gözde oyuncularında yer alan, 1970-1985 yılları arasında 30’dan fazla film çeviren Muhteşem Demirağ’ın intiharı sanat dünyasında üzüntüye yol açtı. Demirağ, kardeşi Melike Demirağ’la en son 1,5 ay önce Bodrum’da verdiği konserde bir araya gelmişti. Demirağ’ın birlikte yaşadığı Rose Mary, son geceyi birlikte geçirdiklerini belirterek, “İstanbul’da psikolojik tedavi görüyordu” dedi.

(22 Ekim 2003)

“Beni siz delirttiniz... Evet evet, siz delirttiniz...”

CEM KARACA DELİRDİ

“N’aber Cem?”

“Zzzzzzt”

“Anlamadım!”

“Tızzzzt”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Üzerinize afiyet uzun zamandır İstanbul’da yaşıyorum da!”

“Yani?”

“Yanisi, yahnisi yok abicim! Artık darılmaca yok, ben bir deliyim...”

Cem Karaca, grubu **Dervişan**, **Eurovision Şarkı Yarışması**’nın müzik dünyasına armağan ettiği genç şarkıcı **Yeşim** ve **İskender Doğan** birlikte **45 gün** sürecek büyük bir **Anadolu** turnesine çıktı. Hem de organizatörlerin deyimi ile haftalar öncesinden iş bağlanmasına karşın nerelerde sahneye çıkacağını bilemeden. Bunun bir nedeni vardı elbette! Çünkü bazı illerde **Cem Karaca**’nın konser vermesi yasaklanmıştı.

Turne başlamadan bir gün önce **Cem Karaca** ile oturup, konuştuk. Uzun bir süre **İstanbul**’dan uzak kalacağından, yeni **45**’lik plağındaki şarkılar için stüdyoya girmiş, şarkılarını okumuş, bantlarını da plak şirketine teslim etmişti.

“**Yeni plağınızın A yüzünde ‘Beni Siz Delirttiniz’** adlı son besteniz var! Sizi kim delirtti?”

“Aslında biz dünyanın en akıllı toplumuyuz. Yüreklerimiz geniş, gönlümüz gani ve affetmesini bilimsel hale getirmişiz. Oysa

toplumumuzun içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik şartlar bir insanın ama bu insan belli bir eğitimden geçmiş ve egemen güçlerin kasten geri bırakma beyin yıkamasında düşünebilme yeteneğini yitirmişse, çıldırmasını gerektirir. Ama vurdumduymazlık ve ‘Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım’ anlayışları bizi belirli bir miskinliğe ve tavırsızlığa yöneltiyor...”

“Çözüm yolu delirmek mi peki?”

“Kuşkusuz değil. Ama çözüm gerçekleşmiyor. Yasalar çiğneniyor. Danıştay kararları uygulanmıyor. Ve çok üzücüdür ki aydın olmak zorunda olan Hafif Müzik sanatçıları kesiminde bir boşvercilik sürüyor.”

“Şarkınızda neler anlatıyorsunuz?”

“Bakırköy’deki oturduğum evden çıkıp, Beyoğlu’ndaki menajerimin ofisine gidene kadar yolda gördüklerimi anlatıyorum şarkımda.”

“Bu şarkınızı ilk kez HEY okurları için söyler misiniz?”

“‘Beni siz delirttiniz... Evet, evet... Evet siz siz siz... Kırmızı ışıktaki geçen şoförler... Ve boşverli türküler... Sahil yolundaki kazalar... Beyazcamda hayvanlar ve reklamlar... Denize düşen şu uçak... Yeşilçam’da baldır bacak... Beni siz delirttiniz... Evet, evet... Evet siz siz siz... Uçaklar, rüşvetler ve mobilyalar... Ve ahlak üstüne nutuklar... Günden güne ufalan ekmekler... Pasta yesin efendiler... Gaz tenekesiyle su kuyrukları... Ve bir başbuğun buyrukları... Beni siz delirttiniz... Evet, evet... Evet siz siz siz... Darılmaca yok ben bir deliyim... Ama beni siz delirttiniz... Gelin katılın siz de bize... Dostlarım hep Napolyon hepsi Sezar... Arada bir Hitler de çıkar...”

“Artık toplumsal yanı ağır basan şarkılar söylüyorsunuz ama ‘Nerdesin’ gibi aşk türküleriniz de var. Aşk şarkılarına da devam mı?”

“Aşka saygım var. Şapkamı çıkartırım. Ama şapkamın altında beynim var. Beynimde de ülkemin, halkımın ve dünya ülkelerinin sorunları. Kalbimde ise bu sorunların çözümünün ihtiraslı bekleyişi yatmakta. Bu iki hayati organım bunlarla meşgulken geriye aşk için işkembeden başka bir şey kalmıyor. Ama oradan kaynaklanmış bir aşk türküsü yazsam da piyasadakilerden aşağı kalmam sanırım.”

“Bugüne kadar hep piyasaya çıkmış plaklarınızdan derlenen albümler çıkardınız. Tamamen yeni eserlerden oluşun bir albüm yapmanın zamanı gelmedi mi?”

“Haklısın! Aslında bu tavır, ülkemizdeki sanatçı-plak şirketi sahibi çarpıklığının bir yansımasıdır. Anadolu turnesinin bitiminde

Dervişan ve ben, albüm için stüdyoya kapanacağız. Bu çalışma da ülke sorunlarından kaynaklanmış uzun bir öykünün, belirli bir kurgu içinde bir albüme dönüşmesi şeklinde olacaktır. Öykünün sözlerini büyük bir olasılıkla Ülkü Tamer yazacak, müziğini de biz yapacağız.”

(26 Nisan 1976)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Mehmet Emmi (Edip Akbayram-Dostlar) **2.Varlar Yoklar** (Şenay) **3.Ne Varsa Bende Var** (Ajda Pekkan) **4.Arap Saçı – Tımbıllı** (Erkin Koray) **5.Tanrım Bu Hasret Bitse** (Erol Evgin) **6.Kan ve Gül** (İskender Doğan) **7.Hayırdır İnşallah** (Uğur Akdora) **8.Esmerim** (Beyaz Kelebekler) **9.Gerisi Vız Gelir – Beni Benimle Bırak** (Nükhet Duru) **10. Kumsalda** (Özdemir Erdoğan)

“İzmirli Kız” Sezen Aksu’nun şansı “Haydi Şansım”la tutmadı...
SEZEN, “KUSURA BAKMA...” DEDİ!

Ona yakınları **İzmirli Kız** diyor. İlk kez **1974’ü 1975’e** bağlayan gece **Yılbaşı Özel Eğlence Programı’nda TRT** ekranlarına gelmiş ve “**Haydi Şansım**” adlı şarkısını söyleyerek, kendine bir şans kapısı aralamaya çalışmıştı.

Ama aradan onca zaman geçmesine karşın, bir daha sesi soluğu çıkmaz olmuştu. Sonradan öğrendiğimize göre o sıralarda **Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi’ne** girmiş ve kendini tamamen derslerine vermişti.

İzmirli Kız, sesini duyurmak istiyordu. Ancak **İstanbul’dan** uzaklarda **İzmir’de** yaşaması, derslerinden boğulacak hale gelmesi, hele hele o günlerde bir de evlilik yapması düşüncelerini gerçekleştirmesini engellemişti.

İzmirli Kız’a geçenlerde ekranda yine rastladık. Saç ve giyim şekli, müzik tarzı değişmiş, kendini baştan aşağı yenilemişti. Bu kez yeni bestesi “**Yaşanmamış Yıllar**”ı söylüyordu ekranda bir öncekinde olduğu gibi yine gülücükler dağıtarak.

Adını **İzmirli Kız** olarak duyuran **Sezen Aksu, 1954** yılında **İzmir’de** dünyaya gelmiş. Babası; **Milli Eğitim Müdür Muavinliği** görevini sürdürürken annesi de **İzmir Kız Lisesi’nde** öğretmenlik yapıyormuş. Sonra mı?

“Annemin de, babamın da eğitimle ilgili kişiler olması, bir yerde başka konularla ilgilenmemi engelliyordu. Fakat içimde müziğe karşı aşırı bir istek olduğunu hissediyordum. Rastlantılar sonunda beni bir plak stüdyosuna götürdü.

“İçinde ‘Haydi Şansım’ ve ‘Gel Bana’ adlı şarkılarımın bulunduğu

ilk plağımı doldurdum. Plakta ‘Haydi Şansım’ diyordum ama şansım pek tutmamıştı. Yılmadım. Şansımı bir kez daha denemeye karar verdim...”

Oysa içinde “Yaşanmamış Yıllar” ve “Kusura Bakma” adlı şarkılarının bulunduğu ikinci plağından çok umutlu **Sezen Aksu...**

Semra Görgülü adlı arkadaşıyla **İzmir**’de bir **Güzellik Enstitüsü** açan **Sezen**’in eşi **Engin Aksu**, halen **Kanada**’da doktora yapıyor. **Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi** ikinci sınıftan ayrılıp, **Kanada**’daki **Müzik ve Dans Okulu**’na kaydını yaptıran **Sezen Aksu**, önümüzdeki ekim ayında **Kanada**’ya uçacak. Üç yıl boyunca orada kalacak. Yalnızca yılda bir kez **İstanbul**’a gelip plak dolduracak ve tekrar kocasının yanına dönecek.

(3 Mayıs 1976)

*Ara Sıcak! Bu röportaj **Sezen Aksu**’nun yazılı basında benim tarafımdan yapılmış ilk röportajıydı. **Unkapanı Plakçılar Çarşısı**’nda **6. Blok**’taki **Şahinler Plak**’ta buluşmuş, bugünün 35 yıllık iki dostu olarak birbirimizi ilk kez orada görmüştük. Söyleşimizi plak şirketinde yaptıktan sonra çarşının en üst katına çıkmış, fotoğrafları da orada çekmiştik. Sonra da bu röportaj **HEY**’in “Uvertürler Sayfası” dediğimiz 58. yani son sayfasında yayınlanmıştı. Hey gidi günler hey!*

Müzik dünyasının yeni sevgililerini “dağ başında” bulduk!
NÜKHET İLE MEHMET ÇADIRDA YAŞIYOR!

“Ayol duydun mu, Mualla’nın kızı yeni bir sevgili bulmuş kendine! Oğlan tam bir sonradan görme. Mahalleye spor kırmızı bir araba ile geliyormuş. Mualla da artık neredeyse bakkala bile o arabayla gidecekmiş!”

“Sen onu boş ver! Bizim orada Mefaret var ya Mefaret... Önüne gelene ‘Mankenim’ diyormuş. Ama sen bilirsin işte...”

“Aynurcuğum, konuşacak çok şey var ama bilirsin dedikoduyu hiç sevmem...”

“Ben de canım ben de... Hadi sımarladık şekerim! Çaaav!” Nükhet Duru için “Yuva yıkan kadın” dediler, “Yuva yıkanın yuvası olmaz” dediler. Onu çağdışı kalmakla suçladılar. Mehmet Teoman’ın aklını onun çeldiğini söyleyenler bile çıktı.

Ve birbirlerini deli gibi sevdiklerini söyleyen, bundan böyle ayrılmalarının söz konusu bile olamayacağını, dedikodulardan da bıkip usandıklarını söyleyen Nükhet Duru ile şarkı sözü yazarı Mehmet Teoman, çıkar yolu İstanbul’dan kaçmakta buldular.

Kemerburgaz’a giden yol üzerinde, yeşillik buldukları bir dağ başında çadırlarını kurdular. Artık yel onlar için esiyor, kuşlar onlar için ötüyordu.

“Ne zaman, nerede, nasıl tanıştınız?”

Mehmet: “Tam bir yıl önce Lunapark Gazinosu’nda tanıştık. Nükhet o zaman ‘Aklımda Sen/ Karadır Kaşların’ plağını yeni yapmış ancak hiç memnun kalmamıştı. Yeniden şarkı yazacak birini arıyordu. Kader, karşısına beni çıkardı.”

Nükhet: “Beraberliğimiz böyle başladı. Bu arada sürekli ileriye dönük fikirlerimi alıyor ve benim için özel bir şov hazırlamak istediğini söylüyordu. Haziran 1975’te ben sürmenaj olup yatağa düşünce bütün planlarımız da suya düştü.”

Mehmet: “Para kazanmak zorunda olduğum için bunun üzerine çalışmalarımı İzmir’de Seyyal Taner ile sürdürmeye başladım. Eylülde ondan ayrılınca Fransa’ya gittim. İstanbul’a döndüğümde yeniden Nükhet’le beraber olmaya başladım.”

Nükhet: “Ekim ayında çalışmaya başladık. Kasım ayında da Playboy Kulüp’teki Nükhet Duru Show’u sergileme imkânı bulduk. O sıralarda ‘Beni Benimle Bırak/Gerisi Vız Gelir’ adlı plağım da çıkmıştı.”

Mehmet: “Nükhet’in sanat yönetmenliğini de üstlendiğim için artık gece-gündüz beraber olmaya başlamıştık.”

“Aranızdaki duygusal yakınlaşma ne zaman başladı?”

Mehmet: “Geceli-gündüzlü çalışmaya başladıktan sonra. Ocak 1976’dan itibaren hayatımızı birlikte sürdürmeye karar verdik.”

“İlk evliliğiniz ne zaman başlayıp bitmişti?”

Mehmet: “1968’de Fatma Teoman ile evlendim. 1973’te Ömür dünyaya geldi. 1975’in Ocak ayında da boşanmaya karar verdik.”

Nükhet: “Mehmet’le Ocak 1976’dan sonra beraber olmaya başladığıma göre hiçbir zaman yuva yıkan kadın olmadım.”

“Birbirinizi böylesine sevdiğinize göre evlilik yakın olabilir mi?”

Mehmet: “Sanmıyorum. Şu an için evlilik imkânsız. Nükhet’in zirveye oturduğunda yapacağı bir dolu çalışmayı engelleyebilir şimdi yapılacak bir evlilik. Nükhet, müziği de sahnede bırakmaya kararlı olduğuna göre...”

Nükhet: “Ne zaman anne olmak ve sahneyi bırakmak istersem işte o zaman evleniriz.”

İki sevgili, **Kemerburgaz** dolaylarındaki çadırlarında bir süre daha kalmaya niyetliydi. “**Ne zaman ki...**” diyorlardı “**dedikodular biter... Kimse işimize karışmaz. İşte o zaman İstanbul’a döneriz...**”

(17 Mayıs 1976)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Ne Varsa Bende Var (Ajda Pekkan) **2.Arapsaçı – Tımbıllı** (Erkin Koray) **3.Tanrım Bu Hasret Bitse** (Erol Evgin) **4.Mehmet Emmi** (Edip Akbayram-Dostlar) **5.Hayırdır İnşallah** (Uğur

Akdora) **6.Hayret** (Sibel Egemen) **7.Gerisi Vız Gelir – Beni Benimle Bırak** (Nükheth Duru) **8.Bütün İçkiler Benden** (Alpay) **9.Anayasa** (Selda) **10.Denizaltı Rüzgârları** (Okay Temiz)

Tarih kitapları, ilk insanların kullandığı en doğru zaman ölçme aracı olarak **“Güneş Saati”**ni yazar. **Eski Mısır**’da yaşayan insanların geliştirdiği bu saatler, daha sonra yerini **Çinlilerin** bulduğu **“Kum Saati”**ne bırakmıştı. Günümüz insanının en önemli ihtiyaçlarından biri olan saatlerin, sanatçıların yaşamında ayrı bir yeri vardır! Örnek mi? İşte **Ömür Göksel** ve işte onun **24 saati**...

“Normal vatandaşın yataktan kalkma saati olan 06.00-08.30 arası, çoğu sanatçılar için yatağa girme saatidir. Bu sizin için de geçerli mi?”

“08.30’da yavaş yavaş kendime gelmeye başlarım. Evde yoksam komşu Tacettin Bey’e uğrarım gece acaba orada mı kaldım diye! Önce sağ sonra sol gözün açılışı. On dakika kadar ‘Neredeyim ben?’ adlı serüven. Birden yerine gelen şuur, işte sabah budur.”

“Eşiniz Hülya Hanım ile çocuklarınız Sonat ve Serenat da sizinle aynı saatte mi kalkarlar yataktan?”

“09.30 direkt Adalar, Haydarpaşa’ya uğramaz. Pardon; haa evet onlar da benimle birlikte kalkarlar. Yatakta ilk işim günlük gazetelere bakıp cinayet, kaza, yangın, soygun gibi iç ferahlatan haberleri okumak olur.

“Böylece gününe mutlu başlar o hızla çocukları haşlarım. Ara sıra da rafadan yaparım. Karımın güzel sesini; Frank Sinatra’nın çirkin sesiyle örttükten sonra kahvaltı masasına oturulur. Ama ben sandalyeye oturmayı tercih ederim.”

“Kahvaltı ederken müzik dinler misiniz?”

“Tüm ev halkı grisini, ben de mavisini eşliğinde Çaykovski

dinleyerek çayımı yudumlar, mutlaka ağzımı yakarım. Sonra kahvaltı masası toplanır, kare kökü alınıp, çarpanlarına ayrılır. Artık işç gitme saati geldiğinden kol saatimi takarım ve de nurlu ufuklara doğru gerinerek bakarım.”

“Sabahları nefes açmak için özel bir metodunuz var mı?”

“Dairenin kapısı, asansör kapısına, asansörün kapısı da arabanın kapısına çok yakındır. Ama ben her defasında arabanın anahtarını evde unuttuğum için bu trafiği günde üç kez tekrarlayarak ve elimi mutlaka bu üç kapıdan birine sıkıştırarak önce sesimi sonra da nefesimi açarım.”

“Tokyo Hilton Oteli’nde şarkı söylemek için aldığınız teklifi değerlendirecek misiniz?”

“Japonya’dan sık sık broşür, ara sıra da şarkıcılık teklifi gelir. Demek ki Japonların elinde broşürden daha az teklif var. Hem ‘Japonlarla aramızda teklif mi var!’ diyeceksiniz Zaten Japonlar ne demiş? Ne bileyim ben Japonca bilmem ki! Beni Japon oyununa getirip Tokyo Hilton’da çalıştırmaya zorluyorlar...”

“Büroda iş bitti. İstikamet doğruca ev mi?”

“Saatin 18.30 olduğunu anlayınca evin yolunu tutarım. Yolu tutarken kirlenen ellerimi yıkar, yemek için masaya otururum. Yemekten sonra gözüm bazen TRT’ye takılır. Gol girerken, seyirci Yaşar Bey’i gösteren kameramanları, Necefli Maşrapa’yı ikide bir gözüme sokan teknik sorumluları, millet rekor kırarken pot üstüne pot kıran spikerleri, dedeme gençliğini hatırlatıp tahrik ederek, ninemi zor durumda bırakan filmleri saat 22.00’a kadar hayret ve gafletle seyrettikten sonra can havliyle kendimi dışarı atarım.”

“Can Havli ile tanışır mısınız?”

“Çok eski bir arkadaşımdır. Eşi Canan Havli ile sık sık ziyaretimize gelir. Boğaz’da oturuyorlar!”

“Anlaşıldı Can, Boğaz’dan gelir! Peki Ömür Göksel, gaziinoya ne zaman gider?”

“Saat 22.30’da sahnede yimdir. Masasında sızmak üzere yken ayılıp, benden ‘İçki Sigara’ adlı şarkımı söylememi isteyen Ali Rıza Bey’in 3 dakika içinde beni 4 defa selamlamasına karşılık verip, programımı bitiririm. Patron yine ‘Affedersin Ömür! Gene sıkışığım. Yevmiyeni üç gün sonra vereceğim’ türünden acıklı laflarını her geceki gibi tekrarlar. Ben de son şarkımla ona karşılık veririm: ‘Ha Üç Gün Önce Ha Beş Gün Sonra...’”

(17 Mayıs 1976)

İlerici müzik emekçilerinin örgütlenmesi için...
CEM KARACA, DERNEK KURUYOR!

Yeşim, son şarkısının bir yerinde “**Bir elin nesi var, iki elin sesi var**” diyordu! Geçtiğimiz ay **Yeşim**’in bu dizelerinin doğruluğunu kanıtlayan bir turne düzenlendi. Ve **Cem Karaca-Dervişan, Yeşim ve İskender Doğan**, çıktıkları büyük **Anadolu** turnesinden yüzlerinin akıyla ve aldıkları önemli kararlarla **İstanbul**’a döndüler.

Alınan kararlardan en önemlisi; tüm müzik emekçilerini bir çatı altında toplamayı amaç edinen bir derneğin kurulması idi. Onu takip eden kararlar arasında, **Yeşim**’in **Cem Karaca**’nın iki bestesini plak yapacak olması, **İskender Doğan**’ın da artık bir grup kurarak yoluna öyle devam etmesi kararları da vardı.

“Sayın Cem Karaca; böyle bir dernek kurma fikri nereden doğdu?”

“Türkiye’deki tüm ilerici müzik emekçilerinin, müzik tarzı ayırmaksızın bir araya gelip örgütlenmelerinin zamanı geldi de geçiyor bile. Bu noktadan yola çıkarak, uzun zamandır kafamda oluşturmaya çalıştığım dernek kurma düşüncemi bu turne sırasında **Yeşim ve İskender** dostlarıma açtım. Verdikleri olumlu cevap ve önerime getirdikleri yeni boyutlar için kendilerine teşekkür ediyorum.”

“Derneğinizin çizgisi ne olacak?”

“Çizgimiz açık. Türkiye’de üretilen müziğin pazarlanması yürekler acısı görüntüdedir. Şarkıcı-Çalgıcı-Plakçı-Gazinocu-Organizatör ilişkisi nereden bakarsanız bakın kokar. Beyoğlu’nun arka sokaklarında kurulu olan organize bürolarında iğrenç Bizans

entrikaları döner. Çark; sanatçıyı emer, posasını çıkartır. Ve o çark hep plakçıdan, gazinocudan yana döner...”

“Derneğinizi adını koydunuz mu?”

“Tam bir isim belirlemiş değiliz ama Tüm-San ya da San-Der olabilir.”

“Neler yapacaksınız?”

“Az önce saydığım çarpıklıklardan tedirgin olan tüm müzik çalışanlarına kucakımızı açacak ve onları aynı çatı altında bir araya toplamaya çalışacağız. Bu dernek, müziği halkın ayağına götürecektir. Bugün sade vatandaşın bir gazinoya gitmesi imkânsız. Bir konser bileti 30 lira. Bu dernek; işçiye, köylüye yönelecek ve onları, gerçek Türk sanatçılarıyla buluşturacak.

Bu dernek; televizyonlara çıkmayan tüm sanatçıları, televizyona gerek duymadan halkla bütünleştirecektir. Bu dernek; kendi çizgisindeki ilerici bütün öteki kuruluşlarla sıcak ilişkiye girecek ve onların konserine gidip katılacaktır.”

“Yeşim Hanım, aldığınız yeni kararları öğrenebilir miyiz?”

“Bu derneğin amaçlarından biri de üye olsun olmasın müzik emekçilerine iş bulmak! Şöyle ki, aramızdan bir arkadaş’a ‘iş’ geldiğinde, yanında mutlaka bir-iki sanatçımızın daha yer alması koşulu konacak. Böylece işsizliğin de önüne geçilecek. Ayrıca üye arkadaşlarımız arasında şarkı sözü-beste alışverişi sağlanacak. Bunun ilk uygulaması olarak da ben sözü ve bestesi Cem Karaca’ya ait olan ‘Bir Öğretmene Ağıt’ adlı şarkıyı plak yapacağım...”

(31 Mayıs 1976)

Ara Sıcak! Yukarıdaki röportaj HEY’de yayınlandığı gün, piyasaya çıkan en büyük rakibimiz TV’de 7 Gün dergisinde “yukarıdaki ekip”le ilgili bir başka bomba haber daha vardı:

“Yeşim, Dervişan’ın davulcusu Sefa Ulaştır ile evleniyor...”

Yeşim de Sefa da can arkadaşım ya! Haberi atladığım için fırçayı yedim! O hışımla çevirdim Yeşim’in telefonunu! “Aşk olsun!” dedim. “Bana niye haber vermediniz?...”

Yeşim ne dese beğenirsiniz: “O gün toplu olarak fotoğraflarımız çekilirken, durumu anladın diye düşünmüştük...”

O günden sonra “sanatçı durumları”na daha dikkatle bakmaya başlamıştım... Haa sahi onlara “gıcık” olmuştum ya! Nikâh haberlerine şu espiyle başladım:

“Kızını başı boş bırakırsan ya davulcuya varır ya da zurnacıya...”

İİEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Bu Ne Dünya Kardeşim – Yalan Yalan (Yeliz) 2.Gerisi Vız Gelir (Nükhet Duru) 3.Onlar – Pam Pam (Neco) 4.Son Verdim Kalbimin İşine (Seyyal Taner) 5.Beni Siz Delirttiniz (Cem Karaca-Dervişan) 6.Hayret (Sibel Egemen) 7.Hangisi – İlk ve Son (Serpil Barlas) 8.Kusura Bakma – Yaşanmamış Yıllar (Sezen Aksu) 9.Ayrıldığıın Günden Beri (Erdem Alkın) 10.Çisil Çisil Yağmur (Aydın Tansel)

Erkin Koray ile “Cümbür Cemaat”:
YANIMDAKİLER Mİ?.. BÜYÜK HATA...

“Merhaba Erkin Baba!”

“Sağ ol...”

“Nereye böyle cümbür cemaat?”

“Doğu’yla, Batı’nın tam ortasına.”

“Yanımdakiler kim?”

“Büyük Hata...”

“Büyük Hata mı?”

“Yeni grubum! Üç yıldır Belçika’da baget sallayan kardeşim Korkut Koray da katıldı aramıza. Sonra sekiz yıldır birlikte çalıştığımız bas gitarist Aydın Şencan var. Bir de gitarist Orhan geldi. Büyük Hata tamamlandı...”

“Bugüne kadar büyük bir hata yaptığınıza inanıyor musunuz?”

“Mutlaka bir hatam olmuştur ama pişman olmak huyum değildir.”

“Yeni plağınızdaki ‘Cümbür Cemaat’ şarkısı Türk Pop Müziği’ne yeni bir soluk getirecek mi sizce?”

“Bu kez iddialıyım. Şarkının, bir özelliği; tamamen Türk enstrümanlarıyla çalınmış olması. Bunun yanında da tam bir Batı yorumu var. İlk kez bir şarkımı Doğu ile Batı’nın tam ortasında görüyorum. Müzik şekli olarak önemli bir yol açıyor Türk Pop’unda. Müziğimizi dünyaya tanıtmakta yeni bir adım olabilir.”

“‘Cümbür Cemaat’i şöyle bir dinleyebilir miyiz?”

“Dün yine seni andık cümbür cemaat... Andık ayazda kaldık cümbür cemaat... Kahkaha attık durduk... Her yerde seni sorduk... Sordukça hasta olduk cümbür cemaat... Şişeler elimizde cümbür

cemaat... Leblebi cebimizde cümbür cemaat... Hasret var içimizde... Sen yoksun aramızda... Şüphe var kafamızda cümbür cemaat... Gel artık bekliyoruz cümbür cemaat... Seni sayıklıyoruz cümbür cemaat... Hiç mutlu olmuyoruz... Meşkten zevk almıyoruz... Hep seni arıyoruz cümbür cemaat... Cüm bürü cüm cüm cüm bürü bürü cüm bür... Cümbür cemaat cümbür...”

“Bu yıl da Avrupa turnesi var mı?”

“Kısa doğru Almanya’ya gidip, ‘My Delight’ı tamamlayacağım. Plak sanırım 1976 sonunda Almanya’da çıkar. Avrupa’da çıkacak olan ilk plağım olduğu için heyecan duyuyorum.”

“Avrupa’da Yabancı Pop Müzik’teki gelişmeleri izleyebiliyor musunuz?”

“Yabancı müzik basınıni sürekli takip ettim. Swett, Jethro Tull, Fats Domino, Black Sabbath ve Magma’nın konserlerine gittim. Kendimi yetiştirmem ve ülkeme daha katkılı olabilmem açısından çok yararlı oldu.”

“İkinci albümünüz için bir hazırlığınız var mı?”

“Yeni plak şirketimin ortaklarından Orhan Gencebay’la ikinci albüm için çalışmalar yapmaya başladık. Müzikseverlere bir ‘Erkin Koray Tarihi’ sunmak istiyoruz...”

“Nâzım Hikmet’in ‘Türkü’ adlı dizelerini plak yapmıştınız. Yenileri gelecek mi?”

“Hissettiğim bir şey olursa yine besteler, söylerim.”

“Müziğe politikanın karışmasına ne diyorsunuz?”

“Şimdi Cem Karaca bunu yapıyor. Cem, halen Türkiye’de en beğendiğim sanatçıdır. Ben sağın da solun da ilerisinde olduğum için bu konuda pek bir şey söylemek istemiyorum.”

(30 Ağustos 1976)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Kusura Bakma (Sezen Aksu) **2.Akılsız Başa Fayda Yok** (Gökben) **3.Çisil Çisil Yağmur** (Aydın Tansel) **4.Of Aman Aman** (Nilüfer) **5.Son Verdim Kalbimin İşine** (Seyyal Taner) **6.Kafadar – Çingene** (Lâle Belkıs) **7.Öğretmenin Aşkı** (Özdemir Erdoğan) **8.Haftaya - Hasret Ne Güzel** (Mine Kürkçüoğlu) **9.Unutamıyorum** (Ercan Yenel) **10.Beni Siz Delirttiniz** (Cem Karaca-Dervişan)

Pek çok çevre; onları “rakip” hatta “düşman” göstermeye çalışıyor
ama...

**BARİŞ MANÇO: “ÖLÜM, YAŞAM DENEN RÜYADAN
UYANMAKTIR”**

**CEM KARACA: “KİMSE MEVLANA’NIN ÖLDÜĞÜNÜ
SÖYLEYEMEZ”**

Cem Karaca’yı Cem Karaca yapmaya “Resimdeki Gözyaşları”
ile başlayıp **“Beni Siz Delirttiniz”**e kadar gelen **Cem Karaca...**
Barış Manço’yu Barış Manço yapmaya “Dağlar Dağlar” ile
başlayıp, **İngilizce “Baris Mancho”** albümüne kadar gelen **Barış
Manço...**

Pop dünyasının bu iki ünlü sanatçısı, özel bir röportaj için **ilk
kez HEY** objektifi karşısında bir araya geldi. Güncel olaylardan
yararlanarak derlediğimiz soruları cevaplandırıdılar.

**“Topluma karşı bir göreviniz var mı, varsa bu görev
nedir?”**

BARİŞ: “On beş yılı geride bıraktık. Bu on beş yılı ve bundan sonra
olacakları birkaç satıra sığdırmak olanaksız. Dinleyici, seyirci... Bizi
seven, destek olan halkımız bugüne kadar bende ne bulmuşlarsa,
benim görevim ‘o’dur. Bir kuşak bizlerle beraber büyüdü.

“Emrah’ı, Yunus’u, Pir Sultan Abdal’ı duydu, öğrendi. Bugün
yollar değişti. Daha başka şeyler söylüyoruz. Müziğimi doktrinler
üstü, ideolojiler üstü tutmak çabasıındayım. Kendi müziğimi ‘Bu
da Türk Müziği türlerinden biridir’ diye Batılılara sevdirmeye
çalışıyorum. Şayet bu bir görevse benim görevim budur.”

CEM: “Biz, gençlik ve kitleyle diyalogu olan sanatçılar olarak,
topluma nasıl yararlı olacağımızı, ince bir araştırmayla saptayıp

kitlenin daha doğru ve gerçeğe yönelmesini sağlayacak eserler üretmeliyiz. Kuşkusuz bu üretimin, belirli bir ekonomik ve sosyal bazı tavırları önermesi de kaçınılmaz.”

“Doktor Christian Bernard kalp naklinde yeni bir yöntem geliştirdi. Çift kalple yaşama olayı gerçekleşmek üzere! Türkiye’de bir sanatçının yaşayabilmesi için nasıl bir yöntem geliştirilmeli sizce?”

BARİŞ: “Bin küsur yıllık geçmişinde bir tane Mimar Sinan, iki-üç çini ustası, tek tük halk şairi yetiştirebilmiş olan toplumumuzda sanatçı bugün de kaderiyle baş başa. Bir yanda ekmek kaygısı öte yanda dış baskılarla bunalmadan ne kadar yaşayabilirse o kadar yetişebilir. Ben yine de mutluyum. Daha 10-15 yıl öncesine kadar sanatçının; köçek, çengi, sazende, cambaz, hokkabaz diye tanımlandırıldığı bir toplumun parçalarıyız. Fikrimiz ancak bugün soruluyor...”

CEM: “Türkiye’de sanatçı; Osmanlıdan kalan bir ekonomik ve dinsel yaklaşım sonucu zor yetişmektedir. Hele ki söz konusu Hafif Müzik ve artistlik olduğunda bu son çeyrek yüzyıla kadar bu dallarda sanat üretmek isteyenler oyuncu iseler, mahkemelerde yine rol kesiyorlar gerekçesiyle tanıklıkları bile geçerli sayılmıyor. Müzisyen iseler; ‘Kızını başı boş bırakırsan ya davulcuya varır ya zurnacıya’ gibi sövgü dolu bir yaklaşımla evlenmekten bile yoksun kalmışlardır.

“Türk Hafif Müzik topluluklarının en ünlüleri bile gittikleri kentlerde Emniyet’e, kadrolarındaki elemanların kimliklerini ve vesikalık resimlerini göstermek zorunda bırakılmaktadırlar. Bu sayageldiklerim yalnızca sanatı ve sanatçıyı engelleyen olgular. Kaldı ki sanatçı, engellenmek bir yana desteklenmek ister. Bunu da ancak Devlet Baba gerçekleştirebilir.

“Sözgelimi Batı’da olduğu gibi kentlerin geniş alanlarında tatil günlerinde halka açık konserler düzenlense hem halkımızın çok sesli müzik kültürü hem de bu işi piraşkına yapan sanatçılara saygısı gelişir. Bu aklıma gelen ilk örnek. Yoksa; salt Türk sanatçısını desteklemek için kurulacak bir Uzmanlar Komitesi, bu konuda çok daha sağlam ve akılcı öneriler getirebilir.

Halkımızın yaratıcılığına, hele bir Vanlıya, İstanbulluya aynı fırsat eşitliği anlayışıyla yaklaşıldığında sonucun olağanüstü çıkacağından hiç kuşku yok.”

“Ülkemizdeki geri kalmışlık müzik alanında da kendini hissettiriyor. Kalkınmakta olan ülkeler düzeyine ulaşabilmek

için sanayileşme çabaları sürdürülürken, müziğimizin geri kalmışlıktan kurtulması için alınacak önlemler neler olabilir?”

BARIŞ: “Biz toplum olarak geri kalmayı çok sevdiğimiz gibi katiyen yerimizden kıpırdamamaya da kararlıyız. Örneğin bütün İstanbul’u dekor olarak süsleyen trafik lambalarına kesinlikle uymayarak, tarlada gezinir gibi yürümeye azimli bir toplum, tabii ki Cem’in ya da benim yırtınmamla, sahneleri istila eden yeteneksiz, sazdan, sözden yoksun, artiz makûlesini seyretmekten vazgeçmeyecektir.”

CEM: “Müzik; endüstrileşme aşamasına geldiğinde, her endüstriyel üretim gibi belli olanakları gereksinir. Pazar yani tüketici, hammadde yani müzikal materyal, altyapı kuruluşları yani kaset stüdyoları, konser salonları, üretici kadrolar yani şarkıcı, çalgıcı ve teknisyenler, pazarlamayı tüketicinin dilek ve yoğunluğuna göre düzenleyecek uzmanlar ve bu işin üreticileri için gerekli sosyal güvence.

“Birinci koşuldaki pazar ögesi; üzümlere belirteyim elverişsizdir. Çünkü en azından üretilen müziği dinlemek için gerekli araçlar; radyo, teyp, pikap öncelikle elektrikle çalışan araçlar olduğundan ve de satın alınmak istenildiğinde belli bir maddi olanağı gerektirdiğinden Türk toplumunun büyük çoğunluğunu pazar olarak görmemiz olanaksızlaşmaktadır.

“Geriye sakız çiğneyerek, foto-roman okuyarak ve yıldız falı takip ederek hayaller kuran ve bir transistör toplumu görünümünde olan ‘Arancıman’ alıcısı kalmaktadır ki kanımca endüstriyel aşamada tüketici ögesinin gerekliliği adına yetersizdir. Besteden çok yabancı şarkılara Türkçe söz yazarak hammadde sağlanma yoluna gidildiğinden, bu kalitesizlik ‘Arancıman’ alıcısını oluşturmakta ve ülke çoğunluğunun sosyolojik ve kültürel yapısına ters düşerek, belki ileride alıcı durumuna gelebilecek kitleyi bile itmektedir.

“Türkiye; en önce elektronik endüstrisini kuramamıştır. Kayıt olanakları ilkelden de ötedir. Ancak Türk otomobil tamircilerinin Ford arabaya, Mercedes parça takıp yürütmeleri gibi aslında zekâ dolu, ancak akılcılıktan ve rantabileden uzak yöntemlerle plak kayıtları yapılmaktadır.

Devletin radyo ve televizyonundaki kayıt araçları ve yöntemleri ise elektronik değil ‘Allah Büyüktronik’tir. Konser salonları ve müzikhollere gelince; tiyatro salonları dışında akustik kurallara uygun tek bir lokal yoktur. Ülkemizde müzik; spor salonlarının o ‘Haydi Bastır’dan gayrısına elvermeyen uğultusunda ve gazinoların

iri birer meyhaneden başka bir şey olmayan karmaşalığında üretilmektedir.

“Üretici kadroların durumu da pek iç açıcı değildir korkarım. Öncelikle tek bir 45’lik plakla üne kavuşan şarkıcı takımı, arkasına bir topluluk kurmayı düşünmemekte bu da yetenekli çalgıcıların ortaya çıkmasına olanak vermemektedir. Giderek bir şarkıcı enflasyonu kaçınılmaz olmakta, üretilen plaklar hep aynı düzenleyicilerin (aranjörlerin) aynı stüdyo çalgıcılarıyla çalışmalarının ürünü olduğundan müzikal eşlik de tek düzelikten kurtulamamaktadır.

“Teknisyenlerimiz ise bir elin parmakları kadar az sayıdadır. Kaldı ki bu arkadaşlarımızdan kaçının elektronik eğitiminden geçtikleri de ayrı bir sorundur. Uzman pazarlayıcılar ise bugün karşımıza Tarlabası’nın arka sokaklarındaki bürolarında, üst dudaklarının üzerinde özenle kesilmiş ince bıyıkları, parmaklarında iri birer yüzükle çıkan organizatörler ve plak şirketlerinin müzik estetiğinin ilkokul diplomasından yoksun yöneticileri olarak çıkmaktadır.

“Müzik emekçilerinin örgütlendiği bir sendika kurulsa bile, çoğu yeraltı dünyasının önde gelenleriyle organik bağ içinde bulunan müzik işverenleriyle nasıl emekçiden yana bir toplu sözleşme yapılabilir ve bu ne kadar yürür? Sonuçta sorun; bütün gövdeyi sarmış bir kanserdir bence!”

“Beslenme konusunda önemli miktarda protein açığı içinde bulunan ülkemizde bu açığın kapatılması için çözüm olarak gözler balıkçılığın geliştirilmesine dikilmiş durumda. Peki beste konusunda önemli bir açık içerisinde bulunan müzik dünyamızda bu açığa nasıl bir çözüm aranmalıdır?”

BARIŞ: “Balıkçılığı Cem halledecek inşallah. Ben de yakında yumurta üretimine başlayacağım. Şaka bir yana ‘Kimin evini kime soruyorsunuz?’ diye bir laf vardır. Biz ikimiz de bu açığı kendi çapımızda kapatıyoruz.”

CEM: “Yasa dışı yoldan avlanıp, kısa yoldan yükünü tutmayı amaçlayan balık ağlarının sayesinde can çekişen balıkçılığımız, protein sorununa çözüm getirir mi bilemem. Ancak bugüne dek Asur, Sümer, Hitit, Grek, Pers, Roma, Arap ve Oğuz kültürlerinin kaynaşmasından doğan Anadolu folkuna sırtını dayayan çağdaş dünyanın çok sesliliğine yönelik beste çalışmaları çok yararlı olur kanısındayım.

“Ancak bestecilerin telif hakları yasal güvence altına alınıp, emeklerinin karşılığı kendilerine ödenmezse üretimden kaçan

bestecileri kimse suçlayamaz doğrusu. Parlamenter aylıklarının 5 haneli yazıldığı ülkemizde bir Âşık Mahzuni Şerif, eseri bir başka sanatçı tarafından plağa okunduğunda 500 lira telif hakkı alırsa, Türk Hafif Müziği'ndeki beste açığı kolay kolay kapatılamaz.”

“Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay, fırıncılarla savaşı, Kıbrıs Savaşı’na benzetti. ‘Bir Kıbrıs Savaşı’nı da biz burada veriyoruz. Ekmekteki sömürüyü halkımıza anlatacağız’ dedi. Sizler de kaset sorununu bir savaşa benzetip, plak konusundaki sömürüyü anlatır mısınız?”

BARIŞ: “Vedat Dalokay, saygıyla selamladığım, erdemli bir idareci. Onun sütünü de, ekmeğini de sırtıma alır, Ankara sokaklarında satarım. Ancak onun çizgisinden kaç idareci, yetkili bakan vs. bu ahlak dışı konuya eğilip, bu saygısız fikir hırsızlarından hesap sorar?”

“Milyonlarca kaset, kaçak olarak yurda girmektedir. Yani milyonlarca ‘Doyçe Mark’ yurt dışına kaçmaktadır bu biir! Bizim plak kazancımız yüzde bin oranında düştüğünden, mali yılbaşı ödediğimiz vergiler de o oranda düşmüştür. Yani devletin kasasına vergi girememektedir; bu da ikiii! Kanımca bu konuda söylenecek fazlaca bir şey yok. Tanzimat Devri’nde de aynı şeyler oluyordu.”

CEM: “Hani Dr. Frankenştayn, istemeyerek bir canavar yaratır, sonunda da o canavar, doktoru öldürür ya! Ben kaset sorununu, plakçıların kendi yarattıkları bir canavara benzetiyorum. Ama sonuçta öyküde olduğu gibi plakçılar mı kasetçileri alt eder yoksa tersi mi olur bilemem. Ama bildiğim kadarıyla şu anda plakçılar, kendi sanatçıların kasetlerini kendileri yapıyorlar.

“Kendi adıma buna karşıyım. Çünkü şirketim bana ödediği bir para karşılığında benden bir plak hakkını alır. Ama o plaktaki parçaları kalkıp, kasete dönüştürdüğünde ve bunu pazarlayıp, bundan ikinci bir kâr elde ettiğinde bana da bir ücret daha ödemek zorundadır. Bana ödenmesi gereken ancak ödenmeyen ek ücretin yüzde 15 tutarı da maliyeye ödenmez.”

“MTA Sismik 1 Hora gemisi, uluslararası sularda araştırmalar yapacak. Türk sanatçıları da yıllardır uluslararası alanda araştırma yapıyorlar. Neden hâlâ kesin sonuç alamıyoruz müzik adına?”

BARIŞ: “Açıkçası Sismik 1’in ne araştırdığını pek bilmiyorum. Halkımıza bu konuda yeterli bilgi verilmediği kanısındayım. Hoş; bu ülkede hiçbir zaman, hiçbir konu halka öyle enli boylu anlatılmadı. Ben de öyle fazla enli boylu anlatmadan yurtdışında bir long-play

hazırladığımı söyleyeyim. Kasım sonu çıkacak. Göreceğiz.”

CEM: “Kanımca uluslararası pazarda bizim için söz sahibi olmak olanaksız. Batı’ya gideceksin. Adam ürettiğin tınıyı beğenecek. Stüdyoya girip, plak yapacaksın. Ve ondan sonra da en az üç ay plağın basılması, tanıtılması için kendi olanaklarınla orada yaşayacaksın. Bu işi de Türkiye’den çıkarken yanına alabileceğin azami döviz tutarı olan 600 Amerikan Doları ile bu işi başaracaksın.

“Gözün kesiyorsa; ne işin var Batı’da şarkıcı olmak için uğraşmaya! Gel Türkiye’de Maliye Bakanı ol da hiç olmazsa vatan kurtulsun. Ancak TRT’mizin yaptığı gibi Eurovision’a katılmama kararı alıp devekuşu gibi gerçeklerden saklanmak için kafamızı kuma gömmektense, Çin Hindî’ndeki bir festivali bile değerlendirme yoluna gidilirse o zaman belki Batı ile ilişki kurulur.”

“Guguk Kuşunun Yuvasının Üstünden Biri Uçtu” filmi ile Oscar ödülünü alan Milos Forman, şimdi de ‘Hair’ müzikalini sinemaya uyarlayacağını açıkladı. Böyle bir müzikal hazırlamayı hiç düşündünüz mü? Böyle bir müzikalin Türk toplumuna katkıları ne olabilir?”

BARİŞ: “Müzikli destan hazırlamayı düşündüm. İki tane de yazdım. ‘Baykoca Destanı’ ve ‘Kayaların Oğlu 2023’. Ancak bunları sahnelemek şimdilik olanaksız. Tek sorun; para. Milos gibi Oscar ödüllü bir yapımcı maddi konuları yüklenebilirse, Konservatuar ve Opera’nın desteği ile... Kültür Sarayı da bir ay için bize... Yani... Olmaz! Vazgeçin...”

CEM: “‘Hair’ müzikalinin 70’li yılların başında ülkemizde de sahnelendiğini anımsıyorum. Bu olayın Türk toplumuna ne yönde katkıda bulunduğunun değerlendirmesini; tiyatro eleştirmenleriyle, toplumbilimcilere bırakarak hemen belirteyim ki; Türk halkının gerçeğinden kaynaklandığında, böyle bir olayda değil oynamak perdecilik bile onur olur benim için. Ancak; büyük bir ekonomik güç gerekmektedir. Ufak prodüksiyonları bile karşılayamadığından perdelerini indiren bir dolu özel tiyatro var. Bence bu işin üstesinden ancak ödenekli tiyatrocular gelebilir. Bu konuda Devlet Tiyatrosu bugünlerde ‘Malazgirt Zaferi’ ya da benzeri prodüksiyonlarla ilgili olduğundan bu iş kala kala yine İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları’nın yeni, dinamik ve yurtsever yöneticilerine kalır.”

“TRT’de İsmail Cem’in Genel Müdür olduğu dönemde Cem Karaca’nın üç solo programı ile birkaç toplu programa katıldığına tanık olduk. Şaban Karataş, Genel Müdür olduğunda verdiği ilk emirler arasında ise Barış Manço ile

derhal bir solo program çekilmesi vardı. TRT ile sanatçılar arasındaki ilişkiler, genel müdür değıştikçe yeni bir boyut kazanıyor. Ne diyorsunuz?”

BARİŞ: “İzninizle bu soruya biraz uzunca cevap verip bu şekilde beni son aylarda fazlasıyla rahatsız eden bir yığın dedikoduyu da ortadan kaldırmış olurum. İsmail Cem veya Şaban Karataş veya Cemal Kamacı. Devlet Radyo TV Kurumu’nun başına kim gelirse gelsin, bizleri etkilememesi gerekirdi. Taa Musa Öğün Paşa döneminden bu yana yani yaklaşık 5 yıldır, ben televizyon ekranına sadece üç solo programla geldim.

“Bizim Cem’in, İsmail Cem döneminde üç defa ekrana gelmesi önemsiz. Çünkü o sıralar 13 kez çıkmak bile az geliyordu bazılarına. Kaldı ki o dönemde ben bir kez çıkmıştım o meşhur mehterli, topçulu programla. Karataş’a gelince; bana program yaptırmak istemesini olağan karşılamanızı beklerdim.

“Çünkü tam 1 yıl 2 aydır çıkmıyorum televizyon ekranına. Haa; bunun altında politik bir neden yatabilir mi? Kanımca sorunuzun altındaki şüphe bu! İktidar veya muhalefet partilerinin bir sanatçıya sempati veya antipati duyması kendi sorunlarıdır. Sanatçıyı bağlamaz.”

CEM: “Sanat, halk adına yapıldığında, sanatçının halkının çıkarları doğrultusunda ürün vermesi doğaldır. Ayrıca sanat üretme olayına bu açıdan yaklaşan bir sanatçı, politize olmak zorundadır. Sayın İsmail Cem, belki müzik adına benim yaptıklarımı daha gerekli bulduğundan, ben ve Dervişan o dönemde peş peşe programlar yaptık. Ancak bu duruma halktan bir tepki gelmedi. Oysa şu anda değışik bir kadro yine halk için özür dilerim millet için orada işbaşındadır. Bence bugünkü tutumlarıyla halka karşı olduğu izlenimini veren, halkın isteklerine rağmen bizlere kapanan ekranları ile veren TRT ile o TRT’nin bugün savunduğu sağcı, bağınaz görüşle, tanıdığım kadarıyla arkadaşım Barış Manço’yu yan yana düşünemiyorum.”

Baskıya Girerken!

Bu gazetelerde kullanılan bir terimdir! Bu kez de benim için “geçerli” oldu... Bu kitabı, editörüme teslim etmek üzere son kez gözden geçirirken İsmail Cem’in vefat haberi geldi. Türk siyasetinin beyefendisi, eski Kültür ve Dışışleri Bakanı, TGS Genel Başkanı ve TRT Genel Müdürü İsmail Cem, yakalandığı akciğer kanserine

yenik düştü. İsmail Cem; Türk-Yunan yakınlaşmasının da baş mimarlarından biri olarak gösteriliyordu...

TRT'nin İsmail Cem'le Rönesans Dönemi

Cem, AKP iktidarı döneminde uzun süre başsız kalan TRT'de genel müdür olarak da görev yaptı ve TRT'de Rönesans dönemine imza attı. CHP-MSP koalisyonunun Başbakanı Bülent Ecevit tarafından 14 Şubat 1974'de TRT Genel Müdürlüğü'ne atandı. Ancak siyasi kutuplaşmanın keskin olduğu dönemde "milli güvenliğe aykırılık" gerekçesini taşıyan bir kararname ile görevden alındı. İsmail Cem, TRT'de neler yaptı?

500 gün süreyle görevde kaldı. Tam anlamıyla bir Rönesans dönemine imza attı ve birçok yenilik yaşattı. Daha Avrupai bir yayın dönemi başlattı.

TRT'de çalışkan, dinamik ve nitelikli bir ekip kurdu. Haluk Şahin, Mehmet Barlas, Hıfzı Topuz; İsmail Cem'in TRT'deki A Takımı arasında yer aldı.

Cem'in döneminde haftada 20 saat olan televizyon yayını 50 saate yükseldi. Haber programları 3 saatten 7 saate, eğlence, müzik, spor yayınları 10 saatten 20 saate, kültür ve eğitim yayınları da 7 saatten 23 saate çıktı.

Orhan Gencebay ilk kez Cem döneminde televizyona çıktı.

Türkiye ilk kez Eurovision yarışmasına katıldı.

TRT'yi hem sola hem de sağa açtı.

Necip Fazıl Kısakürek onun döneminde ekrana çıktı.

Televizyon Dünya Kupası maçlarını naklen yayınlamaya başladı.

TRT'de il radyoları yerine TRT1, TRT2, TRT3 radyosu yayına başladı.

TRT3 FM yayına geçti. (24 Ocak 2007)

Bu Ne Kötü Bir Rastlantı! Türkiye tarihinde önemli yer tutan trajedilerin birçoğunda 24 Ocak tarihi öne çıkıyor. Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan, gazeteci Uğur Mumcu, tiyatrocü Mümtaz Sevinç 24 Ocak'ta hayatlarını kaybetti. Aynı gün Türk siyasetine damgasını vuran isimlerden biri olan İsmail Cem, kansere yenik düştü. İşte 24 Ocak'ta gündemi değiştiren trajik olaylar:

Gazeteci ve yazar Uğur Mumcu, otomobiline yerleştirilen bombanın patlaması sonucu katledildi. (1993)

Diyarbakır'ın sevilen Emniyet Müdürü Gaffar Okan uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Hizbullah operasyonları ile dikkat çeken ve Hizbullah'ın ölüm listesinde birinci sırada yer

alan Okan, Uğur Mumcu'nun bombalı saldırıda öldürülüşünün 8. yılında öldürüldü. (2001)

Tiyatro ve sinema oyunculuğunun yanı sıra dublaj sanatçısı olan Mümtaz Sevinç, Üsküdar'daki evinde kız arkadaşı Banu Baldır tarafından bıçakla öldürüldü. (2006)

Dışişleri eski Bakanlarından İsmail Cem, akciğer kanseri tedavisi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. (2007)

++ +

...Biz yine kaldığımız yerden devam edelim!

“Bülent Ecevit’e suikast girişiminde bulunan Stavros Skopetrides’i yargılayan mahkemenin ne ceza vereceğini bilmiyoruz ama bizde Pop Müziğimize suikast yapanlar var mı, varsa cezaları ne olmalı sizce?”

BARIŞ: “Eccvit dostumuza (Hani biraz daha samimi olursak Bülent Baba’ya) geçmiş olsun diyeceğiz. Çünkü biz aramızda öyle konuşuruz. Cem kaza geçirince (Allah korusun) ‘Cem Baba geçmiş olsun’ derim. O da bana ‘Sağ ol Barış Baba’ diyecektir. Kısacası, Pop Müziğimizde bir suikast yok kanımca. Yani Cem Baba’yla ben iyiyiz. Kötü olanlar düşünsün.”

CEM: “Müziğimizi acımasızca katledenleri izin verin de isim isim burada belirtmeyeyim ancak ‘Sanat, sanat içindir’ yutturmacasının ardına saklanıp zırzop şarkılar söyleyenler, bu şarkıların söylenmesini destekleyen yapımcılar, ancak böylesi şarkılara kapısını açan TRT ve yine bu tür müzik parazitlerini övgü dolu bakışlarla gazetelerinin sütunlarına geçiren bazı yayın organları... Biliyorum; bütün bu suçladıklarım ‘Halk, böyle istiyor’ diyerek, akılları sıra savunacaklar kendilerini. Ancak; halk diye tanımadıkları kişilerden herhangi birinin ekonomik sorunlarından haberleri var mı? Bu kişilere verilecek cezaya gelince! Halk adına halka ihanet edenler yine halk tarafından cezalandırılırlar.”

“Şu an siz başbakan olsaydınız; müzisyenleri ilgilendiren ne gibi kanun ya da kararnamelerin çıkması için var gücünüzle çalışırdınız?”

BARIŞ: “Valla bir MB iyi olurdu. MB mi? Müzisyenler Birliği. Ya da SD; Sanatçılar Derneği veya SMDB; Sanatçı Müzisyenler Dernek Birliği.. Olmadı! TBSMBDTÜ; Tüm Birleşik Sanatçı Müzisyenler Birlik Derneği Toplu Üyeleri ya da Meclis tatile girdiğinden önümüzdeki sezon yeniden gündeme alınması ile ilgili çalışmalara başlamak üzere geçici komisyon kurmakla... Falan, filan...”

CEM: “Bütün içtenliğimle belirtiyim ki şu anda başbakanın yerinde

olmak istemezdim. Kaldı ki sayın başbakanın, Anayasa Mahkemesi kararlarını uygulamamaktan boş zamanı yok ki müzikçilerin sorunlarına eğilebilsin.”

“Jacobson ‘Ölümden Sonra Hayat’ adlı eserinde ‘Ölüm son mudur yoksa başlangıç mı?’ sorusunun cevabını aydınlığa çıkarmaya çalışıyor. Siz ne dersiniz; ÖLÜM son mu yoksa başlangıç mı?”

BARIŞ: “Ölüm, yaşam denem rüyadan uyanmaktır.”

CEM: “Ölüm; tibben kesin bir sondur. Ancak yaşadığı sürece yaptığı işlerle kendinden sonraki kuşaklara ışık tutabilmişse kişi, o zaman yaşam sonsuzdur. Kimse Edison ya da Mevlâna’nın öldüğünü söyleyemez!”

“Cem Karaca ve Barış Manço olarak Türk Pop Müziği’nin kalkınması için elele vermeyi hiç düşündünüz mü?”

BARIŞ: “Hep diyorum ya Cem Baba’yla kafalarımız paralel. Şarkılarımızda bir uygunluk, bir düzen, bir arayış var. Bunda hem Kurtalan Ekspres’in hem Dervişan’ın katkısı kuşkusuz çok büyük. Zaten Kurtalan Ekspres’te, Dervişan’da, zaman zaman da Kardaşlar ve Dadaşlar’da boy gösteren aynı delikanlılardır. Kanlı olmasına kanlı ya deli olmaları bizlerle çalışmalarından bellidir. Topu topu 15-20 kişiyiz. İğneyle kuyu kazıyoruz. Fakat hayli derine indi kuyular. Ve dibini de bulacağız.”

CEM: “Bugüne kadar çeşitli çevreler bizi hep birbirine düşman ve rakip olarak göstermekte belki çıkarsal belki de Freudsal bir yarar gördüler. Oysa ikimiz, bin yıllık dostuz. Bu dostluğu sağlıklı ve akıllıca değerlendirip, kapımızı çalan her iyi niyetli ve yetenekli arkadaşla izninizle Barış Baba adına söz edeyim burada; kapımız ve elverdiğince olanaklarımız açıktır. Yeter ki gelenler ihtiraslarını halk sevgisinde damıtsınlar!”

(30 Ağustos 1976)

Ara Sıcak! Barış Manço ve Cem Karaca’yı böyle özel bir röportaj için ilk kez biz bir araya getirdik. Cağaloğlu’ndaki Milliyet’in en üst katındaki HEY Dergisi’nde buluştuktan sonra yola koyulduk. Samatya sahillerinde fotoğraflarımızı çektik. Çekimler bitti. Hazırladığımız soruları iki sanatçımıza verdik. O gün; günlerden cumaydı. Cem ve Barış, cevaplarını pazartesi günü yazılı olarak gönderdiler. Bize de soruların altına verdikleri cevapları dizmek kaldı. Birbirlerinin neler dediklerini onlar da HEY okurları gibi bir hafta sonra dergiden okudular...

AVRUPA FATİHLERİ, YENİKAPI'DA

İstanbul sahnelerinde yeni bir güç birliği daha kuruldu. Bu yıl **İzmir Fuarı**'na gitmeyen **Zeki Müren** ile **Ajda Pekkan**, yıllar sonra **Yenikapı**'daki **Gar Gazinosu**'nda buluştular. Sahneye birlikte ilk olarak 1964 yılında **Taksim Maksim Gazinosu**'nda çıkan müzik dünyamızın bu 12 yıllık iki dostunun **İzmir**'e gitmemelerinin önemli nedenleri vardı.

“İstanbul sahnelerinde duyduğum heyecan başka hiçbir şeye benzemiyor” diyen **Ajda Pekkan**, **Paris Olympia**'da **Enrico Macias** ile verdiği konserleri sonrası assolist olarak sahneye çıktığı **Bebek Belediye Gazinosu**'ndaki ilk gecesinde şöyle demişti: **“Bundan böyle kesinlikle İstanbul dışında çalışmayacağım...”**

Bebek'te söylediği bu sözlerini doğruladı ve **İzmir Fuarı**'na katılmadı. Peki ya **‘Sanat Güneşi’ Zeki Müren**, neden gitmemiştir bu yıl **İzmir**'e? Şöyle anlattı:

“Bazı prensiplerim vardır. Ramazan ayında kesinlikle sahneye çıkmam. Hele ki Kandil gecelerinde asla. İzmir Fuarı, dört yıl daha mübarek Ramazan ayına rastlayacağına göre, demek ki dört yıl daha güzel İzmirliğin karşısına çıkamayacağım. Ne yapalım gönüller bir olsun. Kismetse dört yıl sonra buluşuruz onlarla..”

Repertuarında ve giysilerinde birtakım değişiklikler yaparak, yine **İstanbul Gelişim Orkestrası** eşliğinde sahneye çıkan **Ajda Pekkan**'ı **Paris** dönüşü ilk kez gördüğümüzde dikkatimizi çeken ilk şey, kulağındaki üç delik oldu!

“Hayırdır Ajda Hanım?”

“Şimdi moda; üç delikli kulaklar. Kulağınıza aşağıdan yukarıya doğru üç delik açtırıp, her birine birer küpe takıyorsunuz.”

Ajda Hanım’ın kulaklarındaki deliklerin öyküsünü dinlerken, **Zeki Bey**’in sağ kulağındaki tek delik ve ona iliştirilen tek taşlı pırlanta bir küpe dikkatimizi çekmez mi?

“**Hayırdır Zeki Bey?**”

“Şimdi erkeklerde de küpe modası başladı. Henüz bugün kulağımı deldirdim. Biraz canım yandı doğrusu ama söyleyin Allah aşkına, güzel duruyor değil mi?”

Zeki Bey, bizlerden cevap beklerken, **Ajda Hanım** çoktan kulağına eğilmiş ve aynen şöyle diyordu: “**Küpenizin yakıştığını itiraf etmeliyim...**”

Ajda Pekkan’ın **Paris**’in 1 numaralı müzikhollerinden **Olympia**’da **Cezayir** asıllı **Fransız** şarkıcı **Enrico Macias** ile birlikte verdiği konserleri **TRT** ekranından izleyen **Zeki Müren**, telefonla **Pekkan**’ı arayarak, bu büyük başarısından dolayı kutlamıştı.

İşin ilginç yanı **Zeki Müren** de kısa bir süre önce **Londra**’nın en büyük konser salonlarından **Royal Albert Hall**’de başarılı bir konsere imzasını atmıştı:

“**Ajda Hanım**’ın Avrupa’daki başarısını benden daha iyi anlayan biri daha çıkmaz kanısındayım. Çünkü **Londra**’da sahneye çıktığımda aynı heyecan seline ben de kapıldım. Onun duygularını çok çok iyi anlıyorum. İnanın ‘**Melisa**’yı dinlerken ekranın başında gözlerim yaşardı...”

Fransa’da yaşayan dostlarından aldığı haberlerden, **Fransa**’da piyasaya çıkan plağının durumunun çok iyi olduğunu öğrenen **Ajda Pekkan**’la güç birliği kurduğu **Zeki Müren**’in sohbetleri daha devam edecekti!

Ama **İstanbul Gelişim Orkestrası**, açılış müziğinden sonra **Ajda**’nın ilk şarkısı olan “**Besame Mucho**”ya başlamıştı. **Zeki Müren**, “Hayırlı sahneler” deyip, smokinini giymek üzere odasına çekilirken, pembe giysileri içindeki **Ajda Pekkan**, sahnenin basamaklarından aşağıya doğru süzölmeye başlamıştı bile.

(6 Eylül 1976)

**“Yılın Ümit Veren Erkek Şarkıcısı” Attila Atasoy kararlı!
2000’DE MÜZİK YERİNE İLAÇ SATACAK!**

Ankaralı! Her **Ankaralı** gibi denize hasret!

Eczacı! Her **eczacı** gibi eczanesinde güneş kremi, deniz topu, oda spreyi satmak gücüne gidiyor!

Sanatçı! Her **sanatçı** gibi play-back yapmak istemiyor.

Attila Atasoy... **Attila Atasoy** olarak; **2000** yılını bekliyor. Yani tam yarım yüzyılı tamamlamayı. Müziği bırakıp; güneş kremi, deniz topu, oda spreyi satmayan bir eczane açmak için...

Attila Atasoy, HEY’in Yılın Müzik Oskarları konserine katılmak için üç günlüğüne geldiği **İstanbul**’da doğaya ve denize olan hasretini de gidermeye çalıştı. **Kumkapı** sahillerinde sandal sefası yaptı.

Denize dökülen çöplerin, fabrikalardan akan zehirli atıkların izin verdiği ölçüde denize girmeye çalıştı. Bir ara sandallardan birinin üzerine uzanıp, güneşin altında tatlı tatlı şekerleme yapmaya başladı.

Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi’ne bağlı **Eczacılık Yüksek Okulu Akşam Bölümü Haziran 1975** mezunlarından **Attila Atasoy**, Tanrı izin verirse **2000** yılında **50** yaşında olacak. Genç şarkıcı-eczacı, sabahın erken saatlerinde gelmiş. Dükkânının kepenklerini kaldırmış, orta şekerli kahvesini içtikten sonra da **Berber Hüseyin**’le tavla oynamıştı. Tezgâhının başına geçmiş, müşteri bekliyordu şimdi de.

İlk gelen, idrar yollarındaki iltihaplanmadan şikâyetçi bir hastaydı!

“Mısır püskülü, ayrık kökü, kiraz sapı, menekşe ve biraz da arpayı kaynat. Günde bir fincan devam et. Göreceksin bir

haftaya kadar, bi şeyciğin kalmayacak” dedi.

İkinci müşteri, canından bezmişti. Her şeyden şikâyetçiydi. Ona da her derde deva dişbudak ağacını tavsiye etti. **“Yaprakları; peklige, kabuğu; ishale iyidir. Yapraklarını haşlar; günde iki fincan içersen terletir, romatizmayı defeder” dedi.**

Sandalın üzerinde kıvrıldığı yerde daldığı uykudan uyandığında kan ter içinde kalmıştı. Belli ki bunca sene akademi sıralarında dirsek çürüttükten sonra, gelen ilk müşterilerince mısır püskülü ile dişbudak ağacı tavsiye etmesi garibine gitmişti. **“Hayırdır inşallah”** deyip, yerinden doğruldu. Sonra da yeni çalışmalarını anlatmaya koyuldu:

“Yeni 45’lik plağım hazır. İçindeki şarkılarım ‘Gülmek ya da Gülmemek’ ve ‘Sorma’... Her ikisinin sözleri ve besteleri bana ait. Aranjmanları Timur Selçuk yaptı. İstanbul Gelişim Orkestrası da eşlik etti. Beni asıl heyecanlandıran ilk long-play’im. Adını ‘Sentez’ koymak istiyorum. Bu albümde kendi bestelerimin yanı sıra Erol Sayan’ın iki Türk Müziği eserini de Batı kalıplarında yorumlayacağım. Bu ‘Sentez’den çok iddialyım arkadaş...”

(6 Eylül 1976)

Sırasıyla Fırıncı, Üçkâğıtçı, Simitçi, Uncu ve Nalbur oldu
FÜSUN ÖNAL KILIKTAN KILIĞA GİRDİ AMA...

Fırıncı Füsün!

Üçkâğıtçı Füsün!

Simitçi Füsün!

Uncu Füsün!

Nalbur Füsün!

Akrostiş şiirlerdeki gibi yukarıdan aşağı ilk harflere bakarsanız **FÜSUN** adı çıkar ortaya. Biz de **FÜSUN** adındaki harflere birer meslek uyurduk. Ve sonra da Hafif Müzik dünyasının çılgin kızı **Füsün Önal**'ı bu mesleklerin kılıklarına soktuk.

Sokmadan önce de sorduk, “**Sıklamak yok tamam mı?...**”

Ses etmedi. Belli ki davulun sesi uzaktan hoş geliyordu.

İstanbul Belediyesi İktisat Müdürlüğü'nün **500 gramlık** pidenin **250 kuruştan** satılacağını açıkladığı gün, **Mecidiyeköy**'deki ekmek fırınlarından birindeydi **Füsün**. Nar gibi kızarmış ekmeklerin fırının ağzından öyle bir çıkışı vardı ki dayanamadı ve yaşlı fırıncının küreğini elinden kapıp, içeri daldırıverdi.

Çıkardığı ekmekler, raflardaki yerini aldıkça yüzü gülüyordu. 5-10 dakika geçip de alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlayınca, bu işi daha fazla yürütemeyeceğini anladı. “**Stüdyoda bile bu kadar terlediğimi hatırlamıyorum**” dedikten sonra küreği, gerçek sahibine teslim edip, fırın işçilerini bilmem kaç derece sıcakla baş başa bırakıp, ara sokaklardan birinde kaybolup, gitti.

Çok duymuştu “**üçkâğıtçı**” sözünü **Füsün**. “**Bul karayı al parayı**” lafını da bir dönemin siyah-beyaz **Sadri Alışık**'lı **Vahi Öz**'lü filmlerinden hatırlıyordu. Ayağına geçirdi bir blue-jean.

Kafasına taktı bir kasket. Eline aldı bir tespih. Ağzına da uzun çubuklu bi cigara. Bağdaş kurup oturdu yerde.

Sonra da ikisi al, biri kara üç iskambil kâğıdını parke taşların üzerinde karıştırmaya başladı. Baştan çok ağır olan hareketleri giderek hızlanmaya başlamıştı. **Zabıta** memurlarının düdük seslerini duyduğunda ise çoktan firar etmişti **Füsun!**

Ortaklar Caddesi'nden her akşam saat tam **16.10**'da **Simitçi Neşet** geçer. **Füsun**, **Neşet**'in en devamlı müşterilerindendir. O gün **Neşet**'in tablasının başına geçti **Füsun**. Üç çocuk babası **Neşet**'in bu tabladaki simitlerden kazandığı parayla o çocukları, evini barkını nasıl geçindirdiğini bugüne kadar nasıl olmuş da hiç düşünmemişti **Füsun!**

Olanca gücüyle bağırmaya başladı: **“Haydeee çtır gevreeek, akşamın simidi bunlaaaar”**. O kadar gırtlak parçalamasına rağmen sattığı simit sayısı **9**'u geçmemişti. **“Zor iş be”** diye mırıldandı **Neşet**'e çaktırmadan. Sonra da **“Allah sana kuvvet versin”** deyip, **Neşet**'i de tablasıyla baş başa bıraktı.

Kamyonlarla, fırınların önüne yığılan un çuvallarını, yaz-kış üzerleri çıplak işçilerin nasıl sırtlanıp içeri taşıdıklarına birkaç kez tanık olmuştu **Füsun**. Ama o unların, dışarıya ekmek olarak nasıl çıktıklarını hiç görmemişti. Uncuların arasında karıştığında, işçilerden biri unların içine saç düşmemesi için başını bağlamasını, üzeri beyazlanmasın diye de bir önlük takması gerektiğini söyledi. **Füsun** söylenenleri yaptı. Eleklerden birini büyük bir keyifle aldı eline. Hamur teknesinin başında un eldi bir süre. Birkaç dakika sonra eleğindeki unlarla birlikte kollarındaki dermanın da tükendiğini fark etmeye başladı. **“Mikrofon tutan ellerin, elek sallaması için çok çalışması gerek”** dedi yanındakilere.

Kutu kutu yağlı boyaların, inşaat malzemelerinin, çivilerin, çekiçlerin dizildiği raflar; ilk bakışta çekici geliyordu insana. Ama müşteriler birbiri ardına sökün edip de tezgâhın başındaki adamın aklını karıştırmaya başlayınca bütün işler değişiyordu.

Füsun, o gün müşterilere çivi mi tartsın, hortum mu ölçsün, boya mı sarsın bilemedi. Raflardaki duvar boyalarından müşterinin isteğine göre olanını seçmek, bir albüm için şarkı seçmeye benzemiyordu. Önlüğünü hemen çıkarttı ve asıl sahibine teslim etti.

Hiç böylesi yoğun bir gün yaşamamıştı. Evine geldi. Bir duble viski koydu kendine. Yudumlamaya başladı. Sonra da: **“Dünyaya bir kez daha gelirim yine şarkıcı olmayı isterim...”** dedi.

(6 Eylül 1976)

Beyazlar Ülkesi'nin Esmer Kraliçesi Esmeray
SARAYINI TERK ETTİ VE...

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellâl iken, pire berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, **Kafdağı**'nın bir arpa boyu ötesinde **Beyazlar Ülkesi** denen bir ülke varmış.

Her şey beyazmış bu ülkede. İnsanları, evleri, ağaçları, yeryüzü, gökyüzü hep beyazmış. Amma! Bu ülkenin siyah bir kraliçesi varmış. Koca ülkede siyah olan tek canlı **Siyah Kraliçe** imiş...

Ancak **Beyazlar Ülkesi**'nin, beyaz görmeye alışık insanları, **Siyah Kraliçelerini** pek bir severmiş. Bir dediğini iki etmez, buyruklarından dışarı çıkmazlarmış. “**Esmer Kraliçemiz**” derlermiş ona...

Günlerden bir gün güneş batmış. Gece olmuş. **Ay**, yavaş yavaş yükselmeye başlamış. Bembeyaz yüzünü göstermiş insanlara. Derken o bembeyaz **Ay**, yavaş yavaş kararmış, kararmış, kapkara olmuş. İnsanlar hayretler içinde kalmışlar. Kimi “**Ay, esmer oldu**” demiş, kimi de “**Esmeray...**”

Derken bizim **Beyaz Ülke**'nin **Esmer Kraliçesi**'nin adı da **Esmeray**'a çıkmış. O günden sonra **Esmer Kraliçe** unutulmuş, **Beyaz Ülke**'nin yeni doğan çocuklarının kulağına **Esmeray** adı fısıldanmış.

Beyazlar Ülkesi'nin **Beyaz Saray**'ında **Seçiciler Kurulu** denilen bir kurul varmış. **Esmer Kraliçe**'nin yaptığı bütün işleri bu kurul denetlermiş. Bir, üç, beş, yedi... **Esmer Kraliçe**, ne yapsa ne etse kurul karşı çıkıyor. “**Yayınlanamaz**” damgasını vuruyormuş.

Esmer Kraliçe, kurulun bu tutumuna öylesine alınmış ki, yaptığı bütün işleri bir araya toplayıp bir albüm yapmış. Adını da

“Yayınlanamaz” koymuş. Bu arada **Beyazlar Ülkesi’**nde **Esmer Kraliçe’**yi sevmeyenler, onu halka göstermeme kararı almışlar. O da **Beyaz Saray’**ından dışarı çıkmaz olmuş. Üstelik **Seçiciler Kurulu**, son çalışmalarına **“Yayınlanabilir”** kararı verdiği halde. Gel zaman git zaman **Esmer Kraliçe**, üzüntüsünden eriyip, bitmeye başlamış. Halkıyla bir bütün olabilmek, onlara bir mesaj iletebilmek istiyormuş. Ama **Seçiciler Kurulu** ile onu halka göstermek istemeyenler, **Demokles’in Kılıcı** gibi tepesinde dikiliyormuş. O günlerde silah altına alınanların sayısı çoğalmış **Beyaz Ülke’**de. **Esmer Kraliçe**, bir gece **Beyaz Saray’**dan kaçmış. Halkın arasına karışmış. Etrafına toplamış onları. Asker kardeşlerine **“Gel Tezkere Gel”**i söylemiş. O günden sonra da bir daha saraya dönmemiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma daha düştü. Biri **Esmer Kraliçe’nin**, biri dinleyenlerin, biri de anlatanın başına...

(4 Ekim 1976)

1975'te "Bütün Elleri Birleştiren" İlhan İrem 21 yaşında
ARTIK FİKRİ DE, MÜZİĞİ DE DEĞİŞİK...

Daha dün; "İlk günden bu yana inandım insanlara. Sevdim onları karşılık beklemeden. İnsanlara olan sevgimi bir çiçeğe bir meyveye benzetiyordum. 'Şart mı yani?' diyordum 'Sen elmayı seviyorsun diye o elmanın da seni sevmesi şartı mı?'"

Benim için tüm insanlarda iyilik denen ışık vardı. Esas olan karanlıkları yırtıp o ışığı açığa çıkartmaktı. Bunun için de insanları sevmek, onları iyiliğe çağırmak yeterliydi. Bu amaçla '**Birleşsin Bütün Eller**', '**Haydi Sil Gözlerini**', '**Ne Güzel Bak Yaşamak**' ve '**Ver Elini**' gibi şarkılar yazdım" diyordu...

Oysa bugün; "Artık 21 yaşındayım. Okuduklarımla, gördüklerimle, duyduklarımle bilinçlendiğime inanıyorum. Artık dünyayı masmavi gökyüzü altında peşpeşe topraklar olarak görmüyorum. Daha bir başka düşünüyor daha bir başka duyuyorum. Şarkılarıma daha bir bilinçli ve araştırmacı bir yön verdim. Özlediğim barışçı, özgür, eşit ve insanca bir düzene ulaşabilmek için insanları böyle bir dünyaya çağırmak yeterli değil. Bireyciler aradan çekilirse bilinçli sesler daha çabuk duyulur. Toplum daha çabuk bilinçlenir. Güzel günler daha çabuk gelir..." diyordu **İlhan İrem**.

HEY sayfaları arasında şöyle bir geçmişe uzandık!

4 Nisan 1973: "**Birleşsin Bütün Eller**" diyen **İlhan İrem**, müzikseverlerin kalbine yerleşmek istiyor.

9 Mayıs 1973: **İlhan İrem**, **Grup Evrim 5**'le birleşti.

25 Temmuz 1973: **İlhan İrem** ile **Grup Evrim 5** ayrıldı.

9 Ocak 1974: **İlhan İrem**, yeni yılda bütün insanları mutlu olmaya çağırdı.

30 Ocak 1974: İlhan İrem, HEY'in Yılın Müzik Oskarları anketinde Yılın Ümit Veren Erkek Şarkıcısı seçildi.

Tam 9 ay boyunca büyük bir değişim geçirdi **İlhan İrem**. 1974'te **HEY** ve **SES** dergileri, **Kelebek** ve **Demokrat İzmir** gazeteleri, **Türkiye Spor Yazarları Derneği** ve **Haberler Ajansı** tarafından **Yılın Erkek Şarkıcısı** ilan edildi. **Gazeteciler Cemiyeti Basın Balosu**'nda **Büyük Ödül**'ü aldı. 1974'ün son başarısı da **'Yazık Oldu Yarınlar'** adlı plağı için verilen **Altın Plak** ödülü oldu.

İlhan İrem, **HEY** okurları tarafından **Yılın Erkek Şarkıcısı** seçildiği yıl **Ankara Atatürk Kapalı Spor Salonu**'nda verdiği konserden sonra **Güllü Aybar**'la tanışmıştı. Şarkılarında aşkı anlatan genç şarkıcı, ilk defa içinde bir şeylerin kıpırdadığını ilk o zaman hissetmişti.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi 3. sınıf öğrencisi ve aynı zamanda **Sosyalist Parti Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar**'ın kızı olan **Güllü, İlhan**'ın hayatını bir anda değiştirmişti. **Güllü** ile bir suskunluk dönemine girmişti ancak toparlanmakta gecikmedi:

“Güllü, sevdiğim, saygı duyduğum bir insandır. Suskunluk dönemine girmemin onunla bir ilgisi olamaz. Daha çok fikirlerimin gelişmesinde bana yardımcı oldu. Özlediğim; barışçı, özgür, eşit ve insanca bir düzene ulaşabilmek için yeni fikirlerim varsa bunların çoğu Güllü sayesinde bana aşılannmıştır” diyordu.

Yeni plağı **“Havalar Nasıl/Gözünü Seveyim”**i dinleyenler **İlhan**'a hak veriyor. Hele ki **Bebek**'te oturduğu evinden taşınacağını, **XI-9 Fiat** otomobilini yerli bir araba ile değiştireceğini duyanlar **“Hayret”** demekten kendilerini alamıyorlardı.

(4 Ekim 1976)

Karpuz; 7 lira, kavun; 12 lira, üzüm; 10 lira, şeftali; 15 lira, incir;
20 lira

EROL EVGİN: BU HAYAT ÇEKİLMEZ...

Koç Burcu erkeği olmasa vay gelmişti **Erol Evgin**'in başına. Bir zamanlar kitabın birinde “**Koç Burcu erkekleri çabuk parlar çabuk yatıştır**” diye okumuştı. Sonra da kendini denemişti bir süre. Gerçekten de çabuk parlıyor ama pek çabuk yatışıyordu.

Fakaaat; sıra sözlerini **Çiğdem Talû**'nun yazdığı, **Melih Kibar**'ın bestelediği “**Sevdan Olmasa**” ve “**İşte Öyle Bir Şey**” adlı şarkıları plak yapmaya geldiğinde her şey değişti. **Erol Evgin** iki gün içinde şarkısının içinde geçen “**Bu hayat çekilmez**” dizesini sık sık kullanmaya başladı. Bir **Koç Burcu** erkeği olmasına rağmen çabuk parlıyor ancak bir türlü yatışmıyordu!

Erol Evgin, o sabah evin günlük ihtiyaçlarını karşılamak için erkenden düştü yola. Memur olmadığı için ay başı, ay sonu diye bir problemi yoktu. Manavın önüne geldiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı!

Karpuz; 7 lira, **kavun**; 12 lira, **üzüm**; 10 lira, **şeftali**; 15 lira, **incir**; 20 lira. İncire bakmadı bile ocağına incir ağacı dikilmesin diye. Bir-iki “**Öhö öhö**” dedi, sonra da manava döndü: “**Şöyle küçüklerinden bir kavun tartsana!**”

Saatine baktı; tam 11'di. Öğleden sonra stüdyoda olması gerektiğine göre daha zamanı vardı. Ama nasıl olmuşsa trafik keşmekeşi ile benzin sorunu bir an aklından çıkıvermişti. Stüdyoya gitmek için yola koyulduğunda öğle olmuştu. Benzin ibresinin dibe vurmaya hazırlandığını fark edince **Kabataş**'ta bir benzinciye girdi.

Mavi tulumlu görevli yanına yaklaştı. “**Benzin yok beyim**” dedi.

Aklı yerinden fırlayacaktı. Stüdyoya yetişmesi gereken zaman giderek azalıyordu. Ne yapacağını düşünürken yanına gelen minik bir çocuğun sesiyle irkildi:

“Kaset var abi kaset... Alır mısın?...”

Mininin elindeki korsan kasetleri görünce kan beynine sıçradı. Dişlerini gıcırdatarak sordu:

“Erol Evgin’in kaseti de var mı?”

Cevap: **“Karışık aranjmanların içinde olacak abi...”**

Stüdyoya yetişmesi yatmıştı. **“Bari”** dedi **“Bir telefon bulayım da haber vereyim...”** Yeni boyanmış kulübelerden birine girdi. Jetonu attı. Ve başladı hat beklemeye. Tam **14 dakika** sonra **çevir** sesi geldi. Yine de mutluydu çünkü evinde **20-25 dakika** beklediği zamanlar çok olmuştu.

Arabasını, benzinciye bırakıp bir taksi çevirdi. Trafığe şöyle bir baktı:

“Bir zamanlar İstanbul’a cennet diyenler, gelsinler de şimdi görsünler!”

Sonunda stüdyoya varmıştı. **Kadıköy’den Tünel’e** varması, tam üç saatini almıştı. **Çiğdem’le Melih**, onu bekliyorlardı. Play-back’leri hazır olan şarkılarını okumak için stüdyoya girdi. Sıra **“Ah bu hayat çekilmez...”** dizesine geldiğinde daha bir duyarak daha bir içten söylüyordu **Erol Evgin...**

(11 Ekim 1976)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Kafadar – Çingene (Lâle Belkıs) **2.Öğretmenin Aşkı** (Özdemir Erdoğan) **3.Haftaya** (Mine Kürkçüoğlu) **4.Gel Tezkere** (Esmeray) **5.Of Aman Aman** (Nilüfer) **6.Gözün Aydın** (Ajda Pekkan) **7.Her Şey Yolunda Şimdi** (Nükhet Duru) **8.Dostlarım – Kaderim** (Tanju Okan) **9.Gönül Salıncağı** (Erkin Koray) **10.Gözünü Seveyim – Havalarda Nasıl** (İlhan İrem)

Ajda Pekkan; Sen.Nehri kıyısında, Eyfel Kulesi'nin gölgesinde...
söyleyecek:

“ÇARŞAMBA'YI SEL ALDI...”

Bakın **Andre Gide, Mustafa Kemal Atatürk, Goethe** ve **Eflâtun**; ne güzel sözler söylemişler başarı, çalışma ve güzellik üzerine:

“İyi bir başlangıç, yarı yarıya başarı demektir...”

“Gereğine inandığınız bir şeyi hemen yapınız. Başkaları ne derlerse desinler aldırış etmeyiniz. Kazanırsınız.”

“Düşünmek kolaydır, yapmak zordur. Dünyada en güç olan şey de düşünüleni yapmaktır.”

“Kendiniz için değil, bağlı olduğunuz ulus için elbirliği ile çalışınız.”

Ajda Pekkan iyi bir başlangıç yaptı. Yarı yarıya başardığı, başından belliydi. Gereğine inandığı şeyleri sonradan yapmayı denemedi. En güç olanı başardı. Düşündüklerini hayata geçirdi. Çalışmaları bir yerde kendisi için değil ulusu içindi. Bütün dünyanın tanıdığı **Enrico Macias** ile aynı sahneyi paylaşıp aynı şarkıları seslendirdiğinde **“Bravo Türk Kızı”** diyordu **Olympia**'yı dolduran binlerce Fransız...

Ajda Pekkan, estetik bir burun ameliyatı olduktan sonra geçtiğimiz hafta **Türkiye**'ye döndü. Yepyeni bir çehreyle... Anlattıklarından çok işler başardığı anlaşıyordu!

“Fransa'ya bu son gidişinizde hazırladığınız parçalar nelerdi?”

“Paris'te beş yeni şarkı hazırlardım. ‘Superstation’, ‘Fly Butter Fly’, ‘Viens Dans Ma Vie’, ‘Face Face Avec Moi’ ve ‘Mes Amours’. Hepsi de birbirinden güzel oldu.”

“Fransız TV’si TF’de yeni şarkılarınızı söyleme imkânı bulabilecek misiniz?”

“Saydığım 5 şarkıyı 5 ayrı televizyon programında söylemek üzere gelecek ay yeniden Paris’e gideceğim. Bu ziyaretim sırasında yeni bir 45’lik plağım daha çıkacak. Bu arada yeni albüm çalışmasına da hemen başlayacağım.”

“Yeni albüm Fransa’da çıkacağına göre tamamen Fransızca şarkılardan mı oluşacak?”

“Albümdeki 10 şarkıdan 7’si yabancı, 3’ü Türkçe olacak. Türkçe olanlardan biri ‘Çarşamba’yı Sel Aldı’ adlı türkümüz. Diğer ikisi ise büyük sürpriz.”

“Yine Philips firmasıyla mı çalışacaksınız?”

“Son gidişimde oturduk, konuştuk ve eski mukavelenin yeni şartlarla 5 yıl daha uzatılmasına karar verdik.”

“Fransa’daki televizyon programlarından sonra Paris’te kalacak mısınız?”

“Hemen dönmek zorundayım. Çünkü yeni yıl için yeni ve çok ilginç çalışmalar yapmam gerekiyor.”

“Nedir bu çalışmalar?”

“Dışişleri Bakanlığımız’dan 20-27 Kasım tarihlerinde Brüksel’de düzenlenecek olan Türk Haftası’na katılmam için davet aldım. Memnuniyetle kabul ettim. Sahneye çıkacağım geceye Brüksel’de birkaç gün kalarak hazırlanmak istiyorum.”

“Yeni yılda yapacağınızı söylediğiniz ilginç çalışmalardan söz edebilir misiniz?”

“Ocak ayında sürpriz bir turne var. Plak şirketim Philips’e bağlı olan, Fransa’nın en ünlü sanatçılarından biriyle on günlük bir Almanya turnesine çıkacağız.”

“Burnunuzun yeni şekliyle ilgili olarak nasıl tepkiler aldınız?”

“Bütün dostlarım çok güzel olduğunu söylediler. Fakat daha şişlerin inmesi gerekiyor. Üç ay daha bekleyeceğim. Cesur kadını. Beğenmezsem üç ay sonra tekrar bıçak altına yatabilirim.”

Ajda Pekkan şimdi dünyanın en güç işini yapıyor. Bir bir bütün düşüncelerini gerçekleştiriyor. Yine binlerce yabancıya **“Bravo Türk Kızı”** dedirtebilmek için var gücüyle çalışıyor!

(1 Kasım 1976)

BARIŞ MANÇO EVLENİYOR

Efendim; **İstanbul**'un içerek köylerinden birinde yakışıklı mı yakışıklı bir delikanlı varmış. Gel zaman git zaman delikanlının aklına girmişler. **“Beş dağ ötede zengin bir ocağın zengin bir kızı var”** demişler. Delikanlıyı kandırıp, apar topar damat etmişler.

Gerdek gecesi delikanlı bir de ne görsün! Gelin dedikleri; beli bükük, dişi dökük, 70'lik bir nine. Eee nine başlık vermiş, dinler mi delikanlıyı? **“Yaş yetmiş ama iş bitmemiş”** diyor da başka bir şey demiyor...

Delikanlı sabah uyandığında bir de ne görsün! Kan-ter içinde yatağın içinde yorganıyla boğuşup duruyor. Kötü düşün etkisinden hâlâ kendini kurtaramamış. Elini yumruk yapıp, orta parmağını karyolanın demirine iki kez vurup **“Şeytan kulağına kurşun. Allah nazardan korusun”** demiş ve başlamış bir türkü mırıldanmaya: **“Nazar eyle nazar eyle... Gel yanıma pazar eyle...”**

Gün o gün **Barış** kulunuz bu türküsünü mırıldanadursun taa uzaklarda **İtalya**'nın **Napoli** kentinde güzel mi güzel, allı mı allı bir kız çocuğu dünyaya gelmiş. Bir **İtalyan** gazetesi onunla ilgili olarak şöyle yazmış:

“A una bambina nata del giomiscorsi a Napoli e dato il curioso nome di Nato, in onore dell'organizzazione difensiva del patto Atlantico, La piccola e figlia del capitano, ungiovane pilota Turco addetto appunto a comando delle Nato di Napoli...”

Yani diyormuş ki;

Napoli'deki **Nato** üssünde ilk defa bir kız çocuğu dünyaya geldi.

Adını **Nato** koydular!

Uyduruk **İtalyan** basını işte. Hiç **Nato** adında üstelik bir **Türk** kızı olur mu? Ailesi gülmüş geçmiş ve minik kızlarına **Lâle** adını vermişler.

Barış büyümüş, asker olmuş. Anasının dediğine göre de ‘**çakı gibi bir asker**’. Genç asker, ‘**Hey Koca Topçu**’yu söyleye söyleye **Polatlı**’dan düşmüş **İstanbul** yollarına. Yorgunluktan bitip, tükeniyor. Çöküvermiş evindeki koltuğuna. Yol yorgunu, dinlenecek.

Tak kapı! Gelen karşı komşularının kız kardeşi **Lâle**... “**Şeyyy,**” demiş, “**rahatsız ettim galiba. Bizimkisi kesilmiş de sizin telefonu kullanabilir miyim?...**” **Barış**’ın gözünden uykular akıyor ama “**Tabii, neden olmasın**” demiş ve sonra gülererek bir şart koşmuş:

“**Benimle evlenirseniz neden olmasın...**” Kız, gülmüş geçmiş! Ciddiye bile almamış...

Aradan aylar geçmiş. **Barış** tezkeresini almış. **Lâle** de yaz tatili bitince **Oxford**’da **St. Claire Hall Koleji**’ndeki öğrenimine devam etmek için **İngiltere**’ye uçmuş. O sıralarda **Barış**’ın da en büyük hayali **Avrupa**’ya gidip, **İngilizce** bir albüm yapmak. O da **Lâle**’den bi haber, “**Fırsat bu fırsat**” deyip, **Londra**’ya gitmiş. **Oxford**’da öğrenim gören bir avuç **Türk** genci, **Barış**’ı aralarında görünce “**Vallahi de bırakmayız billahi de bırakmayız. Türkiye’ye dönene kadar konuşumuzsun**” deyip kaptıkları gibi kaldıkları öğrenci yurduna götürmüşler. Sabah olmuş. **Barış** kalkmış, yurdun lokaline inmiş.

Bakmış bütün masalar dolu. Yalnız birinde genç bir kız tek başına oturuyor. Gidip masanın bir yanına da o ilişmiş. “**Good morning**” demiş. Kız da “**Günaydın Barış Bey**” diye cevap vermiş. Sonra da eklemiş: “**Beni tanımadınız mı? İstanbul’daki kapı komşunuzun kız kardeşi. Hanî bir gün gelip sizden telefon etmiştim...**”

Barış, o gece **Türk** öğrencileri için bir konser vermiş yurttan: “**Bir bahar akşamı rastladım size... Sevinçli bir telaş içindeydiniz... Derinden bakınca gözlerinize... Neden başınızı öne eğdiniz?...**”

Barış şarkısını söylerken bir ara **Lâle** ile göz göze gelmiş. Başını öne eğmiş ikisi de. Ertesi gün **Times Nehri** kıyılarında dolaşırken bir kez daha gelmişler göz göze. Elleri kenetlenivermiş hemen oracıkta. “**Seni seviyorum Lâle**” demiş. “**Ben de seni seviyorum**”

Barış” diye karşılık almış.

Bizim **Deli Oğlan**; “**Kalk gidelim küheylan... Varalım gayrı oooy...**” diyerek **Lâle**’yi kaptığı gibi **İstanbul**’a dönmüş. Varmış, kızın babasının huzuruna. Kızın babası;

“İşte hendek işte deve... Ya aşarsın ya düşersin... Baktın olmaz vazgeçersin... Zordur almak bizden kızı...” diyormuş.

Diyormuş da **Barış**’ın vazgeçmesi ne mümkün! Derken efendim **Lâle**’yi **Barış**’a vermişler. Kırk gün kırk gece düğün eylemişler. Davullar çalmış, zurnalar ötmüş. **Barış** kulunuz yavuklusuna işte böyle kavuşmuş. Aradan geçmiş tam dokuz ay on gün...

2023’ün ılık bir **Ekim** sabahında kayaların toprağa dikine saplandığı yerde **Toprak Ana**’yla, **Kaya Baba**’nın bir oğulları dünyaya gelmiş. Kolay değil **Kayaların Oğlu** olmak. Kolay değil **Barış**’ın oğlu olmak.

Ve **2023**’ün ılık bir **Ekim** sabahında **Lâle Ana**’yla, **Barış Baba**, **Kayaların Oğlu**’nun doğuşunu beraberce seyre koyulmuşlar.

Yıllarca ilk olarak **Kadıköy Misak-ı Milli Sokağı**’nda oturan, dokuz yıl ara ile **Yeldeğirmeni Gazi Mustafa Kemal Paşa İlkokulu**’nda okuyan, sonra da **Kadıköy Moda**’daki bir apartmanın üçüncü katında karşılıklı iki daireyi paylaşan **Lâle Çağlar** ile **Barış Manço**’nun **1977**’nin **Nisan** ayında **Kadıköy Evlendirme Dairesi**’ndeki bir nikâh töreniyle sonsuza dek uzayacak aşklarının öyküsü işte böyle.

Barış ile **Lale**, büyük aşkları başladıktan sonra ilk kez 14 ay önce **HEY** objektifine yakalanmışlardı **34 PK 163** plakalı beyaz renkli bir **Murat** otomobilin içinde. İşte beyaz **Murat**, genç sevgililere uğur getirmiş, ikisi de muratlarına ermişlerdi sonunda.

(8 Kasım 1976)

HEY araştırdı..ve buldu: Karşınızda.Türkiye'nin En Genç..

şarkıcısı:

**MEHMET EMRAH KARACA; HENÜZ 4 AYLIK
şÖHRET!**

“Biz görmedik sen görürsün yavrum.. Didişmeden geçen bir gün mutlaka... Yalansız dolansız bir dünyayı yavrum... Kuramadık, kurarsınız mutlaka!...”

Rumi 1392 doğumlu Mehmet Emrah Karaca dünyaya geldiği gün, baba **Cem Karaca**, **Ankara**'da çalıştığı gazinoda gözyaşları arasında yazımızın girişinde ilk dörťlüđünü okuduğunuz **“Mutlaka Yavrum”** adlı şarkısını söylüyordu. Tam dörť koca ay geçti aradan. Minik **Mehmet Emrah**, bugün tam 4 ayını doldurdu.

Emrah'ın dünyaya geldiği **15 Temmuz 1975** günü konuştuğumuz **Cem Karaca**, **“Baksanıza bizim oğlan eksik doğdu. Ne bıyığı var ne de gözlüğü. Hem elinde mikrofonu da yok...”** demişti.

Emrah'ın dördüncü ayını doldurmasına az bir şey kala, grafiker arkadaşımız **Ertan Gökemre**'nin kartondan yaptığı kara çerçeveli bir gözlükle, bıyık yapımında kullanacağımız siyah makyaj kalemini alıp, **Cem Karaca**'nın **Bakırköy Tayyareci Sadık Sokak**'taki evinin yolunu tuttuk.

Karaca sülâlesinde dörť nesildir devam eden bir gelenek var. Ailede doğan her erkek çocuğun adının başına mutlaka dedesinin adı da ekleniyor.

1944 doğumlu **Muhtar Cem Karaca**'nın dedesi **Muhtar Karaca** (1832-1916).

1975 doğumlu **Mehmet Emrah Karaca**'nın dedesi de **Cem Karaca**'nın babası **Mehmet İbrahim Karaca** (1900).

Tanrı uzun ömürler versin, minik **Emrah** da bir gün büyüyüp, evlendiğinde, bir oğlu olduğunda, oğlunun adının başına mutlaka **CEM** adı eklenecek.

Cem Karaca, oğlu için “**Gözlüğü yok, bıyığı yok, mikrofonu da yok**” demişti ya! **Minik Emrah**’ı zor da olsa tatlı uykusundan kaldırdık. Kanında ‘tiyatroculuk’ da olan **Baba Cem**; minik oğlunun bıyıklarını “**terletti**” makyaj kalemiyle, sonra da kartondan gözlüklerini taktı. Eline de tutuşturduk babasının içerideki odadan getirdiği mikrofonu. Buyurun size...

“Aaa vallahi tıpkı Cem! Yani bu kadar benzemek olur...”

“Kız şunun kıcını çimdikle, nazar geçecek valla...”

“Oğlumuz büyümüş de elleri mikrofon tutmuş bile...”

Evde konuşulan bunlardı görünen tablo üzerine. Benzetmeler daha da artacaktı ama ah minik **Emrah** bıraksa! İlk kez taktığı karton gözlüklerden sıkılıp bastı yaygarayı. Annesi de alıp, götürdü yatağına. Biz de o sırada klasik soruyu sorduk “**Baba**”ya:

“Emrah’ın ileride ne olmasını istersiniz?”

Cem Karaca’nın yanıtı her zamanki gibi yine kendine özgüydü:

“Oğlumla ilgili herhangi bir varsayım getirmek istemem. Ama dilerim ki sahte bir ‘Vatan, Millet, Sakarya’ milliyetçisi olacağına gerçek bir yurtsever olsun. Halkını ve çıkarlarını namusluca savunsun. Biz güzel günleri göreceğimiz ümidimizi daha yitirmedik. Ama doğmazsa güneş, oğullarımız doğdursunlar...”

(15 Kasım 1976)

Ara Sıcak! Aradan çok uzun yıllar geçti. Cem Karaca vefat etti. Bir gün son eşi İlkin Karaca çıkıp, “Emrah, Cem Karaca’nın oğlu değildir” dedi. Oysa Feride Karaca, Emrah’ı dünyaya getirdiğinde hastane koridorlarında bu olaya en yakından tanık olanlardan biri de bendim, yukarıdaki röportajı yapan da ben...

Karşılıklı suçlamalar, mahkemeler, duruşmalar derken, ilk adımımı henüz attığım Hürriyet Gazetesi’nde “Emrah Karaca, Cem Karaca’nın öz be öz oğludur... İşte 30 yıllık anılar işte 30 yıllık fotoğraflar...” diye bir haber yaptım. Tam sayfa yayınlandı. Bu arada, yattığı yerde bile huzur verilmeyen “Baba Cem”den alınan DNA örnekleri de Emrah’ın Cem’in oğlu olduğunu gösterdi. Ve ben Hürriyet’te yayınlanan ilk haberimle, Magazin Gazetecileri Derneği’nin Çetin Emeç Yılın Haberi Altın Objektif Ödülü’nü işte bu haberimle aldım.

Sahnelerin yeni assolisti Bülent Ersoy; ilk kez HEY'e açıkladı:
“SAHNEYE ÇIKINCA NİŞANLIMDAM AYRILDIM...”

Türk Müziği'nde, plaklarda, gazinolarda, sinemada kısacası sanat dünyamızda artık bir “**Bülent Ersoy Gerçeği**” var! Başarılı bir **Türk Müziği** icracısı olarak... Plakları çok iyi satan ve en yüksek ücreti alan bir yıldız olarak... Gazinoda en iyi işi yapan assolist olarak... Ve çevirdiği tek filmle, gişeler önünde kuyruklar oluşturan bir star olarak... Özetle saratı ve çok renkli kişiliği ile **Bülent Ersoy**'u konuk ettik sayfalarımıza...

Evet; ilk kez **2,5 yıl** kadar önce (1974 yılı ortaları) duyduk **Bülent Ersoy** adını. Oldukça güzel fiziği ile **Maksim Gazinosu**'nda assolist olarak attı ilk adımını sahnelere. Ve anında **Zeki Müren**'e rakip olarak gösterildi bazı çevrelerce.

“Bülent Bey, Zeki Müren Bey'e rakip olarak gösterilmeniz konusunda çok şey yazıldı, çizildi. Sizin bu konudaki gerçek düşüncenizi öğrenebilir miyiz?”

“Efendim, bu konu çok istismar edildi. Nacizane düşünceme göre Zeki Müren Bey, Türk Musikisi dünyasının gerçek bir devidir. 25 yılı bulan sanat hayatı, başarılarla doludur. Sahnelere büyük bir renk getirmiştir. Kendisine tek kelimeyle hayranlık ve saygı duyarım efendim.”

Bu açıklamanın ardından söz dönüp dolaşıp sahne kostümlerine geldi. **Bülent Ersoy**, 2,5 yıldır sahneye hep siyah-beyaz smokinleri ile çıkmıştı. Gardırobunda cicili-bicili giysiler yoktu. Sanatçı, **“Ben”** dedi **“Türk Sanat Müziği'nin ağırlığına ve ciddiyetine uygun giysiler giyilmesine taraftarım. Bunun için ben de ciddi giyiniyorum...”**

Bülent Bey, bugün 24 yaşında yakışıklı bir sanatçı. Eh bu yaştaki bekâr bir sanatçıya evlenip, evlenmeyeceğini sormak doğaldır diye düşünüp, soruyoruz:

“Bülent Bey, evlenmeyi düşünüyor musunuz?”

“Hayır efendim, şimdilik düşünmüyorum. Sahneye çıkmadan önce nişanlıyım. Sahne olayı işin içine girence olmadı, ayrıldık...”

Sözün burasında hemen kulağınıza bir şey fısıldayalım: **Bülent Bey**, esmerlerden hoşlanıyor. Zaten ayrıldığı nişanlısı da kara kaşlı, kara gözlü bir genç hanımmış.

Bülent Ersoy’un 2,5 yıllık sahne hayatının tam 396 gecesini sahnede geçmiştir. Astronomik ücretlerin verildiği müzik dünyamızda oldukça büyük paralar getirecek bir çalışma süresi diyebiliriz buna.

“Çok kazandınız mı efendim?”

“Hayır efendim. İnanın milyoner değilim. Patronum Fahrettin Aslan Beyefendi’nin armağan ettiği Bağdat Caddesi üzerindeki bir katımla, bir otomobilimden başka bir şeyim yok. Bankadaki nakit param ise yok denecek kadar az.”

Bülent Ersoy ilk kez 1975’te başrolünü **Gülşen Bubikoğlu** ile paylaştığı ‘**Sıralardaki Heyecan**’ adlı sinema filmini çevirmişti.

“Bu yıl da bir film projeniz var mı?”

“Düşünüyorum efendim! Aslında her yıl bir film; benim sinema politikam. Sinemayı tek bir uğraş olarak düşünüyorum. İddialı değilim.”

“Yeşilçam’da kimleri beğeniyorsunuz?”

“Türkân Şoray ve Fatma Girik hanımfendilerin hayranıyım. En büyük hayalim de bir gün Türkân Hanım’la bir filmde oynamak.”

(29 Kasım 1976)

Ersen ve iŖte “Kalbindeki Acı”ları
“BU ACILAR BİR GÜN MUTLAKA DİNECEK...”

Ŗehzade Mehmet’in sünnet düğününden bir yıl önce **Napolyon**’un gönderdiği **Fransız** elçisi **Jacques de Germini**, kapitülasyonları yeniledi. **Tercüman Ali Bey**, sünnet düğünü için bir davetiye ile birlikte anlaşmanın **Türkçe** kopyasını **Fransa Sarayı**’na götürmek üzere görevlendirildi.

Bunun üzerine **Sadrazam Sinan PaŖa** ile **Elçi Ali Bey** arasında bazı sorunlar doğdu. **Sadrazam, Fransızların** her dediğine “**Evet**” denilmesini istiyor, elçi ise buna karşı çıkıyordu. **Napolyon**’un huzuruna vardıklarında elçi, elpençe divan durmadı. Başını da eğmedi. Ancak Ŗunu söylemekle yetindi:

“Osmanlı Devleti, kapitülasyonları kabul ediyor ama geleceği hiç düşündünüz mü? İnanıyorum ki günün birinde sizlerden bir Jean François Michael bir Christian Adam bir Anne Marie David çıkacak. Ŗarkıcı olduklarını sanacaklar. Sonra da gelip bizim gece kulüplerinde, pavyonlarda Ŗarkılarını içki masalarına meze edecekler...”

Türkiye İŖçi Partisi’nin konuğu olarak **Türkiye**’ye gelen **Ŗili Kültür Elçileri Angel ve Isabel Parraile** ile **Patricio Castillo**, çalışma izni olmadıkları gerekçesiyle **Ankara**’da sınır dışı edildiler. Oysa üç gencin **İstanbul**’da verdikleri konserleri tek kelimeyle muhteŖem geçmiŖti.

Yıllar sonra **Napolyon**’a karşı çıkan **Elçi Ali Bey**’in torunları büyüdü. Bunlardan biri de savcı oldu. Bu haberi gazetelerden okuduğunda Ŗöyle geçirdi içinden:

“**Ŗili**’den gelen Ŗarkıcılarla uğraŖmaktansa, içimizde **Pop Müziği**’ne

karşı suikastte bulunanları sınır dışı etmeyi tercih ederdim. **HEY Dergisi**'nin **Yılın Müzik Oskarları** listelerine dikkatinizi çekerim.

Aralık 1970'de **24** besteye karşılık **9 Türkçe Sözlü Hafif Müzik** parçası vardı. **Aralık 1976**'da ise **107** besteye karşın, **71** Türkçe sözlü şarkı... Doğru orantılı bir hesap yaparsak bırakın gelişmeyi Pop Müziğimiz **70**'li yıllardaki gibi kalmış olsaydı üzerine **Türkçe** söz yazılmış yabancı şarkı sayısı **71** değil **41** olmalıydı. Demek ki **Batı** hayranlığından hâlâ kendimizi kurtaramamışız. Beste yapmaya ağırlık vermemişiz. **TBMM**'ye önerge vereceksin kardeşim önerge. Yasaklayacaksın yabancı şarkılara **Türkçe** sözler yazıp plak yapılmasını. Sınır dışı edeceksin bu suikastçileri..."

Sadrazam Sinan Paşa'nın hiç sevmediği **Elçi Ali Bey**'in bir özelliği de çok iyi kanun çalmasıydı. Ailedeki bu müzik tutkusu kalıtım halinde öteki kuşaklara da geçti. Dayı tarafından akrabalarından bir yeğeni de gitar çalıp, şarkı söylemeyi tercih etmişti. Sonunda dayanamadı. Gece kulüplerinde sürdürdüğü müzik yaşamını, bir Pop Müzik topluluğu kurup sahnelere taşıdı. Kim mi? **Ersen...**

Son plağında **"Kalbimdeki Acı"** diyen **Ersen** için kalbinde birer acıydı buraya kadar anlattıklarımız. Ender olarak yaktığı sigaralarından birini daha cebinden çıkardığında **Elçi Ali Bey** ve **Savcı** kimliklerinden çoktan sıyrılmıştı. Ama kalbindeki acıların acısını bir gün mutlaka çıkartacağına inanıyordu. (3 Ocak 1977)

HIZLI ROCK'ÇI ŞİMDİ HAFIZ!

Adı Ersen Dinleten, ama Türkiye Onu 'Ersen ve Dadaşlar'ın solisti Ersen olarak tanıyor. "Kuzeyin Kardaşlar'ı varsa doğunun Dadaşlar'ı var" diyerek, Ersen ve Dadaşlar grubunu kuran Ersen, marjinal giyim tarzıyla da 70'li yıllarda Anadolu'nun asi çocuğu olarak biliniyordu. 1993 yılında çıkardığı son albümünden sonra müziği bırakan Ersen Dinleten, bu tarihten sonra muhafazakâr bir yaşam tarzını seçti.

Kadıköy'deki evinde, gününü 5 vakit namaz kılarak ve Kuran okuyarak geçirdiğini anlatan sanatçı, 3 kez umreye, 1 kez hacca gittiğini ancak muhafazakâr kesimden, "Hayırdır, Ersen Bey nereden icap etti, sen şarkıcısın, git şarkını söyle, ne işin var burada" şeklinde tepkiler aldığını belirtti.

Ersen, "Çok sevdiğim bir aile dostumun 16 yaşındaki oğulları Ozan'ın bir trafik kazasında ölmesi, müziği bırakma kararına en büyük etken oldu. Bu olaydan sonra yüreğimden bu işi yapmak

gelmedi ve müziği bırakıp kabuğuma çekildim” diye konuştu. Maneviyatı anlatan şiirler yazarak bestelediğini dile getiren Ersen, sözlerini şöyle sürdürdü: “Zaten muhafazakâr bir ailenin evlâdıydım. Çocukken beni Kuran kurslarına gönderen ailem, deniz subayı olmamı istiyordu. Şarkı söyleyenlere çalgıcı gözüyle bakıyorlardı. Ailem de temelinde muhafazakâr olduğu için tamamen maneviyatı seçtim. Manevi ve ahlaki değerlerimi yaşamaya başladım...” Emekli maaşı ve yakınlarının desteğiyle sade bir yaşam sürdürdüğünü dile getiren sanatçı, kendisini özleyen hayranlarına zamanı belli olmasa da yepyeni bir kaset çıkaracağını sözünü de verdi.

Akşam Gazetesi. (15 Aralık 2006)

Artık 45'lik plak yapmayacağımı açıklayan Ali Rıza Binboğa
iddialı konuştu:

“POLİTİK ŞARKICI DEVRİNİ BEN AÇTIM...”

Ali Rıza Binboğa, ilk albümünün kapağına **“Bu plak; bir felsefenin müzikle anlatımıdır”** diye not düşmüş, sonra da bu yapıttaki **Ali Rıza Binboğa** ile **“Yarınlar Bizim”**i söyleyen **Ali Rıza Binboğa** arasındaki dağlar kadar farkı anlatmıştı...

“..Ve Sen Ağlarken” adlı albümü yayımlandıktan sonra Pop severler, genç sanatçının yeni 45'liğinde nasıl bir tarz deneyeceğini merakla beklediler. Ama beklenen 45'lik plak bir türlü çıkmıyordu. Merak ettik ve sorduk. Sonra da şu yanıtı aldık:

“Bundan böyle 45'lik plak yapamayacağım..”

“Neden böyle bir karar aldınız?”

“Müzik dünyasına adımımı TRT’de attım. Bir iki adım yürüdüm. Arkasından daha fazla yürümemi istemediklerini öğrendim. Bana ekranı ve mikrofonu kapattılar. Artık ürettiğim her yeni şarkıyı halkıma iletmekten yoksun kalmıştım. Dinleyici yeni plağını alır, 10 gün dinler ve bir kenara kaldırır. On birinci günden itibaren yenisini aramaya başlar. Eh; TRT de bu plağı tanıtmayacağına göre ben de artık albüm yapma kararı aldım...”

Ali Rıza Binboğa’nın yaşamında ilginç rakamlar var.

04: Bir yılda ekrana gelme sayısı (Eurovision 75, İşte Hayat, Sizin Seçtikleriniz, Tele Spor Gençlerle)

05: Yaptığı plakların sayısı (“Mihriban/N’oldun Gönül”, “Kem Gözler/Esti Rüzgâr”, “Yarın/Sen de Katıl Bize”, “Ayak Oyunları/ Dost Olayı”, “Birlik İçin Elele/Sevgilimin Derdi”)

27: İki yılda yaptığı beste sayısı.

“TRT’nin kapıları kapandığına göre, şarkılarınızı halka nasıl ulaştıracaksınız?”

“Köyköy, kasabakasaba dolaşarak vereceğim konserlerde TRT’nin yaptırmadığını yapacağım.”

“Sizin için politik şarkıcı diyebilir miyiz?”

“Bu iş benimle başladı gibime geliyor. Eskiden bir halk ozanının eseri alınıp, yeniden düzenlenerek söyleniyordu. Bu kişiler ki bazıları o ozanın adını anmaktan bile kaçınmışlardı. Ama ben öyle yapmadım. En karışık kavramları alıp, bir aşk şarkısı söylüyormuş gibi söyledim. Dedik ki ‘Özgürsen ağlamayacaksın, barışçıysan düşman olmayacaksın’. Bunu üzerine hazır yiyecek bazı kişiler, başka yollardan evirip çevirip söylemeye başladılar...”

(10 Ocak 1977)

**İtalya’da film çevirecek olan Tarık Akan’a İtalyan basını ad taktı:
TÜRKİYE’NİN ALAIN DELON’U...**

Tarık Akan’ı yakından tanıyanlar bilir; kendinden söz etmeyi sevmeyenler listesinin ilk sıralarında yer alır. Hakkındaki haberleri genellikle başkalarından alırız. Bu son buluşmamızda da öyle oldu. Başkalarından duyduğumuz **Tarık Akan** haberlerini tek tek sorup önce doğruluk derecelerini araştırdık. Sonra da yakın gelecekte yapacakları konusunda bilgi sahibi olmaya çalıştık.

Haberler ve aldığımız yanıtlar şöyle:

“Tarık Akan, İtalya’ya gidiyor. Önce Roma’ya, oradan da Sicilya’ya. Film çekimleri 27 Ocak’ta başlayacak. Filmde başrolü oynayacak!”

Akan: “Oynayacak...”

“Tarık Akan, 1977 yılını 6-8 filmle kapatmak kararında. Ama bunların kaç tanesi Türkiye’de, kaç tanesi yurt dışında çekilecek belli değil.”

Akan: “Belli değil...”

“Tarık Akan, gitmeden İtalyan basınına konu olmaya başlamış bile. Hatta ondan Türk Alain Delon diye söz ediyorlarmış.”

Akan: “Ediyorlarmış...”

“Fiziği, altı yıllık sinema tecrübesi ile Tarık Akan ilk anda yurt dışında da kendine yer edinebilecek bir sinema artisti. Üstelik çekilmiş filmler, yapılmış anlaşmalar, umut verici gelişmeler var. Örneğin bir ya da iki sezon sonra sinema çalışmalarını tamamen yurt dışına taşıyabilir mi?”

Akan: “Taşıyamaz. Benim için önemli olan Türkiye’dir. Dışarıda film çevirmek isterim ama tamamen yurt dışında

çalışmak gibi bir teklif karşısında söyleyeceğim söz ‘hayır’ olurdu.”

“Neden?”

Akan: “Ailem burada, arkadaşlarım burada, çevrem burada... Bunlar yeterli neden değil mi?”

“Tarık Akan, Sicilya’daki filmi tamamlar tamamlamaz İstanbul’a dönecek ve mart ayı ortalarında yeni bir filme başlayacakmış!”

Akan: “Başlayacakmış...”

“Bu kez bildiğimiz Tarık Akan filmlerinin dışında bir-iki serüven filminde de rol alacakmış. Hatta bunlardan biri; adından, konusuna kadar belli ama çekim gününe kadar açıklanmaması için karar almışlar!”

Akan: “Almışız...”

“Tarık Akan hakkında en çok merak edilen konulardan biri de ne zaman evleneceği!”

Akan: “Bu yıl için böyle bir düşüncem yok.”

“Gazetecilik Yüksek Okulu mezunu Tarık Akan, gazetecilik yapmayı düşünüyor mu?”

Akan: “Düşünmüyor. Meslek olarak çok seviyorum ama yakın bir gelecek için hayır. İleride belki.”

(17 Ocak 1977)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Zühtü (Esin Afşar) 2. Olmaz Olsun - Seni Gidi Vurdumduymaz (Sezen Aksu) 3.Dibi Dibi Da – Vah Bacım Vah (Rana Alagöz) 4.Bunlar da Geçer (Fusun Önal) 5.Sen Yarattın Beni – Nedir Bu Halin (Aylin Ural) 6.Onu Bana Sakla (Hümeysra) 7.Oldu Olanlar - Yandım Aşkınla Ben (Serpil Barlas) 8.Söyle Kimdi O (Bilgen Bengü) 9.Parka – İhtarname (Cem Karaca) 10.Canım Yandı (Nükhet Duru)

Adı ilk **“Bayan Yoh Yoh”** oldu. Ardından **“Diplomatik Şarkıcı”** unvanını aldı. Şimdilerde **Esin Afşar**’ın yine her kelimesinde her cümlesinde bir mutluluk ifadesine rastlamak mümkün. Çünkü hayatının en güzel günlerini yaşadığını söylüyor. **1969**’da zirveye çıkan **“Yoh Yoh”**dan tam sekiz yıl sonra şimdi de **“Zühtü”** ile **1** numara olmanın zaferini kutluyor. Önümüzdeki aylarda ülkemizi temsil edeceği **İsrail**’de yapılacak olan **Akdeniz Uluslararası İlkbahar Festivali**’nin arifesinde **Esin Afşar**’la konuşuyoruz... En içten cevapları alıyoruz...

“Kaç yaşındasınız?”

“Aaa ne ayıp! Bayanlara hiç yaş sorulur mu? Sor, sor! Tam 40 yaşındayım. Cahit Sıtkı’nın dediğine bakılırsa, yolun yarısını beş yıl geçmişiz. N’apalım, yaşadığımız kadar daha yaşayabilecek miyiz bakalım?”

“İlk aşkı ne zaman ve nerede tattınız?”

“Efendim, efendim! İlk aşk mı? Yahu sormayın böyle şeyler! Çaresi yok mu? Eh ne yapalım anlatırız biz de! On altı yaşında, konservatuar öğrencisiydim o zamanlar. Sevdığım çocuk da Ankara’da bizim mahalledendi. Şiirler bile yazmıştım onun için. Adı mı? Hımm... Vallahi hatırlamıyorum!”

“İlk çocuğunuzu kucağınıza aldığınız anda neler hissettiniz? Aynı duygu ikinci çocuğunuzda da tekrarlandı mı?”

“Pınar’ı dünyaya getirdiğim zaman 22 yaşındaydım. Onu ilk kucağıma verdiklerinde önce bir şaşkınlık geçirmiştım. Aydıncan’ı bilimsel bir doğumla dünyaya getirdiğimi söylersem sanırım

yalan olmaz. Doğumdan önce bu konuda yazılmış ne kadar kitap, ansiklopedi varsa karıştırdım. Doğumda bayıltılmadım. Olayı sonuna kadar izledim. Doğum yapacak her hanıma da bunu tavsiye ederim.”

“Kaç evlilik yaptınız?”

“Yahu siz beni Elizabeth Taylor mu sandınız! Şunun şurasında, topu topu iki evlilik yaptım.”

“İyi bir ev hanımı olduğunuz söylenebilir mi?”

“Vallahi onu eşime sormanız gerekir ama ben iyi bir anne olduğumu söyleyebilirim.”

“Yurtdışındaki müzik çalışmalarınızdan söz eder misiniz?”

“İlk 1969’da Paris’te Jacques Brell ile ‘Domenico Modugno Ödülü’nü aldım. Aynı yıl Monte Carlo’daki 10. TV Festivali’nde Gilbert Becaud ve Josephine Baker ile birlikte sahneye çıktım. Ardından Romanya’daki Braşov Uluslararası Müzik Festivali’nde ‘Eleştirmen Ödülü’nü verdiler. 1969’un sonlarına doğru Tanin Gazetesi’nin düzenlediği ankette En İyi Beste dalında birinci oldum.”

“1970 yılına da bir ödülle girmiştiniz!”

“Evet; Akşam Gazetesi’nin En İyi Sanatçı Ödülü ile... Bulgaristan’daki Altın Orfe Müzik Festivali’nde ‘Gurbet Yorganı’ ile Uluslararası Şarkıcı dalında 3.lük ödülünü aldım. 1972’de Dönüşüm ile bir aylık Sovyetler Birliği turnesine çıktık. Aynı yıl Japonya’da bir konser verdim. Yarım saatlik, renkli bir televizyon programına katıldım.”

“Güney Kore’de ne yapmıştınız?”

“Orada da bir televizyon programına katılıp Türkiye’ye döndüm. 1973’te Kudüs’te bir TV programım çekildi. Gelecek aylarda katılacağım Akdeniz Uluslararası İlkbahar Festivali için de o zaman davet edilmiştim. Aynı yıl Cumhuriyet’in 50. Yıldönümü kutlamaları için Dışişleri Bakanlığı tarafından Modern Folk Üçlüsü ile birlikte Avrupa’ya gönderildik. 1974’deki Avustralya turnem, şimdilik son yurtdışı çalışmam oldu.”

“İsrail’deki festival hakkında bilgi verir misiniz?”

“İlk kez bir beste yarışmasına katılacağım için gerçekten heyecanlıyım. Festival Başkanı Joseph Ben Israel, yarışacak bestenin aşk, gençlik ve bahar öğelerini içermesi ve Türk ezgileri taşıması gerektiğini söyledi. Melih Kibar veya Selmi Andak’ın bir bestesiyle gideceğim.”

“Diplomatik Sanatçı unvanını nerede almıştınız?”

“Dışışleri Bakanımız İhsan Sabri Çağlayangil; Doğan Canku ve Cemil Demirsipahi ile beni Macaristan’daki bir gösteriye göndermek istemişti. Teklifi kabul ettik. Giderken yanımızda bazı senatörlerin de bulunması bize Diplomatik Sanatçı denmesine neden olmuştu.”

(21 Mart 1977)

Ayla Algan'ın hayatı roman oluyor! Romanın adı: "Koca Öküz"
BURJUVA KIZININ BÜYÜK ZAFERİ!

Artık kimse **Ayla Algan**'a mektup yazıp, ondan hayatını anlatmasını istemeyecek. Artık kimse onu yolda gördüğü zaman kaç yaşında olduğunu sormayacak! Hiçbir gazeteci, röportaja gittiğinde ona 'Sanat hayatınızda başınızdan geçen ilginç olayları anlatır mısınız?' diyemeyecek! Çünkü **Avusturyalı** yazar **Diana Cannetti**, acı-tatlı tüm anıları, A'dan Z'ye tüm bilinmeyenleri ile **Ayla Algan**'ın hayatını yazıyor. **Ayla Algan** ile **Diana Cannetti**'nin tanışmaları 12 yıl öncesine dayanıyor. O yıllardaki öğretmen-öğrenci ilişkisi, aradan bunca zaman geçince yazar-sanatçı ilişkisine dönüşmüş.

"Diana Canetti ile nasıl tanıştınız?"

"Diana, LCC'de benim, üniversitenin tiyatro bölümünde de Haldun Taner Bey'in öğrencisiydi. O zamandan, bu zamana beni izliyor. Son zamanlarda biyografik eserler moda olduğu için Diana da benim bir biyografi kitabımı yazmayı, kimselerin bilmediği yönlerimle beni anlatmayı uygun gördü. Kitap Türkiye ile birlikte Avusturya'da da piyasaya çıkacak."

"Yazarın özellikle sizi seçmesinin bir nedeni var mı?"

"Diana'nın beni seçmesinin en önemli nedeni; bir burjuva kızının anne ve babasına karşı direnerek, sanatçı olmasıdır. Ayrıca 12 yıldır beni izliyor olmasının da bunda büyük rolü vardır sanırım."

"Anne-babaya direniş konusunu açabilir misiniz?"

"Ailem beni filoloji öğrenimi görmek için Amerika'ya göndermişti. Ben onlardan gizli olarak 5 yıl tiyatro dersi aldım ve filoloji yerine tiyatro eğitimi gördüm. Bu benim ilk direnişimdi. Daha sonra kocam da aynı şekilde ailesine karşı direndi. Çünkü o da Amerika'ya

maden mühendisliği öğrenimi görmek için gönderilmişti.”

“Kitabın adı belli mi?”

“Tabii ki ‘Koca Öküz...’ Kadın özgürlüğü üzerine bir kitap olacağına ve kadının verdiği savaşı anlattığına göre başka bir ad düşünemezdik.”

“Kitapta biyografinizin dışında başka konular da var mı?”

“Kent ve köy kadınının kendine özgü dertleri ve dramı var. Örneğin kadının kentteki dramı; yabancı okullarda gördüğü eğitim, aile ve toplum düzeninde yarattığı birtakım aksaklıklar. Köydeki dramı ise; yüzyıllardan beri hâlâ satılık bir meta oluşu. Adının ‘Koca Öküz’ olması da bu yüzden zaten.”

“Kitabın yazarı ile daha önce başka ortak çalışmalarınız oldu mu?”

“Cannes’da doğum yapan bir kadın üzerine birlikte dokümanter bir film yapmıştık. Sessiz ve içinde tek bir diyalog geçmeyen film, büyük sükse yapmıştı.”

“Bundan böyle Alaturka plaklar yapmak istediğiniz doğru mu?”

“‘Zühtü’ ve ‘Haticem’ türkülerini Alaturka olarak Batı sazlari eşliğinde söyleyeceğim. En büyük amacım; kendi aksak ritimlerimizle ve 5/8’lik adını verdiğimiz çeyrek notalarla dünyada bir Türk çıkışı yapmak ve bunun öncüsü olmak.”

“Müzikte bir devrim yapılacaksa nasıl yapılmalı sizce?”

“Adımızı Edirne’den öteye duyurabilmek için kendi özümüzden yola çıkmalıyız. Çünkü terciye tere satmak, aptallıktan başka bir şey değildir. Ben ‘Türk Müziği’ni bozalıı’ demiyorum. ‘Ona yeni bir yorum getirelim’ diyorum. Bir de TRT’ye karşı niye direnişe katılmadığımı soruyorlar! Farz edelim katıldım. Televizyon yöneticileri ‘Tamam, sizin telif haklarınızı verelim’ dediler. Sorarım şimdi; nereye, kime yatıracaklar bu paraları? Türkiye’de bu paraları toplayacak bir kuruluş var mı? Boşuna SOLKİŞOT’luk yapmasınlar...”

(2 Mayıs 1977)

Müzik dünyamızın sempatik ikizleri; Meral ile Zuhal...

BU KIZLAR GERÇEKTEN İKİZ Mİ?

Uzun süre ikiz olduklarını kimse bilmedi. Yıllarca **Almanya** sahnelerinde boy gösterdikten sonra **İtalyan TV**'si **RAI**'nin "**Canzonissima**" adlı show programı ile şöhret basamaklarını birden tırmanmaya başladılar. Artık bütün **Avrupa**; **Kessler Kardeşler**'i konuşuyordu.

Bir yanda **Kessler Kardeşler**, bir yanda bizim **Meral ile Zuhal**... Onlar da **Kessler Kardeşler**'in yolunda, yıllardır bekledikleri patlamayı yapmaya hazır olduklarını söylüyorlar.

İkişer dakika arayla aynı anadan dünyaya gelmek; aynı kişiliği, karakteri, kusurları, zevkleri, eğilimleri paylaşmak anlamına gelmiyor. Aynı gözler aynı bakışlarla onları ilk anda birbirlerinden ayırmanız olanaksız gelebilir. Ancak bu iki buğday tenli kızın, bir elmanın yarısının, öteki yarısına benzediği gibi birbirlerine benzemelerine karşın ayrıldıkları öylesine çok yan var ki! Sorularımıza verdikleri cevapları okuyunca, onların gerçekten ikiz olduklarına inanasınız gelmeyecek!

"Televizyonda yayınlanan 'Yıldız Yağmuru' programına katılıp katılmamakta kararsızdınız. Kesin kararı almakta hanginiz daha atik davrandınız?"

Meral: "Ne ben ne de Zuhal. Uzun süre kararsızlık içinde bocaladık. Sonunda Gökçen Kaynatan'ın ısrarı üzerine kabul ettik."

Zuhal: "Programın; İstanbul TV'si tarafından hazırlanan tek eğlence programı olması bizi çok düşündürdü. Bu programla 40 milyonun sevgisini kazanabileceğimiz gibi, olumsuz tepkiler de alabilirdik. Bu nedenle çok düşündük."

“Formunuzu koruyabilmek için ne gibi önlemler alıyorsunuz?”

Meral: “Çok istediğim halde önlem alamıyorum. Tam ‘İdeal ölçülerimi buldum’ dediğim anda yeniden kilo almaya başlıyorum.”

Zuhal: “Benim için sorun değil. İdeal ölçülerimi her zaman koruyorum.”

“Hanginiz daha obursunuz?”

Meral: “Güzel hazırlanmış bir sofraya görünce dayanamam. Maymun iştahlıyım. Masada her şeyin olmasını isterim. Sonra da birer tadımlık alır, bırakırım.”

Zuhal: “Ölçülü davranmak koşuluyla bol kalorili yiyecekleri tercih ederim. Sanırım bu da oburluk sayılmaz.”

“Hanginiz daha alıngansınız?”

Meral: “Zuhal, benden daha alıngandır.”

Zuhal: “Hiç değil, asıl Meral alıngandır.”

“Hanginiz daha idealist ve romantik, hanginiz daha pratik ve gerçekçisiniz?”

Meral: “Ben daha pratik ve gerçekçiyim. Gerçekleri daha çabuk görürüm. Örneğin, son plajımızdaki ‘Aşk mı Diyorsun Buna’ ve ‘İkimizden Biri’ adlı şarkıların seçimi için üç ay çabaladık. Zuhal, romantik yaradılışlı olduğu için gerçekleri göremiyordu. Ben plak şirketiyle anlaşma peşinde koştururken o; evde oturmayı tercih ediyordu.”

Zuhal: “Galiba Meral’in söyledikleri gerçek.”

“Bakalım hanginiz ilk önce evlenip, evinin kadını olacak?”

Meral: “Bugüne kadar evlenmeyi düşünecek zamanım hiç olmadı. Hele ki Suadiye’deki plakçı dükkanımızı açtıktan sonra kendi kendimizin patronu olduk ki, evlenmeyi daha uzun yıllar düşünmeyiz sanırım.”

Zuhal: “Evlenip, evimin kadını olmayı sık sık düşünmüşümdür ama çok çabuk unuttur giderim.”

Meral ile Zuhal gerçekten ikiz mi? Sorularımıza verdikleri yanıtları okudunuz. Artık gelin siz karar verin!

(9 Mayıs 1977)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Bir de Bana Sor – Etme Eyleme (Erol Evgin) 2.Kim Arar Seni – Başka Sözüm Yok (Nilüfer) 3.Kırık Aynalar – Rose Marie (Bora Ayanoğlu) 4.Dönemezsin Bana – Yaşamak İçin

(Beyaz Kelebekler) **5. Her Şey Senin** (Aydın Tansel) **6. İçim**
İçime Sığmıyor (Uğur Akdora) **7. Söyle Kimdi O** (Bilgen Bengü)
8. Birisine Birisine (Nil Burak) **9. Öyle Değil mi** (Serter Bağcan)
10. Aşk mı Diyorsun Buna – İkimizden Biri (Meral-Zuhal)

Cem Karaca, son albümünde yine bir bomba patlattı:
“**YOKSULLUK KADER OLAMAZ...**”

Önümüzdeki günlerde **Cem Karaca**’nın “**Yoksulluk Kader Olamaz**” adlı yeni albümü yayınlanacak. Plakta bulunan şarkılar şöyle:

Kerem Gibi (Nâzım Hikmet/Cem Karaca), **Bir Öğretmene Ağıt** (Cem Karaca), **Adiloş Bebe** (Ahmed Arif/Sadık Gürbüz), **İşçi Marşı** (Can Yücel/Taner Öngür), **Maden Ocağının Dibinde** (A. Kadir/Asım Tanış/Cem Karaca), **Terk etmedi Sevdan Beni** (Ahmed Arif/Cem Karaca) ve **Yoksulluk Kader Olamaz** (Cem Karaca).

Ve yeni bir 45’lik plak. Her iki yüzde de ünlü şarkıcının en son besteleri var: “**Bir Mirasyediye Ağıt**” ve “**Mor Perşembe**”.

Ahmet Nemelazım... Şehabettin Pepe... Durmuş Ali Kulkasız... Üç bestenin üç kahramanı... **Ahmet**; ‘**Yoksulluk Kader Olamaz**’ın, **Şehabettin**; ‘**Bir Mirasyediye Ağıt**’ın, **Durmuş Ali** de ‘**Mor Perşembe**’nin kahramanları... Onlarla televizyon ekranlarında tanışmanız olanaksız. Radyo mikrofonlarında seslerini duymanız da! Onun için bırakalım **Cem Karaca** anlatsın en iyisi...

Ahmet NEMELAZIM: Rumi 1334 İstanbul doğumlu. Devlet memurluğundan emekli. Gelinlik çağda bir kızı, sağa sola 24 bin lira borcu var. Tek şikâyeti; hayat pahalılığı.

“**Sayın Ahmet Nemelazım; Türkiye’nin içinde bulunduğu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?**”

“Bana mı sordun efendi oğlum? Haa iyi iyi. Yalnız hayat pahalı. Her şeyc zam geliyor. ‘**Nemelazım**’ diye diye bu hale geldik işte. Fiyatlar ateş pahası. Ay sonunu zor getiriyoruz. Bizim ortanca kıza

geçenlerde kısmet çıktı. Hiç değilse bir boğaz eksilir diye sevindik. Görücü gelecekmış.

“Hanım tutturdu ‘**Filtreli sigara al**’ diye. Dolaş babam dolaş. Bulunmuyor. ‘**Tekel’de kuyruğa gir**’ dediler. Bu yaştan sonra kalktık sigara kuyruğuna girdik. Derken baldırı çıplak, ayağı yalın, yüzü kara bir velet yanaştı bana doğru.

“**‘Marlboro var amca’** dedi. Şaşırdım kaldım efendi oğlum. Saatlerdir birpaket **Samsun** sigarası almak için kuyruktu bekliyorum, veledin biri geliyor ‘**Marlboro var**’ diyor. Uzatmayayım efendi oğlum, bizim kızın hatırına bastırdık **15 lirayı**, aldık **Amerikan** sigarasını!

“Haa gazeteci oğlum, şeyi de yaz! Eti aydan aya görür olduk tencerede. Kömür desen adını unuttuk. Kader desen kader değil. Yoksulluk işte. 15-20 sene oku. 20 sene de devlet memurluğu yap. Ay sonunu getireme! Artık ‘**Nemelazım**’ dememeli. Yaz gazeteci oğlum yaz; **Yoksulluk Kader Olamaz...**”

Şehabettin PEPE: 1937 Ankara doğumlu. Yüksek öğrenimini Amerika’da yapmış. Tek eksiği R harfini söyleyememesi.

“Sayın Şehabettin Pepe; Türkiye’nin içinde bulunduğu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Tüğkiye’nin içinde bulunduğu hemafloğmanik ve gespektoğmonik pozisyon ülkenin çok bi undevelopet...”

“Anlayamadım!”

“Eee undevelopet... Yani şey... Bi dakika; lügata bakayım! Eee az gelişmiş duğumda olduğu anlaşıyoğ. Halbuki **Tüğkiye** çok güzel biğ memleket. Bunu **Ameğika**’da kaldığım yıllarda çok daha iyi anladım. Ve hep ‘**Cennet vatanım, cennet vatanım**’ dedim. Şıgıl şıgıl degeleğ, kuzulağ meleğ... Ama nasıl değleğ **Tüğk** köylüsü çok bi lazy...”

“Lazy?..”

“Aaa pağdon siz **İngilizce** bilmiyoğsunuz; lazy yani tembel. Hep kadınlığ çalışıyoğlağ tağlada, eğkekleğ kahvede oynuyoğ tavlâ. Pağdon kibğitiniz vağ mı, pipom sönmüş de!”

“Çakmak var!”

“Olmuyoğ, bilmiyoğ siz; çakmakla yanmaz pipo! Hep cehalet. **Tüğkiye** ne zaman öğğeniğ pipo için lazım kibğit, o zaman kalkınığ **Tüğkiye...**”

Durmuş Ali KULAKSIZ: “1952 Sivas doğumlu. Fakir bir ailenin oğlu. Anası, onu dünyaya getirirken can vermiş. Edebiyat Fakültesi Hindoloji Bölümü’nde okuyor. Omuz omuza vermenin

zamanı geldiğine inananlardan!”

“Sayın Durmuş Ali Kulaksız; Türkiye’nin içinde bulunduğu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Çok şey! Bu büyük kente, uzak bir Anadolu kasabasından, bir taşra lisesinden diploma alarak geldim. Babam; küçük çiftçiydi. Üç-beş dönüm toprağı, ancak ev halkının boğazına yetiyordu. Buna rağmen yemedi, beni okuttu. Yazları ne iş olsa yapardım.”

“Ne iş?”

“Ellerimle tezek bile kırardım. Ortaokul ve lisede derslerin çoğu ya boş geçer ya da müzik öğretmeni kimya dersine, beden eğitimi öğretmeni de tarih dersine girerdi. Sınıfta kız-erkek toplam 136 kişiydik. Fazla yazılı-sözlü olmazdık. Takıntısız bitirdim liseyi.

“Doktor olmak istiyordum. Bizim köyde; değil doktor, ebe bile yoktu. Anam, beni doğururken can vermişti. Babam, masraf olur diye bir daha evlenmedi. Sonra üniversite giriş sınavları için İstanbul’a geldim...”

“Özel dersanelerde kurslara devam ettin mi?”

“Ne kursu ne dersi abicim! Buralara gelebilmem için babam tek öküzümüzü de satmıştı. Şimdi **Edebiyat Fakültesi Hindoloji Bölümü’nde Hindistan’ı, Hintçe’yi, kutsal öküzlerini** öğreniyorum. Öğreniyorum da bizim tek öküzü hatırlıyorum. Ama **Kulaksızlar’dan Rıza’nın oğlu ben Durmuş Ali, okuduklarımızla, yaşadıklarımızın acımasızca çeliştiğini** görüyorum.”

“Bir Hindolog olarak, vatanına ne gibi katkıların olacağını düşünüyorsun?”

“Hiçbir katkı olmaz. Ülkeyi bu duruma getirenleri biliyorum. Onlara karşı tavır alanların içindeyim. Ama bu konuda her kafadan bir ses çıkıyor. Birbirimize ateş açmaya kadar vardırđık işi. En fazla birlikte olmamız gereken şu günlerde şu saçma sapanlıklar, birbirimize saldırmalar, sövmeler bezirgânların işine yarıyor. Gevrek kakhahalarını duyar gibi oluyorum. Omuz omuza vermenin tam zamanıdır artık...”

(30 Mayıs 1977)

Osman Yağmurdereli'yi Kızılay'da gören genç kızlar şöyle dedi:

“AAA, DEMİS ROUSSOS ANKARA'YA GELMİŞ”

Kızılay'daki gökdelenin önünde yürüyen iki genç kız, yanlarından geçen iri yarı, boylu poslu, saçlı sakallı gence bir baktı. Sonra birbirlerine döndü. Ve şöyle dedi:

“Aaa Demis Roussos, Ankara'ya gelmiş...”

Oysa, ne **Yunanlıların** ünlü şarkıcısı **Demis Roussos**, Ankara'ya gelmişti ne de **Kızılay**'da yürümüşü. İki genç kızın, gözlerinin bir yerlerden ısırdığı genç adam, ilk kez **“Gel”** adlı şarkısıyla **“Bizden Size”** adlı televizyon programında ekranlara gelen **Osman Yağmurdereli**'den başkası değildi.

“Üç televizyon programı yaptınız, şansınız döndü mü?”

“Hem de nasıl! Hemen gazinolardan teklifler gelmeye başladı! Bir anda Ankara sahnelerinin en aranan şarkıcılarından biri haline geldim.”

Osman Yağmurdereli'nin şöhreti aslında ekrandan değil, lise çağlarından geliyordu. O da **İlhan İrem**'ler, **Erdem Alkın**'lar, **Yeliz**'ler, **Yeşim**'ler, **Kurtalan Ekspres**'ten **Nur Moray**'lar, **Ohannes Kemer**'ler gibi **Milliyet Gazetesi**'nin **Türkiye Liselerarası Hafif Batı Müziği Yarışması**'nın müzik dünyasına armağan ettiği gençler arasında bulunuyordu. **Ankara Cumhuriyet Lisesi**'nin solisti olarak katıldığı **Milliyet**'in yarışmasında belki derece alamamışlardı ama **Osman**'ın içindeki müzik aşkı gitgide büyümüş, dayanılmaz bir tutku haline dönüşmüştü sonunda.

“Sahneye çıkmanızda rol oynayan birileri var mıydı?”

“Erol Büyükburç ile onun çalıştığı gece kulübüne gittik bir gece. Programını tamamladıktan sonra bir şarkı da benim söylememi

istedi. Kıramadım. Kalktım çıktım sahneye. Kulübün sahibi, sahneden inince yanıma geldi ve ‘Bizimle çalışır mısınız?’ dedi. Kabul ettim ve çalışmaya başladım.”

“TRT’nin dikkatini nasıl çektiniz?”

“TRT yapımcılarından Erşan Başbuğ, bir gece kulübe gelmiş ve beni seyretmiş. Ertesi gün aradı ve ‘Bizden Size’ programına davet etti. Koşa koşa gittim. Program yayınlandı. Ertesi gün Ankara’nın en büyük gazinolarından teklifler yağmaya başladı. Şeytanın bacağına kırmıştım.”

“Bu başarıda Milliyet’in yarışmasının payı ne oldu?”

“O yarışmaya katılmasaydım, bendeki bu müzik hırsı olmayacak ve bugün bulunduğum yere belki de gelemeyecektim.”

“Müzik dünyasında yakındığınız bir konu var mı?”

“Olmaz mı? Besteciler, biz gençler yerine ünlülerle çalışmayı tercih ediyorlar. Bize şans tanımıyorlar. Bestelerini esirgiyorlar. Durum böyle olunca biz de üzerine Türkçe sözler yazılmış yabancı parçaları söylemek durumunda kalıyoruz.”

“Yani şu an elinizde plak yapacak iki beste yok mu?”

“Var Allah’a şükür. Serter Bağcan ve Avni Uygun’un bomba gibi iki besteleri var. Patlamaya hazırım!”

Koyu bir **Trabzonspor** ve **Galatasaray** taraftarı olan **Osman Yağmurdereli** evlilik konusu açıldığında kızarıyor. Yanakları pembe pembe oluyor. **“Henüz vakit erken”** diyor.

(13 Haziran 1977)

Ara Sıcak! Bugünün pek çok “sahici” starının Hey dergisinde yayınlanan “ilk” röportajlarını ben yapmıştım. Osman Yağmurdereli’nin bu ilkröportajı da benimdi. Sonra... Aradan yıllar geçti. Osman önce müzik öğretmeni oldu, yeni yeni filizler yeşertti. Sonra da Yağmur Ajans adını verdiği bir yapım şirketi kurup, birbirinden güzel dizi filmlere imzasını attı. Ondan gelen “son” haber; kendi deyimiyle “kötü bir gribe” yakalanmış olmasıydı. Pek çok Türk büyüğü araya girip, “Seni hemen Amerika’ya gönderelim, tedavini orada sürdürelim” dediyse de kabul etmedi. “Ben,” dedi “sevenlerimin dualarıyla bu kötü gribi atlattım” Çok şükür atlattı da... Yıllar sonra Osman Yağmurdereli’yle bir röportaj daha yaptım...

Osman Yağmurdereli ile “Hey Gidi Günler Hey...”
“İNSANLAR, CAMİDE BENİM İÇİN DUA ETMİŞ...”

Hey gidi günler hey... Kanal D izleyicileri bu gece saat 23.00’da ekranlara gelecek olan yepyeni bir sohbet programıyla tanışacaklar! Hazırlayan ve sunan; **Osman Yağmurdereli**... Önce müzisyen, sonra da yapımcı kimliğiyle Türkiye’nin tanıdığı bir ‘katma’ değer... Bırakın düşmanını, sevmeyeni yok! Çünkü onda insan sevgisi çok... 35 yıllık arkadaşım Osman Yağmurdereli ile yeni programı öncesi Ulus’taki Yağmur Ajans’ta buluştuk ve konuştuk.

“Maşallah sizi çok iyi gördük! Sağlık durumunuzu merak eden sevenleriniz için şu andaki durumunuzu anlatır mısınız?”

“Altı tane kemoterapi alacaktım, üçünü aldık... İlk günden sonra yapılan kan tespitlerinde her şeyin iyiye gittiğini doktorum söylüyor. Ancak bu moral olsun diye mi söyleniyor yoksa cidden iyiye mi gidiyor onu pek bilemiyorum ama kan bulgularından herhalde benim için torpil yapacak hâlleri yok! Kendimi de iyi hissediyorum. Hatta; hastalanmadan üç ay evvelinden de daha güçlü ve daha zindeyim... Bunda belki dört ay önce sigarayı bırakmış olmamın, gece geç saatlere kadar oturmamanın rolü vardır.”

“Hastanede yattığınız süre içinde sizi arayanlar arasında sizi çok şaşırtan biri oldu mu? ‘Mutlaka arar’ deyip de aramayan var mıydı?”

“Benim dargın olduğum kimse yoktur! Aşağı yukarı bütün dostlarım aradı ve bana olan sevgilerini iletip beni çok mutlu ettiler. Yoğun bir ilgi gördüm. Bu da benim yaşama sevincim oldu diyebilirim. ‘Arar’ diye bekleyip de aramayan yoktu.”

“Bir süre önce ‘Artık yorulduğum... Yağmur Ajans’taki işleri bu işi bilen gençlere devredip, inzivaya çekileceğim’ demiştiniz. Bu kararınız hâlâ geçerli mi?”

“Evet... Yağmur Ajans’ta şu anda yeni bir yol başlatıyoruz; artık eskiden olduğu gibi her sene 4-5 proje olmayacak. Üç proje hazırlayacağız ki bir tanesi geçen seneden kalan ‘Sev Kardeşim’ zaten.. Dolayısıyla iki projeye indirmiş oluyoruz.. Ben ofise biraz da az gidip-gelmeye çalışacağım, genç arkadaşlara, buradaki yöneticilere bırakmaya çalışacağım ama bu demek değil ki hepten işten ayrılacağım! İşlerin kanallarla görüşülüp, iş alınma aşamasına kadar ben olacağım, yapım ve koordinasyon aşamasında yine ben olacağım, daha sonrasını onlara bırakacağım.. Becerirler diye tahmin ediyorum, beceremezlerse tekrar işin başına döneceğim!”

“İstanbul dışında bir yere yerleşmeyi düşünür müsünüz?”

“Asla... İstanbul’un dışında bir yerde yaşama ihtimalim yok benim.. İstanbul’a âşığım çünkü! Ankara’dan İstanbul’a geldiğim yıllarda ‘Ben burada yaşayamam’ derdim.. Geri dönmek istedim, Kâmil Sönmez bırakmadı.. Şimdi Ankara’ya gidince orada yaşayamıyorum. Üç günlüğüne bir iş için gidiyorum, iki günde bitirip dönmeye çalışıyorum.”

“Geçen hafta ‘İbo Show’da Tatlıses’ten ‘Yalnızım Dostlar’ şarkısını söylemesini istediniz! Gerçekten yalnız mısınız?”

“Ben o şarkıyı çok severim, yıllardır İbrahim Tatlıses de hep benim için söyler. Bazen kendimi yalnız hissedirim. Hani bir şairin dediği gibi ‘Binlerce kişi içerisinde kendimi yalnız gördüm...’ Ben de şairin dediği gibi zaman zaman kendimi yalnız hissediyorum!”

“Hey gidi günler hey... Bu ikimizin ortak sloganı... Yıllarca benim köşe yazılarımın başlığı idi, şimdi de sizin yeni programınızın adı! Programla ilgili olarak bilgi verebilir misiniz?”

“Hastalığım süresince halkın beni çok sevdiğini bir kez daha anladım hem de çok iyi anladım. Bir büyüğümüz bana haber gönderdi, ‘Bir kimsenin ailesinin dua etmesi çok makbuldür...’ Osman için binlerce insan, Osman’la merhabası bile olmayan binlerce insan camilerde dua etmiş! İnsanların beni bu kadar çok sevdiğini, bu kadar çok yaşamamı istediklerini bilmiyordum. Hastalığımın bir nedenini de; yapımcılıktaki yoğunluğuma, stresime, problem yaşadığım işlere bağlıyorum...

“Oysa benim asıl işim şov... Ekranın önü... Halkımızdan da böyle bir istek olduğunu hissettik. Kanal D de bana böyle bir şey önerdi,

adı da ‘Hey Gidi Günler Hey’ dedi... Benim bir suçum yok yani, senin köşenin adını ben almadım (kahkahalar...) Kanal D daha doğrusu D grubu artık benim ailem gibi... Orada pek çok başarılı iş yaptım... Tekliflerini kabul ettim. İlk konuğum da İbrahim Tatlıses olacak... Ardından Kadir İnanır, Hülya Avşar, Bülent Ersoy var... Tüm dostlarım var yani...”

“Sizi ilk ‘şarkıcı’ Osman Yağmurdereli olarak tanıdık. Müzik dünyasına kaç yıl hizmet ettiniz? Müzik yaşamınızı noktaladınız mı yoksa bir ‘anı’ albümü yapmak ister misiniz?”

“1974 yılında şarkıcılığa başladım. 2000 yılında bıraktım. Yani; 26 sene... 1988’de kurdum Yağmur Ajans’ı... 2000’de aynı zamanda on iki senelik yapımcıydım... Yani on iki sene yapımcılıkla şarkıcılığı birlikte götürdüm. Memet Ali Alabora’nın bana bir teklifi var bir albüm yapmamız için... ‘Prodüktörün ben olacağım’ diyor. Albümün adı bile belli: ‘Söylemeyi Sevdiğim Şarkılar’... Bilmem, belki yaparız...”

“Yapımcılığımı üstlendiğiniz dizilerin sayısını hatırlıyor musunuz?”

“50’ye yakın proje ve 2000’e yakın bölüm.. Yapımcılıkta 19 sene oldu aşağı yukarı... Bu süre içinde Türkiye’deki pek çok başarılı iş, bizimle birlikte başladı. Dizilerde iyi müzik kullanımı bizimle başladı. Dizilerde genç oyunculara imkân verip onları star yapma işi bizimle başladı... Biz Yağmur Ajans olarak bu sektörde kilometre taşıyız... Bizim yaptığımız pek çok işi bazı firmalar yeni yeni yapmaya başladı... Biz de artık bir adım geriye çekilip, bir ‘Abi’ durumuna geçmeyi doğru buluyoruz.”

“İmza attığınız dizilerde sizi en çok etkileyenlerle, oyuncularını söyleyebilir misiniz?”

“‘Yılan Hikâyesi’ni, ‘Kıvalı Kar’ı, ‘Aşkım Aşkım’ı, ‘Marziye’yi, ‘Serseri’yi çok ayrı yerlere koydum. Oyuncular olarak; benim özel hayatımda çok sevdiğim Kadir Abi’yi (İnanır) ayrı bir yere koydum... Memet Ali Alabora’yı, Nurgül Yeşilçay’ı, Hande Ataizi’ni ayrı bir yere koydum. Ben; Türkiye’nin en iyi sanatçılarıyla çalışmış bir yapımcıyım... Ayrıca genç yeteneklere emek verip, onları star yapan bir yapımcıyım. Memet Ali Alabora, Erkan Petekkaya, Okan Yalabık, Gamze Özçelik, Özlem Conker, Emre Kınay gibi birçok oyuncu Yağmur Okulu’ndan mezundur...”

“Kadir İnanır, başka yapımcıların dizilerinde ‘kurt’, sizinkilerde ‘kuzu’ olurmuş. Neden acaba?”

“Kadir Abi’yle ilişkimiz normal bir yapımcı-oyuncu ilişkisi gibi değil. Abi-kardeş, iki arkadaş gibiyiz biz. Aile dostuyuz. Bilir misiniz ki eşimin gelinliğini Kadir İnanır hediye olarak yaptırmıştı! Yani ailemizin bu kadar içinde bir abidir. Kadir İnanır başka bir şirkette çalışırken; bölüm başı ücretini alan bir stardır. Doğal olarak her şeyle ilgilenir ama bir yapımcısı vardır. Oysa benim şirketimdeki Kadir İnanır hem başrol oyuncusu hem yapımcı hem yönetmen hem yapım sorumlusudur. Biz işimizi ve setimizi Kadir İnanır’a emanet ederiz. Ben o setlere gitmeyebilirim bile, nasıl olsa Kadir Abi var diye...”

“Adnan Menderes’in ve Turgut Özal’ın siyasi ve özel hayatını film yapmak istiyorum’ demiştiniz! Bu isteğinizi hâlâ devam ediyor mu? Menderes ve Özal’ın canlandıracak oyuncular belli miydi?”

“Menderes ve Özal’ın hayat hikâyelerini beyazperdeye aktarmak benim en büyük hayalim... Biz vatandaşlar, siyasetçilerin sadece medya önündeki hayatlarını görürüz. Bugün Bakanlar Kurulu vardı, bugün Cumhurbaşkanı olağanüstü görüşmesini yaptı, bugün yabancı bir devlet adamı geldi... Sadece bunları görürüz. Oysa bir başbakanın, bir cumhurbaşkanının da bir insan olduğunu ve onun da bir özel yaşamı olduğunu bilmek lazım. Mesela; rahmetli Menderes’in hayatı çok güçlü, çok yakışıklı, çok akıllı bir adam olduğu için çok zarif işlenmiş. Çok zarif yaşanmış evlilik dışı ilişkileri vardı. Bunları çok güzel işlemek ve canlandırmak gerekir...

“Turgut Bey, Türkiye’ye çağ’atlatan bir liderdi. Ama onun da bir özel hayatı ve onun da evinin içinde yaşananlar vardı. Onun da aile problemleri olmuştur. Bunları halkın bilmesi mümkün değil. Oysa halkın bunları bilmesi çok önemli. Ayrıca bu tarz işlerin tek bir şirket tarafından yapılmasına da karşıyım. Bana göre bu tarz işler 2-3 şirketin birleşimiyle, kimsenin tarihe ve aileye itiraz edemeyeceği ve de Türk milletine zarar vermeyecek bir şekilde yapılmalıdır. Rahmetli Özal’ın hayatı için Londra’da Ömer Şerif’le bir görüşme yapmıştım. ‘Şerefle kabul ederim’ demişti. Adnan Menderes’i canlandıracak oyuncu ise henüz belirlenmedi...”

“Eskiden yaz ekranları tekrar filmlerden geçilmezdi. İlk kez bu yıl sayısız yeni dizi ekrana geldi. İzleyebiliyor musunuz, sizce aralarında ‘kalıcı’ olanlar var mı?”

“Bu ‘yaz dizileri’ işini Türkiye’de ben icat ettim. İki sene evvel Murat Saygı, Kanal D’nin Genel Müdürü’ydü. Bir öğle yemeğinde

‘Gel sana yazlık bir dizi yapayım’ dedim. ‘Yapalım’ deyince ‘Serseri’ diye bir dizi çektik. O diziden hem Okan Yalabık hem Erkan Petekkaya hem de Gamze Özçelik star olarak fırladılar. 8 bölüm diye düşünmüştük, tam 65 bölüm çektik... Bu seneki yazlık dizileri izliyorum. Aralarında iki tanesi var ki bir dahaki seneye taşınacak gibi... Bunlardan biri Star’daki ‘İki Aile’, diğeri de Show’daki ‘Sevda Çiçeği’...”

“Ve spor... İtalya; Dünya Kupası’nı kaptı gitti! Şampiyona başlarken favoriniz hangi ülkeydi? İtalya’nın şampiyonluğu sizce sürpriz oldu mu?”

“Favorim Brezilya’ydı. Ama takım sayısı 8’e inince eşe, dosta İtalya’nın yüzde 100 şampiyon olacağını söylemiştim. İtalya şampiyon oldu ama umduğum gibi olmadı.”

“F.Bahçe 100. yılında Zico ile ne yapar?”

“Fenerbahçe’ye 8-10-15 milyon Euro’ya oyuncu alıyorlar. Başlarına da 1,5 milyon Euro’luk Ziko’yu getiriyorlar. Doğru değil. O takıma Capella gelmeli, Scolari gelmeli.. Futbolcu, hocasından bir kademe aşağıda olmalı. Bu bizim dizilerimizde starların yapımcıdan daha çok para kazanmasına benzer...”

“Ve Galatarasay ile Trabzonspor... Gönülden bağlı olduğunuz iki güzide kulübümüz! Bu yıl ne yaparlar? “

“Trabzon; büyük düşünemiyor maalesef. Düşünemeyince de büyük işlere talip olmuyor. Biz Şampiyonlar Ligi’ne gidelim, ikinci olalım, üçüncü olalım... Oysa birinci olmak için çalışmak lazım... Elinizde 5-10 milyon Euro’luk aslan gibi iki futbolcunuz var. Yattara gibi bir adamınız var... Yani bana göre Trabzon’da yağ var, un var, şeker var ama helvayı yapacak adam yok! Lazaroni bir iş yapmaz Trabzon’da birinci devreyi zor bitirir... Trabzon için en doğrusu; bize bizi bilen gerek, bizi candan seven gerek... Trabzon’a yerli hoca gerekir... İnşallah yanılırım...”

Ara Sıcak! Osman’ın dediği çıktı ve Lazaroni, çok geçmeden bavulunu topladı. Yerine; Gümüşhaneli Ziya Doğan getirildi...

Devam edelim:

“Galatasaray konusunda çok derin yaralıyım. Ben bu yönetimi çok destekledim. Aşağı yukarı 21-22 kişiyi örgütledim, Özhan Başkan’a birlikte oy verdik. Ancak şu an atı alan Üsküdar’ı geçiyor... Herkes yabancı transferini yaptı. Şurda 15 gün sonra lig başlayacak. Biz hâlâ kimi alacağımıza bile karar veremedik. ‘Biz şampiyon takımız,

transfere ihtiyacımız yok' açıklaması çok talihsiz bir açıklamadır! Galatasaray'a geçen yılki şampiyonluğu Allah hediye etti. Allah dedi ki 'Bu Fenerbahçe, Türk futbolunda ikilik yarattı, onun için bir Galatasaray'a yardım edeyim...' Yoksa kolay kolay şampiyon olamazdık!"

"Yeniden müzik! Son dönemde çıkan genç sesler arasında sizi etkileyen var mı?"

"Keremcem'i beğeniyorum. Çok efendi, temiz yüzlü, sesi de fena değil, güzel... Bengü var bir de; o da iyi... Kargo grubunu çok beğeniyorum... Genelde gençlerimizi çok beğeniyorum... Genç sayılmasa da Ferhat Göçer'i çok beğeniyorum. Hüsnü Şenlendirici'nin yaptığı programı hiç kaçırmıyorum."

"Önce plakçılık öldü. Ardından kasetler raflardan kalktı... Kala kala bir tek CD'ler kaldı! Sizce CD'lerin ömrü ne kadar? MP3 denen 'icat' müzik endüstrisinin sonu olabilir mi?"

"Turkcell'le Doğan Grubu yeni bir sistem düşünüyor. Vatandaş, televizyondan şarkı indirdikçe 1 YTL ödeyecek... İsteddiği şarkıyı alabilecek, karışık bir CD yapabilecek... Bu sistem başlarsa müzik endüstrisi kurtulabilir. Ama bir yandan MP3 bir yandan 'korsan' endüstriyi perişan edecek!"

"Hey gidi Osman Baba Hey... Teşekkür ediyor ve 'Görüşmek üzere' diyoruz!"

"İlk röportajımı sen yapmıştın, bu röportaj son olmaz inşallah..."

"İnşallah! Görecek günler var daha..."

(14 Temmuz 2006- Hürriyet Kelebek)

Ara...Sıcak! 'Sevgili' Osman Yağmurdereli, bu röportajdan tam bir yıl sonra, 22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde AK Parti'den İstanbul milletvekili seçilerek TBMM'nin yolunu tuttu. 'Sayın' vekilime Ankara'da başarılar diliyor, müzik adına ondan çok şeyler beklediğimizi bilmesini istiyorum.

Cilalı Taş Devri Orkestrası, “La Comparsita”yı mükemmel çaldı!
ERKİN KORAY “MAĞARADA DÜĞÜN” YAPTI

Köy düğünleri vardır; genç kız, beyaz gelinliğine bürünür, yağız bir atın üzerinde, davul zurna seslerine karışan mermi sesleri arasında köyü bir baştan bir başa dolaşır. Damat; bir yandan sinek kaydı tıraşını olurken bir yandan da yarım çay bardağı ‘aslan sütü’ ile heyecanını bastırmaya çalışır.

Kenar mahalle düğünleri vardır! Mahallenin en ‘baba salonu’ büyük fedakârlıklarla kiralanır. Tortusu dibe vurmuş limonatalar, kreması sıcaktan erimiş pastalar ve üç-beş amatör müzisyenden kurulu teneke bir orkestra ile gece yarısı edilir.

Sosyete düğünleri vardır; büyük paralar harcanarak en lüks otellerin en pahalı salonlarında yapılır. Yankıları haftalarca sürer, dedikoduları haftalarca konuşulur. Balayı için genellikle yurtdışına gidilir.

Bir de “**Baba**” **Erkin Koray** usulü, “**Mağarada Düğün**” vardır! Son olarak bir 45’lik ve “**Erkin Koray Tutkusu**” adlı bir albümü yayınlanan **Erkin Koray** ile **Avrupa**’ya gitmeden bir gün önce konuştuk.

“Mağarada Düğün’ adlı enstrümantal şarkınızı bestelerken, nelerden esinlendiniz, neler anlatmak istediniz?”

“Düğün; yüzyıllardır insanoğlunun hayatına giren bir kavram. Mağara devrinde yaşayan insanların da düğün yapabilecekleri varsayımından hareket ederek bu şarkıyı besteledim. İnsan hayal ettiği sürece yaşar. Bir düşünsenize, vahşi hayvan postlarına bürünmüş gelinle, damat, mağaranın kapısından içeri girer. O sırada Mağara Orkestrası taş ve sopalarla ‘La Comparsita’yı çalmaktadır. Müzik devam ederken konuklar yosun ve ağaç kabuklarını yemektedirler. Sözün özü,

doğadan esinlenerek yaptım bu besteyi.”

“Albümünüz neden ‘Erkin Koray Tutkusu’ adını taşıyor?”

“İki nedeni var. Birincisi; albümdeki şarkıların bu isme çok uyması. İkincisi de topluluğumun değişmez adının olması. Bundan böyle topluluktaki elemanlar değişse bile adı hep aynı kalacak. Bugüne kadar iki haftada bir grubumun adını değiştirmenin çok acısını çektim. Artık olmayacak.”

“Albümün kapağında ‘Koşuyorlar’ adlı bir şiir var ama albümde böyle bir şarkı yok. Neden?”

“O şiir, sanatına saygı duyduğum bir şair olan dayım Sadi Karasel’e aittir. Çok sevdiğim ve müzikseverlerin de beğeneceklerine inandığım için kapağa koydum. Bestelemeyi kesinlikle düşünmüyorum çünkü o zaman bütün anlamını yitirir.”

“İki şarkınızın İngilizce olmasının bir nedeni var mı?”

“Bu bir albümdür. Müzikseverlere farklı açılardan yaklaşmak gerekir. Bu nedenle Hollanda stüdyolarında yaptığım İngilizce iki şarkımı da aldım. Aslında tüm şarkıları da İngilizce söyleyebilirdim. Fakat ağır geleceğini düşünerek caydım. Bu albümün Batı’da da yayınlanma durumu var. Nasrettin Hoca misali bakarsınız tutar!”

“‘Kızları da Alın Askere’ türküsünü söyleyen Erkin Koray ile ‘Sanma’ adlı son bestesini söyleyen Erkin Koray arasındaki farkları sayabilir misiniz?”

“Ben sayarım da yazmaya sizin sayfalarınız yeter mi? Ama özetlemek gerekirse; ilk olarak gitar çalma tekniğinden başlayalım. İki plak arasında 10 yıllık bir ara var. Bugünkü gitar çalışım ile o zamanki gitar çalışım arasında dağlar kadar fark vardır. ‘Kızları da Alın Askere’ söylediğim ilk türküdür. ‘Sanma’ ise belki ellinci oluyor. Sonra 10 yıl önceki plaklarım 150 bin satardı, şimdi 20 bin satarsa ‘İyi be yahu’ diyoruz.”

“Müziği ne zaman bırakmayı düşünüyorsunuz?”

“Müziğin beni bırakmaya başladığını hissettiğim an...”

“Müzik, karnınızı doyuruyor mu?”

“Bilmem ki! Hiç belli olmaz. Deniz kenarında, kumlar üzerinde sabahladığım geceler de çok olmuştur, lüks bir otelin kral dairesinde onlarca şişe viskiyi boşalttığımız geceler de...”

“Avrupa’da ne yapacaksınız?”

“Yeni müzik akımlarını takip etmek için gidiyorum. Gelişmeleri Türkiye’ye getirerek, her zamanki gibi yine öncülük yapmak istiyorum.”

(1 Ağustos 1977)

MEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Kanım Kaynadı Sana (Gülistan Okan) **2.Ne Olur Ne Olmaz**
- **Biricik Sevgilim** (Serpil Barlas) **3.Son Selam – Sensiz de Yaşanıyor** (İlhan İrem) **4.Yaz Deftere** (Semiha Yankı) **5.Kendi Düşen Ağlamaz** (Lâle Belkıs) **6.Kemancı** (Tanju Okan) **7.Gurur Duyarım** (Esin Engin) **8.Yıldönümü – Anlamıyorum** (Fusun Önal) **9.Umurumda mı Dünya** (Ömür Göksel) **10.Yuh Yuh** (Selda)

Süperstar, bir büyük başarıya ve bir “İlk”e daha imzasını attı...

AJDA, “ALTIN PLAK”LARI HAVADA KAPTI

“Türk Hava Yolları’nın İstanbul-İzmir seferini yapan TK 326 sefer sayılı DC 9 Ege uçağına hoş geldiniz. Kaptan Pilotunuz Işıkçı; uçuş yüksekliğinin 7 bin metre, uçuş süresinin de 45 dakika olacağını açıkladı. Şimdi lütfen kemerlerinizi bağlayıp, sigaralarınızı söndürünüz. İkaz ışıkları sönünceye kadar koltuklarınız dik tutunuz. Teşekkür ederiz...”

5 Ağustos 1977 Cuma günü, saat 12.30’da **Yeşilköy Havalimanı**’ndan havalanan ve 150 yolcusuyla birlikte ünlü bir sanatçıyı da ağırlayan **Ege** uçağının şirin hostesi böyle diyordu!

Müzik hayatına **1961** yılında **İlham Gencer Orkestrası**’nın şarkıcılığını yaparak başlayan, **1967**’ye kadar film çalışmalarını devam ettiren, aynı yıl yeniden müzik dünyasına dönen **Ajda Pekkan**, 16 yıllık sanat hayatının belki de en ilginç dakikalarını yaşıyor, yinc bir “İlk”e imzasını atıyordu **Ege** uçağında.

Sanatçının bağlı bulunduğu **Grunberg Şirketi**, “**Viens Dans Ma Vie**” adlı **45’liği** ile “**Süperstar**” ve **Enrico Macias** ile **Paris Olympia**’da verdiği konserleri kapsayan “**La Fete A L’Olympia**” adlı iki albümünün üstün bir satış grafiği çizmesi nedeniyle uçakta bir **Altın Plak Töreni** düzenlemişti.

Sapsarı saçları ile uyum sağlayan sarı giysileri ve boynuna astığı yeşil çantasıyla havalimanından sonra uçaktaki yolcuların da dikkatlerini ve bakışlarını üzerinde toplamıştı **Ajda Pekkan...**

Saat 13.05’te hostesin sesi bir kez daha duyuldu:

“Sayın yolcularımız; şu anda uçağımızda ünlü bir konuğumuz bulunmaktadır. Müzik çalışmalarıyla ünü sınırlarımızı aşıp,

yurt dışına taşan Ajda Pakkan’a az sonra Altın Plak ödülleri verilecektir...”

Uçağın en ön sırasında **Grunberg**’in patronu **Dani Grünberg** ile oturan **Ajda Pekkan**, yolcuların alkış yağmuru altında **Kaptan Pilot Yalçın Işıkcı** ile iki hostes **Yaprak Bekman** ve **Dilay Ercan**’dan üç **Altın Plak** ödülünü aldığıında **Ege** uçağı yerden 3 bin metre yüksekte uçuyordu.

Daha sonra “**Süperstar**” albümündeki şarkıları düzenleyen **Norayr Demirci** ile şarkı sözlerini yazan **Fikret Şeneş**’e de birer **Altın Plak** ödülü verildi. **Ege** uçağı, 13.15’te **İzmir Çiğli Havalimanı**’na indiğinde kalabalık bir hayran topluluğu **Ajda Pekkan**’ı bekliyordu. Önce **Büyük Efes Oteli**’nin yetkilileri, sanatçının boynuna çiçeklerle süslü, minik bir “kolye” taktı. Arkasından da **THY**’nin bir otobüsü ile **Büyük Efes Oteli**’ne geçildi.

Ajda Pekkan ile **Türk Sanat Müziği**’nin **Sanat Güneşi Zeki Müren**, ilk olarak 1967’de **İzmir Fuarı**’nda birlikte sahneye çıkmışlardı. On yıl aradan sonra iki sanatçının **İzmir**’de yeniden bir araya gelmeleri kent sakinleri arasında memnurlukla karşılanmıştı.

İzmir’e **Bodrum**’dan gelen ve **Efes**’in 713 numaralı **Kral Dairesi**’ne yerleşen **Zeki Müren**, kolları **Altın Plak**’larla dolu **Ajda Pekkan**’ı otelin restoranında karşıladı. Son günlerde moda olan şalvar merakı **Zeki Müren**’i de sarmıştı. **Müren**, şalvarı içinde **Ajda Pekkan**’a sarılırken “**Şeref verdiniz efendim, hoş geldiniz efendim...**” diyordu.

Her iki sanatçı daha sonra **Ajda**’nın onuruna verilen yemek için yan yana oturdu. **Pekkan**’ın solunda **Fikret Şeneş**, **Norayr Demirci**, **İzmir Radyosu**’ndan **Hülya-Ümit Tunçağ**, **Akın Ajlan Aksel**, **Zeki Müren**’in sağında da **Dani Grunberg** ile **Ülkü Aker** bulunuyordu...

Yemekten sonra **Ajda Pekkan** bütün konuklarına teşekkür etti. **Zeki Müren**’in **Ajda Pekkan** için hazırlattığı iki katlı pasta masaya geldi. Kesildi, afiyetle yenildi. Ve her iki sanatçı da o gece otelin **Artemis Gece Kulübü**’nde verecekleri büyük sınavın heyecanı içinde dairelerine çekildi.

(5 Ağustos 1977)

Ara Sıcak! Biz HEY ekibi de yani ben, sevgili Bektas Türk ve 8 Ocak 2003’te kaybettiğimiz rahmetli Haluk Aktar, odamıza

çekilmek yerine **Ülkü Aker**'in "**Birer viskiye ne dersiniz?**" daveti üzerine onun odasına gittik! Viskileri bir biri ardı sıra "devirdik..." İlerleyen saatlerde "devrileceğimizi" bilmeden odamıza çekildik. Odamız havuza, dolayısıyla **Artemis Gece Kulübü**'ne bakıyordu. Aşağıda hummalı bir faaliyet vardı gala gecesini için. **İzmir** muhabirimiz **Bektaş**, üzerini değiştirmek üzere evine gitti. Biz de **Haluk**'la hem günün yorgunluğunu atmak hem de galaya hazır olmak için şöyle bir uzandık! Neden sonra elinde **kumru sandviçleriyle** odaya giren **Bektaş**'ın sesi ile uyandık.

"Amma uyudunuz be kardeşim?"

"Saat kaç?"

"Sabahın 03.30'u..."

"Gala başladı mı?... "

"Gala mı kalır bu saate!"

Haluk'la yataklarımızdan nasıl fırladığımızı hatırlamıyorum. Sabah **07.30** uçağı ile **İstanbul**'a döneceğiz ve elimizde galadan fotoğraf yok! **Bektaş** da çekmemiş, nasılsa biz çekiyoruzdur diye! **Doğan Şener** ve **Yener Süsoy**'a uyduracağımız yalanları düşünene düşünene, düştük **İstanbul** yoluna!

"Uçaktaki ödül töreni resimleri nefis! Tüh; galanın fotoğrafları İzmir Büro'da kalmış. Neyse Bektaş, hemen gönderir!"

Yalanımız tutmuştu. **Bektaş** o sırada rica minnet **Yeni Asır**'dan galanın resimlerini almış, çoktan yola çıkarmış ve biz de zevahiri işte böyle kurtarmıştık. **26 yıl** sonra gelen bu itiraf için **Doğan** ve **Yener** ağabeylerin şimdi neler diyeceklerini çok merak ediyorum! (Not: Bu itiraf yapıldığında sevgili müdürüm **Yener Süsoy**, Allah'ın rahmetine kavuşmamıştı...)

Cigalazadeler'den Mehmet Paşa'nın torunu, Tavi Ahmed'in oğlu

İlhan İrem:

“TÜRK MÜZİK TARİHİNDE KLASİKLEŞMEK İSTİYORUM...”

Tiryaki Hasan Paşa, Kubbealtı Vezirliği'ne yükseltildiğinde, Canpulat da Halep'ten kaçan Sekbanlarla Anadolu'ya geçip, Eskişehir'e kadar gelmişti. O sırada Bursa bölgesini talan eden Kalenderoğlu, Canpulat'a isyanı bırakmasını teklif etti.

Canpulat onun teklifini düşünse dursun Kalenderoğlu, Bursa'yı yakıp, yıktı. Şehri kan ve ateş içinde bıraktı. Bursa Kalesi'ni alamayan Kalenderoğlu'nun Bursa çıkarması İstanbul'da da heyecan uyandırmıştı. Vezir Davut Paşa ile Hızır Paşa, hareket emri aldılar.

Bursa alevler içinde yanarken, kaçıp kendini kurtarabilen şehir halkı kalede toplanmış, İstanbul'dan gelecek yardımı bekliyordu. Kalenin bir köşesinde yakaları yukarı kalkmış Frenk gömleği, cebinde köstekli saatinin zinciri sarkan yelege, Nazilli kumaşından dikilen takım giysileri, incecik ip gibi bağlanmış boyunbağı ile tam bir Osmanlı Beyefendisi'ni andıran yağız genç, bir yandan kafesli pencereden dışarısını, alev alev yanan Bursa'yı seyrediyor, bir yandan da düşünüyordu.

Cigalazadeler'den Mehmet Paşa'nın torunu, Tavi Ahmet'in oğlu İlhan Efendi, beklemekten sıkılmış olacak ki doğruldu yerinden. Dede yadigârı bastonuna dayanarak odanın içinde dolaşmaya başladı. “İstanbul'dan gelecek yardımdan umudu kesmek gerek. Devletlû Padişahımızın kulağına gitmemiş olsa gerek. Yoksa Vezir-i Azam çoktan Bursa'da olurdu”

dedi kendi kendine.

Yorulmuştu! Şöminenin karşısındaki eski **Mısır** stili koltuğa gömülüp, gözlerini alevlerin en derinine dikti! Baktı! Daldı, gitti! Alevlerin arasından bir çocuğun çıkıp, koştuğunu gördü.

“Nereye?”

“İstanbul’a...”

“Hayırlısı! İyi de dikkat et kendine. Her ‘Yardım edeceğim’ diyene inanma. Aldanırsın, yazık olur sonra.”

Cigalazadeler’den İlhan Efendi’nin hayalinde **İstanbul’a** gönderdiği çocuktan bir sürç sonra ses geldi. O sıralarda **Sultan Süleyman**’ın torunu olan üç sultan için sarayda muhteşem bir düğün düzenlenmişti. Bütün **İstanbul**, bu düğünün ihtişamı ile çalkalanıyordu.

Bütün **İstanbul** halkı, **“Belki sultanları gelinlikleriyle görebiliriz...”** umuduyla sarayın bahçesine toplanmış, bekleyedursun **İlhan Efendi’nin** hayali **Aksaray** taraflarının şimaline düşen **Unkapanı** denen semtteki dükkânlardan birinin kapısını çalıyordu.

Küçük **İlhan**, **Bursa**’dan kalkmış, **İstanbul’a** gelmiş, muradına ermişti.

Zamanın modasına uygun uzun saçları, dar paça pantolonları ve devamlı gülen yüzü ile televizyon ekranlarında ilk arz-ı endam cylediği gün birçokları **“Kimdir bu çocuk da böyle?”** diye birbirlerine sormaya başlamışlardı. Oysa **İlhan Efendi’nin** hayali olarak **İstanbul’a** gönderdiği genç çocuk, şarkılarının hayal olmadığını söyleyip, şöyle devam ediyordu:

“İstanbul’a ilk geldiğim günlerde; sözlerimle, bestelerimle, sesimle kendime özgü bir çizgi oluşturmayı amaçlamıştım. Bugüne dek sürdürdüğüm çalışmalarım İlhan İrem ekolünü oluşturdum. Güncelliğimi koruyabilmek için arka arkaya plaklar yapmak yerine her defasında bir öncekinden daha kaliteli şarkılar üreterek yoluma devam edeceğim. Türk Pop Müzik tarihinde klasikleşmek istiyorum...”

“Peki ya İstanbul’a ilk geldiğin günlerde gördüklerin?”

“Hâlâ ‘Halk, kaliteli müzikten anlamıyor’ maskesini takıp, yalnızca plak yapmış olmak için plak yapanların, iki göbek atıp, iki Enrico Macias şarkısına söz uydurup ortaya çıkarların neye benzediğini görüyoruz. Son yıllarda oluşan değer yargıları farklı, bilinçli bir müziksever kitlesinin varlığından habersiz olarak hareket edenlerin sonuna birlikte tanık olduk...”

“Peki Türk Halkı, İlhan İrem’i kabul etti mi?”

“Aldığım sayısız ödül; sorunuzun cevabıdır. Yakında iki Altın Plak daha alacağım. Böylece dört yıllık müzik hayatıma üç Altın Plak ödülünü birden sığdırmış olacağım. Artık benim için ‘Çıkışı bir şanstı. Gelip geçici bir rüzgârdı’ diyenler, bilmem o dillerini hangi ceplerine sokacaklar? Kişinin şansı; cesareti, aklı, iradesi ve çalışmasıdır. Bugüne kadar buna inandım, bundan sonra da buna inanacağım. Kendime ve topluma olan saygımı yitirmeden, aceleye gelmemiş şarkılarımla Türk Pop Müzik tarihinde bir klasik olacağım...”

(19 Eylül 1977)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

- 1.Gurur Duyarım** (Esin Engin) **2.Cambaz** (Nükhet Duru)
- 3.Verdiğin Söz Bu muydu** (Sevda Karaca) **4.Eylülde Gel** (Alpay)
- 5.Kendine İyi Bak** (Bilgen Bengü) **6.Kemancı – Sarhoşun Biri** (Neşe Karaböcek)
- 7.Aldırma Gönül** (Edip Akbayram-Dostlar)
- 8.Gelsin Aklın Başına** (Işıl German) **9.Kemancı** (Tanju Okan)
- 10.Sessiz Bir Yer** (Şenay)

Ersan Erdura: “Müzik hayatım Türkçe Sözlü Hafif Müzik
nedeniyle sekteye uğradı”

“ELVIS PRESLEY SÖYLEDİK DE N'OLDU?...”

Haçlı Donanması, İstanbul'a geldiğinde işe imparatorun sarayını yağma ederek başlamıştı. Arkasından şehri ateşe verdiler. Esen şiddetli yel nedeniyle çıkan yangın **Yıldızlı** kapısından, **Ayvansaray** kapısına kadar uzanan bütün alanı kaplamıştı. **9 Nisan 1204... Haçlı Donanması, Bizans** surlarının önünde birkaç saat daha gövde gösterisi yaptıktan sonra geri çekildi.

Aradan geçen yüzlerce yıl, **Haçlı Donanması'nın İstanbul** şehri üzerindeki kalıntılarını da beraberinde götürdü. Bir zamanlar alevler arasındaki **İstanbul** sokakları arasında şimdi kürklü, sırma kaftan giymiş, başına bir kavuk takmış, eli hançerinde genç bir adam dolaşıyordu. Ve şöyle diyordu:

“Türk'ün gücü, Haçlı'nın İstanbul'u istilasına izin vermedi. Onların yakıp, yağmaladığı bu güzel topraklar üzerinde şimdi ben bir fetih hareketine hazırlanıyorum. Ama ne barbarca ne de silah zoruyla. Sesimle, şarkılarımla fethedeceğim tüm gönülleri...”

Bu genç adam, **“Çocuk Gözler”** adlı son plağı ile müzik dünyasını ve de tüm genç gönülleri fetheden, listelerde 1 numaraya çıkan **Ersan Erdura'dan** başkası değildi.

“Müzik yaşamınızın ilk yıllarını anlatır mısınız?”

“Yıl 1962... Şişli Koleji öğrencisi olduğum yıllar. Kendi kendime gitar çalıp, şarkı söylemeye çalışıyorum. O günlerde Son Saat Gazetesi, Caddebostan Gazinosu'nda bir müzik yarışması düzenlemişti. Elvis Presley'in 'Kiss Me Quick' adlı şarkısıyla

katıldım ve birinci oldum.”

Ara Sıcak! Son Saat Gazetesi’nin bizim ailemizde de ayrı bir yeri vardı. Rahmetli babamın yazdığı romanlar, bu gazetede “tefrika edilir”, o da aldığı parayla, ailenin mali gücüne bir güç daha katardı! *Son Saat* için yazdığı son romanı **“Çanakkale Aslanları”** adını taşıyordu! O güzelim, inci gibi el yazısıyla yazdığı romanı, daktilo etme görevi de bana düşmüştü! Roman bitti, gazeteye teslim edildi. İki gün sonra da yayına girdi. Heyecanla aldığım gazetede, romanın girişinde aynen şöyle yazıyordu:

Yazanlar: Hüseyin Cavit TUNCA – Hulûsi TUNCA... Bir ortaokul talebesi için bundan güzel bir onur olur muydu? (1967) Bu güzel hatıranın burasında Ali Rıza Binboğa alır mikrofonu eline ve der ki: “Ağlamaaak yook, gülmek vaaar...”

Neyse.. Ersan’la söyleşiye devam:

“Bu birincilik, sosyal yaşamınızda ne gibi değişiklikler yaptı?”

“Yolda yürürken beni tanıyan bir-iki kişinin çıkması beni alabildiğine memnun ediyordu. Hemen bir orkestra kurmaya karar verdim. Gitarda Vedat Bıçkın, bas gitarda Vedat Kurter, davulda Celâl Uygun ve orgda Fuat Gülen’le Boğaziçi Orkestrası’nı oluşturduk.”

“O sıralarda müzik dünyasında kimler söz sahibiydi?”

“İlham Gencer, Şevket Uğurluer, Selim Özer, Haldun Özdenizman ve Şerif Ağabey (Yüzbaşıoğlu)...”

“Aranızda rekabet var mıydı?”

“Elbette! Bırakın rekabeti; orkestralar arasında adeta bir savaş vardı. Silahımız da yabancı şarkılardı. Piyasaya yeni çıkan yabancı bir şarkıyı repertuarına ilk alan, bu savaştan galip çıkıyordu.”

“Kaç yıl bu orkestra ile birlikte çalıştınız?”

“1967’de Hafta Sonu Gazetesi’nin Altın Ses Yarışması’na katıldım. Selim Sam, Turgut Oksay, Gökhan Abur ve Sezer Bağcan’ın da katıldıkları bu yarışmada ‘Tell It Like It’ ile birinci oldum. Sahneden teklifler gelmeye başladı. Fakat beni tek başıma istiyorlardı. Bunun üzerine Boğaziçi Orkestrası’nın şarkıcılığını bıraktım.”

“O yıllarda televizyon yok. Radyoda; Hafif Batı Müziği anlayışı farklı. Magazin basını da yaygın değil. Durum böyle olduğu halde adınızı duyurmayı nasıl başardınız?”

“O yıllarda orkestralara karşı büyük ilgi vardı. Halk da beni orkestra

şarkıcısı olarak tanıyıp sevmişti. Beni canlı olarak dinlemeleri hoşlarına gidiyordu.”

“Türkçe Sözlü Hafif Batı Müziği dönemi başlayınca sizin tutumunuz ne oldu?”

“Hayatımın en büyük hatasını yaptığım günlere geldik. Yabancı şarkıları söylemek bende bir tutku haline gelmişti. Besteci olduğum halde, bir besteyi plak yapmayı aklımın ucundan bile geçirmiyordum.

“Nitekim de ilk olarak Elvis Presley’in ‘All That I’m’ adlı şarkısını ‘Sen Benimsin’ adıyla plak yapmıştım. Düşünsenize; bu 45’liğin arka yüzüne de İspanyolca bir şarkı koymuştum. O zamanlar henüz 18 yaşındaydım ve nasıl hareket etmem gerektiği konusunda bir fikre sahip değildim. Bu konuda danışabileceğim bir büyüğüm bile yoktu. Büyükannemle yaşıyordum...”

“Altın Ses Yarışması’ndan kazandığınız parayı ne yaptınız?”

“Kazandığım 5 bin lira ile en azından bir sahne kostümü diktirebilir, afiş bastırır ya da yeni bir plak için girişimde bulunabilirdim. Ama ben öyle yapmadım. Babam kalp hastasıydı ve bu paranın tümünü onun tedavisi için harcadım. Sonuçta o iyileşti ya gerisi önemli değildi.”

“Parasız kalınca ne yaptınız?”

“Yine beş parasızdım. O günlerde Selim Özer Orkestrası, sekiz aylık bir çalışma için Bursa Çelik Palas Otel’ine gidiyordu. Şarkıcıları olmamı istediler. Gecede 125 lira veriyorlardı. Kabul ettim ve gittim. Ne var ki bir ay dayanabildim ve İstanbul’a döndüm.”

“Neden? Bir gönül olayı mı?”

“Evet! Nişanlım Leyla, İstanbul’daydı. Bursa’dan döner dönmez babasından istedim. Verdiler. Nikâhı kıyıp, yine Bursa’ya gittik. Bir yandan balayı bir yandan sahne. İşte o yıllarda Ersan Erdura adı unutulmaya başladı. İstanbul’a dönünce yeniden orkestradan ayrılıp, tek başıma çalışmaya başladım. Artık mekan benim için önemli değildi. Neresi parayı verirse, gidip orada şarkımı söylüyordum.”

“Unutulmanızın nedeni sadece orkestra şarkıcısı olmanız mıydı?”

“Tek neden; yabancı şarkılardı. Ne yapsam ne etsem bu alışkanlığımı üzerimden atamıyordum. Sonunda yabancı şarkıların bana bir şey katamayacağını anladım. ‘Dediler’ ve ‘İshak Kuşu’ adlı bestelerimi plak yaptım. Ama saman alevi gibi bir parladı, söndü. Ve o günden sonra üç yıl kimse Ersan Erdura adını anmadı.”

“Yeni bombanız ‘Çocuk Gözler’ nasıl dünyaya geldi?”

“1976 yazında organizatör Hayri Küçük, beni İzmir’e götürdü. Akasyalar Gazinosu’nda çalışmaya başladım. O günlerde tanıştığım sanatçı-menajer Orhan Şevki, birlikte çalıştığımız takdirde iyi şeyler ortaya çıkarabileceğimizi söyledi. Ona inandım. İstanbul dönüşü Özdemir Kaptan ve İsmail Murat Akman, benim için ‘Çocuk Gözler’ adında bir beste yaptıklarını söylediler. İlk dinleyişte sevmedim. İkinci, üçüncü dinleyişte hemen plak yapmaya karar verdim. Sonuç bildiğiniz gibi...”

(13 Şubat 1978)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Çocuk Gözler (Ersan Erdura) **2.Kaybolan Yıllar – Neye Yarar** (Sezen Aksu) **3.Harp ve Sulh** (Nükhet Duru) **4.Balonlarım Vardı** (İbo) **5.Sen Bilirsin – Ayrılık Akşamı** (İlhan İrem) **6.Ağlama Yarım – Sakın Sakın Ha** (Ajda Pekkan) **7.Düğüm Düğüm Bağlanmışız** (Gülistan Okan) **8.1 Mayıs – Durduramayacaklar Halkın Coşkun Akan Selini** (Cem Karaca) **9.İlk Sevgilimdi O** (Serpil Barlas) **10.Daha Güzel Olmalı** (Ayşe Cemil)

“KURTULUŞ NEREDE SAFİNAZ?...”

Bu **Bodrum**; **Akdeniz**’deki meşhur **Bodrum**’un değil bu bütün apartmanların zemin katlarındaki **Anadolu**’nun öyküsünün anlatıldığı bodrumdur! Üstelik; sadece birinin. Bu; **Kasım** adındaki kapıcının kızı **Safinaz**’ın öyküsüdür.

Kasım Efendi; bildiğiniz bodrumlardan birindeki tek göz odasında yaşar. **Asiye**’dir karısı, **Safinaz** da kızı... Gün doğmadan kalkar **Kapıcı Kasım**. Önce yakar ilk **Bafra**’sını ardından da kaloriferi. **Asiye**; temizlikte, **Kasım**; in-çıkta. **Safinaz**; ortanın ikisinde. Geçer her yıl sınıfını **Safinaz**, **Kapıcı Kasım** da kasım kasım kasılır.

Hayat pahalıdır. Fiyatlar devamlı artar. Et, süt, bez, tuz, gaz! Artmayan tek şey; aylığıdır **Kasım**’ın. Mecburdur **Safinaz** da artık çalışmaya, aile bütçesine katkıda bulunmaya. Okul önlüğünü ağlayarak çıkartır, daha on dördünde fabrikada çalışmaya koyulur. Sendika yok, sigorta yok, iş güvenliği yok. **Safinaz** çalışıyor, **Safinaz** foto-roman okuyor. Babası “**Kader**” diyor piyango bileti alıyor. Günden güne dertleniyor anası. Safinaz eve erken gelmekten sıkılıyor. O aybaşı aylığından bir kutu pudra, bir çift naylon çorap, bir de topuklu ayakkabı alır **Safinaz**. Pudrayı sürüp sürüp aynada bakar yüzüne. Ve o hafta sonu biraz daha geç kalır eve. Sonra “**Jön Niyazi**” başlar anlatmaya; “Ne diyordum abiler, geçenlerde bir yavru düştü fabrikaya. Mmmm! Fıstık gibi. Adı biraz faul. Yani Aysel değil Canan değil de Safinaz. Hoş hepsi naz olsa ne yazar! Geçenlerde karşılaştık iş çıkışında. Çaktım Beykoz’u. Dedim ‘Hafta sonu hani anlarsın ya...’ Bir kötü pudra sürmüş, çıktı geldi. Sonra

mi? Keh keh keh... Anlayın siz de artık abiler...”

Aylardan **Ramazan**, bir **Teravih Namazı** sonrası. **Kasım** gelir eve. Karısı, usulca eğilir kulağına. “**Bey, bizim Safinaz’ın hallarını beğenmiyorum**” der. İrkilir **Kasım**. Sorar: “N’oldu ki?..” Asiye, fısıldar yine: “**Dün gece sayıklıyordu, yapma Niyazi...**” **Kasım** dellendir. Fırlar yerinden, tutup döver kızı “**Allah**” demeden. Hiç ağlamaz **Safinaz**, öylece bakar **Kasım’a**. Ve o akşam çıkar gider evden, bir daha da geri dönmez.

Son yaptığı ve içinde “**1 Mayıs/Durduramayacaklar Halkın Coşkunu Akan Selini**” adlı bir marşla bir devrimci türküsünün bulunduğu plağı, mahkeme kararıyla toplatılan **Cem Karaca’nın Bakırköy’deki evindeyiz**. Gözümüz onda, kulağımız teypte dönen bantta. Öyküsünü yukarıda uzun uzun anlattığımız **Safinaz, Cem Karaca’nın son albümünün bir yüzünü tamamen kaplayan eserinin kahramanının adı**.

“**Safinaz’ın sözleri Cem Karaca, bestesi; Cem Karaca, Fehiman Uğurdemir, Hami Barutçu ve Salih Çete’ye ait**. Albümün **B** yüzünde ise iki eser var: “**Kara**”, **Ahmed Arif’in** bir şiiri. Bestesi **Fehiman Uğurdemir’in**. İkinci eser; yani **Nâzım Hikmet’in** “**Şeyh Bedrettin Destanı**” ise **Cem Karaca** tarafından müziklenmiş.

Biz yine dönelim **Safinaz’a**. Aslında ona “**Kahraman**” demek de yanlış! Çünkü **Safinaz**; düşlerde yaratılmış biri değil. Çünkü gerçekte yaşıyor. Etiyle, kemiğiyle senin, benim gibi bir insan. Soruyoruz:

“Kim bu Safinaz? Bir kapıcı ailesinin öyküsünü bestelemek nereden aklınıza geldi?”

“İlginç bir öyküsü var **Safinaz’ın**. Bir orkestranın elemanlarıyla konuşmak için Taksim civarındaki diskolardan birine gitmiştim. Orkestra çalışıyordu. Bir kenara oturup, kanyağımı yudumlarken, etrafı gözlemeye başladım. O sırada kapıdan içeriye, en kabadayı yaşı 15 olan bir kız, hiç de yabancılık çekmeyen bir tavırla girdi.

“Yürürken, masaların birinden, bir delikanlı kolundan tutup, çekti. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Aralarında geçen konuşmalardan adının **Safinaz** olduğunu öğrendiğim genç kız, biraz da zorla oturdu masaya. Delikanlılık yıllarım geldi aklıma. Tanıdığım hayat kadınları ve anlattıkları hayat öyküleri. Hepsisi de üç aşağı beş yukarı birbirine benziyordu...”

“Safinaz’ın öyküsünü plak yapmanız, fuhuşu önleyecek mi?”

“Önlemeyecek elbette. Ancak fuhuş ortadan kalkmayacak diye de

‘Safnaz’ adında bir türkü yapmamak düşünülemezdi. Kim bilir, belki de bazı Safnaz adayları için caydırıcı bir etkisi olabilir. Türkiye kalkınıyor, Türkiye gelişiyor. Ama gelişen bir ülke de olsan; fuhuşun, ahlaksızlığın nedenleri değişmiyor ve artıyor...”

“Albümün kapağında kocaman harflerle KAHROLSUN YOZ MÜZİK diye yazıyor. Bu cümleyi kullanmaktaki amacınızı anlatır mısınız?”

“Albümün kapağında bu cümleyi kullanmakla, müziğin halkın talepleri doğrultusunda bir silah gibi değil de egemen güçlerin çıkarlarına alet edip, emperyalizmin ekonomik baskısına kültürel planda da yarar sağlayan müziği kastediyorum. Tek başına DO notasının sağcı ya da solcu olduğuna karar veremezsiniz. Ancak notaların üzerine gelen sözler, üretilen müziğin rengini, tavrını ve safını belirler.

En olaysız günde bile iki-üç siyasi cinayetin işlendiği ülkemizde, müzikçilerimizin büyük bir çoğunluğunun hâlâ aşklardan, meşklardan, yeşil gözlü güzel kızlardan, vur patlasın eğlenceden söz edebilmeleri onlar adına benim yüzümü kızartıyor. Ve ben de diyorum ki **Kahrolsun Yoz Müzik!**”

Cem Karaca ile söyleşimizi “Safnaz”ın son dörtlüğü ile noktalayalım:

“Genelevde sermayesin, patron alır kazancını... Dostun kumarda kaybeder sende çıkarır hıncını... Yıllar geçer çökersin, dilenirsin, aç avucunu... Nereye Safnaz... Kurtuluş nerede, nerede Safnaz?...”

(28 Ağustos 1978)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

1.Senin Yanında – Şarkılar Yazdım (Asu Maralman) **2.Dünyamı Yıktı Geçti** (Nil Burak) **3.Sakın Ağlama Ardından** (Aylin Urgal) **4.Acılar Sürekli Olamaz** (Ersan Erdura) **5.Gölge Etme – Aşk** (Sezen Aksu) **6.Gönül Oyunu** (Esin Engin) **7.Aşktan da Öte** (Sezer Güvencirgil) **8.Mesela Mesele** (Tünay Akdeniz-Grup Çığırtım) **9.Duygusuz** (Attila Atasoy) **10.Al ve Isıt Ellerimi** (Meral-Zuhal)

Sayulun... İzmir Kız Lisesi'nin iki "möö" öğrencisi geliyor...

"TWIGGY" PAKİZE İLE "KAYNANA" SEZEN'İN ÇITIR GÜNLERİ!

Kordon Boyu'nun Kaynana Sezen'i ile Hatay'ın Twiggy Pakize'si... On beş yıl öncesine dayanan bir dostluk, arkadaşlık! **İzmir Kız Lisesi'nin** birbirinden çalışkan iki kız öğrencisi yani bir yanımızda **Pakize Suda**, öteki yanımızda **Sezen Aksu...**

Bir zamanlar aynı mahallede oturan, aynı okulun aynı katındaki yan yana iki sınıfın sıralarını paylaşan ve bugün müzik dünyamızda adlarından başarıyla söz ettiren iki dost iki arkadaş!

Köprü'nün 145. Sokağı'nda Kanarya Apartmanı'nın 3. dairesinde oturan, İzmir Kız Lisesi 6 Ed A sınıfının 145 numaralı öğrencisi Sezen Aksu...

Köprü'nün 133. Sokağı'nda Koza Apartmanı'nın 4. dairesinde oturan, İzmir Kız Lisesi 6 Ed B sınıfının 3357 numaralı öğrencisi Pakize Suda...

Köprü'nün 145. ve 133. sokaklarının kesiştiği köşe başında başlayan, **Konak-Üçkuyular** otobüsünde devam eden ve **İzmir Kız Lisesi'nde** noktalanın bir beraberlik.

Niyetimiz; müzik dünyasının bu iki genç şarkıcısı anılarını tazelerken, yıllar öncesinde yaşanan bu olayları sizlere de nakletmek! İlk **Pakize Suda** başlıyor anlatmaya:

"Tanıştığımızda 1963'ün sonlarıydı. Arkadaşlarımız vasıtasıyla bir araya gelmiş ve bir daha da ayrılmamıştık. Sabahları erken kalktığı için beni almaya gelir, ancak geldiğinde beni hep yatakta bulurdu. Biraz onun biraz da annemin zorlamasıyla kalkar, okula yetişmek için fırlardık evden.

“Pazar günleri hava güzelse Hatay’a çıkar dolaşır, kötüyse eve kapanıp, şarkıcılık oynardık. Bana ilk makyajı yapan da Sezen’dir. Beni bir güzel süsler, kırmızı pabuçlarımı giydirir, ütünün kordonunu da elime verdikten sonra başlardı söyletmeye.”

“O yıllarda hayranı olduğunuz yıldızlar kimlerdi?”

“Ben; Erol Büyükburç’un, Sezen de Kartal Tibet’in hayranıydı. Hiç unutmam, Erol Büyükburç’a mektup yazıp, imzalı bir resmini istemiştim, o da göndermişti. O gün havalara uçmuştum ama sevincim akşam babam eve dönünceye kadar devam etmişti.”

“Babanız resmi gördü ve çok kızdı öyle mi?”

“Ne kızması, küplere bindi. Allah’tan o sırada Sezen geldi de babam biraz sindi. O gece babamı sakinleştiren Sezen, şarkıcılığa başlamamda da en büyük yardımcım oldu. Okulu bırakıp, şarkıcı olmaya karar vermiştim, ancak bu kararımı babama nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum kara kara. Sonunda yine Sezen imdadıma koştu ve ‘Birlikte açıklarız’ dedi.”

“Doğrusu babanızın durumu nasıl karşıladığını çok merak ettim!”

“Sezen öyle tatlı konuşmuştu ki, babam ‘Kızım, sen erkek gibisindir. İyi ile kötüyü ayırabilecek yaştasın. İstiyorsan şarkıcı olabilirsin’ dedi. İşte hayatımın en önemli günü ve yanımda Sezen vardı.”

İzmir Kız Lisesi’nin girişinde karşımızda duran merdivenlerin sol köşesindeki Atatürk Köşesi’nin önündeyiz. Ata’nın büstünün hemen yanında şöyle yazıyor:

‘İnsanları; çekememezlik, aç gözlülük ve kinden uzak olarak eğitmelidir!’

Kemal Atatürk

Hemen önünde de **Sezen** ile **Pakize** objektifimize poz veriyorlar; çekememezlikten, aç gözlülüktен, kinden çok uzakta... Fotoğraf çekimi bitiyor. Bu kez de **Sezen Aksu** başlıyor anlatmaya:

“Arkadaşlığımızın iyiden iyiye ilerlediği yıllardan biriydi. Gaskonyalı Toma’ya gittik birlikte. O zamanlar da mini etek modası var. Gazinonun patronu elinde bir demet çiçekle gelip, Pakize’yi sahneye davet etti. Çıkması için biz de ısrar ediyorduk. Sonunda çıktı ve mikrofonsuz olarak söyledi. Bol bol alkışlandı. Zaten bu olaydan dört gün sonra öğrenci Pakize gitmiş, şarkıcı Pakize gelmişti.”

“Pakize, ilk evliliğinizde size çok karşı çıkmış galiba!”

“En büyük özelliği insanın yüzüne karşı konuşmaktır. İlk eşim Hasan Yüksektepe ile evlendiğimde yanımda olan birkaç dostumdan

biriydi. Yanlış bir evlilik yaptığımı söylüyordu. Önceleri böyle düşündüğü için kızıyordum ona. Fakat ne kadar haklı olduğunu çok geçmeden anladım.”

“İkinci evliliğinizde de yanınızda mıydı?”

“Engin Aksu ile evlendiğimde her iki anlamda da yanımdaydı. Ben de aradığım erkeği bulmuş olmanın mutluluğu içindeydim. Engin’in çalışmak için Kanada’ya gitmesi, İzmir’de yapayalnız kalmam, beni Pakize’ye daha çok bağlamıştı. Artık hiç ayrılmıyorduk. İlk beste çalışmalarına başladığım 1974’te sürekli yanımda oldu, bana güç verdi...”

İşte tam burada **Pakize**, yeniden söze girdi:

“Sezen, ideal bir ev kadınıdır. Onun için evlenmesini istiyor, şarkıcı olma hevesine karşı çıkıyordum. Fakat müzik konusundaki büyük yeteneğini sezdikten sonra aynı mesleği paylaşmamız için elimden geleni yaptım. Sezen, şimdi Üstün Doruk’la üçüncü evliliğini yapmaya hazırlanıyor. Plaklarıyla da zirveden inmiyor. Yine yanımdayım ve 15 yıllık arkadaşşıma yine güç verdiğim için mutluluk duyuyorum...”

Sezen Aksu’nun o yıllardan kalma bir anısına dönelim şimdi de:

“Babam Sami Yıldırım; İnan Lisesi Müdürü, annem Şehriban Yıldırım da İzmir Kız Lisesi’nde fen dersi öğretmeniydi. Lise 2’de cebir ve geometri derslerine annemin geleceğini öğrenince havalara uçtum. Arkadaşılarıma ‘**Siz çalışın bakalım, benim bu sene çalışmama gerek yok. Nasılsa sınıfı geçeceğim**’ diye hava atıyordum.

Annem de çalışmam konusunda bana bir şey söylemiyordu. Yıl sonunda karnemi aldığımda cebir ve geometriden (2) alarak, sınıfta kaldığımı öğrendim ve yıkıldım. Yüzümdeki hâli görecektiniz o zaman...”

Anılar çoktu ama sahne beklemezdi. Gazinoya yetişmek için bu kez **Hatay Taksi**’yi aramadılar. On beş yıl önceki gibi **Konak-Üçkuyular** otobüsüne binip, yanımızdan ayrıldılar.

(2 Ekim 1978)

Yeşilçam'ın açık sözlü starı Müjde Ar'la ilk kez özel hayatını
konuştuk:

“DULUM DİYE SOKULANLAR ÇOK OLDU AMA...”

Türk sinemasının gözünü budaktan sakınmayan, yüreği ne diyorsa, dudakları da onu söyleyen ‘kadın’ sanatçılarının başında **Fatma Girik**, namı-ı diğer **Erkek Fato** ile **Müjde Ar** gelir... “**Şoför Nebahat**” filminin starı **Fatma Girik** ile “**Aşk-ı Memnu**” adlı televizyon dizisinin güzel **Bihter**’i yani **Müjde Ar**, **Yeşilçam**’da dolu dizgin gidiyor! Bu haftaki konuğumuz bu iki stardan ikincisi, yani **Müjde Ar**... “Deli-dolu” şeklindeki tanımlamanın “**Deli**” kısmını annesi, ünlü şarkı sözü yazarı ve “**Deli**” lakaplı **Aysel Gürel**’den alan **Müjde Ar**’a ilk kez “özel yaşamı” ile ilgili sorular sorduk ve bakın ne cevaplar aldık...

“Boşandınız... Bir süre sonra adınız iki kişiyle anıldı. Sonra söylentiler bitti. Ama ser verdiniz sır vermediniz! Rahibe olmadığınıza göre, özel yaşamınızdaki kişiyi saklamayı nasıl becerdiniz?”

“Hayatımda bir erkeğin olması son derece doğal! Kaldı ki bu kişiyi gizlemek için özel bir çaba da harcamadım. Çok yere birlikte gittik ama kimsenin haberi olmadı! Gazetecilerin yazmaması olayına gelince; sizin deyiminizle ‘hepinizi atlattık...’ yani bu haberi atladınız!...”

Ara. Sıcak! Yıl 1978 sonbaharı... Ortalıkta bırakın “Televole” kameramanlarını onlar daha dünyaya gelmemişlerdi bile! Belli ki bir elektrik olayı da yoktu! Harbiden “sevda” vardı. Haa bir de gazetecileri arayıp, “Bu gece sevgilimle Laila’dayım. Haberiniz

olsun” diyen tazeler de henüz babalarının yedikleri portakallarda vitamindi!

“Hayatınızdaki kişi hakkında bilgi verebilir misiniz?”

“Aman efendim bilgi ne demek? İsterseniz adresini ve iş telefonlarını da vereyim! Ayrıca niye bu kadar merak ediyorsunuz ki! Fazla merak insanı sinir sahibi yapar.”

“Evlilik konusunda neler düşünüyorsunuz?”

“Kanımcı evlilik; hayatta bir kez yapılır ve sinema yapan insan evli olamaz.”

“Beraberlik için evlilik şart mı?”

“Kesinlikle değil. İnsanları, sadece bir deftere atılan bir çift imza mı bağlar?...”

“Peki beraber olduğunuz kişi ile evlenmeyi düşünüyor musunuz?”

“Kesinlikle düşünmüyorum... Neden evlenmediğimizi düşünenler; düşünsün...”

“Şimdi olmasa bile ileride ikinci kez evlenmeyi düşünüp müsünüz?”

“Evlilik konusunda şu an çok katıyım. Bu nedenle ikinci kez evlilik yapmayı düşünmüyorum. Hatta evlilikten söz edene bile kızıyorum. Ama yıllar sonrası için ne olur bilinmez! Bakarsınız günün birinde kararımı değiştirmişim.”

“Bir an için evlendiğinizi düşünelim. Eş olarak seçtiğiniz kişi; ne gibi özellikler taşımalı?”

“Dik kafalı bir insan olduğum için bana hükmedebilecek, lafını dinletebilecek ve her zaman saygı duyacağım bir erkek olmalıdır.”

“Keşke şu erkekle evlenseydim diye aklınızdan geçirdiğiniz biri oldu mu hiç?”

“Şu ‘evlilik’ sözcüğünü değiştirip ‘beraberlik’ diyelim ve öyle cevap verelim; sorunuza cevap verecek bir erkek çıkmadı. Çünkü beraber olacağım adamı uzun süre tanımam gerekir. Ancak iyice tanıdıktan sonra beraber olabilirim.”

“Bir erkeğin sizi etkileyebilmesi için ne gibi özellikleri olmalı?”

“Akıllı, işinde başarılı, gerektiğinde tatlı, gerektiğinde sert olmasını bilen, fazla gezip tozmayı sevmeyen, evine bağlı ve benim sinema ile uğraşmamdan rahatsız olmayacak biri olmalı...”

“Şimdi ‘dul bir kadın’sınız! Dulsunuz diye sizi rahatsız edenler çıkıyor mu?”

“Bizim toplumumuzda her nedense ‘dul kadın’ dedin mi hemen akla ‘kolay kadın’ geliyor. Sokulmaya çalışanlar oluyor ama beni rahatsız etmelerine fırsat vermiyorum. Ben; film setleri ve evi arasında yaşayan bir kadını. Bu nedenle de insanlarla ilişkim son derece az.”

“Anne olmayı arzuluyor musunuz?”

“Her kadın anne olmak ister! Şimdilik anne olmam imkânsız! Bu özlemi gidermek için zamanı hep ileri bir tarihe bırakıyorum.”

(2 Ekim 1978)

MÜJDE AR; BALDIZIM OLUR! Vakit hayli eski! Sevdaların sevda olduğu yıllar! Televizyon kameralarının daha çok TRT’nin haber bültenleri için kullanıldığı yıllar! “Kanto” sanatçısı sevgili Mehtap Ar ile bir sıcak rüzgârdır esmiş aramızda! Genciz! Bekâsız! Feneri, genellikle Nişantaşı’ndaki Zingara’da söndürdüğümüz yıllar! Kim ne karışır ki bize? Bizi gören, bilen bir avuç dost! Sonunda “haber” Mehtap’ın ablası Müjde Ar’ın da kulağına gider! O da, o yıllarda Atilla Özdemiroğlu ile birlikte! Mehtap’ta da anne Aysel Gürel’den bulaşan bir ‘deli yürek’ var ya! “Baldızım Müjde”nin kardeşiyle benim aramdaki “sevda”ya yorumu aynen şöyle: “Ben de Hulûsi’yi akıllı bir adam sanırdım...”

Önder Bali yönetimindeki 35 kişilik orkestra sahnedeki yerini aldı...

ATATÜRK KÜLTÜR MERKEZİ'NDE TARİHİ GECE!

1970 yılının **27 Kasım Cuma** gecesi, saat 23.10 sıralarında gazetelerin haber ajanslarına bağlı ama kayda değer bir olay olmadığı için suskun duran teleksleri, aniden, alışık olmayanları rahatsız edici bir şekilde takırdamaya başladı:

“Flaş... Flaş... Flaş... Kültür Sarayı yanıyor...”

Ramazan ayının son **Cuma** gecesiydi. **İstanbul**, ıslak ve karanlıktı. **Kültür Sarayı**’nda o akşam **Arthur Miller**’in **“Cadı Kazanı”** adlı ünlü eseri sahneleniyordu. Dakikalar bir bilinmeyene doğru akıp gidiyor, her şey normal seyrini takip ediyordu.

“Salon ışıklarını al!”

“Müziği ver...”

“Sahneyi ıııklandır!”

Aradan tam **8 yıl** geçti ve aynı komut bir kez daha verildi: **“Sahneyi ıııklandır...”**

Taksim Meydanı’ndaki bu muhteşem yapı, yeniden sanatseverlerin hizmetine girdi. Ve ünlü operaların, **Klasik Müzik** konserlerinin yanı sıra artık **Türk Hafif Müziği** de **Kültür Sarayı**’na giriyordu. **CHP Hükümeti**’nin **Kültür Bakanı Ahmet Taner Kışlalı**’nın girişimleriyle bu olay gerçekleşmişti.

Türk Hafif Müziği’nin **Tarihsel Gelişimi** doğrultusunda **Kültür Bakanlığı**’nca düşünülen **Hafif Müzik** konseri geçtiğimiz pazartesi gecesi **Kültür Sarayı**’nın 1 numaralı salonunda verildi.

“Yüzyıllardır dünya kültürüne önderlik eden ve ona ilham kaynağı olan güzel **İstanbul**’umuzun; layık olduğı değerli bir esere daha

kavuşmasının heyecanını ve sevincini bugün birlikte yaşıyoruz. Sizler uzun yıllar boyu böyle bir eserin hasretini çekerken biz hafif müzik sanatçıları da sizlere böyle bir sahneden seslenebilmenin, özlemini çekiyorduk. Bugün, bu iki olay birden gerçekleşti. Bugünkü konserimiz; hafif müziğin, kültür faaliyetlerinin kaçınılmaz bir parçası olduğunu kanıtlaması yönünden çok anlamlıdır. Devlet, ilk kez elini uzatmış ve hafif müzik sanatçısına kapıyı aralamıştır. Bu başlangıç; Türk kültür ve sanatının ülkemizde ve dünyada daha bilinçli adımlarla gelişmesini, yaygınlaşmasını sağlayan önemli bir dönüm noktasıdır. Hepinizi saygıyla selamlıyoruz...”

Konuşmanın tamamlanmasının ardından; **Önder Bali** yönetimindeki yaylı, vurmali, nefesli sazlar ve perküsyondan oluşan **35** kişilik büyük orkestra, **Deodato** grubundan **Güner Güler**’in düzenlediği ‘**2001**’ ile konsere başladı. 8 dakika süren bu parçanın hemen ardından konserin sunuculuğunu üstlenen gazeteci **Hıncal Uluç**, sahneye gelerek gecenin ilk şarkıcısını anons etti!

Türk Hafif Müziği’nin Tarihsel Gelişimi şöleninin akışı gerçekten başarılı bir biçimde planlanmıştı. Kantolarla başlayıp, tangolarla devam eden ve cazla bir geçiş dönemine konu olan **Hafif Batı Müziği**’nde **Rüçhan Çamay**’lar, **Tevs Kardeşler**, **Ayten Alpman**’lar bir devrin yaratıcıları ve yaşatıcıları idiler.

Bir devre adını yazdıran tüm sanatçıların aynı konserde aynı çatı altında toplanmaları olanaksız olduğundan o devri temsilen **Ayten Alpman** vardı sahnede. **Caz**’ın klasikleşmiş eserlerinden “**Fly Me To The Moon**” ve arkasından “**Birazcık Umut...**”

Hafif Batı Müziği’nin yeni bir anlam ve yeni bir boyut kazanmaya başladığı yıllarda bir **Metin Ersoy** çıktı ortaya. Sonradan müzik dünyasına **Kalipso Kralı** olarak damgasını vuracak olan sanatçı, **Karaib Adaları**’ndan taşıdığı sıcak ezgilerle **Türkiye**’de yeni bir çığır açmış, bu işin öncüsü olmayı başarmıştı.

Her fırsatta **Harry Belafonte**’den çok şey öğrendiğini, ondan öğrendiklerini de **Türkiye**’de uyguladığını söyleyen **Metin Ersoy**, “**Vakit Yok Gemi Kalkıyor Artık**” ile Kalipso’nun en güzel örneğini verirken, **Eurovision 78 Türkiye** elemelerinde finale kalamayan “**Türkiyem**” adlı bestesiyle de uzun uzun alkışlanıyordu.

Gelişim süreci her konuda olduğu gibi müzikte de kendini hissettiriyor. **Batı**’ya kulak verenler, bu kez gözlerini **Anadolu**’ya çeviriyorlar. “**Neden**” diyorlar “**Folk Müziğimizi, Batı Müziği kalıpları içinde söylemeyelim?...**”

Ve örnekler başlıyor. Bir “Yoh Yoh” **Esin Afşar** adını en büyükler arasına yazdırıyor. Hemen ardından **Selmi Andak**’ın folk ezgileriyle dantela gibi işlediği türküsü “**Gurbet Yorganı**”, **Esin Afşar**’ın yorumuyla **Bulgaristan**’daki **Altın Orfe Müzik Festivali**’nden **Türkiye**’ye çok değerli bir 3.’lük ödülü getiriyor. **Türkiye**, Batı’ya açılmış ve uluslararası bir müzik festivaline adını kocaman harflerle yazdırmıştır artık. **Anadolu** motifleriyle işli giysisi içinde sahneye gelen **Esin Afşar**, heyecanla alıyor mikrofonu eline ve önce “**Yoh Yoh**” diyor, ardından da “**Gurbet Yorganı...**”

Folkun, **Türk Hafif Müziği** üzerindeki etkisi sürüyor. Bu kez **Modern Folk Üçlüsü** (**Ahmet Kurtaran, Doğan Canku, Selami Karaibrahimgil**) aynı misyonu üstleniyor. Ancak bir farkla; çok sesli olarak “**Ali Paşa Ağıtı**” ile sesleniyorlar müzikseverlere. Ardından **Klasik Türk Müziği**’nin de Pop Müziğe uyarlanabileceğini kanıtlıyorlar. Bu kez de dizeleri **Bülent Ecevit**’e ait olan “**Takalar**”ı söyleyip, sahneden ayrılıyorlar.

Saat 21.10’da tamamlanan birinci bölümden sonra, saat 21.40’ta ikinci bölüm için perde açılıyor. Ancak, **Büyük Orkestra** sahnede yok. Sunucunun daveti ile birlikte önce **25. Saat** adlı grup, ardından da **Seyyal Taner** çıkıyor sahneye.

Hafif müzik dünyamızda, yıllar geçiyor, aşamalar kaydediliyor, giderek şarkıcılar arasında “**topluluk**” kavramı anlamını bulmaya başlıyor. İşte **Seyyal Taner**; hem dans grubu hem de müzik grubu ile sahnedeki yerini alıyor. Ekip çalışması, grup olayı ve şovun ne denli gerekli olduğunu “**Hey**”, “**Honky Tonky Woman**” ve “**Gülme Komşuna**” adlı şarkılarında kanıtladıktan sonra, sahneyi **Erol Evgin**’e bırakıyorlar.

Erol Evgin de öncülerden! **Türk Müziği** kalıplarından hazırlanan **Pop Müzik** tarzındaki plaklarla geniş halk kitlelerine yayılmak ve başarı sağlamak; **Erol Evgin**’in başlattığı hareketlerden. Bu dalda verdiği örnekler de “**İşte Öyle Bir Şey**” ve “**İçimdeki Fırtına**”.

Başlıyor yurt dışına açılmalar. O zaman bir gerçek çıkıyor ortaya; orada başarılı olmak istiyorsan onların dilinde söyleyeceksin. **Ayla Algan** da öyle yapıyor. **İngilizce** ve **Fransızca** söylüyor. Sonuç ortada! 1973’te “**I Love You**” ile **Altın Orfe**’de ikincilik, 1977’de “**Aigle Noir**” (**Kara Kartal**) ile **Polonya Sopot Festivali**’nde birincilik... Ve o gece **Atatürk Kültür Merkezi**’ni dolduranlar bu iki eseri dinliyorlar **Ayla Algan**’dan.

Ve işte şölenin sonuna geldik. Artık **Türk Pop Müziği** dünyasında sözü, müziği, düzenlemesi ve yorumu ile gerçek anlamda **batılı** şarkılar ortaya çıkarılmaktadır. Bir ekip çalışmasının ürünü olarak ortaya çıkan bu eserlere örnek vermek üzere **Nükheth Duru** geliyor sahneye. **Sabahattin Ali**'nin dizeleri üzerine **Ali Kocatepe** tarafından bestelenen “**Ben Sana Vurgunum**” ve “**Melankoli**” ile geceye son noktayı koyuyor **Nükheth Duru...**

Büyük Orkestra, “**2001**”i bir kez daha konuklara sunarken, şölene katılan tüm sanatçılar, hep birlikte sahneye gelip, halkı selamladıktan sonra, üç saati bulan şölene son noktayı koyuyorlar.
(23 Ekim 1978)

**Nükhet Duru, sahneye ilk çıktığında 14 yaşında toy bir kızdı!
ŞÖHRET İÇİN SOYUNDU... BABASI ÇOK KIZDI!**

Nükhet Duru, Florya Deniz Kulübü’nde sahneye çıkıp, Mete Duruman Orkestrası eşliğinde “Sensiz Saadet”, “Kışlada Bahar”, “Bütün Aşklar Tatlı Başlar” gibi günün sevilen şarkılarını söylediği günlerde doğan çocuklar, bugün ilkokul dördüncü sınıfa gidiyor.

Nükhet Duru, sahneye çıktığında yıl 1968’di bugün 1978...

Nükhet Duru, şarkıcılığa başladığında yevmiyesi 35 liraydı, bugün geceliği 25 bin lira...

Acı, tatlı bir yığın anıyla dolu geride kalan koca bir 10 yıl!

Hayatına giren erkekler, bunalımlar, ölümden dönmeler! İşte bütün gerçekliği ile Nükhet Duru...

“Sahneyle Florya’da tanıştınız! Boğaziçi’ne transferiniz nasıl oldu?”

“Florya’da tam üç ay çalıştım. Sağ olsun Florya Deniz Kulübü’nün üyeleri beni pek sevmişler. Yardımcı olmak istediler. Bebek Belediye Gazinosu’nun sahibi Asım İslamoğlu ile tanıştırdılar. Denemek için bir pazar günü matinede sahneye çıkardılar. Beğendiler. 75 lira yevmiye ile hemen işe aldılar.”

“Kaç yaşındaydınız ve repertuarınızı nasıl belirliyordunuz?”

“O zamanlar henüz 14 yaşında toy bir kıyım. Çıkan bütün Türkçe plakları alır, evdeki 300 liralık radyoya bağlanıp çalınabilen pikapta dinler ve ezberlerdim. Müzik konusunda hiçbir bilgim yoktu. Orkestra ‘Hangi tondan çalalım?’ diye sorduğunda ‘Plaktaki tondan’ diye cevaplardım. O günlerde meşhur olmuş üç-dört şarkıyı

ezberledin mi iş biterdi. Çık sahneye al 75 lirayı...”

Yıllarla birlikte yevmiyeler de değişir. **Çakıl Gazinosu, Galata Kulesi, Bebek Yıldız Gazinosu** derken **Nühket Duru**’nun gecelik kazancı **125 liraya** kadar çıkmıştır. Artık aranan bir **uvertür** (=gazinolarda program başladıktan sonra sahneye ilk çıkan ve hafif batı müziği söyleyen kişi...) şarkıcı olup çıkmıştır. Gecede iki-üç yerde birden sahneye çıkar. Herkes, daha ileriye gitmesi için bir şeyler söylemektedir. Kafası çok karışıktır.

“Fikret Şeneş ve Ülkü Aker gibi ülkenin en değerli iki şarkı sözü yazarının getirdiği şarkı sözlerine ‘Mesajı yok’ diye karşı çıkıyordunuz. Ama aynı günlerde gazetelere çıplak pozlar veriyordunuz. Neydi bu çelişki?”

“İyi şarkı söylediğime inanıyordum ama çıkış yolunu bir türlü bulamıyordum. Özel hayatımda bir sürü problemle karşı karşıya kalmıştım. 18 yaşındaydım. Yevmiyem olmuş 500 lira. Ve Türk sinemasında şimşek hızıyla yayılan bir seks furçası. Yeşilçam’da soyunanlar; gazinoda hem benden sonra sahneye çıkıyorlardı hem de benden daha fazla para alıyorlardı. Bunu kendime yediremiyordum.”

“Ve siz de soyunmaya karar verdiniz!”

“Evet! Soyunarak bir yerlere geleceğime inanmıştım. Yabancı dergilerde de birçok yıldızın çıplak fotoğrafları yayınlanıyordu. Onlar çektiğine göre, ben haydi haydi çektirirdim. Gençtim, güzeldim, ayrıca vücuduma da güveniyordum. Çektirdim. Ailemi kızdırdım! Hata yaptığımı anladığımda çoktan iş, işten geçmişti.”

“Peki ya hayatınıza giren ilk erkek kim oldu?”

“O sıralarda adını şimdi açıklamamda sakınca gördüğüm bir kişiye âşıktım. Evli olması beraberliğimizi tehdit ediyordu. Sonunda mutlaka kopacaktık ve nitekim koptuk da...”

Yıllar geçiyor. **Nühket Duru** önce **İstanbul Gelişim Orkestrası** ile bir gece kulübü çalışması yapıyor. Yevmiyesi 750 lirayı bulmuştur artık. İşte **Nühket Duru**’nun yaşamında yeni bir dönemin başladığı günler:

“Bendeki bol bol plak dinleme alışkanlığı devam ediyordu. Yine bir gün evde oturmuş, Tanju Okan’ın ‘Kadınım’ adlı plağını dinliyordum. Şarkının sözleri beni adeta büyülemişti. Hemen plağın kapağına baktım. **‘Söz: Mehmet Teoman...’** Nilüfer’in albümünde de en sevdiğim şarkıda onun imzası vardı. Aradığımı bulmuştum. Plak şirketinden telefonunu bulup aradım.”

“İlk karşılaştığınızda Mehmet Teoman’a ne dediniz?”

“Ona ‘Şarkı sözleriniz tam aradığım çizgide. Birlikte çalışmamız olumlu sonuçlar yaratabilir. Ancak benim için ‘Maymun iştahlıdır’, ‘Çalışmayı yarıda bırakır, çeker gider’ diyenler çıkacaktır. Onlara değil de bana inanıyorsan çalışalım’ dedim. Gerçekten de kimsenin bana inanmadığı bir dönemde o bana inandı ve başladık.

İki-üç ay kadar sürdü çalışmalarımız. O günlerde yeniden bir bunalıma girdim. Fazla çalışmaktan sürmenaj olmuştum. İki ay kadar yürüyemedim. Migren başladı. Günden güne eriyordum. Artık herkes bana ‘Ölecek’ gözüyle bakıyordu. Ama ben ölmek istemiyordum. Yavaş yavaş kendimi toparlamaya başladım.”

“Mehmet Teoman, sizden ayrılınca Seyyal Taner ile çalışmaya başlamıştı...”

“Profesyonel adam. Para kazanması lazım. Benimle çalışmayınca Seyyal Taner’le çalışmaya başlamıştı. Ama beraberlikleri uzun sürmeyince biz yine bir araya geldik. Sıkı bir çalışma temposuna girdik. Öyle ki 24 saatin 18’inde birlikte oluyorduk.”

“Bu arada aranızda besteci olarak Cenk Taşkan’ın da katılmasıyla müthiş bir ekip oldunuz. Ancak; ‘Aman ne yaptınız! Bu kız iyi-kötü işini götürüyordu. Mehmet’le Cenk’in yapacağı şarkılarla silinir gider’ diyenler çıktı. Onlara karşı nasıl mücadele ettiniz?”

“Hakkımızda böyle düşününler, o güne kadar halka gerçekten tutarlı öyküleri işleyen şarkıları vermeyi ya düşüncememişlerdi ya da becerememişlerdi. Ve o kişiler, sonraları karşılaştığımızda utanmadan ‘Biz söylemiştik efendim bu şarkılar tutar’ diyebiliyorlardı...”

Bu kez geçen yıllar değil aylardır. Müzik dünyasında yakın bir gelecekte evleneceklerine muhakkak gözüyle bakılan **Nükhet Duru** ile **Mehmet Teoman** ayrılırlar. Peki ama neden?

“Günün 18 saati birlikte olmak, sonunda duygusal bir yakınlaşmayı da beraberinde getirmişti. Her konuda anlaşıyorduk. Evlilik müessesesinin bu mutluluğu bozacağına inandığımızdan acele etmiyorduk. Fakat öyle bir an geldi ki bana baskı yapmaya başladığını hissettim. İşte Mehmet’le kopmamız gerektiğini ilk o zaman anladım. Ayrıldığımızda sudan çıkmış balık gibiydim. Bir süre bocaladım ama çok geçmeden toparlandım.”

“Ayrılığımızın üzerinden çok geçmeden Doğan Canku ile olan aşkınız bomba gibi patladı. Nişanlandınız. Birlikte bir Eurovision maceranız oldu. Sonra bu aşkın bittiğini açıkladınız. Bu olayın üzerinden aylar geçti. Şimdi bu

konuda ne diyorsunuz?”

“Doğan gerçekten çok iyi huylu bir insandı. Ama günler geçtikçe yaşantılarımızın uymadığını anladık. Bu beraberlik daha uzun süremezdi ve ayrıldık.”

“Ya şimdi!”

“Kalbimi boş tutamam! Mutlaka bir sevdiğim olacak. Ama o kişi, müzikten önce gelmeyecek. Çünkü acılarımı da mutluluğumu da aşkımlı da her ama her şeyimi sahnede anlatıyor ve cevabını orada alıyorum...”

(13 Kasım 1978)

Bir Reklam

SELAM!

Banamüzikyaşantımın ikinci ve üçüncü “**ALTIN PLAK**” ödülleri kazandıran “**AYRILIK AKŞAMI (KONUŞAMIYORUM) – SEN BİLİRSİN**” ve “**SENSİZ DE YAŞANIYOR (İŞTE HAYAT) – SON SELAM**” adlı yapıtlarımın başarıları için sevginize, ilginize bitimsiz teşekkürler. Yılbaşında “**SEVGİLİYE**” adlı uzunçalarımda buluşmak dileğimle... **İLHAN İREM**

(HEY Dergisi - 20 Kasım 1978)

+ + +

Edip Akbayram'dan 10. yaş armağanı:

NİYET: “BOŞU BOŞUNA 79

KISMET: ‘EŞKIYA DÜNYAYA HÜKÜMDAR OLMAZ’

İnsan hayatında; alınan bir anlık kararların büyük önemi vardır. İşte bir örneği; Yıl: 1968... **Unkapanı Plakçılar Çarşısı’nda İstanbul Plak Şirketi’nin üst katında üç adam kafa kafaya vermiş düşünüyorlar!**

Bir hafta sonra **Hürriyet Gazetesi’nin Altın Mikrofon Yarışması’nda 1. olan “Kükredi Çimenler”** adlı şarkı plak olarak çıkacak. Ancak plağın arka yüzünde hangi şarkı yer alacak? Plağı çıkartacak olan şirketin patronu **Şahin Söğütoğlu**, şarkının aranjörü **Norayr Demirci** ve yorumcusu **Edip Akbayram**, bu konuyu tartışıyorlar.

“Bence duygulu bir aşk şarkısı, bu çocuğu bir anda piyasaya kazandırır” diyor **Norayr Demirci**. Patron **Söğütoğlu** ise hareketli bir şarkının **Gaziantep’ten** gelen bu delikanlıya çok yakışacağı inanımında.

Ancak **Edip Akbayram** öyle düşünmüyor: **“Madem ki bir amaç uğruna neleri feda edip, gerilerde bırakıp buralara geldim... Öyleyse inandığım yolda, dinleyene mesaj veren bir türkü olmalı plağın arka yüzünde”** diyor... Diyor ve sonunda **Âşık Mahzuni’nin ‘Boşu Boşuna’** adlı türküsünde karar kılınıyor.

Norayr Demirci de **Şahin Söğütoğlu** da düşünceli: **“Bile bile geleceğini tehlikeye attı. N’apalım, kendi düşen ağlamaz”** diyorlar **Edip Akbayram** için.

Ne var ki, olaylar bu iki usta müzik adamının düşündüğü gibi gelişmiyor. Plak çıkıyor ve **Altın Mikrofon’da 1. olan şarkıdan çok,**

“**Boşu Boşuna**” dillerde dolanmaya başlıyor. **Edip Akbayram**, kısa sürede çapını aşmış, geleceğe dönük çalışmalarına başlamıştır artık.

Edip Akbayram’la çıkacağı 10. Anadolu turnesinin arefesinde **Moda**’daki evinde konuşuyoruz. Müzik yaşamına 10 yıl önce **Gaziantep**’te **Siyah Örümcekler** adlı ilk orkestrası ile başlayan sanatçıya soruyoruz:

“**Kaderinizi değiştiren ‘Boşu Boşuna’'yı yeniden plak yapacaktımsınız. Doğru mu?**”

“Gerçekten kaderimi değiştiren bir türküydü ‘Boşu Boşuna’. Yolumu ilk bu plakla çizmiştim. 1972’de plak yaptığım bu türkü hâlâ büyük ilgi görüyor. Verdiğim her konserde söylemem için istek geliyor. Ben de 10. Sanat Yılımda müzikseverlere bir armağan olarak bu türküyü yeniden plak yapmaya karar verdim. Ancak bu sefer plağın arka değil ön yüzünde yer alacak...”

“**Peki arka yüzü için hangi türküyü düşündünüz?**”

“Zülfü Livaneli’nin ‘Eşkîya Dünyaya Hükümdar Olmaz’ adlı türküsünü düşünüyoruz...”

(27 Kasım 1978)

*Ara Sıcak! Beklenen plak 3 Eylül 1979’da piyasaya çıktı. **Edip Akbayram**’ın dediği gibi plağın arka yüzünde ‘Eşkîya Dünyaya Hükümdar Olmaz’ adlı türkü vardı. Ancak A yüzünde ‘Boşu Boşuna’'yı bekleyenler boşuna bekledi! Son dakikada yapılan bir değişiklikle **Nâzım Hikmet**’in dizeleri üzerine **Edip Akbayram-Dostlar**’ın bestelediği ‘**Gidenlerin Türküsü**’ yer aldı. Tarih galiba sahiden tekerrürden ibaretti. Bu plağın da A yüzündeki türkü yerine B yüzündeki türkü yani ‘Eşkîya Dünyaya Hükümdar Olmaz’ tuttu.. Tuttu ne kelime, patladı!*

Cem Karaca; dününü, bugününü ve yarınını anlattı! Peki, nereye kadar?

“KANDİLİMİN YAĞI BİTENE KADAR...”

Türk Pop Müzik Tarihi yazılsa, kuşkusuz bu eserde en çok yeri işgal edecek olan sanatçılardan biri de **Cem Karaca** olur! Müzik yaşamına ilk 45’liğindeki “Let’s Go” ve “I Feel Good” adlı **İngilizce** şarkılarla başlayan, bugünse **Devrimci Müzik** literatüründe kendisine yeni bir sayfa verilen **Cem Karaca** ile konuşuyor ve ona üç soru soruyoruz!

“Nereden geldin?”

“Nerede bulunuyorsun?”

“Nereye gidiyorsun?”

Cem Karaca, daha ilk soruda başlıyor düşünmeye. Belli ki belleğinden geçen karmâşık duygular var. Kendini düşünce ağından soyutladıktan sonra benzinli çakmağı ile yeni bir **Samsun** sigarası daha yakıyor ve başlıyor anlatmaya:

“Alkış sesleri taa çocukluğumdan kulaklarımda yer etmiş. Seviyorum bu sesleri. İlk delikanlı adımlarımı bu sesleri duyarak atıyorum. Tiyatro mu müzik mi? Alkış sesleri! Bir **TK-5 Grundig** teyp bulmuşum. Radyodan kayıt yapıyorum. Sonra sözleri çıkartıyorum. Ezbere söylüyorum. Alkış sesleri henüz yok.

“**Bakırköy CHP Gençlik Kolu**’nun seçimi var. Orada var alkış sesleri. Meydandaki benzincinin yanı başındaki kahvede yapıyor seçim. Göz gözü görmüyor sigara dumanından. Adaylardan biri de benim. Dışarıdan çağırıyorlar o sırada.

Elinde gitar, ben yaşlarda biri ‘**Şarkı söylüyormuşsunuz. Ben de gitar çalıyorum. Birlikte çalıp, söyleyelim mi?**’ diyor.

Arkama bile bakmadan çıkıyorum dışarı. İşte ilk grubum. Bedava çalışıyoruz... Para yok. Alkış sesleri var. **Çatı Kulüp, Çayhane Kulüp, Site Sineması** şovları... Bir sürü grup kurulup, dağılıyor: **Cem Karaca-Dinamikler, Cem Karaca-Jaguarlar, Gökçen Kaynatan Orkestrası**... Fırsat bulduğum her yerde şarkı söylüyorum... Ancak bir papağan gibi...”

“İngilizce söylediğiniz yıllarda askerlik gelip çatinca Jaguarlar’a veda ettiniz. O günleri anlatır mısınız?”

“İyi ki etmişim. Askerlik; bana sazi, gurbeti, Türkçeyi ve Türkçe söylemeyi öğretti. ‘Kırpıkların ok ok eyle... Vur sineme öldür beni...’ Sevgiyi bu denli güzel anlatan İngilizce bir şarkı söyler misiniz bana? Tezkeremle birlikte cebime koyduğum bir Emrah, iki de Karacaoğlu’ndan bestem var. İstanbul’da Apaşlar’la tanışıyorum. Davulda Timur Fildişi, bas gitarda Ahmet Tuzcuoğlu, gitarda Yalçinkaya Tümay, solo gitarda Mehmet Soyarslan ve bir de ben...”

“Altın Mikrofon’a bu ekiple mi katıldınız?”

“Evet; Ali İzzet’ten ‘Dost’, ‘Let’s Go’ adlı İngilizce bir parça, Artwoods’tan ‘I Feel Good’, Mehmet Soyarslan’ın enstrümantal bestesi ‘Anadolu Oyun Havası’ ve benim ‘Emrah’ bize ikincilik ödülünü getiriyor. Bana göre o dönem kalite olarak değil ama nitelik açısından müziğimizin altın devri.”

“Neden?”

“Çünkü tek şarkıcıdan çok topluluk var. Grup çalışması var. Apaşlar, başarılı biz çizgi çiziyor. Giderek sadece beste söylemeye başlıyoruz. Bu dönemde Werner Müller ve Ferdi Kleine orkestraları ile yaptığımız ‘Oy Babo... Hikâye... Oy Bana Bana... Zeyno... Resimdeki Gözyaşları... Bu Son Olsun...’ yaşı 25’in üzerinde olanların hâlâ kulağındadır.”

“Sözünü ettiğiniz plaklardan sonra Apaşlar’dan koptunuz. O zaman yaptığınız açıklama; klasik ‘Anlaşamıyoruz’ şeklindeydi. Bize biraz siyasi bir anlaşmazlık gibi gelmişti!”

“Giderek kazandığım birtakım siyasi görüşler Apaşlar’la beraberliğimizi de etkiledi ve koptuk. Seyhan Karabay, Ünlü Büyükgönenç ve Cengiz Türksöy’la Kardaşlar’ı kurduk. Berbat bir beraberlikti. Yurt dışına gittim. Gitarda Alex ve Ünlü, bas gitarda Seyhan, davulda da Hüseyin (müziği bırakmakla iyi halt ettin sanki). İşte ‘Dadaloğlu’ ve Türkiye konserlerimiz ‘Bağımsız Türkiye...’ diye yıkılıyor.

“Gruptaki enstrümanlara bağlama ve ıklığ da ekleniyor.

‘Dadaloğlu... Emmoğlu... Karayılan...’ ve Pir Sultan Abdal’dan türkülerle; Seyhan, Ünlü, Alex ve benim bestelerimle. Yeni bir yoldayız artık. Derken 12 Mart dönemi geliyor ve bizi Almanya’da yakalıyor. Bir süre daha orada kalıyoruz. Döndüğümüzde üç kişiyiz. Ünlü, Seyhan ve ben. Davula Deniz, gitara Fehiman geçiyor. Sonra tekrar Hüseyin, tekrar Cengiz... Kardaşlar olayı İzmir Fuarı’nda bitiyor.”

“Gelelim müzik dünyamızın unutulmaz değiş-tokuş olayına; yani Ersen-Kardaşlar ve Cem Karaca-Moğollar olayının meydana geldiği yıla.”

“Cahit Berkay, Ayzer Danga ve Taner Öngür çalışıyor Moğollar’da. ‘Obur Dünya... Gel Gel... Namus Belası... Nem Kaldı...’ o dönemin ürünleri. Daha sonra ‘Çakal’ Turhan’la (Yükseler), Tufan katılıyor aramıza. Bir Kıbrıs turnesinden sonra Cem Karaca-Moğollar defterini de kapatıyoruz.

“Davulda Hüseyin Sultanoğlu, klavyeli sazlarda Uğur Dikmen, bas gitarda Oğuz Durukan ve gitarda Ünlü Büyükgönenç ile Dervişan’ı kuruyoruz. Anadolu ve Avustralya turnelerinden sonra Ünlü ayrılıyor. ‘Tamirci Çırağı... Neredesin... Beyaz Atlı...’ da bu dönemin ürünleri. Bir başka Anadolu turnesinin sonunda bir gazinodan teklif aldığımızda Oğuz, ‘Bu kadar da çok çalışılmaz’ diyor ve ayrılıyor. Ve Dervişan, müzik tarihinde ‘fazla iş bulduğu için dağılan’ ilk topluluk oluyor.”

“Cem Karaca’nın her ne kadar ‘Kavga.. Mutlaka Yavrum’ ile zirveye çıktıysa da sarsıntılı bir yıl geçirdiği dönemdeyiz. Neydi o sıkıntılar?”

“Hüseyin dışında çeşitli elemanlarla işi yürütmeye çalışıyoruz. Olmuyor! Sonunda Moğollar’dan Taner, Kurtalan Ekspres’ten Kılıç, bas gitarist Murat ve Hüseyin’in çabalarıyla ‘Kavga/ Mutlaka Yavrum’ çıkıyor. Bu olayımızı 1977 İzmir Fuarı sonuna kadar götürebiliyoruz. İlk kez nefesli sazların yer aldığı bir grup olan Edirhan’ı kuruyoruz.

“Şu anda gitarda Fehiman, bas gitarda Hami ve davulda da Sefa var. Yıllar geçip gitmiş ancak uğraşımda hiçbir değişiklik olmamış. Grup kurmak, alet almak, müzik yapmak... Hep bunlarla uğraşmışım. Hiç pişman değilim, kırgınım yalnızca.”

“Kırgınlığınız kimlere ve neden?”

“Kırgınım ama yılgın değil. Kırgınım; 1967’ye oranla on kat daha ünlüyüm. Grup kurmak benim için çok kolay olsa gerek iken 1967’ye oranla on kat daha fazla uğraşıyorum.

“Eski dostum HEY... Dönem dönem sevişip dönem dönem didiştik. Ama hep dost kaldık. Kabahatlisin arkadaş. Sayfalarını tümüyle tek şarkıcılara açtın. Gruplardan ve tek tek çalgıcılardan fazla söz etmedin. Özendirmedin gençliği gitar çalmaya, davul çalmaya. Geriye dönüp hatırla bakalım ilk yaşlarını; listelerde kimler vardı? Haramiler’i, Mavi Işıklar’ı, Mavi Çocuklar’ı, Erkin Koray Yeraltı Dörtlüsü’nü, Sis Beşlisi’ni ve bugün benim bile adlarını unuttuğum grupları bir hatırla. Onların hepsi tarih oldu... Öldüler... Bir CEM, bir BARIŞ, bir ERKİN ve bir de EDİP kaldık...”

İşte tüm içtenliği ile **Cem Karaca**’nın dünü ve bugünü. Adım adım, satır satır... Peki ya yarını? Onu da şöyle dile getiriyor **Cem Karaca**:

“Kandilimin yağı tükenene kadar müzikle uğraşacağım. Türkiyem çok önemli günler yaşıyor. Büyük bir alt-üst oluş içinde toplum. Yurdunu seven bir aydın olarak bunu değerlendirmem, elimden geldiğince olumlu yönlere sevk etmem görevim benim. Kimi kalemi, kimi kamerası, kimi de fırçası ile yapar bunu. Ben şarkılarımla yapmalıyım. Toplumdaki bu kargaşayı engellemeliyiz. Kavram kargaşasını bir kenara bırakıp düşünmeli ve düşündürmeliyiz...”

(4 Aralık 1978)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

- 1.Biz Kadınlar – Nereden Bilsin Alem Beni** (Pakize Suda)
- 2.Parkta Yatıyorum – Çocukluğum** (Tanju Okan)
- 3.Bir Zamanlar** (İlhan İrem)
- 4.Portofino – Yıldızlar** (Nükhet Duru)
- 5.Ya Sonra – Yeniden Başlasın** (Ajda Pekkan)
- 6.Dedikodu** (Güliz)
- 7.Anlat Arkadaşım** (Selçuk Ural)
- 8.Gurbet Ele Selam** (Taci)
- 9.Ayrılık Çanları** (Gülistan Okan)
- 10.Ayağında Kundura** (Nur Azak)

Sevda Karaca ile tele-röportaj yaptık:
“ÜLKE 70 CENT'E MUHTAÇ, NASIL GRUP
KURAYIM?”

Bizim Yokuş'ta yani **Babîâli'de** bir kural vardır. Özellikle de magazin dünyası için geçerli bir kural. Konuşmak için karşı karşıya gediğiniz bir sanatçı, bazı sorularınızı “**katı**” buldukları gerekçesiyle pek öyle uzun boylu konuşmak istemezler.

Hele ki söz konusu olan sanatçı; **Sevda Karaca** olursa ondan yanıt almanız daha da güçleşir. Bu nedenle **Sevda Karaca** ile yüz yüze gelip konuşamadık. Telefonda röportaj yaptık. Gerçek **Sevda Karaca'yı** işte o zaman karşımızda bulduk!

“**Günaydın!**” (Aslında telefonu açtığımızda saat 14.30 civarı. “Günaydın” dememizin nedeni de genç şarkıcının yataktan yeni kalkması. Stardust Gece Kulübü'ndeki programları gecenin çok geç saatlerinde bittiğinden, onunla ancak bu saatlerde konuşabilirsiniz.)

“Günaydın” (arada bir esneme sesi) “Offf... Gene kötü bir gece geçirdim. Her tarafım sızlıyor. Şu bizim şov artık bitse de rahat bir uyku çeksem.” (Konuştuğumuzda “**Dedikodu Şov**” devam ediyordu).

“**Hazırsanız, sorularımıza başlayalım!**”

“Yaaa gene aynı sorular değil mi? Sor bakalım; hangi yemekleri, hangi renkleri sevdiğimi! Tuttuğum takımı, boş zamanlarımda neler yaptığımı...”

“**Yok yok sizin bildiğiniz sorulardan değil bizimkisi! Sıkı dur başlıyoruz! Sizlerin dünyasında herkese yakıştırılan bir kimlik var: Sanatçı... Nedir, kimdir bu sanatçı?**”

"İlmmmm.. Sanatçı nedir? Bir dakika düşünmem gerek. Evet, evet aslında bu sorunuzun cevabını Rafaella Carra, Türkiye'ye ilk gelişinde vermişti. Maksim'deki programını seyredenlerden biri de bendim. Aynı gazinoda program yaptığım için de sorunuzun yanıtını daha yakından görmek ve öğrenmek fırsatını bulmuştum. Evet sanatçı; yani şu an bizler söz konusu olduğumuz için müzik sanatçısı; yorumu ve sahnesi ile bir bütün olabilen, seyircisine bir mesaj verebilen kişidir."

"Bu tanımlama sizin için de geçerli mi?"

"Bu soruyu ilk 45'lik plağım 'Ayrılan Yollar/Selam' piyasaya çıktığında sorsaydınız gözüm kapalı 'evet' derdim. Ama aradan yıllar geçti. Şimdi ister istemez düşündürüyor insanı. Ulu önderimiz Atatürk'ün sözleri çınlıyor kulağımda: 'Efendiler, her şey olabilirsiniz ama sanatçı asla...' Bu nedenle izin verirsiniz buna ben değil de başkaları karar versin."

Sevda Karaca ile yüz yüze değildik ya! Bunun verdiği rahatlıkla açılmaya başlamıştı. Araya girip bölmek istemedik çünkü belli ki bu konuda doluydu!

"İşte 1979'a girdik. Şimdi magazin sütunlarında okumaya başlarız, 'Ayşe yeni yıla yeniliklerle giriyor', 'Fatma, 1979 benim yılım olacak dedi', 'Ahmet, bomba gibi geliyorum' dedi gibilerinden..."

"Peki siz nasıl giriyorsunuz yeni yıla?"

"1979'a değil de 1977'ye giriyor olsaydık, ben de aynı lafları ederdim. Ama şimdi başka bir Sevda Karaca var karşınızda. Attığı adımın, onu nereye götüreceğini bilen bir Sevda Karaca..."

"Bugüne kadar sürekli aynı şarkı sözü yazarı ve aynı aranjör ile çalıştınız. Hafif Batı Müziği söylediniz. Peki, müziğe ne katkıda bulundunuz?"

"Galiba bulunmadım. Son albümüm de dahil hep aynı şarkıları söyledim. Sevda Karaca bu olmamalı. Plak pikaba konulduğunda, 'Hah işte; bu bir Sevda Karaca şarkısıdır' demeli müziksever. Bugün bu lafı ettirebilen kaç kişi var? Bir Barış Manço bir Cem Karaca ve bir de Sezen Aksu... Ama artık adamakıllı akıllandım. Bundan sonraki şarkılarım kesinlikle Sevda Karaca kokacak."

"Bir sound değişikliğinden söz ediyoruz ama Batı'da herkesin bir grubu varken siz bir gruptan söz etmiyorsunuz!"

"Topluluk kurmak en büyük hayalim ama bugünün Türkiye'sinde gel de kur bakalım. Ülkenin 70 cent'e muhtaç olduğunun söylenildiği bir dönemde, bir grup kurup, sahneye onlarla çıkmaya kalksam önce gazino patronu karşıma dikilir. 'Kızım, deli misin?'"

Alacağın yevmiyenin bölünmesini mi istiyorsun? Boğaz tokluğuna mı çalışmak istiyorsun' der. İşte bunun için grup kuramıyorum.”

“Sanatçıların sorunlarını bir de sizden dinleyebilir miyiz?”

“Sorum; mavi boncuk olayı ile başlıyor. Televizyona çıkmak için; televizyonculara, plak yapmak için; plakçılara ve sözüm meclisten dışarı, röportajınızı yaptırmak için gazetecilerle iyi geçinmek yani mavi boncuk dağıtmak zorundasınız. İşte piyasayı bu tür insanların doldurması, en büyük sorunumuz bence. Bunun üzerine bir de sosyal güvencemiz olmadığını eklerseniz, işte kocaman bir gerçek çıkar karşınıza. Devlet Baba, sosyal güvence olayını ele alıp, bizlerin hakkını sonuna kadar korursa, eminim ki Türk Hafif Müziği de, uygar ülkeler arasındaki yerini çok geçmeden alır.”

“Son bir soru; müzikten ne bekliyorsunuz?”

“Önce kendimi, kendi halkıma kabul ettirmek, sonra da Batı'ya açılmak. Hepsi bu...”

Bugün 21 yaşında olan, amatör müzik hayatına 1972'de başlayan, 1975'te profesyonel olan **Sevda Karaca** ile telefonlaştık. Tele röportaj yaptık. Gerçekten de ilginç cevaplar aldık! Darısı diğer Hafif Müzik'çilerimizin başına!”

(8 Ocak 1979)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA

- 1.Anlat Arkadaşım** (Selçuk Ural) **2.Portofino – Yıldızlar** (Nükhet Duru) **3.Aldım Başımı Gidiyorum** (Erol Evgin)
- 4.Ayrılık Çanları** (Gülistan Okan) **5.Ayağında Kundura** (Nur Azak) **6.Kaldı Kaldı Dünya** (Selda) **7.Dedikodu – Bir Gönül Hikâyesi** (Güliz) **8.Bir Tanrı'yı Bir de Beni Unutma** (Gökben)
- 9.Parasız Milyonerim** (Ercan Turgut) **10.Bir Zamanlar** (İlhan İrem)

Bir Reklam

Yeşilçam Filmcilik – Atıf Yılmaz sunar: Yılın en görkemli
müzikal filmi:

“MİNİK SERÇE”- SEZEN AKSU

**Bulut Aras, Hulusi Kentmen, Bilge Zobu, Hüseyin
Kutman, Tunca Yönder**

Sezen Aksu’dan sevdiğiniz ve seveceğiniz 8 şarkı

Senaryo: **Deniz Türkali** Müzik: **Hurşid Yenigün**

Görüntü Yönetmeni: **Çetin Tunca** Yönetmen: **Atıf Yılmaz**

Bu hafta sinemalarda (12 Şubat 1979)

Zülfü Livaneli, “Nâzım Türküsü” ile Türkiye’ye döndü:
“NÂZIM”I EZGİLEMEK KOLAY İŞ DEĞİL...

Zülfü Livaneli, tam beş yıldan beri **İsveç**, **İsviçre**, **Norveç**, **Fransa**, **Almanya**, **Belçika** ve **Finlandiya**’da bağlaması ile müzik yapıyor, film müziklerine imzasını atıyor, televizyon programlarına katılıyor.

“**Chanson Revolutonaire Turque**” adlı ilk albümünü **1974** yılında **Belçika**’da yapan **Zülfü Livaneli**, **1976-1977** yılları arasında da “**Ballads of the Theyrand Bulls**” ve “**Merhaba**” adlı albümlerini **İsveç**’te doldurdu. **Türkiye**’ye döndükten sonra yaptığı albümün kapağında ise “**Nâzım Türküsü**” diye yazıyordu.

Beş yıl boyunca yurt dışında gezip dolaşmadığı ülke kalmayan ve gittiği ülkelerin müziklerini de inceleme fırsatı bulan **Zülfü Livaneli**’ye sorduk:

“Bağlama ile ayrılmaz bir bütünsünüz. Nereden geliyor bu aşk?”

“Müzikle ilişkim, saza bağlı bir ilişkidir. Yurt dışına çıkmadan önce Anadolu’daki saz çalma düzenlerini inceledim. Sonunda bağlama düzenini seçtim. Bu; eski olduğu kadar çağdaş, yüzeye en yakın olan bir düzendir. Çok sesli çalma olanağı veren ise bağlamadır. Saz; kültürle, yaşama biçimiyle, ideolojiyle iç içe bir enstrümandır. Yurt dışında edindiğim müzikle ilgili izlenimler, Anadolu’daki izlenimlerime değişik bir bakış perspektifi getirdi.”

Zülfü Livaneli, gezip, gördüğü ülkelerde pek çok sanatçı ile tanışma olanağı bulmuş:

“Yunanlı kompozitör Mikis Theodorakis’ten Abba’ya, Blood Sweat and Tears’ten Şilili sanatçılara kadar pek çok şarkıcı ve toplulukla

tanıştım, konuştum, müziklerini dinleyip inceledim. Ayrıca Anadolu'da edindiğim kültürü, çağdaş bir biçimde yorumlama olanağına da kavuştum.

“Sanatçı olarak hangi türde çalışıyorsak, öteki ülkelerde de aynı türü incelememiz gerekiyor. Bu da insanı Unkapanı Plakçılar Çarşısı perspektifinden kurtarıp, Çağdaş Müzik boyutlarına götürür.”

Zülfü Livaneli, pek çok kişi ile tanışıp, konuşurken, pek çok kişi de **Livaneli** ile ilgili yazılar yazmış, eleştiriler yapmış. Bunlardan **Belçika**'da yayınlanan **Le Peuple** adlı gazetede çıkan eleştirinin özeti şöyle:

“Müziyen ve ozan olarak **Livaneli**, insanı saran bir yumuşaklıkla söylüyor. Katıldığı müziği binbir ayrıntıyla zenginleştiren saz, olağanüstü bir güzellikle yaşamın güçlüğünü ve yokluğun ağırlığını anlatıyor...”

Yıllarca edebiyat üzerine de çalışmalar yapan **Livaneli**'nin “**Arafat'ta Bir Çocuk**” adlı bir kitabı var. Sanatçının **İsveç**'te yazdığı bir roman ise şu günlerde **İsveç TV**'si tarafından filme çekiliyor. **Ömer Zülfü Livaneli**, 147 saatlik bir çalışmanın ürünü olan “**Nâzım Türküsü**” adlı albümü için de şunları anlatıyor:

“Finlandiya, Fransa, Yunanistan, İspanya, ABD ve Japonya'da Nazım Hikmet'in şiirlerinden yapılmış albümler var. Ben de yıllarca Nâzım'ın şiirlerini ezgilemeye çalıştım. Ama hep başarısızlıkla karşılaştım. Sözle, ezgi bir türlü kaynaşmıyordu. Sonunda bu çalışmaları bırakıp, Nazım'ın şiirlerini inceleyerek yola çıktım. O zaman anladım ki Nâzım'ın şiirlerinde hem Divan şiiri hem Batı şiiri hem de Anadolu Halk Edebiyatı etkili olmuştur...”

Zülfü Livaneli, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da müzik incelemelerini ve yorumlarını sürdüreceğini, televizyon programları ve konserlerle **Türkiye**'den ayrı kaldığı beş yılın hasretini gidereceğini dile getiriyor.

(2 Nisan 1979)

HEY TOP 10'DA BU HAFTA (POP ALBÜMLER)

1. **Bir gün Beni Ararsan** (Attila Atasoy) 2. **Yeni Bir Gün** (Barış Manço-Kurtalan Ekspres) 3. **Kendin Çal Kendin Oyna** (Ertuğrul Çayıroğlu ve Avanesi) 4. **Doğa, Bir İnsan ve Şarkıları** (Salim Dündar) 5. **Modern Oyun Havaları IV** (Esin Engin) 6. **Bir Evet Yeter** (Işıl Yücesoy) 7. **Nazım Türküsü** (Ömer Zülfü Livaneli) 8. **Sensiz Saadet** (Yaşar Güvenir) 9. **Sevgiliye** (İlhan İrem) 10. **Serçe** (Sezen Aksu)

Aziz Nesin’in Temmuz 1950’de **Markopaşa Dergisi**’nde yayınlanan **“Kelepir Bir İşçi”** başlıklı kısa bir öyküsü vardı. Aradan 20 yıla yakın bir süre geçmesine karşın, güncelliğini bugün de koruyan söz konusu öyküde sanat okulu mezunu, birinci sınıf tesfiyeci, Almanya’da beş yıl tornacılık yapan birinci sınıf modelci ustası, dört yıllık marangoz usta başısı olduğunu söyleyen bir işçi ile onu gündeliği iki liradan, on dört saat sürekli olarak rutubetli ve karanlık bir atölyede çalışmaya razı eden işverenin öyküsü anlatılıyordu. Öykü; ilginç bir sonla noktalanıyordu: Bütün bu meziyetlere sahip olmasına karşın, patronun koşullarını kabul eden adam bir **“deli”**ydi.

Aziz Nesin’in bu güzel öyküsü, **Salim DüNDAR**’la konuşurken aklımıza geldi. Kaybettiği ilk nüfus cüzdanında doğum tarihi **1937** olarak geçen, yeniden çıkardığı ikinci nüfus kâğıdında ise **1932** olarak yazılan ve de müzik dünyasında adı **“Deli”**ye çıkan **Salim DüNDAR** ile öyküdeki kelepir işçi arasında hayli benzerlikler olduğunu fark ettik.

Yaşının 42 mi yoksa 47 mi olduğunu kesin olarak kendisi de bilmeyen **Salim Dünder**, **Gölcük** doğumlu. **Deniz Kuvvetleri**'ne bağlı fabrikalarda kazancı ustası olarak çalışan bir işçinin oğlu. **İstanbul**'la ilk tanışması 1951 yılına rastlıyor. O yıllarda **Bahriye Okulu**'na yazılan, ne var ki yüreğinde yanan davul tutkusu ile okulu bırakıp 1956'dan sonra **Gölcük**'ten tamamen kopan **Salim Dünder**'in ilginç yaşam öyküsünü anlatmaya çalışacağız sizlere!

“İstanbul’a ilk geldiğiniz günleri anlatır mısınız?”

“İstanbul’a geldiğimde ayağımda beyaz bir bahriye pantolonu vardı. Meteliksizdim. Gölcük’ten tanıdığım Kasımpaşalı bir arkadaşım vardı. İlk iş olarak onu buldum. Bara Kasımpaşa’daki bir matbaada iş buldu. İki yıl çalıştım.

“Geceleri matbaanın bodrum katındaki bir döşekte yatıyordum. Matbaanın sahibi de Asmalı Mescit’teki Meksiko Payvon’da saksafon çalıyordu geceleri. Davul çaldığımı bildiğinden orada da çalışmamı teklif etti. Hemen kabul edip, çalışmaya başladım.”

“Gecede kaç lira ücret alıyordunuz?”

“Ekmeğin 30 kuruş olduğu o yıllarda gecede 8 lira alıyordum. Bunun 4 lirasını da davulunu kiraladığım adama veriyordum. O günlerde bir gece pavyona gelen **Avni Dilligil**’in dikkatini çekmişim. Baterist olarak **Avni Dilligil Opereti**’nde çalışmamı teklif etti. Bu kez de dansör ve şarkıcı olarak operette dikkat çektim. Beni rollere çıkarmak istiyorlardı. Ama davuldan kopamayacağımı bildiğimden bunu kabul etmedim.”

Salim Dünder, 1958’de silah altına alınıp, **Sivas Orduevi**’ne gider. Orada vatani görevini yapmaya gelen **Norayr Demirci** ile iki yıl müzik çalışır. Sonra terhis olup yine **Beyoğlu**’ndaki pavyonlara döner:

“Yevmiyem gecede 35 lira olmuştu. Taksitle 1750 liraya bir davul aldım kendime. Derken İstanbul’dan ayrılıp Bursa, İzmir, Eskişehir ve Ankara’daki bar ve pavyonlarda çalıştım. Tek düşüncem; iyi bir davulcu olmaktı...”

“O güne kadar hayatınıza hiç kadın girmede mi?”

“Ne evlenmek ne de bir kadınla olmak! Hiç mi hiç düşünmüyordum. Fakat kader çizgisini insan kendisi çizmiyor ki! Sonunda bir kadına kaptırdım gönlümü. Onun yüzünden üç-dört yıl müzikten uzak kaldım. Kendime iyi bir yer edinmeye başladığım bir sırada karşıma çıkan bu kadın, yaşantımı alt üst etmişti...”

“Sonra nasıl toparlandınız?”

“Bursa’daki pavyondan ayrılıp İstanbul’a döndüğümde yine

kaderimle baş başaydım. **İstanbul Pavyon**'da çalışan **Fehmi Ege Orkestrası**'na girdim. Bir ay sonra da **Taksim Belediye Gazinosu**'nda çalan **Yusuf Behiç Günseli Orkestrası**'nda işe başladım. O sıralarda **Şerif Yüzbaşıoğlu, İstanbul Radyosu**'nda **Hafif Batı Müziği Şefi** olarak çalışıyordu. **Yusuf Behiç Günseli Orkestrası**'nın bantlarını dinlerken, dikkatini çekmişim.

“Beni çağırdı. **Hilton Oteli**'nde programa çıkarken işi bırakan **Erol Büyükburç**'un yerine bir orkestra kuruluyormuş. Davulcu olarak beni aldı. Orkestrada **Nüceyim Fener**; kontrbas, **Muhittin Paydaş**; saksafon, **Şerif Yüzbaşıoğlu**; piyano, **Selçuk Başar** da gitar çalışıyordu. **Başar Tamer, Selçuk Ural** ve **Ayla Dikmen** de şarkıcılık yapıyordu. Benim de şarkı söylediğimden hiçbirisinin haberi yoktu. Bütün günümüz provalarla geçiyordu...”

Provalar sırasında bir gün **Şerif Yüzbaşıoğlu, Salim Dündar**'ı yanına çağırır ve “**Sen şarkı da söylüyormuşsun**” der. **Salim Dündar** çok şaşırır. Yüzbaşıoğlu'nun kulağına bu bilgileri fısıldayan kimdir, aradan onca yıl geçse de hâlâ bilemez, çözemez. Dönelim o güne:

“Çok şaşırmıştım. Nedendir bilinmez o sırada içimden İspanyolca bir şarkı söylemek geldi. Daha iki mezür söylemişim ki **Şerif Abi** yerinden fırladı ve ‘Olmaz böyle şey... Devam et, devam et...’ dedi. Ve o günden sonra müzik yaşantımı şarkıcı-davulcu olarak sürdürmeye başladım.”

“O günlerde **Robert Kolej**'den, **Şan Sineması**'na kadar **İstanbul**'da her hafta konserler verilirdi. Ve sizin hakkınızda ilk haberler o zaman çıkmaya başlamıştı. Birçok müzik yazarı; davulunuzu bırakıp artık tamamen şarkıcılığa geçmenizi öneriyordu. Şarkıcı olmanızda bu yazılar rol oynadı mı?”

“Kuşkusuz rol oynadı ve orkestrada yerime bir davulcu alındı. Ben de **Selçuk Ural**'la birlikte yan yana şarkı söylemeye başladım. Şarkıcılık yaşantım orada bir yıl sürdü. 1966'da İspanya'ya gittim ve bir yıl kaldım. 1967'de Türkiye'ye döndüğümde şovmen olarak tek başıma sahneye çıkmaya başladım.”

“1967-1972 yıllarında sürekli çalıştığınız halde plak yapmadınız. Sizce vakit henüz erken miydi?”

“İspanyolca söylediğim için ‘Aman plak yapma. Plak; sahneye benzemez. Sonra komik olursun’ diyorlardı ben de onların etkisinde kaldığımdan plakçıların kapısını çalacak cesareti kendimde bulamıyordum. Fakat o yıllarda **Neşe Karaböcek** de **İspanyol**

gırtlğı ile plaklar yapmaya ve peynir-ekmek gibi satmaya başlayınca ben de plak yapmaya karar verdim...”

“İlk plağınızda hangi şarkılar vardı?”

“Altın Mikrofon Yarışması yeni bitmişti. İlk plağımda bana ikincilik getiren **‘Bir Dost Bulamadım’** ile **‘Kalbimi Kim Çalıyor’** adlı şarkıları söyledim...”

Salim Dünder, önceleri plakçıların kapısını çalacak gücü kendisinde bulamaz ama **“Kalbimi Kim Çalıyor”** adlı şarkısı ile bir anda bütün müzikseverlerin kapısını çalar. Aradan onca yıl geçti. **Salim Dünder** hep o **Salim Dünder...** Bunca yıllık müzik yaşamına karşılık sadece 4 adet 45’lik plağı ile geçtiğimiz aylarda çıkardığı bir albümü var. Ama gönlü alabildiğine zengin.

Salim Dünder’ın **1. Levent**’teki evinin perdeleri, mobilyaları, duvar kâğıtları “marka” değildir. Onu yakından tanıyanlar şu sözünü çok iyi bilirler:

“Salim Dünder’ın evinin perdeleri **Milliyet ve Hürriyet** gazetelerinin sayfalarındandır...”

Şimdi de **Salim Dünder**’ın evini şöyle bir gezelim: 600 bin lira değerinde görkemli bir müzik seti, bir davul, iki gitar, iki sandalye ve bir yer yatağı. Başka?... Başka hiçbir şey yok! Hepsı bu işte.

“Neden?”

“İstesem evimi en lüks mobilyalarla döşeyebilirim. Tutup altıma en lüks otomobili çekebilirim. Ama benim için önemli olan müzik. Kim, ne derse desin umurumda bile değil. Müziğimi dinliyor, gitarımı ve davulumu çalıyorum ya bu yeter de artar bile bana...”

“Tekrar davul çalmaya başlayacak mısınız?”

“Haziran ayının ortalarına doğru Gala Kulüp’te yeni bir şova başlıyoruz. Haldun Dormen’in sahneye koyduğu şovda, davul uğruna Gölcük’ten kopan, okulunu bırakan Salim Dünder hem şarkı söyleyecek hem de davul çalacak. Nevra Serezli, Nurhan Damcıoğlu, Mehmet Ali Erbil, Suna Yıldızoğlu ve Burhan Damcıoğlu da bu şovda rol alacak...”

(30 Nisan 1979)

Bir Reklam

Türk Hafif Müziği'nden 6 yeni eseri ile birlikte **NİLÜFER...**

İlk kez Türk Müziği'nin yepyeni boyutlarında **NİLÜFER 79**

albümüyle bir kez daha büyük!

Burç Plakçılık – Yavuz Asöcal (HEY Dergisi - 30 Nisan 1979)

Sahnelerin Zeki Müren'den sonraki tek erkek assolisti Bülent

Ersoy:

**“PALA BIYIKLI, HALEP ÇIBANLI ASSOLİST
OLMAZ...”**

Yorgun argın sahne arkasında, başını dayamıştı yanındakinin omzuna. Az önceki alkışlar şimdi çok uzaklardaydı. Sanki az önce sahnede devleşen başka biriydi. Ölümsüz sanılan sanatçı, alkışlarla dolu yaşantısından anladı bir günün daha yittiğini. Ve arka sokağa açılan kapıdan sessizce gidiverdi.

Azsonra Caddebostan'daki görkemli apartmanlardan birinin önünde bir otomobil durdu. Alkışlar hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Sessizce iniverdi otomobilden ve 297 numaralı apartmanın en üst katına çıkmaya başladı. Merdivenin basamaklarını bir bir tırmanırken düşünüyordu az önce yanındaki bir dolu adamı, kadını...

Yatağına girdiğinde uzaklardan bir bekçinin öten düdüğünün sesi çınladı kulaklarında. İstanbul, yeni bir sabahı karşılamaya

hazırlanırken o duasını ediyordu:

“Allah’ım.. Sana şükürler olsun. Hamdolsun! Açtım ellerimi sana yalvarıyorum. Beni boş çevirme Ya Rabbim. Cümle âlemin, bu arada benim de dualarımı kabul eyle. Aratma bu günlerimi. Verdiklerinden mahrum bırakma. Sesime güç, kuvvet, vücuduma sıhhat, afiyet nasip eyle. Tüm kötülüklerden, kötü insanların şerrinden muhafaza eyle. Dosta düşmana, namerde muhtaç etme Ya Rabbim. Acizim, günahkârım, suçluyum. Sen büyüksün Ya Rabbim. Yarınki günümün hayırlı, uğurlu olmasını nasip et Tanrım...”

Ve derin bir uykuya daldı **Bülent Ersoy**.

Onu ilk tanıdığımızda **Bülent Erkoç**’tu. Hatta bu gerçek adıyla bir de plak yapmış, ancak bu ilk çalışması plakçıların tozlu rafları arasında unutulup, gitmişti. Sonra o **Bülent Erkoç, Bülent Ersoy** oldu. Ve beş yıl gibi bir sürede zirveye tırmandı.

“Sahneye ilk çıktığınız geceyi anlatır mısınız?”

“Bir Şeker Bayramı. 17 Ekim 1974... O gün Türk Müziği Konservatuvarı’ndan yeni mezun olmuş bir öğrencinin tüm heyecanı içinde, bir başka sınava giriyormuşçasına Bebek Maksim Gazinosu’nda buldum kendimi. Beni eskiden beri tanıyanlar bilir; giysimden, saçıma, tırnağıma kadar her şeye çok düşkünüm. İşte o gün de o kargaşada kuaför, gaziyoa gelmemiş ve ben ilk sınavımda seyircinin karşısına saçımı bile taratmadan çıkmışım. Sınavımkolay değildi. Beni ilk kez karşısında bulan seyirciler, sürekli başkalarıyla mukayese ediyor ve özellikle klasik eserler okumamı istiyorlardı. Hatta bir gece İstanbul’un ünlü iş adamlarından biri Hamamizade Dede Efendi’nin bir eserini okumamı istemiş, ben de hemen bu isteği yerine getirmiştım.”

“İlk çıktığınızda kaç gün süreyle ve ne kadar ücret alarak çalıştınız?”

“Birinci programım 87 gün sürdü ve ben de gecede 250 lira ücretle çalıştım.”

“Müzik hayatınıza başladığınızda karşınızda ne gibi engeller vardı?”

“Karşımdaki pek çok dev isme karşılık ben küçücük biriydim o zamanlar. İlk olarak; uzun yıllarını Türk Müziği’ne veren ve bu işi gerçekten bilinçli olarak yapan bir Zeki Müren, arkasından bir Muazzez Abacı, bir Seçil Heper, bir Behiye Aksoy vardı. Onların arasından sıyrılıp kendimi göstermem büyük bir olaydı.

“Halkın gazinolara ödediği ücret belli, sanatçının aldığı ücret

belli. Bu koşullar altında gece gazinoya gelip de 5-6 bin lira hesap ödeyen adam, karşılığında iyi şeyler alamazsa bir daha o dükkâna adımını atmaz. Eğer müzik eğitimim köklü olmasaydı hemen silinir giderdim. Ama savaştım ve kazandım.”

“Magazin basınında bugüne kadar sürekli Zeki Müren’le düşman kardeşler olarak gösterildiniz. Öyle bir ortamın yaratılmasında hata sizce kimdeydi?”

“Bizi birbirimize düşman edenler yayın organları oldu. Sahnelerde daha çok yeni biriyken, beni ona rakip gösterdiler. Hatta hatta ‘Zeki Müren’in yerini aldı’ dediler. Hayata yeni atılmış bir çocukla yılların adamını aynı kefedede tartmak istediler. Olur mu hiç! O da haklı olarak beni ukalâ, kendini beğenmiş biri sandı...”

“Peki sizi engellemek isteyen kimler çıktı?”

“İsim vermem doğru olmaz. Ama ‘Birçok kadın sanatçı’ diyebilirim. Hatta Fahrettin Aslan Bey’e gidip, ‘Kadrodan onu çıkar, beni al’ diyenler bile olmuş.”

“Önünüzdeki engelleri aşmak için nasıl mücadele ettiniz?”

“Susmayı yeğledim. Önceleri; bu hayatın yabancısı olduğumdan sık sık sinirlenip gözyaşı döküyordum. Sonra sinirlenmekle hiçbir şeyi elde edemeyeceğimi anladım. Herkes, düşünce özgürlüğüne sahipti. Ben de sustum. Yani benimkisi sessiz bir mücadele oldu.”

“Gerçek dostunuz olan kaç kişi var?”

“İnsan, gerçek dostunu başı derde düşünce anlar. Etrafımı pervane gibi saranların gerçek dostum olmadıklarını çok iyi biliyorum. Onların dostluğundan da arkadaşlığından da bir şey beklemiyorum. Gerçek dostum kaç kişi mi? Bilmem...”

“Allah korusun ama günün birinde tüm plak şirketleri, film şirketleri, gazinolar kapılarını yüzünüze kapatsa ne yapardınız?”

“Kendini bilen sanatçı; zamanı geldiğinde, zirvedeyken bu işi bırakmasını bilmeli. Ben de zamanı geldiğinde bütün sanatsal faaliyetlerimden elimi eteğimi çekeceğim.”

“Bu zaman sizce ne zaman?”

“O zamanı halk bilir, halk karar verir. Zeki Müren Bey’den 25 yıl sonra ben çıktım. Benim gibisi de ancak benden 25 yıl sonra çıkacaktır.”

“Şu an gazino sahnelerinde ‘erkek assolist’ olarak sadece Zeki Müren ve Bülent Ersoy var. İkiniz de yorumlarınızla, tavırlarınızla ‘ince ruhlu’ insanlarsınız. Assolistlik saltanatını sadece sizlerin sürdürmesinin nedenleri ne olabilir?”

“Bir erkek assolist düşünün; pala bıyıklı, Halep çıbanlı, erkek mi erkek! Gece yarısından sonra sahne alıyor. En güzel eserleri en güzel biçimde icra ediyor. Ancak hitap ettiği seyirci o sırada alkol duvarını ya aşmış ya da aşmak üzere. Eh; bu seyirci de bu adamı çekmez. Gelclim bize; tavırlarımızla ve hareketlerimizle hem kadın hem de erkek seyirciye hitap ediyoruz. Hepsi de bizi zevkle dinliyor. İşte bunun içindir ki Zeki Müren Bey’den 25 yıl sonra ben çıktım. Belki; benden 25 yıl sonra da bir başkası çıkacaktır...”

“‘Dini bütün’ bir insansınız. İnançlarımızdan söz eder misiniz?”

“Çocukluk günlerim Kadıköy Altıyol’da geçti. Bir köşkümüz vardı. Alt katında büyükannelemler, orta katında biz, en üst katta da kiracımız otururdu. Annemle, babam ne namaz kılarlardı ne de tek bir sureyi doğru dürüst okuyabilirlerdi. Benim bütün günlerim, üst kattaki komşularımızın yanında geçirdi. Küçücük yaşımda namaz kılmayı, bir sürü sureyi öğrenmiştim. Vc o gün bugündür besmele çekmeden, dua etmeden adımımı atmam. Tanrı’ya inancım sonsuzdur...”

Ara Sıcak! Madem ki konuğumuz Sayın Bülent Ersoy, listemiz de Top 10 Türk Müziği Albümler (6 Ağustos 1979)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA

1.Gurbetten Sılaya (Yunus Bulbul) **2.Gecekond** (Hakkı Bulut) **3.Yoldaş** (Hüseyin Kıraz) **4.Mevlâna** (Aka Gündüz Kutbay) **5.Hu Dost** (Feyzullah Çınar) **6.Dost Bahçesi** (Neşe Karaböcek) **7.Merhaba Dostlarım** (Ethem Acar) **8.Ah Şu Gönlümüz** (Tahir Engin İçöz) **9.Kışlalar** (Muzaffer Akgün) **10.Yarabbim** (Orhan Gencebay)

Yeşilçam'ın 15 yıllık starları Cüneyt Arkın ile Göksel Arsoy, ilk kez buluştu

İŞTE BİZİM “KAYGISIZLAR”

Türk sinemasının iki yıldızı, 15 yıllık sinema yaşantılarında ilk kez **HEY** objektifi karşısında bir araya geldiler. Bir yarışmayı kazanarak, sinemaya gelen, **Malkoçoğlu** tipiyle yaptığı büyük aşamayı günümüzde de sürdüren **Cüneyt Arkın** ile önce duygusal, ardından “**Altın Çocuk**” olarak maccra filmlerinde adından söz ettiren **Göksel Arsoy**'u ilk kez bir araya getirmeyi **HEY Dergisi** başardı.

“**Kaygısızlar**” deyince, okurlarımız ekranın bu unutulmaz dizisini anımsayacaklardır. **Roger Moore**'un canlandığı **Lord Sinclair**'i, **Tony Curtis**'in oynadığı, o ele avuca sığmayan **Dany White**'i ile ünlü “**Kaygısızlar**” bir zamanlar tüm dünya ekranlarında olduğu gibi **TRT TV**'sinde de küçük büyük her yaşta seyircinin büyük beğenisini toplamıştı.

“**Kaygısızlar**”ın şöhretinin ekrandan taşıp, günlük yaşantımızın bir parçası olmasından sonra dizinin adını taşıyan yerli filmler çevrilmiş, plaklar yapılmış, ikililer kurulup sahneye bile çıkılmıştı. O günlerde bu diziden etkilenenlerden biri de **Cüneyt Arkın** olmuştu:

“Televizyonda ‘Kaygısızlar’ın yayınlandığı geceler, soluğu ekranın karşısında alırdım. Oyuncuların hareketliliği, çekimlerin başarısı beni öylesine sarmıştı ki bir gece ‘Neden olmasın?’ dedim kendi kendime. İyi bir çalışma ile bu dizinin çok daha başarılı bir yerli versiyonunu biz de ekrana taşıyabilirdik. Hemen bir öykü yazdım. Tony Curtis'in rolü benim için en ideal olanıydı. Fakat Roger

Moore'un rolünü kim oynayacaktı?..."

İşte o günden sonra **Cüneyt Arkın** ile **Göksel Arsoy** arasında gizli gizli buluşmalar başladı. **Lord Sinclair** rolünü **Göksel Arsoy**'un oynaması kesinleşmişti. Her iki yıldız "**Kaygısızlar**" olayını bugüne kadar saklamayı başarmıştı. Amma...

Amma... **HEY Dergisi** bu haberi aldı. Her iki sanatçıyı da aradı. Haberi doğrulattı. Yapılacak tek iş kalmıştı; 15 yıllık iki sinema devini ilk kez objektiflerin karşısında buluşturmak!

Çünkü; ilk filmi "**Kelepçe**"'yi 1959'da çeviren **Göksel Arsoy** ile ilk filmi "**Gurbet Kuşları**" için 1964'te kameraların karşısına geçen **Cüneyt Arkın**, bugüne kadar hiçbir yayın organının objektifleri karşısında biraraya gelmemişlerdi.

Ankara'daki gazino çalışmasını tamamlayıp, **İstanbul**'a dönen **Göksel Arsoy**, **4. Levent**'teki evinde dinlenmeye çekilmişti. Onun için bir sorun yoktu. **Cüneyt Arkın** ise o sıralar **Beylerbeyi**'ndeki "**Hakkı Gedik'in Köşkü**"nde **Gülşen Bubikoğlu** ile "**Canikom**" adlı filmin son sahnelerini çekiyordu. Orada buluşabilirdik! Ve buluşma tarihini kararlaştırdık.

Kararlaştırdığımız gün, saat tam 15'te **Göksel Arsoy**'un **4. Levent Yeni Sülün Caddesi**'ndeki iki katlı evinin önünde olduk. Sanatçının giyinmesini bahçede bekledikten sonra **Arsoy**'un **Buick** otomobiline binip, **Boğaz Köprüsü**'nün yolunu tuttuk. **Beylerbeyi**'ne vardığımızda saat 15.40 olmuştu. Köşke vardık. **Göksel Arsoy**'u otomobilinde bırakıp, köşke girdik.

Cüneyt Arkın ile **Gülşen Bubikoğlu**, "**Canikom**"un son sahneleri için kamera karşısında kucaklaşıyorlardı. Filmin bu sahnesi; **Ali Şen**'le **Mürüvvet Sim**'in koşup koşup, durmaları gereken yerde bir türlü duramamaları yüzünden uzadıkça uzuyordu. Sonunda çekime bir süre ara verildi. Sette bizim dışımızda gazeteci yoktu. Demek ki **Göksel Arsoy**'u rahatlıkla sete getirebilirdik.

O sırada **Göksel Arsoy**'un yıllar önce çevirdiği, üç kez de televizyonda gösterilen "**Bulunmaz Uşak**" adlı filmi gözlerimizde canlandı. Kendini evin beyi gibi gösterip, evin gerçek sahibi köşke döndüğünde kaçamak olarak köşke girmeye çalışan **Göksel Arsoy**, sanki aynı sahneyi yıllar sonra bir kez daha çeviriyordu.

Uzatmayalım; **Cüneyt Arkın**, birden bire ünlü dostunu karşısında görünce çok sevindi. Set işçisinden, filmin kadrosundaki öteki oyuncularına kadar herkes "**Hoş geldin**" dedikten sonra **Arsoy**, **Gülşen Bubikoğlu** ile tanıştırıldı. Ardından köşkün bahçesine çıktık. Bahçede **Cüneyt Arkın** ile **Göksel Arsoy**'un sohbetlerine

kulak kabarttığımızda ilginç şeyler duyduk:

Göksel Arsoy; 1936 Kayseri, Cüneyt Arkın; 1937 Eskişehir doğumlu. Yani 43 yaşındaki **Arsoy, Arkın**'dan 1 yaş büyük.

Sinema yaşantısında da **Arsoy** ileride. O, **1959**'da "**Kelepçe**"yi çevirerek **Yeşilçam**'a ilk adımını atmış. **Arkın** ise ilk filmi "**Gurbet Kuşları**" için **1964**'te kameraların karşısına geçmiş.

İkisinin de beyazperdede yarattığı tipler var! **Göksel Arsoy, Bond** filmlerinin moda olduğu yıllarda **Orta Doğu** ülkeleri ile **İngiltere**'ye giderek filmler çevirmiş. Ve bu filmlerde canlandığı **Altın Çocuk** tipiyle uzun yıllar genç kızların yüreklerini hoplatmıştı. **Cüneyt Arkın** ise sinemaya girdikten iki yıl sonra "**Malkoçoğlu**" dizisini çevirmeye başladı. Ve canlandığı bu karakter ile beyazperdede büyük ün yaptı.

Sonra; casusluk ve tarihi filmlerin eski şüksesini yitirmesi üzerine **Arsoy, Altın Çocuk**'luktan, **Arkın** da **Malkoçoğlu**'ndan vazgeçmişlerdi.

İki sanatçının tanışmalarının da ilginç bir öyküsü var. **Göksel Arsoy, Eskişehir Askeri Hava Üssü**'nde "**Şafak Bekçileri**"ni çeviriyor. **Cüneyt Arkın** da o sıralarda aynı üste yedek subay olarak vatani görevini sürdürüyor. Ve ilk kez orada tanışıyorlar.

Her iki sanatçının da mutlu birer yuvaları var. **Cüneyt Arkın; Filiz** adında bir kız ve **Kara Murat** ile **Kaan** adlarında iki erkek olmak üzere üç evlât sahibi. **Göksel Arsoy**'un ise **Aşkım** adında bir kızı ile **Gökhan** adında bir oğlu var.

Son bir not daha; her ikisinin de birer üniversite diploması var. Ancak vatani görevlerini yedek subay olarak yapmaktan başka bir işe yaramamış. **Cüneyt Arkın** (gerçek adı Fahrettin Cüreklibatür) **İstanbul Tıp Fakültesi, Göksel Arsoy** (gerçek adı Göksel Arsoy) **İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi** mezunu.

Eskilerden vurulan demler, tazelenen anılar bitip tükenecek gibi değil ama akrep, yelkovanı alabildiğine hızla kovalıyor. Sonunda fotoğrafların çekimi de tamamlanıyor. Foto muhabirimiz **Atılay Gülen**, son kez deklanşöre bastığında köşkten bir ses geliyor:

"**Cüneyt Bey, sıranız geldi...**"

Biz yola koyulduğumuzda geride bıraktığımız sette **Cüneyt Arkın** ile **Gülşen Bubikoğlu** kim bilir kaçınıcı kez kucaklaşıyorlardı!

(8 Ekim 1979)

Çavuş İlhan İrem, aradığı huzuru Erzincan'da buldu!
“İSTANBUL MU? ÖZLEMİYORUM Kİ...”

Vatani görevinde on bir ay bitti, on ikinci aya girdi. Kala kala sekiz ayı kaldı şunun şurasında. Sonra ver elini **İstanbul**. Durup şöyle bir düşünüyor da önce **Sivas**'a, ardından da **Erzincan**'a gittiği günler bir bir canlanıyor gözlerinde. “**Ne de çabuk geçti...**” diye geçiriyor içinden.

Sonra dönüyor kâğıdın, kalemin başına. Anlatmak istediği öylesine çok şeyi var ki! Ancak harflerle değil de notalarla yazıyor anlatmak istediklerini. Eee **İlhan İrem** bu... Daha doğrusu **Çavuş İlhan İrem...**

İlhan İrem'in 1955 doğumlularla askere gitmesi gerekiyordu. Öğrenim durumu nedeniyle gidemedi. Sonra 58-3 tertiple, devre kaybı olarak katıldı kıtasına. **Sivas Temeltepe 5. Er Eğitim Tugayı Avcı Taburu 6. Bölük**'ten **İlhan İrem** artık **Türk ordusunun** çakı gibi askerlerinden biriydi. Devre kaybettiğinden iki ay kaldı **Sivas**'ta.

Geride bıraktığı on bir ayı öylesine anılarla doluydu ki, dostlarına hangi birini anlatacağını düşünüyordu tezkeresini aldığı anda. Örneğin **Erzincan**'daki bir günü mü? Dinleyelim **Çavuş İlhan**'ı: “Sabah saat 6.30'da kalkıyorum yataktan. Saat 7'deki kahvaltıda ya çay çıkıyor ya da çorba. Ama ‘çorba’ deyip geçmeyin. Aldığım kilolar, fotoğraflarımdan anlaşılmıyor mu? Saat 7.30'daki sabah jimnastiğinden sonra saat 10'da orduevinin orkestrası ile provalara başlıyoruz. Benim bestelerimi, günün sevilen şarkılarını geçiyoruz bir bir.

“Öğle yemeği; bir 11'de bir de 12'de çıkıyor. Provanın durumuna

göre hangisine yetişirsek onda yiyoruz. 14-16 saatleri arası eğitim alanına çıkıyoruz. 16-18 arası gene provaların başına dönüyoruz. Akşam yemeği saat 18’de. Günlerden cumartesi ise düzenlenen Moral Gecesi’ne katılıyoruz. Değilse, çekilip yataklarımıza yatıyoruz.”

“Yeni besteler için ilham perisi uğruyor mu hiç?”

“Anlattığım gibi bütün günlerimiz çok yoğun! Tüm bunların dışında kalan zamanımı gitarımla geçiriyorum. İçimde öylesine bir birikim var ki, ürettiğim besteler daha şimdiden en az 10 albümü doldurur. Sahi bir de roman yazmaya başladım. Tezkereyi aldığımda kâğıt sıkıntısı bitmişse bastırmayı düşünüyorum. Neler yazdım neler!

“Daha da yazacağım. İstanbul’un, Ankara’nın ne denli gürültülü, yaşanmaz yerler olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Erzincan’da öylesine sessiz öylesine sakin bir ortamdayım ki inanın İstanbul’u özleyemiyorum bile. Kafamı dinliyorum. Söz yazıyorum, beste yapıyorum...”

Sözlerini noktalarken işte böyle diyor **İlhan İrem**. Sekiz ay sonra buluşmak üzere vedalaşıyoruz!

(29 Kasım 1979)

İbrahim Tatlıses için artık sadece Perihan Savaş var:
“**BEN GÖKSEL ARSOY... O DA BELGİN DORUK...**”

Bundan böyle **İbrahim Tatlıses** için sadece ve sadece **Perihan Savaş** var. İyi güzel var da; özel yaşantısında mı var? Yoksa sinemada mı var?

Bu hafta **HEY**'in kapağını ve bu röportajın yer aldığı sayfaları süsleyen fotoğraflar, bir filmin setinden çekilmiş değil. Özel olarak **HEY Dergisi** için verilmiş pozlar! Haftalık olağan toplantımızda bu iki starı birlikte kapak yapma fikri atılıyor ortaya. Kabul görüyor. Önce **İbrahim Tatlıses**'le buluşuyoruz. Teklifimizi iletiyoruz.

Yüzünde “sütten ağzı yanmış” insanların edasıyla, önce pek yanaşmak istemiyor. Sonra yapılacak olan röportajın **HEY**'de yayınlanacağını düşünerek “evet”i bastırıyor. Bunun üzerine **Perihan Savaş**'ın telefonunu çeviriyoruz. **İbrahim Bey**'in kabul ettiğini söylediğimizde, o da hiç düşünmeden “**Ben de varım**” diyor.

Boğaziçi Üniversitesi'nin sırtlarındaki; **Hülya Koçyiğit**'le **Ediz Hun**'un, **Filiz Akın**'la **Cüneyt Arkın**'ın sık sık buluşup, bir ağacın etrafında lay lay lom dans ettikleri eski **Yeşilçam** filmlerinin en sık kullanılan bu mekânında buluşuyoruz. Üniversiteli gençlerin neşe dolu seslerine, arada tek tük geçen bir-iki otomobilin homurtuları karışıyor. **HEY**'in deklanşörü o sırada görev başında. Çalışıyor. Bilmem kaçınıcı makara film bitiyor.

Çekim bitiyor, sohbet başlıyor. Söze ilk giren **Tatlıses** oluyor. **Urfa şivesi**, kelimeleri kendine özgü tonlamasıyla belki de en son söyleyeceğini en baştan söylüyor:

“**Benim için artık yalnızca Perihan Savaş var..**” Sonra bıyık

Altından gülüp devam ediyor: **“Ama yalnızca filmlerde...”**

Perihan Savaş, bu sözler üzerine başını önüne eğip, **İbrahim Tatlıses**’ten bakışlarını kaçırmaya çalışıyor. **Tatlıses** devam ediyor:

“On yaşındaydım o sıralar. Urfa’da yaşıyoruz. Babam, meydanda ciğer kebab satıyor. Ben de yanı başında ikinci bir tezgâh açmış buz satıyorum. Sabah koyuluyoruz işe, akşamın geç saatlerine kadar oradan ayrılmıyoruz. Ama bu babam için söz konusu.

“Ben 60 kuruşu bir araya koyunca doğruca alıp başımı gidiyorum **Türkmen Sineması**’na. O zamanlar **60 kuruş** sinema. Al bileti, doğru içeri. Bir de **Göksel Arsoy**’la **Belgin Doruk**’un filmi oynuyorsa değmeyin keyfime.

Derken buz satıp, sinemaya gitme işi zorlaşmaya başladı benim için. Babam, başımdan ayrılmıyor beni de bırakmıyordu. Aklıma bir fikir geldi. Sinemanın büfesinde çalışırsam çok daha kazançlı olurum. Sonunda allem ettim kallem ettim ve büfede işi kaptım.

“Artık **Türkmen Sineması**’nın sucusuydum. Film başlamadan önce ve 5 dakika arada su satıyor, film başlayınca bir kenara çekilip filmi seyrediyordum. Düşünsenize hem bedavadan film seyrediyor hem de para kazanıyordum...”

“Türk sinemasının en sevilen ikililerinden Belgin Doruk-Göksel Arsoy belli ki sizi çok etkilemiş. Perihan Savaş ile oluşturduğunuz ikilide onların da bir etkisi bir payı oldu mu?”

“Sözü oraya getirmek istiyorum ya! O zamanlar artistlerin dünyası benim için büyük bir merak konusu olmuştu. Onlar İstanbul’da nasıl yaşarlar, günlerini nasıl geçirirler, ne yerler ne içerler, bizim gibi fakir insanların varlığından haberleri var mıdır diye hep kendi kendime sorardım.

“Onların parlak yaşamları benim için hep bir düş olmuştu. Bir Göksel Arsoy’un bir Belgin Doruk’un yanına yanaşmak, ellerine bir dokunmak benim için hayallerin en büyüğü idi. Sonra seyirciler yani bizim Urfalılar, onları öylesine bağırlarına basmıştı ki onları ayrı ayrı filmlerde düşünemez olmuştuk.

‘Aşkın Saati Geline’, ‘Evcilik Oyunu’, ‘Samanyolu’, ‘Yalnızlar İçin’, ‘Kızıl Vazo’ ve adı şimdi aklıma gelmeyen filmlerini seyrettikçe içim giderdi. ‘Ne mutlu onlara’ derdim. Aradan yıllar geçti. Hiç aklımızda yokken biz de sinema oyuncusu olduk. Üçüncü filmimi tamamladıktan sonra Perihan Hanım’la oynamaya başladım. Bundan sonra da film anlaşması yaparken ilk koşul olarak

‘Başroldeki kadın oyuncu; Perihan Savaş olacak’ diyeceğim. Onun dışında bir teklifi kabul etmeyeceğim...”

“Neden Perihan Savaş?”

“Dördüncü filmim olan ‘Kara Yazma’ için yapımcılar Perihan Hanım’ı düşündüklerini söylemişlerdi. Onunla ilk kez bir film şirketinde tanıştık. Kara kaşları, kara gözleri ile bir Şark kızı tipindeydi. Kanım o an kaynamıştı. Seve seve birlikte oynayabileceğimizi söyledim. Sonra bir film daha yaptık. Bundan sonra da onunla birlikte olacağız.”

“Ya siz Perihan Hanım? İbrahim Tatlıses için neler diyeceksiniz?”

“İbrahim Bey’le dediği gibi tanıştığımız gün kaynaştık. Arkadaşlığımız çok çabuk gelişti. Beyazperdede yeni bir Belgin Doruk-Göksel Arsoy ikilisi yaratabilirdik. Bu görüşten yola çıkarak beraberliğimizi sürdürmeye karar verdik...”

‘Some Like It Hot’ ya da bizdeki bilinen adıyla **‘Bazıları Sıcak Sever’**. Başrollerinde **Marilyn Monroe, Tony Curtis** ve **Jack Lemmon**’un oynadıkları bu film daha sonra üç kez de Yeşilçam’a uyarlanmıştı.

Uyarlamaları ve oynayan sanatçılar şöyle sıralanıyordu: **“Çapkın Kızlar”** (Perihan Savaş-Ali Poyrazoğlu), **“Fıstık Gibi Maşallah”** (Türkân Şoray-İzzet Günay-Sadri Alışık) ve **“Fıstık Gibi”** (Feri Cansel).

“Sıcak seven” Perihan Savaş ile bol acılı **Urfa** usulü çiğ köfteyi içine bir de **Acıso** katarak yiyen **İbrahim Tatlıses**, sıcak ve acıdan kaynaklanan sevgilerini bundan sonra filmleriyle bütünleştirmek kararında. Bu konuda ağız birliği etmişçesine söyledikleri şöyle:

“Acının da sıcaklığın da yaşantılarımızda büyük yeri var. Perihan ‘Çapkın Kızlar’la Yeşilçam’da adını duyurmaya başladı. İbrahim, acısını katık ettiği televizyon programlarıyla çıkışını yaptı. Bundan sonra da afişlerimizde adlarımız sürekli yan yana yazılacak...”

İbrahim Tatlıses, 1978’in ilk aylarında **Necla Nazır**’la çevirdiği ilk filmi **“Ceylan”**dan **35 bin** lira almıştı. Arkasından şarkıcı **Semra Alper**’le **“Sabuha”**da oynadı. Bunlar sinemalarda gösterildi. Bir de çekilip de henüz gösterime girmeyen filmleri var **İbrahim Tatlıses**’in. İlk kez bir türkücüyü canlandırdığı ve **Necla Nazır**’la oynadıkları **“Fadile”**, sonra ikisinde de **Perihan Savaş** ile kamera karşısına geçtikleri **“Kara Yazma”** ve **“Kara Çadırın Kızı”**.

Bundan böyle yalnızca **Perihan Savaş** ile oynayacağını açıklayan **Tatlıses**’in sinema ile ilgili bir kararı daha var:

“Artık film başına fiyatım 2 milyondur. Kim parayı bastırırsa ona film yaparım...”

Bülent Ersoy’un 1 milyon, **Orhan Gencebay**’ın 1,5 milyon, **Ferdi Tayfur**’un 2,5 milyon lira istedikleri bir dönemde işte müzikten sinemaya geçen bir başka sanatçının fiyatı. Sinemanın klasiklerinden **Türkân Şoray** ile **Cüneyt Arkın** mı?

Onlar daha 200 bin lira sınırındalar...

Son sorumuzu **İbrahim Tatlıses**’e soruyoruz!

“**Eşiniz Adalet Hanım**’la görüşüyor musunuz, neler yapıyor?”

“Adalet Hanım’la birbirimizi severek evlenmiştik. Urfa doğumlu ama Mardinliydi. Anlamıyorduk birbirimizin dilinden. Gerçekten de evliliğimizin daha üçüncü gecesinde yaptığımızın bir hata olduğunu ikimiz de anladık. Yol yakındı ama geriye dönemedik. Sonra Ahmet (1972), Gülşen (1974) ve Gülden (1976) geldiler dünyaya.

“Şimdi; insanlar neden birbirlerine azap çektirirler diye düşünüyorum da buna bir anlam veremiyorum. İnsan ayrılacaksa bu iş zorbalıkla değil, insanca olmalıdır. Adalet’in beni boşanmak üzere mahkemeye verdiğini sonra da davasından vazgeçtiğini duydum. Bu işin daha fazla yürüyeceğini sanmıyorum. Kim bilir belki de bu kez davayı ben açarım. Akan su, yatağının boyu kadar gider. Sonra takılır. Bilmem anlatabildim mi?...”

Anlatmıştı... Hem de çok iyi anlatmıştı **İbrahim Tatlıses**...

(26 Kasım 1979)

HEY TOP 10’DA BU HAFTA (TÜRK MÜZİĞİ 45’LİKLER)

1.Sabuha (İbrahim Tatlıses) **2.Çok Yalnızım** (Dursun Salkım) **3.Doğdum Çile Çekmek İçin** (Ayhan Işık) **4.Hayat Harcadım Beni** (Hayri Şahin) **5.Sevenler Anlar** (Müslüm Gürses) **6.Yalvarsan da Dönemem** (Ethem Acar) **7.Hapishane** (Ferdi Tayfur) **8.Garip** (Ethem Acar) **9.Hayatımın Çocuğu** (Erdal Şahin) **10.Başım Dönüyor** (Suna Sunay)

Listeli’yorum’: Son yıllarda köşe yazarları ve karikatüristler ilginç köşe başlıkları kullanmaya başladılar: *Çizi’yorum’*, *Yazı’yorum’* gibi... Benim aklıma da bu geldi: *Listeli’yorum’*: Yukarıdaki 25 yıl öncesinin Top 10 listesinin zirvesindeki sanatçı; **İbrahim Tatlıses**... **Yeşim Salkım**’ın belki de “portakalda vitamin” olduğu yıllarda babası **Dursun Salkım**, son 45’liği ile Tatlıses’in hemen

*arkasında! **Ayhan Işık** ismini **Türk Müziği** listesinde görenler, sakın ola ki “isim benzerliği” sanmasın! Bu plak Türk sinemasının **Taçsız Kral**’ı **Ayhan Işık**’ın **Odeon** firmasına yaptığı ilk ve son 45’lik plağıdır! Nur içinde yatsın...*

Yeşilçam'daki fiyatı; 18 ayda 1.500 liradan 100 bin liraya çıktı
ZERRİN EGELİLER; “SEKS İLÂHESİ” MİYİM?

Kendi alanında önce **Türkiye**, hemen ardından da **Dünya rekoru** kırıp, **“Ben daha henüz işin başındayım”** diyen birini gördünüz mü?

50'ye yakın filmin başrolünde oynayıp da, **“Say deseniz sadece iki film sayarım”** diyene rastladınız mı peki?

Kendi türünde en yüksek ücreti alıp, adını en azından 30 filmin afişine, filmin adından daha büyük olarak yazdırıp da **“Henüz kendimi üne kavuşmuş saymıyorum”** diyeni duydunuz mu hiç?

Şimdi söyleyeceğimiz; **“Görmedim, Duymadım, Söylemedim”** diyen **Üç Maymun**'un tam tersidir!

Biz; gördük, duyduk, dinledik... Çoğu sinema seyircisinin **“Yeşilçam'ın Seks İlâhesi”** dediği, kimilerinin de dudak büküp geçtiği **Zerrin Egeliler** ile konuştuk!

Kendini seks ilâhesi olarak görmeyen **Zerrin Egeliler, 21 Ekim 1949** tarihinde doğmuş. **İstanbul Kız Lisesi** orta kısmına devam ederken, öğrenimini yarıda bırakmış.

“Neden bıraktınız?”

“14 yaşında nişanlandım. Nişanlım okumamı istemedi. Zaten 15 yaşında evlendim. Arzu adını koyduğumuz kızımı doğurdum. 1973'te boşandım.”

“Boşanınca ne yaptınız?”

“Arkadaşlarımın her biri akıl veriyordu; ‘Foto-romanda oyna’, ‘Film çevir...’ gibisinden! O sırada ‘Doksanıncı Gün’ adlı bir foto-romanda oynadım. Sinemanın kapıları da hemen açıldı zaten. İlk

olarak başrollerinde Türkân Şoray'la Kadir İnanır'ın oynadıkları 'Dilâ Hanım'la kameranın karşısına geçtim..."

"Önemli bir rol müydü?"

"Yok canım, iki-üç gün çalıştım, benim işim bitti!"

"Ya para?"

"Bana 'Senin hakkın şu kadar' diye bir ücret vermediler. Yevmiye hesabı anlaştık. Üç gün çalıştım, 500 liradan 1500 lira aldım."

Ara Sıcak! Zerrin Egeliler'in bugünkü Yeşilçam fiyatı; tam 100 bin liradır! Zerrin Egeliler, bu ilk filminden sonra sinemayı sevmiş. İlk filmin ardından "Kaybolan Yıllar" ve "Yaşam Kavgası" gelmiş. Ama yine küçük ve önemsiz rollerde geçmiş kameranın karşısına! Tarık Akan ve Perihan Savaş'la oynadıkları bir filmin ardından ilk başrol teklifi gelmiş!

"Nasıl geldi ilk başrol teklifi?"

"Herhalde yeteneğimi keşfettiler! 'Uçurum'da oynadıktan ve 5 bin lira aldıktan sonra film teklifleri resmen yağmaya başlamıştı. 8 yapımcı kollarının altında 4'er 5'er projeyle geldi. Ayrıca; 'Sen şu an yükselme aşamasındasın. Her teklifi kabul et' diyorlardı. Ben de peş peşe film çevirmeye başladım."

"Çevirdiğiniz filmlerin sayısını hatırlıyor musunuz?"

"1978 yılını 22 filmle kapadım. Bu sene 30'dan fazla filmin başrolünde oynadım. Bu önce Türkiye sonra da Dünya Rekoru'ydü."

"Bunca koşuşturmanın arasında dinlenme fırsatını nasıl buluyordunuz?"

"Bizim filmler genellikle kısa sürede çekilir. Ayrıca anlaşma imzalarken 'Cumartesi ve pazar günleri çalışmam' diye madde koyuyordum. İki gün dinlenip, pazartesi soluğu yine sette alıyordum."

"Yine de bu kadar film çok değil mi sizce?"

"Çok olmasına çok ama bir şey daha var! Benim filmlerim; 'yüzlerce' gözüксе de o kadar değildir. Başlangıçtan bugüne 50-60 filmim var. Ama sinemalara bakarsanız; 200 film birden çevirmişim."

"Nasıl oluyor bu?"

"Çok kolay oluyor; 'Dönme Filmler'den... Geçenlerde bir afiş gördüm; ben hayatımda öyle bir filmde oynamadım. Onu bırakın, başrolünü paylaştığım oyuncuyu ömrümden görmedim. Ne yapıyorlar? Eski filmleri kırpıp kırpıp birleştiriyor ve 'yeni film'

diye vizyona sokuyorlar...”

Ara Sıcak! Bu tarihte ‘dönme’ lafını ilk kez duyuyoruz; üstelik filmler için kullanılan bir kelime olarak duyuyoruz... Son yılların meşhur ‘dönme’leri ise henüz ortalarda yok...

Zerrin Egeliler, şimdi film başına 100 bin lira alıyor. Üç ay öncesine kadar bu ücret 75 bin liraymış. ‘Teklifler belki biraz azalır’ diye zam yapmış!

“Peki teklifler azaldı mı?”

“Tam tersine çoğaldı. Örneğin diyelim ki geçen sene 75 bin liradan 25 film yaptım. Bu sene 100 bin liradan 50 film yapmak istesem yaparım! Bakın; bunca film çevirdim, 5 bin liradan 100 bin liraya geldim ama ben hâlâ kendimi ünlü biri olarak saymıyorum. Daha doğrusu ‘Bugüne kadar çevirdim film sayısı ikidir’ diyorum.”

“Neden böyle diyorsunuz?”

“Ben; aile filmlerinde oynamak istiyorum. Oyuncu olarak belli bir çizgim var. Bu yüzden çevirdiğim filmlerde canlandırdığım tipler üç aşağı beş yukarı birbirine benzer oluyor. Oysa ben daha değişik şeyler yapmak istiyorum. Bana film dersenez size sadecce ‘Şahin’ ve ‘Papağan’ filmlerini sayabilirim. Bu iki film tutarsa, bundan böyle bu tarz filmlere ağırlık vereceğim.”

“Peki bugüne kadar Yeşilçam’dan maddi olarak ne kazandınız?”

“Bir kat... Bir yerli araba... İki de arsa...”

“Sahneden teklif var mı?”

“Birkaç önemli teklif geldi. Kimi İstanbul’da çıkmamı önerdi kimi de bir Anadolu turnesi... Sahneye çıkmayı düşünmüyorum!”

(31 Aralık 1979)

İşte 70'li yılların sonu..
VE İŞTE O YILIN EN BÜYÜKLERİ...

HEY YILIN MÜZİK OSKARLARI 1979

Ajda Pekkan (Yılın Kadın Şarkıcısı), **Barış Manço** (Yılın Erkek Şarkıcısı), **Zerrin Özer** (Yılın Ümit Veren Kadın Şarkıcısı), **Ünol Büyükgönenç** (Yılın Ümit Veren Erkek Şarkıcısı), **Eşkıya Dünyaya Hükümdar Olmaz**/Edip Akbayram-Dostlar (Yılın 45'lik Plağı), **Yeni Bir Gün**/Barış Manço-Kurtalan Ekspres (Yılın 33'lük Plağı), **Dışarda Kar Yağıyor**/Ünol Büyükgönenç (Yılın Bestesi), **Dışarda Kar Yağıyor**/Ünol Büyükgönenç (Yılın Şarkı Sözü), **Kıskanırım Seni Ben Gökben**/Onno Tunç (Yılın Düzenlemesi), **Nükheth Duru** (Yılın Yorumcusu), **Aka Gündüz Kutbay** (Enstrümanist Olarak Yılın Yorumcusu), **Grup A** (Yılın Vokal Grubu), **Grup Doğuş** (Yılın Orkestrası)

TEŞEKKÜR

Bolu Seben Pavlu Kaplıcaları- Sayın **AHMET AKI & AZMİ TOPAÇ**
Dokuz Sekiz Müzik- Sayın **AHMET ÇELENK**
Fono Müzik- Sayın **AHMET GÜNGÖRMÜŞ**
Sayın **AHMET SELÇUK İLKAN**
Bersay- Sayın **ALİ SAYDAM**
Stage Organizasyon- Sayın **ARMAĞAN DÜZGİT**
Yavuz Asöcal Plâkçılık- Sayın **ATILLA YILMAZ & YAVUZ ASÖCAL**
İrem Records- Sayın **AYKUT GÜREL**
Aziz- Jet- Sedef Plâkçılık- Sayın **AZİZ ÇORLUK & MURAT ÇORLUK**
Proc Medya- Sayın **BANU NOYAN**
Çağdaş Müzik- Sayın **BEHRAM YURDAKUL**
Ada Müzik- Sayın **BÜLENT FORTA**
Avrupa Müzik- Sayın **CENGİZ ERDEM & DENİZ ERDEM**
Sayın **COŞKUN SABAH**
DEKA MÜZİK
Rec By Saatchi- Sayın **ERCAN SAATÇİ**
Erdal Müzik- Sayın **ERDAL ÇORLUK**
Sayın **ERDENER KOYUTÜRK**
Sayın **EROL EVGİN**
Mega Müzik- Sayın **ETHEM ZEYTİNKAYA**
Metropol Müzik & Cafe Krepn- Sayın **FARUK ALTUN**
Silvana Müzik- Sayın **FİKRET KOROĞLU**
Fresh Müzik- Sayın **GALİP KAYIHAN & SELİM ÇALDIRAN**
Sayın **HAKAN KAMBAY**
Honda Mutluhan- Sayın **HANİFİ MUTLU**
Kalan Müzik- Sayın **HASAN SALTİK**
Emre Plâk- Sayın **HÜSEYİN EMRE**
Sayın **İBRAHİM TATLİSES**
Sayın **MEHMET DALMAZ**
Milhan Müzik- Sayın **METİN İLHAN**
Düet Müzik- Sayın **METİN ÖZÜLKÜ**
Öncü Müzik- Sayın **MURAT AKMAN**
Yaşar Kekeva Plâk- Sayın **MUSTAFA KEKEVA**
Most Production- Sayın **MUSTAFA OĞUZ**
Neşe Müzik- Sayın **NEŞE DEMİRKAT**
Sayın **OLCAYTO AHMET TUĞSUZ**
Sayın **ORHAN GENCEBAY**
Mertek- Sayın **OSMAN DEMİRBİLEK**
AK Parti İstanbul Milletvekili- Sayın **OSMAN YAĞMURDERELİ**
Başak Yapım- Sayın **SELÇUK ÇOBANOĞLU**
Sen & Ben Müzik- Sayın **SEMRA İNANÇ**
Şahin Özer Plâkçılık- Sayın **ŞAHİN ÖZER**
İlkim Emlâk- Sayın **ŞAKİR TÜFEKÇİ**
Sösem Müzik- Sayın **TEMEL BULUT**
Özgü Müzik- Sayın **VAHİT UÇ**
Balet Plâk- Sayın **YEŞİL GİRESUNLU**
Köksal Dans Sanat Merkezi- Sayın **YILMAZ KÖKSAL**
Sayın **YUNUS BÜLBÜL**
Ve Sayın **ZİYNET SALİ**

Bu ‘albüm’ün hazırlanmasında göstermiş olduğunuz yakınlık ve destekten dolayı gönül dolusu teşekkürlerimi sunarım! Hulûsi TUNCA

HEY Dergisi, Doğan Şener yönetiminde 1970'lere damgasını vurmuş ve müzik dünyasının ışığı olmuştu. O ekipte rahmetli Yener Süsoy ile birlikte yer alan sevgili Hulûsi Tunca da HEY'in yıllarca zirvede tutunmasında rol oynamıştı. 70'ler bizim kuşak için unutulmaz yıllardı. Hulûsi'nin o yıllardaki röportajlarıyla anılarımızı canlandırması çok hoş oldu.

Ali KOCATEPE

Okuyun İşte Hulûsi'nin Güzel Kaleminden

Bazen röportajlarda soruyorlar “68’li yıllarla, bugün arasındaki farklar neydi?” diye. 68’li yıllarda bizim dünyamızdan bahseden bir tek HEY Dergimiz vardı. Şimdiyse onlarca müzik dergisi, müzik televizyon kanalı, ulusal TV’ler, yerel TV’ler, ulusal radyolar, yerel radyolar ve en önemlisi bedavacılığın yoğun yaşandığı internet ortamı üffff saymaktan yoruldum! Ne kadar da naif ve ne kadar da güzel bir müzik dünyamız varmış bizim. Okuyun işte Hulûsi’nin güzel kaleminden..

Cahit BERKAY

Duruşumuzu Hulûsi’ye Göre Ayarlardık

Doğan Şener, bir gün Abdi İpekçi’ye ‘Bir müzik dergisi çıkartmak istiyorum’ der. O da ‘Bu piyasada kimler var?’ diye sorunca ‘Erol Büyükburç, Tanju Okan, Alpay, Berkant..’ diye saymaya başlar. Abdi Bey, ‘Tamam zaten bunlar yeter’ der.. Ne zaman ki HEY ortaya çıktı o zaman bizlerde olağanüstü bir sevinç oluşturdu. Çünkü, o günc kadar bizi destekleyecek bir basın kuruluşu yoktu. HEY, artık dergâhımız, uğrak yerimiz olmuştu. Bir yıl sonra, bizim için ‘dünya şeker’i Hulûsi’yi yeni kuşağın bir temsilcisi olarak gördük. Çünkü onda genç kuşak kimliği vardı. Ondan feyz almak, duruş almak gibi bir durumumuz vardı. Onunla bir başka boyutta konuşuyorduk. Duruşumuzu ona göre ayarlardık. Hulûsi, ‘hata çözümleyici’ydi. Kendimize yeniden çeki düzen vermek adına da bir uyarıcıydı. Çünkü Hulûsi geçti..

Erol BÜYÜKBURÇ

Sadece Müzik Yazılırdı

‘Hey gidi günler hey’ sözcüğü aklıma ister istemez 70’li yılların unutulmaz, gerçek müzik dergisi HEY’i getiriyor. Doğan Şener yönetimindeki bu ciddi müzik dergisinde sadece müzik yazılırdı. Olaylar saptırılmadan, utanç verici dedikodulardan uzak, müzisyen biyografileri, onların yarattığı eserler, saygı dolu yaklaşımlarla müzikseverlere sunulurdu.

Bir başka idi 70’li yıllar. O yıllarda aldığım üç Altın Plâk dışında beş adet 45’liğim ve iki adet uzunçalarım, 1 numarayı parsellemişti.

Hulûsi Tunca, kısa zamanda o ekibin değişmez ve en güçlü kalemlerinden biri olmuştu. Bugün saygı dolu o günleri yaşamış olmanın mutluluğunu hâlâ içimde hissedirim. Ve ben de içimi çekerken ‘Hey gidi günler hey’ diye mırıldanırım.

Ömür GÖKSEL

70’li Yıllar Medyasının Sessiz Kahramanı

70’li yıllar Popüler Müzik tarihinizin başarısının zirvesidir. Buraya ulaşılmasında HEY Dergisi’nin çalışanlarının büyük payı vardır. Gerçek müzik çeşitlendirmesinin nasıl yapılacağı o dönemin HEY sayfaları okunarak bugünkü müzik muhabirleri tarafından öğrenilebilir. Yazılı ve görsel medyamızın sanat olaylarına bakışındaki seviyenin yükseltilmesi açısından başta yöneticiler ve medya sahiplerine büyük sorumluluk düşmektedir. Hürriyet Gazetesi’nin [Altın Mikrofon] ve Milliyet Gazetesi’nin [HEY Dergisi] 70’li yıllarda müziğe yaptıkları büyük hizmetleri bugün de beklemek hakkımızdır. Hulûsi Tunca, 70’li yıllar mediasının sessiz kahramanlarından biridir.

Özdemir ERDOĞAN

Sadece Müzik Yazan HEY’i Çok Arıyorum

Gençliğimde, yaşlı insanlar ‘Bizim zamanımızda’ derlerdi, çok kızardım. Ben de şimdi bizim gençliğimizdeki her şeyi arıyorum. Sahneye bacak göstermek için değil, kaliteli müzik yapmak için çıkan yorumcuları, sanatçının özel hayatını değil, yarattıkları ve sahnedeki performansını yazan, her şarkısına ayrı puan veren basın mensubunu ve tabii ki bana iki HEY Müzik Oskarı kazandıran, yayınlanacağı günden bir gece evvel bizi uyku tutmayan HEY Dergisi’ni, Doğan Şener’i, Hulûsi Tunca’yı ve diğerlerini nasıl unuturum! Halen faal olan sahne hayatımın ilk 10 yılını, diğer 35 yıla değişmem.

Selçuk ALAGÖZ

Hulusi TUNCA

27 Haziran 1954 tarihinde Bolu'nun Yeniçağa nahiyesinde dünyaya geldi! Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. Vatani görevini '4 Aylık Er' olarak Tokat 5. Piyade Alayı'nda yaptı.

1 Eylül 1972 tarihinde medya dünyasına gözlerini açtığı Milliyet Ailesi'nde HEY dergisinin çevirmeni, muhabiri, istihbarat şefi, yazı işleri müdürü ve genel yayın yönetmeni olarak 25 yıl görev yaptı! Daha sonra Genel Yayın Yönetmenliği'ni yaptığı Hey GIRL Dergisi'ni Türk genç kızlarına armağan etti. 5 yıl süreyle Sabah ve Star gruplarında Takvim ve Damga gazeteleri ile Haber Türk'te çalıştıktan sonra 1 Kasım 2004'te Hürriyet Ailesi'ne katıldı! İki yıl görev yaptıktan sonra Çukurova Grubu'na geçti.

Ecem Naz adında bir kız çocuğu babası ve 'Sürekli Sarı Basın Kartı' sahibi olan Tunca'nın çeşitli basın-yayın kuruluşlarından aldıklarının yanı sıra bir de Magazin Gazetecileri Derneği tarafından verilen Meslek Onur Ödülü bulunmaktadır! Tunca, son olarak 'İşte 30 yıllık Kanıt.. İşte 30 Yıllık Belgeler' başlıklı Hürriyet Gazetesi'nde yayınlanan haberiyle [2006] hem Emrah Karaca'nın, Cem Karaca'nın oğlu olduğunu 'mahkemeden önce' kanıtladı hem de Magazin Gazetecileri Derneği Çetin Emeç Altın Objektif Haber Ödülü'nü kazandı. Tunca, 2007'de, Bab-ı Ali'deki 35. yılını kutladı.

Kitapları

*Türk Pop Müziği Sanatçıları Ansiklopedisi [1978- Yener Yayınları]
Mirkelam Nereye Koşuyor [1995- Açı Yayınları]
Bartış Manço: Uzun Saçlı Dev Adam- O Bir 'Masal'dı [2005- Epsilon Yayınları]
Hey Gidi Günler- Bir Best Offf Çeksem [2007- C Blok Yayınları]*

*İletişim
hulusitunca@hotmail.com*

Hey Gidi Hulûsi Hey

HEY'e ilk geldiği günle [1972] bugün [2007] arasında dile kolay tam 35 yıl geçti. Ama sevgili Hulûsi Tunca, hiç değişmedi; her zaman terbiyeli, efendi, işine bağlı, sevimli, esprili ve güleryüzlü. Onu ilk tanıdığımda radyo istek kulübü olan PAVLONYA'nın bir üyesi idi. Önce, Beykoz'dan Hulûsi imzasıyla gönderdiği mektuplar ilgimi çekmişti. Sonra ilk görüşmemizde temiz ve akıcı Türkçesi, düzgün imlâsıyla parladı; MİLLİYET ve HEY ailesine katıldıktan sonra da 'yıldız'laştı. Onun çok genç yaşlarda kaleme aldığı röportajlardaki ifade zenginliği, renkli soru sorma ve cevap alma yeteneği, satır aralarında verdiği haberler ve bilgiler bugün de zevkle okunacak, ders alınacak nitelikte... Hulûsi'nin 40 yıla yaklaşan başarılı gazeteciliği ve insanlığı ile ben övünmeyeyim de kim övünsün?

Doğan ŞENER

[Hey Dergisi'nin Kurucusu ve 1970- 1984 yılları arasındaki Genel Yayın Yönetmeni]

Genç Müzisyenlere Önemli Dersler

Hulûsi Tunca'nın; 70'li yılların en büyük müzik dergisi HEY'de gazeteciliğe başladığı günleri dün gibi hatırlıyorum. Gözlerinin içi gülen bu yakışıklı ve heyecanlı gence hemen içim ısınmıştı. Yıllar içinde; müzik tutkusu, araştırmacılığı, çalışkanlığı ve insana güven veren gazeteciliğiyle yalnız benim değil, tüm müzik dostlarının sevgi ve hayranlığını kazandı.

Türk Pop Müziği'yle ilgili çok az yazılı belgeye sahip olduğumuz müzik dünyamızda Hulûsi Tunca, 'Hey Gidi Günler Hey' adlı değerli çalışmasıyla bir misyon üstleniyor. Kitapta yer alan 70'li yılların röportajları Türk Pop Müziği'nin bu en parlak dönemini günümüze taşıyacak ve genç müzisyenlere önemli dersler sunacaktır. Ellerine, yüreğine sağlık Sevgili Hulûsi Tunca.

Erol EVGİN

Güzelliklerin Yaşandığı Yıllar

'Hey Gidi Günler Hey' dediğimizde aklıma ciddi ve müziğe çok büyük katkıları olan HEY Dergisi, sevgili Doğan Şener, rahmetli Yener Süsoy ve yılların dostu sevgili Hulûsi Tunca geliyor. Ne güzel röportajlar, harika konserler, Hey Oskarları, kısaca güzelliklerin, müziğin ve dostlukların yaşandığı yıllar.. Hey gidi günler Hey!

Edip AKBAYRAM

Kitabın geliri bir bölümü
Tüvana Okuma İstekli Çocuk
Eğitim Vakfı'na (TOÇEV)
bağışlanacaktır.